

No.108, May 2016

ဂဗ္ဘဂဗ္ဘ

ဓမ္မစာ

BURMESE
CLASSIC

Quality Publishing House

ရွာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ဆူတစ်ရာများ

တန်ဖိုး - ၄၀၀၀

တိုက်ရိုက် အတ္ထုပ္ပတ္တိ
မောင်မြတ်စိုး

တန်ဖိုး - ၄၀၀၀

ဂန္တီ ဆိုဗီယက်
စိန်ဝင်းစိန်

တန်ဖိုး - ၁၀၀၀၀

ဗြိတိသျှတို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ
မောင်မြတ်စိုး

တန်ဖိုး - ၈၀၀၀

လိတူယွန်
မောင်မြတ်စိုး

တန်ဖိုး - ၈၀၀၀

အင်ဒိုရှား
မောင်မြတ်စိုး

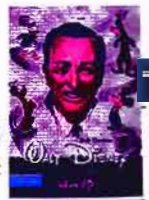
တန်ဖိုး - ၈၀၀၀

ခေတ်သစ်
ဘဝနှင့်အတွေ့အကြုံ

တန်ဖိုး - ၃၀၀၀

တောင်ကျောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ
မောင်မြတ်စိုး

တန်ဖိုး - ၂၅၀၀

စိုက်ပျိုးရေး
မောင်မြတ်စိုး

တန်ဖိုး - ၃၀၀၀

ဗြိတိသျှတို့၏ လာဇာလန်
မောင်မြတ်စိုး

တန်ဖိုး - ၈၀၀၀

နိုင်ငံတော်အား ပုံနှိပ်တိုက်အားလုံး
တရုတ်စာပေများကို ကူးယူရေးသား
မောင်မြတ်စိုး

တန်ဖိုး - ၅၀၀၀

အိမ်သား (၂) အုပ်
ကျွန်ုပ်တို့၏အတွင်းမှ သူမ၏ဘဝ
မောင်မြတ်စိုး

တန်ဖိုး - ၆၀၀၀

ဘင်္ဂလားအာရှ
ဘဝတစ်သက်တာ လုပ်ငန်းများ
မောင်မြတ်စိုး

တန်ဖိုး - ၅၀၀၀

နိုင်ငံသားနှင့် အင်္ဂလိပ်
(တစ်ယောက်တည်း)
မြတ်စိုး

တန်ဖိုး - ၅၀၀၀

အကယ်၍အသက် ၁၀
မောင်မြတ်စိုး

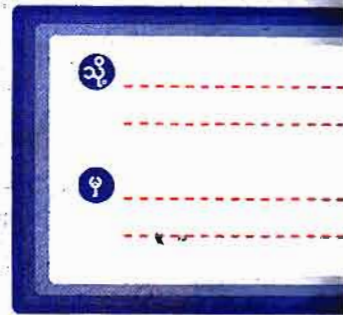
တန်ဖိုး - ၂၅၀၀

ဒီပမိန် နိကာယ်ကျွန်ုပ်တို့၏ဘဝများ
အွယ်မတ်လမ်း
မောင်မြတ်စိုး

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀

အာရှတိုက်နှင့် အိန္ဒိယ
လွတ်မြောက်ရေးအတွက်
မောင်မြတ်စိုး

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ်-၅၀၈/၅၁၂၊ ၂(၁)ပထမအဆင့်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသားလမ်းထောင့်၊
သရုပ်ကုန်တိုက်၊ ကျောက်တံတားပြင်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
မုန်း-၃၈၃၆၆၃၊ ၃၈၆၈၃၃

မိလချုပ်အောင်ဆန်း
နယ်စပ်တပ်ပြင်
အစိမ်းအမှတ်
မိလချုပ်အောင်ဆန်း
အစိမ်းအမှတ်
အစိမ်းအမှတ်
အစိမ်းအမှတ်

ပထမဦးဆုံးသော မိလချုပ်အောင်ဆန်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဝပ်ပြန်နှင့် ကာတွန်းစာအုပ်

မိလချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ
မိလချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ
တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

မိလချုပ်အောင်ဆန်း
မိလချုပ်အောင်ဆန်း
တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

BURMESE
CLASSIC

မိလချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်
မိလချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်
တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

မိလချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်
မိလချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်
တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

မိလချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်
မိလချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်
တန်ဖိုး - ၆၀၀၀ ကျပ်

မိလချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်
မိလချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်
တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

မိလချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်
မိလချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်
တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

မိလချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်
မိလချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်
တန်ဖိုး - ၆၀၀၀ ကျပ်

အပြည်စုံတွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၀/၅၁၂၊ ၂(၁)လွှာ၊ ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းစတင် (သရဖီလမ်း)
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း - ၀၁ - ၃၈၃၆၆၄၊ ၀၁ - ၃၈၆၆၃၃

<http://Quality.myanmaronlinesales.com>တွင်

တိုက်မှ ထုတ်ဝေသောစာအုပ်များကို ကြည့်ရှုနိုင်ပါသည်။

ဂမ္ဘာလကျော်

No.108, May 2016

Next Month Preview

တေးဂီတပညာရှင် (သန့်လှိုင်)

ကျောင်းသားတေးဂီတ သီချင်းများ ပီယာဆေးဖော်စဉ်က...

တေးဂီတ

အကြောင်းအရာများ

တေးဂီတ

ဂီတပညာရှင် ပီယာဆေးဖော်စဉ်က...

တေးဂီတ

အကြောင်းအရာများ

သန့်လှိုင်တေးဂီတ

ကျောင်းသားတေးဂီတ

၅

၆

၇

၈

၉

၁၀

မြိုင်ကျော်သီချင်း (သန့်လှိုင်)

သီချင်းဂီတ

တေးဂီတ (သန့်လှိုင်)

အကြောင်းအရာများ သီချင်းဂီတ

သီချင်းဂီတ

တေးဂီတအတွင်းက တေးသီချင်းအတွက်သီချင်း

တေးဂီတအတွင်းက (သန့်လှိုင်)

တေးဂီတအတွင်းက သီချင်းဂီတအတွက်

တေးဂီတ (သန့်လှိုင်)

တေးဂီတအတွင်းက ပီယာဆေးဖော်စဉ်က

တေးဂီတ (သန့်လှိုင်)

တေးဂီတ

တေးဂီတ (B.Sc)

တေးဂီတအတွင်းက သီချင်းဂီတအတွက်

တေးဂီတ

တေးဂီတ

တေးဂီတ

တေးဂီတအတွင်းက သီချင်းဂီတအတွက်

၁၅

၁၀၆

၁၁၃

၁၁၃

၁၁၃

၁၁၃

၁၁၃

၁၁၃

၁၁၃

Next Month Preview Next Month Preview
Next Month Preview Next Month Preview
Next Month Preview

မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)
ကဏ္ဍိရချိုးရေ

BURMESE
CLASSIC

အသံဒီတာချင်

တာဝန်ခံအသံဒီတာ

အုပ်ချုပ်မှုအသံဒီတာ

အသံဒီတာအဖွဲ့

နားအဖွဲ့

ထုတ်ဝေသူ

ဗုဒ္ဓဘာသာ

အတွင်းသရုပ်ဆောင်

တွန်းကျတာနှင့် မလင်

နုနီဝသူ

အခန်းချုပ်

အတည်အတည်နှင့်
ပြန်ဆိုရေးရာရေးရာ

တိုင်းရင်း (Quality)

စာလင်ပြိုင်ဆိုင် (ပစ္စည်းအသစ်အသစ်)

စစ်စစ်စစ်

အသံလေးအသံ

ကိုရီးယား၊ ဟွန်းကွန်း၊ မင်းသမီး၊ မင်းသမီး၊ မင်းသမီး၊
သန်းသန်း၊ ဟွန်းကွန်း၊ မင်းသမီး၊ မင်းသမီး၊
မြတ်နိုးသွား၊ ကြည်လင်သွား၊ မင်းသမီး၊ မင်းသမီး

အသံလေးအသံ (အသံလေးအသံ) / အသံလေးအသံ
အသံလေးအသံ / အသံလေးအသံ / အသံလေးအသံ
အသံလေးအသံ / အသံလေးအသံ / အသံလေးအသံ

မင်းသမီး

အသံလေးအသံ / အသံလေးအသံ / အသံလေးအသံ
အသံလေးအသံ / အသံလေးအသံ / အသံလေးအသံ
အသံလေးအသံ / အသံလေးအသံ / အသံလေးအသံ

Quality

အသံလေးအသံ

အသံလေးအသံ (အသံလေးအသံ)

အသံလေးအသံ / အသံလေးအသံ / အသံလေးအသံ
အသံလေးအသံ / အသံလေးအသံ / အသံလေးအသံ
အသံလေးအသံ / အသံလေးအသံ / အသံလေးအသံ

အသံလေးအသံ

အသံလေးအသံ

အသံလေးအသံ

အသံလေးအသံ

အသံလေးအသံ

အေးယုမင်းသူ

ကဏ္ဍာရ

မင်းဘုန်းသိင်္ခသူ
နတ်လေသူ

(၁)

“ဦးခေါင်းရပ်...သောက်ဗျာ”

“အေးပါစာရေးဆရာ...ကိုင်း”

“ဝလွင်...အေ့...အေ့...”

“ဘယ်နှလိုက်တုံးဗျ...အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အေးဟေ့...ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီလိုအရက်ကောင်းလေးများ ရက်ခြားလေး သောက်
ရရင် အဝန်းခြေတာပေါ့ကွာ...အေ့”

BURMESE
CLASSIC

ကျောက်ခေါင်းလောင်းသီချင်းမှာ ပီယာဆေးဖော်ဇာက

မောင်ညိုမြိုင် (သန်ချင်)

ကျောက်ခေါင်းလောင်းသင်္ချိုင်းမှာ

ဝိယဆေးဖော်စဉ်က

မောင်ညိုနိုင်(သန်လျင်)

"ရပ်တီးချ...ကြိုက်လား"

"အေး..."

"အရင်ကရော သောက်ဖူးလား"

ဦးခေါင်ရမ်း"

"သောက်ဖူးတယ်ကွ"

"ရပ်အရက်ကို သောက်ဖူးတယ်"

ဟုတ်"

"ဝီစကီလေးထောင့်ပုလင်းပါ"

သောက်ဖူးတယ်ကွ"

"တင်..."

သူသရာစာကြီး ဦးခေါင်ရမ်းက

ရပ်အရက်တင်မက ဝီစကီအရက်ပါ

သောက်ဖူးတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်က

မယုံမျက်စိနဲ့ ကြည့်လိုက်ရော..."

"မယုံလို့လား စာရေးဆရာ၊ ကျွန်

မြို့ကြီးသင်္ချိုင်းမှာ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီ

တုန်းက ဒီးသပြီဟ်စက် မရှိဘူးချ..."

ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းက

အသုဘဆိုရင် အုတ်ဂူနေရာကိစ္စ၊

သရဏဂုံတင်ကိစ္စ အုတ်ဂူကို စောင့်

ရှောက်ပေးဖို့ကိစ္စတွေ၊ အထူးအပ်လေ့

ရှိတယ်ကွ။ သူတို့ သူဌေးမသာရှင်တွေ

အကြိုက် ဖြစ်အောင် ကြိုးကြိုးစားစား

လုပ်ပေးလိုက်ရင် ကျေးဇူးတင်လို့ဆိုပြီး

ရပ်အရက်တို့၊ ဝီစကီအရက်တို့ သောက်

လက်စများစွန့်ကြဲပေးကမ်းတယ်ကွ။

အချို့သဘောကောင်း၊ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့

သူဌေးမသာရှင်နဲ့ ကြုံရင် အရက်ပုလင်း

ချိတ်တောင် မခွင့်ရသေးတာပေးသွား

သကွ၊ ရပ်တို့၊ ဝီစကီတို့၊ အာမီရပ်တို့က

ငှက်ဖျားရောဂါမဖြစ်အောင် ကာကွယ်

တာကိုး။ ချိတ်မခွင့်ရသေးတဲ့ ဝီစကီတို့၊

အာမီရပ်တို့က ငှက်ဖျားရောဂါမဖြစ်

အောင် ကာကွယ်တာကိုး။ ချိတ်မခွင့်ရ

သေးတဲ့ ဝီစကီပုလင်းများ၊ သဒ္ဓါကြီးစွာ

စွန့်ကြဲပေးကမ်းလို့ရခဲ့ရင် ငါတို့က စစ်

သားရဲဘော် အသိတွေထဲမှာ (တပ်

အာမီရပ်)နဲ့ လဲပြီးသောက်တယ်။ စစ်

ထပ်အာမီရပ်က ငှက်ဖျားကာကွယ်

ထယ်လေး၊ ဒါကြောင့် ပြောတာပါကွာ။

ငါတို့ကို သုဘရာဇာခေါ်ခေါ်၊ သင်္ချိုင်း

အလုပ်သမားခေါ်ခေါ်ကြိုက်သလိုခေါ်

တွာ။ ရပ်အစစ်ရော၊ ဝီစကီအစစ်ရော၊

အာမီရပ်ရော သောက်ဖူးတယ်လို့ ပြော

ရင် ယုံပါကွာ... မဝယ်သောက်တာ

မဟုတ်ဘူးဟေ့။ သူဌေးမသာရှင်၊

အထက်တန်းစား မသာရှင်တွေ စွန့်ကြဲ

ပေးတာပဲ၊ ချိတ်မခွင့်လို့ သောက်ဖူးတယ်ကွ။

ဟား ဟား ဟား ဟား"

ဦးခေါင်ရမ်းက ဆိတ်သားကင်တစ်

တုံး လှမ်းယူရင်းက အားရပါးရအော်

ရယ်ပါရောဌာ။

ကျွန်တော် ဒီနေ့ စာမူရလာတယ်

လေ။

ကျောက်ခေါင်းလောင်းသင်္ချိုင်းမှာ

သုဘရာဇာ (ခေါ်) သင်္ချိုင်းအကြီးအတံ

ကြီး ဦးခေါင်ရမ်း။

သူ့ပြောပြချက်အရဆိုရင်...

လူသေကောင် မတင့်တယ်တာ

ကို တင့်တယ်အောင်၊ ရွှေပျော်အောင်၊

စနစ်ကျအောင် ပြုလုပ်ပေးရတဲ့ ထင်

တယ်ကြီးများ (ရာဇာ)ပေါ့ဌာ။

ဒီကျောက်ခေါင်းလောင်းသင်္ချိုင်း

မှာ သူက အုပ်ချုပ်နေတာ၊ အကြီးအမှူး

သင်္ချိုင်းသူကြီး၊ သင်္ချိုင်းအာဏာရှင်တို့

ခင်ဗျ။

သူက ကျွန်တော့်ကို သင်္ချိုင်းတုန်း

ထဲက ဂန္ထီဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်တိုယ်တွေ့

တွေ ပြောကြတယ်။

ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်က

ဝတ္ထုကိုအဖြစ် ပြန်ရေးတယ်။

အခုစာမူရခဲ့တယ်လေ။

ဒါကြောင့် အရက်မြို့ကော အရမ်း

ပဲသောက်တဲ့သူကို ရပ်(Run)အရက်

ပုလင်း ပြန်ကျေးဇူးပြုတာပါဌာ။

ရပ်အရက်ကို အကြောင်းပြုလို့

တော့မှ ဦးခေါင်ရမ်း ရပ်၊ ဝီစကီ၊ အာမီ

ရပ်အရက်တွေပါ သောက်ဖူးကြောင်းနဲ့

သောက်ရဖို့ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေက
အကြောင်းတရားကို သိခဲ့တာကိုး။

ဟုတ်တာပေါ့လေ။

ရပ်အရက်တို့၊ အာပီရပ်တို့က
အလုပ်ကြမ်းလုပ်တဲ့သူ၊ ငှက်များနဲ့ ဈား
နာရောဂါရနိုင်သူအတွက် ကာကွယ်
ဆေးတစ်မျိုးလို့ပြောရင် ရနိုင်မယ်ထင်
မို့

“သောက်ဗျာ... များများသောက်ပါ
ဦးခေါင်းရမ်း”

“စာရေးဆရာ”

“ပြော... ဦးခေါင်းရမ်း... အေဟေ့”

“စာရေးဆရာက ဘာလို့ ကျုပ်ကို
ရပ်အရက်တို့ ကံရတာတဲ့... အေ...
ဟေ့”

“ဟိုတစ်ခါ ခင်ဗျားပြောပြတဲ့ဇာတ်
လမ်းတွေကို ဝတ္ထုရေးလို့ စာမူရလော
တယ်လေး၊ အကြောင်းခင်ဗျားကိုကျေးဇူး
ထင်စွာ ပြန်ပြောတာပါဗျာ၊ သောက်ဗျာ”

“စာရေးဆရာ”

“ဘာတုံးဗျာ... အေ့”

“သမိုင်းတုန်းအကြောင်းရေးရင်
ပိုက်ဆံရတာလားဟင်”

“သမိုင်းတုန်းအကြောင်း မပြော
နဲ့ဗျာ အေ့... သမိုင်းတုန်းထဲ ဘဝ
တွေအကြောင်းလို့ပြောဗျာ... အေ့”

“ဒါဆို မင်းနေပြည်တော်တွေ
အကြောင်း ရေးပါလားဗျာ၊ ပိုက်ဆံပိုရ
တာပေါ့ စာရေးဆရာ”

“ဦး-အေဂေ-ဒီမှာဦးခေါင်းရမ်းရ...
ကျုပ်က ရေပေါ်ဆီလူတန်းစားတို့ မိုးကျ
ရွှေကိုယ်တို့... လူကို လူလိုမမြင်ချင်စွဲ
လု-လု-လုတွေအကြောင်း မရေးဘူး
ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လို အနိမ့်ဆုံးအလွှာက
လူနင်းပြား၊ လူဆင်းရဲ၊ အိမ်မရှိ၊ ယာမရှိ
ပညာကမရှိ၊ ဆင်းရဲ၊ ရိုးသားပွင့်လင်းတဲ့
လူအကြောင်းတွေကိုရေးမှာဗျာ၊ ခင်ဗျား
တို့က ဆင်းရဲရဲတတ်ပြတ်ပေမယ့် လူကို
လူလိုမြင်တတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ ဦး
ခေါင်းရမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့-စာရေးဆရာ”

“ဟောဒီ “လူ” လောက “လူ”
လောက၊ “လူ” လောကကြီးမှာအရောင်
တောက်ပလို့သာ စိန်လိုခေါ်နေရတယ်၊
အမှန်က အိုးခြမ်းကွဲလောက်မှ တန်ဖိုး
မရှိတဲ့ လူတွေ၊ လူတွေ အများကြီးဗျာ
အများကြီး ဟား ဟား ဟား ဟား။ “လူ”
နေတဲ့လူတွေ “လူ” လို့ရတဲ့လောကကြီး
မှာကျွန်ုပ်တို့လို့ “လူ” နေတဲ့လူတို့ရော
တွေ အများကြီးဗျာ... ဟား ဟား ဟား
ဟား”

“သူတို့သေလည်းပြာဖြစ်၊ မြေဆွေး
ဖြစ်တာပါပဲဗျာ”

“ထို့-ဒီလိုလောကသားတွေအတ္ထု
သမားတွေရဲ့ အရိုးအသား ပြာမြေဆွေး
နဲ့ မှန်လာဥတို့ ချည်ပေါင်တို့ မစိုက်နဲ့
နော်”

“ဒါဖြင့် အဲဒီပြာနဲ့ ဘာပင်စိုက်ရ
မတုံးဗျာ”

“ကြက်ဆူပင်စိုက်ဗျာ ဟား-ဟား
ဟား-ဟား”

“အဟတ်-အဟတ်-ကြက်ဆူပင်
တောင် ရှင်ရှင်ပါမလားဗျာ၊ စာရေးဆရာ
ရ-အေဂေ-အဟတ်”

❖ ❖ ❖

(၂)

“ဦးခေါင်းရမ်း”

“ပြောလေ ဘာတုံး”

“ဟိုတစ်ခါ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို
ပြောဖူးတာရှိတယ်”

“ကျုပ်ဘာတွေ ပြောခဲ့လို့တုံး စာ
ရေးဆရာ”

ဦးခေါင်းရမ်းက ဆေးပြင်းလိပ်ကို
စွာနှိုက်ပြီးနောက် မေးတာ။

“သမိုင်းတုန်းထဲမှာပီယဆေးဖော်
ထဲ့အကြောင်းလေဗျာ၊ မေ့နေပြီလား၊

ရပ်အရက်လေးသောက်ရလို့ မေ့သွား
တာလား”

“ဟားဟားဟားဟား ဟုတ်သားထဲ၊
ဟုတ်သားပဲ...၊ ဟုတ်ကိုဟုတ်သားထဲ၊
အဟတ်အဟတ် အေဟေ့”

“ဟုတ်ရင် ပြောပြလေဗျာ”

“ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် ပြောပြ
တာက ပိုအရသာရှိမယ် စာရေးဆရာ”

“ဟေ-ခင်ဗျားတိုယ်တွေ့တေ့တယ်
ဘူးလား”

“ကျုပ်က အရန်အနေနဲ့ ဝါရတာထဲ၊
စာရေးဆရာ၊ တကယ့်ဇာတ်လိုက်တ
ကံကောင်းထိန်ဗျာ”

“ကံကောင်းထိန်”

“ဟုတ်တယ်”

“ကံကောင်းထိန်ဆိုတာ အေ့ဂေ
မော်တော်ကားနာမည်လားဟင်”

“ဦး... ဘယ်ကလာ မော်တော်တာ
နာမည်မှာလဲဗျာ၊ လူ-လူနာမည်ဗျာ...
စာရေးဆရာရယ်ဂေ့”

ပြောရင်း လေချည်က တတ်နေခဲ့
“အဲဒီလူ ဘယ်သူ၊ ကိုမြရောင်းချိန်
ဟုတ်”

“ဟေ့လူ စာရေးဆရာ-မြရောင်း
ချိန်မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကိုကံကောင်းထိန်
ကံကောင်းထိန်ဟူး... ဟေ့မိုကွာ”

“အဲဒီလူနဲ့ တွေ့လို့ရမလား
ဇနီးမောင်”

“ရတယ်...သို့သော်”

“ဦးခေါင်ရမ်းက” ရတယ်” ပြောပြီး
သို့သော်တဲ့။ သာသို့သော်တဲ့။

“ဘယ်လိုသို့သော်တဲ့လဲ”

“ကံတောင်းထိန်ဆိုတဲ့လူက
အရက်တိုက်မှပြောတာဗျ”

“အရက်”

“အင်း”

“အဲဒီလူသောက်ချင်တာလား၊
သုသာရာအကြီးသောက်ချင်တာလား၊
ရှမ်းအောင်ပြောဗျာ”

“ကံကောင်းထိန်က သူ့ကို အရက်
အတောင်းစားနဲ့ အပြီးကောင်းကောင်း
တွေ့မှ ပြောပြတာဗျ။ နိမ့်တော့လား”

“ထို့... ဈေးကြီးလိုက်တာဗျာ၊ ကဲ
ပြောသားအရက်ကြိုက်လဲ။ ဘာအမြည်း
ကြိုက်လဲ။ ဝယ်မယ်ဗျာ၊ ကားနဲ့ အကြို
အစိုလုပ်ရမလား၊ လုပ်ပေးမယ်ဗျာ၊ အိမ်
အပြန်ပါဆယ်ခွဲသွားမယ်ဆိုလည်း ပါ
ဆယ်ဝယ်ပေးမယ်ဗျာ၊ သွားခေါ်ရဲ၊

တုတ်တယ်ဗျာ၊

တိုယ့်အနေနဲ့ ဒီအကြောင်းလေး
တွေ့တိုပြန်ရမှ စာမူငွေတစ်သောင်း
ပျံ့ပဲရတာဗျာ၊ ထုတ်ဝေသူမောင်ကျင်

ထွန်းကို စာမျက်နှာ (၂၅) မျက်နှာ (၃၀)
ခရီးပေးရင်တော့ တစ်ပုဒ် စာမူမ ကျပ်
သုံးသောင်းရတာပေါ့ဗျာ၊ ခက်တာက
(မြင့်မိုရ်တောင်စာပေတိုက်)က မောင်
ကျင် ထွန်းကလည်း စာအုပ်တွေ
အဟောင်းဈေးချရောင်းပြီးတော့ထွက်
မလိုလို့၊ ဂူအောင်းမလိုလိုဖြစ်နေတယ်။
ခြေငြိမ်အောင် မိန်းမပေးစားမယ်။
ဝိုင်းစီမံတော့။

ဇနီးလောင်းက အသက် (၂၅)နှစ်
ကျော်နေရင် သူ့ကို လုံးဝမတိုင်ပင်ကြပါ
နဲ့တဲ့။ ဒီအတိုင်းပဲ နေပါရစေတဲ့။

အခု အလကားနေ ရေခဲခွေးကြမ်း
သောက်လိုက်၊ ဆီးသွားလိုက်၊ ချောင်း
ဆိုးလိုက်၊ ရေခဲခွေးကြမ်းသောက်လိုက်၊
တော်နေကြာ စိပ်ပုတီးထစိပ်လိုက်...

စာရာမေရီတောင်နီးပါး မြင့်နေတဲ့
စာအုပ်ပုံကြီးကို ကြည့်လိုက်၊ အသံတု
ရဲမြင့်လေးထဲမှာ ဗေဒင်ကြည့်လိုက်၊
ဗေဒင်ဆရာကြီး ဦးခေါင်ရမ်းလေးကလည်း
လူရိပ်လူခြေကြည့်ပြီး ဟောလိုက်
တယ်။

“ကျိကျိတက် ချမ်းသာတဲ့မိန်းမက
မောင်ကျင်ထွန်းကို လာဝယ်လိမ့်မယ်”

“ဗျာ... တ...တ...တကယ်လား၊
ဆ...ဆရာ”

“သေရာတာပေါ့ပါ့ဦးရာ၊ အစ်ကို
ထောရင် ဆယ်ခွန်းဟော... ကိုးခွန်းလွဲ
အဲလေ - ကိုးခွန်းမှန်ပါတယ် မောင်ကျင်
ထွန်းရယ်”

“သူ...သူက ဘယ်လို ဝယ်...ဝယ်
မှာလဲ ဟင် ဟင်”

“မောင်ကျင်ထွန်းရဲ့ကိုယ်အလေး
ချိန်နဲ့ တူညီတဲ့ ဒေါ်လာတွေ ချိန်ခွင့်နဲ့
ဝယ်ပြီးလာတောင်းမှာဗျာ”

ခရာဝမ်းသာလွန်းလို့...

ဗေဒင်ဆရာ အသံတုဆရာ ရဲမြင့်
လေးကို လက်ဖက်ရည် ရှယ်ဝယ်တိုက်
ထယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ တွဲတေး -
အလတ တူမဝမ်းကွဲတွေ ကျိုတိုက်တဲ့
ရေခဲခွေးကြမ်းခါးခါးကိုပဲ သုံးလေးခွက်
ဆင့်သောက်တယ်။

ဗေဒင်ဆရာ အသံတုရဲမြင့်လေးက
သူ့ခန်းမနဲ့ ကလေးတွေပါခေါ်ခဲမယ်နော်
လို့ပြောလိုက်ရော တက်မလို ချက်မလို
လိုဖြစ်သွားလို့ ဒေါ်လာ တူမလေးက ရေ
ခဲခွေးကြမ်းအမြန်တိုက်တော့မှ ပုံမှန်ပြန်
ဖြစ်သွားတယ်။

ထုတ်ဝေသူမောင်ကျင်ထွန်းတိုက်
ဆာကျိကျိတက်ချမ်းသာတဲ့ ခက်ပူက
တူခွက်ဝိုင်ရှင် သူဌေးမ (သူဌေးမက
အသက် (၇၀) ခန့် ရှိပါပြီခင်ဗျား) ကို

ယတြာချေပြီးမျှော်နေတော့၊

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကိုယ့်ကို စာမူမ
သုံးသောင်းကျပ် ပေးမှာလဲဗျာ...နော်။

အခုတောင် ဂန္တီရလောကတွေခင်း
တိုက်ဝိုင်ရှင်သူဌေးမအယ်ဒီတာချုပ်
ကောင်းလို့ စာမူမ အတန်အသင့်ရနေ
တာဗျာ၊

ဝိယဆေးဖက်တဲ့အကြောင်းပြော
ပြမည့်သူကို အရက်အတောင်းစားနဲ့
အမြည်းကောင်းကောင်းတွေ့ရတိုက်ရ
မယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်အိတ်ထဲက စိုက်ရ
မလိုဖြစ်နေပြီဗျာ၊

မထူးပါသွားလေ၊ နောင်ခါလာ
နောင်ခါဈေးပဲ။

အိတ်ထဲ ငွေစက္ကူငါးထောင်တန်
လေးရွက်ထုတ်ပြီး -

“ရော - ဦးခေါင်ရမ်း - ဝင်ဗျာသာ
သာ သူကြိုက်တဲ့အရက်နဲ့ အပြည်ဆယ်
ရဲ၊ ဝယ်ပြီးကိုက်တောင်ထိန်ကိုပါတစ်ခါ
တည်းခေါ်ရဲ၊ ရော - ငွေနှစ်သောင်း”

ကျောက်ခေါင်းလောင်းဆူချိုင်းတာ
သုသာရာအကြီးဦးခေါင်ရမ်းက ငွေငါး
ထောင်ကျပ်တန်လေးရွက်ကိုကြည့်ပြီး
တွေ့သွားတယ်ဗျာ၊

“ယူလေဗျာ”

“စာရေးဆရာ”

“ဘာလဲ - ဒီငွေနှစ်သောင်းနဲ့
 လောက်သွားလား၊ ရော - ငါးထောင်
 ထပ်လှသွားဗျာ၊ မြန်မြန်သွားပါ ဦး
 ခေါင်ရမ်း”

ကျွန်တော်က နောက်ထပ် ငါး
 ထောင်တန်တစ်ရွက် ထပ်ပြီး ငွေနှစ်
 သောင်းငါးထောင် တိုးပေးလိုက်တယ်။

ဦးခေါင်ရမ်းက ပိုက်ဆံကို လှမ်း
 ထောက်ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်
 ရင်းက -

“စာရေးဆရာ”

“နောက်ထပ်”

“ဧလိုသုံး ခင်ဗျားရဲ့ငွေတွေ လုံးဝ
 ဧလိုပါသွားဗျာ”

“ဗျာ... ခင်ဗျာပြောတော့ ကိုကံ
 တောင်းထိန်က”

“ကျွန်ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ရင်းကို သိရင်
 လိုက်တောင်းထိန်က အရက်အကောင်း
 စား အခြည်းအကောင်းစား၊ သောက်ရ
 စားရမှ သူ (ပီယဆေး) သွားယူတဲ့
 အကြောင်းကို ပြောလေ့ရှိတယ်လို့ လုပ်
 ကြံပြောတာပါဗျာ၊ စာရေးဆရာက ငွေ
 နေပြောသုပဲကိုး၊ စေတနာလည်း ထက်
 သန်တာကိုး၊ ကျုပ်စာရေးဆရာရဲ့ပင်ကို
 စိတ်ရင်းကို နားလည်ပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျား
 ငွေ ခင်ဗျားပြန်သိမ်းလိုက်ပါ စာရေး

ဆရာ။ ကျုပ်လူ ကံကောင်းထိန်က
 အရက်လည်းမသောက်ဘူး၊ ငွေလည်း
 မမက်ဘူး၊ ငွေပေးတိုင်းလည်း မပြော
 ဘူး၊ ခင်ဗျားလို စာရေးဆရာက သိရင်
 လိုပါပြောရင် သူ့စားရိတ်နဲ့သူလိုက်လာ
 မှာပါဗျာ၊ ကိုင်း... ကျုပ်သွားခေါ်မယ်၊ ဒီ
 အုတ်ဂူပေါ်ကပဲ စောင့်နေ...။

“ဟေ့လူ”

“ဘာတုံး - စာရေးဆရာ”

“တစ်ခုခုနဲ့တော့ ဧည့်ခံမှကောင်း”

“ကျုပ်သိပါတယ်စာရေးဆရာ၊
 သွားပြီနော်၊

“ကိုခေါင်ရမ်း ပုဆိုးတိုတိုနဲ့ ထွက်
 သွားပြီး မကြာဘူး၊ ဦးခေါင်ရမ်းကတော်
 မယားကြီးဒေါ်ပေစိက လက်ဖက်သုပ်
 တစ်ပန်းကန်နဲ့ မြေရေခန်းအိုးကရား
 မည်းကြီးကို လာချပေးတယ်။

“စာရေးဆရာ စားနော် အားမနာ
 နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဒေါ်”

“ဒါနဲ့ ကိုခေါင်ရော စာရေးဆရာ”

“ကိုကံကောင်းထိန်ကို သွားခေါ်
 ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဘာလုပ်မလို့ သွားခေါ်တာတဲ့
 တုံး”

“စကားပြောချင်လို့ အဲ...အဲ ကျွန်
 ဆတ်တွေချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

“ဟွန်း - မဟုတ်မှလို့ ရော ဟို
 အကြောင်း ပြောခိုင်းမလို့ မဟုတ်လား၊
 စာရေးဆရာ”

“ဘယ်အကြောင်းများပါလိမ့် ဒေါ်
 ဆစ်ရယ်ဟင်”

“ပီယဆေးလေ၊ ပီယဆေး
 အကြောင်းပဲပေါ့၊ ငကံရော ရှင့်လူ ကို
 ခေါင်ရမ်းရော၊ အဲဒီပီယဆေးအကြောင်း
 ဗျား ပြောရရင် ဟွန်း - တကယ့်သူပုန်
 ခန်းတို ဝင်းစီးသလို သည်းထိတ်ရင်စို
 ကြားပါလိမ့်မတော်...ဟွန်း”

သို့ကလို့ပြောပြီး သူတို့အိမ်ရှိရာကို
 အုတ်ဂူတွေ၊ မြေပုံတွေ ကြားကနေ ကွေ့
 ခြတ်လို့ သွားရောဗျာ။

အချိန်ကလည်း နဂိုင်း (နွားရိုင်း)
 သွင်းချိန် နေမှိန်ဝ...။

ကျောက်ခေါင်းလောင်းသင်္ချိုင်းက
 အုတ်ဂူဟောင်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်ရယ်၊
 အရက်ပုလင်းရယ်၊ လက်ဖက်ပန်းကန်
 နဲ့အေးနွားကရားရယ်ပဲရှိတယ်။

အဲဒီနားကို သုံးလေးငါးခါ လာခွဲစား
 ခဲ့နဲ့ ထုရဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ အုတ်ဂူမြေပုံ
 ဆွဲရင်းနဲ့နေကြတယ်။ အုတ်ဂူပေါ်က
 ဆင်ပြီး မြေပြင်မှာ အညောင်းဆန်လိုက်

တယ်၊ ဆန်ရင်း ကိုယ်ထိုင်တဲ့အုတ်ဂူ
 မျက်နှာကစာတန်း(သင်္ချိုင်းစာ)ကိုစက်
 လိုက်တော့ -

ဦးကြည်မင်းလှိုင်
 အသက် (၄၅)နှစ် -

၂၃ - ၃ - ၁၉၈၉ ခုနှစ် ကွယ်လွန်
 တဲ့၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်အုတ်ဂူမှာနေထား
 တာက၊

ဦးစောဝင်း (နောက်နေ)
 အသက် (၆၃)နှစ်

၅ - ၉ - ၂၀၀၅ ခုနှစ် ကွယ်လွန်
 (နောက်နေ) ဆိုတာ ရွာအမည်ပဲ
 လား၊ ဒါမှမဟုတ် ရှေ့နေ၊ အလယ်နေ၊
 နောက်နေကို ပြောတာလား၊ ရွာအမည်
 ငယ်အမည်ပဲလား၊ အုတ်ဂူပေါ်က နာ
 မည်တွေက လှလိုက်တာ၊ ဆန်းလိုက်
 တာဗျာ၊

ချစ်ဟန်ချစ်၊
 အသက် (၆၅)နှစ်
 သန်လျင်မြို့၊
 အင်း...အရွယ်ကောင်းတွေမှာ
 ကွယ်လွန်သွားကြတာပဲကိုး၊ ချစ်ဟန်
 ချစ်ကိုတော့ ကြားဖူးမြင်ဖူးတယ်၊ လူတ
 ဝဝလို့ဖိုင့်ကြီး၊ ဟိုတုန်းက တုန်သွယ်
 ရေး(စား/ပျော်)မှာ စတိုမှူး၊ နှစ်တွေ

တို ကုန်ပစ္စည်းပိုရင်း လိုက်ပါသွားတတ်
တယ်။ အရမ်းချမ်းသာခဲ့တာပေါ့။
သူသေတော့ ဓမ္မာကိုယ်က ငါးပိ
စော်နံသတဲ့။

(၃)
“ဗျို...စာရေးဆရာ”
“ဦးခေါင်ရမ်းလားဗျို”
“ဟုတ်တယ်ဗျို”
“လာဗျာ...လာ...လာ”
မှောင်ရီသမ်းချိန်မှာ ဦးခေါင်ရမ်းနဲ့
လူတစ်ယောက် ထိုင်နေတဲ့အုတ်ဂူနား
ရောက်လာတယ်။ လူရွယ်က ကျွန်တော်
ထက် နည်းနည်းငယ်ပဲ ရတယ်။ ရုပ်
ပြောင်ပြောင်၊ အသားဖြူဖြူနုတ်ခမ်းမွေး
စေ့နင်း
“စာရေးဆရာ - ဟောဒါ - မောင်ကံ
တောင်းထိန်တဲ့”
“ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က စာရေး
ဆရာ မောင်ညိုမြိုင်းပါ ကိုကံကောင်း
ထိန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ”
“ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်တော်လည်းဆရာ
နဲ့ တွေ့ချင်နေတာပါဗျာ။ ကျွန်တော်
ဆရာဝတ္ထုလုံးချင်းတွေ ဆယ်အုပ်
လောက် ဖတ်ဖူးပါတယ်ဆရာ”
“ဟုတ်လား”

“ရွှေဘုံပြန်လွန်းအိမ်သစ်ဆို ဝတ္ထု
ရယ်။ လူထူးဆန်းဘာတိုက်ပဲဦးရာကျော်
စာအုပ်ရယ်။ နရသိန်ပြန်အိပ်မက်များ
စာအုပ်တွေကို ပိုကြိုက်တယ်ဆရာ”
“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုကံကောင်းထိန်”
ဦးခေါင်ရမ်းက ဝယ်လာတဲ့လက်
ဖက်ရည်အမျိုကို ပန်းကန်လုံးနှစ်လုံးနဲ့
ဖန်ခွက်ထဲ မျှထည့်ရင်းက...
“မောင်ကံကောင်းထိန်၊ ထိုင်ဇဟု၊
ရေး - သောက်၊ ကိုင်း - စာရေးဆရာ၊
ခင်ဗျားသိချင်တာ မောင်ကံကိုမေးကုန်
လမ်းမှာတော့ ကြီးပြောပြထားပြီးပြီဗျာ”
ပြောပြီး ဦးခေါင်ရမ်းက လက်ဖက်
သုပ်ကို မြည်းနေရဲ့။
“ကိုကောင်းထိန်”
“ကိုကံလို့ပဲ ခေါ်ပါဆရာ၊ ရပါတယ်
ခင်ဗျာ”
“ဟုတ်ကဲ့။ ကိုကံ လူပျိုဘဝက
ဟောဒါသချိုင်းကုန်းမှာ ပီယစေးကို
ဆရာတွေနဲ့ လာဖော်စီရင်ဗူးတယ်ဆို
တာ ဟုတ်ပါလားဗျာ”
“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ”
တိုကံကောင်းထိန်က မငြင်းဘူး။
အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံတယ်။
“ပီယစေး စီရင်တာရော အောင်
မြင်ရဲ့လားကိုကံ”

“မရခဲ့ပါဘူးဆရာ၊ လူကတော့
ဆရာပေါင်းစုံနဲ့ စေးကုလိုက်ရတာ၊
သေရုံတစ်မည်ပါပဲဆရာ”
“ဘယ်လိုဖြစ်လို့တဲ့ - ကိုကံ”
ကျွန်တော်က သို့ကလိုမေးတော့
သူက သုဘရာဇာကြီးဦးခေါင်ရမ်းကို
လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။
“ပြောပါကွာ၊ ငါပဲတော့ရော ဘာ
ဖြစ်လဲ။ ငါတကယ်ပါခဲ့ဥစ္စာ၊ အခြစ်မှန်
အတိုင်း ပြောပြလိုက်၊ စာရေးတာတော့
စာရေးဆရာက အဆင်ပြေသလိုရေးမှာ
ပေါ့ကွာ၊ ခင်းက အတိတ်လိုက် ငွေ၊ ငါက
အတိတ်ရန်ပါကွာ၊ လူကြမ်းနဲ့မင်းသမီးတွေ
အကြောင်းပါ မကျန်စေရဲ့၊ လွမ်းခန်း
ရောက်အောင် ပြောပြလိုက် ငွေရေ”
သို့နှင့်...
ကိုကံကောင်းထိန်ဟူသော လူ
ရွယ်ညီမောင်က သက်စွန့်ဆံဖျား၊ သည်း
ထိတ်ရင်ဖို၊ ပီယစေးစီရင်ပုံအကြောင်း
ယခုလို အတိတ်ခုံခင်းပါရောခင်ဗျာ။

(၄)
ကျွန်တော်နေတဲ့ ဒီမြို့ကလေးမှာ
အလွန်ချောမိန်းမပျိုသုံးဦးရှိခဲ့တယ်
ဆရာ။

၆၆
သံဃာ့သောတိ
သံဃာ့သောတိ
သောတိသောတိ
ပီယသောနဲ့ ပြာဠာသောတိ
ပီယသောသောတိ၊ အောင်လုပ်ဗျာ
ဒီပီယသောသောတိ
သောပေါလ်သောတိ
သောပေါလ်သောတိ
သံဃာ့သောတိသောသောတိ
မှတ်လိုက်ရင်...

တစ်ဦးက ကျောင်းသူ

နှစ်ဦးက နှစ်ပန်းတမ်းခင်ဗျ။

ကျောင်းသူရဲ့အမည်က မမြတ်နိုး

ကြင်နာတဲ့

“မိတ်လိုက်တဲ့နာမည်ကွာ-ဘာတဲ့

ဘာတဲ့”

“မြတ်နိုးကြင်နာပါတဲ့ဆရာ”

“ကျွန်တော် မိန်းမရဲ့ရင် မိန်းမကို

အဲဒီနာမည်လူပြီး တလောင်နာမည်

ပေးထားဗျာ။ ဂွတ်ဒီကွာ ဒါနဲ့ ရုံးဝန်ထမ်း

အနီးသိအရာနှစ်ဦးအမည်က”

“သံယောဇဉ်ဝေနဲ့ သံယောဇဉ်ရွှေ

တို့ဆရာ”

“သံယောဇဉ်ဝေ”

“တုတ်...အဲဒါအကြီးမ”

“သံယောဇဉ်ရွှေ”

“တုတ်တဲ့-အဲဒါအငယ်မနာမည်

ခင်ဗျာ နှစ်ဦးလုံးက အမြဲညီမ၊ ရုံးတစ်

မူထဲမှာ အကြီးတန်းစာရေးမ ရာထူးနဲ့

ခင်ဗျာ မိဘတွေကလည်း ချမ်းသာတော့

ရွှေရာ၊ ခြေရာ၊ စိန်ရာ ညွတ်နေတာ

ပဲ။

ဒီညီအစ်မက ကျွန်တော်တို့ထက်

အသက်ကြီးတယ်။

သူတို့ကို အပြိုင်ပိုးပန်းကြတာက

စစ်ဝိုက်၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ သူဌေးသား။

ကုန်သည်တွေက ဝိုးကြပန်းကြတာ
ခင်ဗျ။

မမြတ်နိုးကြင်နာက ကျွန်တော်တို့
နဲ့ရွယ်တူ။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း
ဂီတာရှိတယ်ဗျ။

ဂီတာရှိတော့ ဆရာသိပါတယ်
နော်။ ဓါးသေး၊ ရင်ချို၊ အောက်ပိုင်းကား၊

ကားကိုခေါ်တာ။

မြတ်နိုးကြင်နာကိုနောက်ပိုးတော
ကတော့ လူစုံအရွယ်စုံပဲဗျ။

သူမရဲ့အပြုံးက ရင်ကိုထိတယ်
ဆရာ။ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်ရင်

ယောက်ျားသားတွေ ငေးငိုင်သွားရ
တယ်လေ။

ကျွန်တော်လည်း မြတ်နိုးကြင်နာ
ကို စာသုံးစောင် ပေးဇူးတယ်။ ကျွန်

တော်လို့ပဲအခြားတာလသားတွေလည်း
ရည်စားစာပေးတာ သုံးလေးစောင်

အနည်းဆုံးပဲ။

ခန့်မှန်ခြေတွက်ရင် မြတ်နိုးကြင်
နာကိုပေးတဲ့ကာလသားကြီးငယ်တွေရဲ့

ရည်စားစာ ပေါင်းရင် အနည်းဆုံး ရာ
ကျော်နိုင်တယ်ဗျာ။

မြတ်နိုးကြင်နာက ဘယ်သူမှ စာ
မပြန်ဘူး။

စုံစမ်းလို့ရသမျှတို့၊ ပေးသမျှရည်း

စားစာတွေကို စက္ကူသေတ္တာလေးနဲ့

ထည့်ထားသတဲ့။ တနင်္ဂနွေနေ့ဆို အဲဒီ

ရည်စားစာတွေကို သူမရဲ့သူငယ်ချင်း

တွေနဲ့ဝေပိုင်းဖတ်ရှုပြီးရယ်ကြ၊ ဟားကြ

သတဲ့။

ဒီလို မြတ်နိုးကြင်နာကို ဖွဲ့ကြီးကြီး

နဲ့ ပိုးပန်းရာမှာ ဖွဲ့ကောင်းတာက ကျွန်

တော်နဲ့ ကိုခင်မောင်ကျော်ပဲ။

ကြာတော့ အခေါ်အပြော ရှိလာ

တယ်။

လမ်းမှာတွေ့လို့ နှုတ်ဆက်ရင် ပြန်

ပြောတယ်။

ခင်မောင်ကျော်နဲ့ ကျွန်တော်

စာလည်း သူငယ်ချင်းတွေပါဗျာ။ ခင်

ဘူးပေါ့။ ကြာတော့ စိတ်ညစ်လာတယ်။

သူဌေးသား ခင်မောင်ကျော်နဲ့ မြတ်နိုး

ကြင်နာနဲ့များ ချစ်ကြိုက်သွားမလား။

စိုးရိမ်လာတယ်။

မြတ်နိုးကြင်နာ ကျွန်တော်တို့

အမြန်ဆုံး ဦးစားပေးလာအောင် ထစ်

နည်းကျွန်တော်အချစ်ကိုအမြန်လက်ခံ

လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

တွေးရင်း ရင်ထဲမှာ ခံစားရတယ်

ဗျာ။

သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ပြောကြ

ပြီဗျ။

“မောင်ကံ-မင်းကတော့ဒုတိယလူ

ဖြစ်မှာသေချာသလောက်ပဲကွ”

“လက်ကျန်းတော့ကိုး၊ ဒီမှာမောင်

ကံ-အချစ်နဲ့စစ်မှာ အရှုံးမပေးနဲ့ကွ”

“နေပါဦး ကိုဆွေ၊ မြတ်နိုးကြင်နာ

ကရာ ခင်မောင်ကျော်ရဲ့မေတ္တာတို့

လက်ခံလိုက်လို့လားဗျ”

“ဟ-မောင်ကံ-ငတုံးရ၊ အိုးချင်း

ထားအိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထား၊ ကြိုးချင်း

ငြိလေကွာ။ ခင်မောင်ကျော်က သူဌေး

သားလေ။ မင်း လက်ကျန်မြန်မှ တောင်

မလေးအချစ်ကို အမြန်ရမှာပေါ့ဟ”

အဲဒီလိုဝေဝေကြတယ်။

မြောက်ပေးကြတယ်။

66

ငါ့မှာ ပီယသောကန်နေတယ်၊
 ပီယကွပ်မန်းတို့၊ ပီယပန်းကန်တို့၊
 ပီယလက်ထပ်မန်းတို့၊ ပီယဆုပန်းတို့၊
 ပြောင်လွန်းတယ်ကွ၊ ဒီလိုပီယပန်းက
 ဂွတ်ကူးဆရာ ညွှတ်ဆွေ၊
 ထွာသင်ဘာသာ လက်တည့်စမ်းတာ၊
 ငါ့အဆင့်နဲ့ကြည့်ရင် အရမ်းနုတယ်၊
 အခု မင်းကို ပီရင်ဝေးဆွေ
 ပီယသေးသနပ်ခါးက
 မင်းကိုယ်တိုင် ပါဝင်ပြီး ဂုဏ်ပီရင်ရမှာ၊
 ကြောက်ရင်တော့ မဖြစ်ဘူး

၉၉

မင်း တောင်မလေးကို ချစ်ရင် စွန့်
 စားရမှာပေါ့တဲ့၊
 သို့သော် ခင်မောင်ကျော်နဲ့ ကျွန်
 တော် ယှဉ်လို့ မရဘူးလေ...၊ မြတ်နိုး
 ကြင်နာကလည်း ခင်မောင်ကျော်ဘက်
 ကို အလေးပေးချင်နေပုံရတယ်၊
 ဟူး...၊
 အချစ်...အချစ်၊
 ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေတာ အချစ်
 ပါလား။

(၅)

ဟော...ကံကောင်းပြီဗျ၊
 ကျွန်တော် ခံစားနေရတဲ့ အချစ်
 ဝေဒနာကို ကုညီတယ် ကုသဝေ၊
 သနည်း၊ ကယ်တယ်ရှင် ပေါ်လာပြီဗျ၊
 အဲဒီလူနာမည်က ကိုနန်းကြီးတဲ့၊
 ပသောကတုတဲ့ဆရာဗျ၊
 “ကိုကံကောင်းထိန်”
 “ဗျာ...ဆရာနန်းကြီး”
 “ခင်ဗျားရဲ့ချစ်မှုကွတို့ ကျုပ် ကုညီ
 မယ်ဗျာ”
 “တ...တ...တကယ်လား ဆရာ
 ဟင်းဟင်း”
 “ခင်ဗျား ကောင်မလေးနဲ့ ညားချင်
 တယ်မဟုတ်လား”

“ချစ်လို့ပါဆရာ”
 “ချစ်ရင် ရအောင်ယူရမယ်ဗျ၊
 အချစ်နဲ့စစ်မှာ တရားတာ၊ မတရားတာ
 လာမပြောနဲ့၊ ရရှိနိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်
 စိုက်”
 “ယှဉ်လို့မရတဲ့ သံဝါ ဆရာနန်း
 ရယ်”
 “ယှဉ်လို့ရတာ ရှိတယ်ကိုကံ”
 “ဟုတ်လား ဘယ်လိုလုပ်ရင်...”
 “ခင်ဗျား ငွေနည်းနည်း ကုန်ရင်
 တောင်မလေးကို ကျိန်းသေရစေမယ်
 ဗျားဘယ်နဲ့”
 “ဘယ်လောက်ငွေကုန်မလဲ ဆရာ
 နန်းရယ် ပြောပါဦး”
 “ငွေတစ်သိန်း”
 “ဗျာ...ငွေတစ်သိန်းဟုတ်လား”
 “ကိုကံကြိုက်နေတဲ့ကောင်မလေး
 တသိန်းတစ်ရာကျော် ချမ်းသာတဲ့လူ
 နောက်ကိုပါသွားနိုင်တယ်၊ သိန်းတစ်ရာ
 ကျော်ကို ငွေတစ်သိန်းနဲ့ အလဲတိုးရမှာ
 လေ၊ ငွေတစ်သိန်းအကုန်ခံနိုင်ရင် ခင်
 ဗျားနဲ့ကောင်မလေး ညားကို ညားရစေ
 ဝေဗျာ၊ ကျုပ်အာမခံတယ်၊ အဲဒီငွေက
 ကျုပ်လူမှာ၊ စားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့
 ဆရာကြီးကို ကန်တော့ရမှာကိုကံ”
 “ဘယ်လိုလုပ်မှာမို့လဲ ဆရာနန်း”

“ခင်ဗျား ပီယဆေးဆိုတာ ခင်ဗျား
 ကြားဖူးလား”
 “ကြားဖူးတယ်ဗျ”
 “မြင်ဖူးသုံးဖူးလား ကိုကံ”
 “ဟင့်အင်း”
 “ခင်ဗျားနောက်ကို ခင်ဗျားကောင်
 မလေး ကောက်ကောက်ပါအောင် ပီယ
 ဆေးနဲ့ ကြံစည်ရမယ်လေ၊ ပီယဆေး
 သနပ်ခါးကို ရအောင်လုပ်ရမှာ၊ အဲဒီ
 ဆေးသနပ်ခါးကို ဆေးပေါ့လိပ်ထဲထည့်
 ပြီး ဆေးလိပ်အဖွေနဲ့ ခင်ဗျားတောင်
 မလေး ယှက်နာတို မှတ်လိုက်ရင်...”
 “မှတ်ရင် ဘာဖြစ်မှာလဲဆရာ”
 “မိုင်သွားလိမ့်မယ်၊ မိုင်သွားရင်
 ခင်ဗျားခေါ်ရာနေ့တက်တို တောထိ
 ကောက်ပါအောင် လိုက်လာလိမ့်မယ်၊
 လိုက်လာရင် ညားပြီပေါ့ - ကိုကံရယ်”
 “အောက်လမ်းနည်းပဲနော်ဆရာ”
 “ဘာလမ်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တိုတောင်
 နောက်မပါဘဲ ခင်ဗျားနောက်ပါရင် ပြီး
 ပြီလေ”
 “စဉ်းစားပါရစေ ဆရာနန်းရယ်”
 “ဘာလဲ ငွေကြောင့်လား”
 “...”
 “မယုံလို့လား... ကျုပ်တို့လူကြီး
 က ခင်ဗျားငွေတစ်သိန်းပေးရင်တောင်

ထောင်ချင်လုပ်မှာနော်။ ကျုပ် မနည်း
ထိုက်တွန်းအေးချာ တိုက်။ ခင်ဗျားကို
သနားလို့ အကြံပေးတာနော် ခင်ဗျား။
စိတ်ပါလုပ်... ဟုတ်လား။

“ဟုတ်တဲ့၊ ဆရာနန်းရယ်”
ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာပြီး ခဉ်းစား
ထားပေါ့ဗျာ။

ဟုတ်ပါ့မလားဗျာ။
ဝိယဆေးနဲ့စီရင်လုပ်ကိုင်ရင်ကိုယ်
ချစ်ကြိုက်တဲ့မိန်းကလေး ကိုယ့်နောက်
ငါလာလိမ့်မယ်တဲ့။

လမ်းခွဲခါနီးမှာ ဆရာနန်းကြီးက
ခပ်တိုးထိုး မှာလိုက်တယ်။ ဒီလို ဝိယ
ဆေးနဲ့ စီရင်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ဦးကို
ရလှူဖို့စီစဉ်တဲ့ အကြောင်း ဘယ်သူမှ
လျှောက်မပြောနဲ့တဲ့။

(၆)

“တကယ်ရော ဖြစ်ပါ့မလား။ ဆရာ
ကြီးခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်ရဲ့ မလုံ မလဲ အမေး
ကြောင့် အောက်လမ်းဆရာကြီး ဦးတိုင်း
လုံးညိုကာ ကျွန်တော့်တို့ စိုက်ကြည့်လို့
ဗျာ။

ရင်ထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။

ဆရာကြီး ဦးတိုင်းလုံး ကျော်ရဲ့
အကြည့်က ရင်ထဲကို ရှူးဝင်သွားတာကိုး။
ဆရာနန်းကြီးကတော့ ဝင်မပြောရဲဘူး
နဲ့တူရဲ့။ ကျွန်တို့လေး ထိုင်လို့ဗျ။

ဆရာကြီး ဦးတိုင်းလုံး ကျော်ထို
လည်း ဆရာနန်းကြီး ပင့်ခေါ်လာလို့ ဖြစ်
ဖူးတာပါ။ တိုးသမျှိုင်းမှော်အောင်သလို
လို့ ပြောတာပဲ။

တာယသိဒ္ဓိဆေးစီရင်ရာမှာလည်း
နာမည်ကြီးတဲ့။

အာဠာဝကဆေး။
ပေါရိသာအဆေး။
မင်းညီနောင်ဆေး။

ခွန်းချိုခွန်သာဆေး အကုန်စီရင်
နိုင်တယ်တဲ့။ ဆရာကြီးပုံစံက အရပ်ပုထိုး
ဦးခေါင်းကြီးကြီး၊ နားရွက်သေးသေးဗျာ။
နှုတ်ခမ်းမွေးက နက်မှောင်ကားပြီး ကုတ်
ဝင်နေတာဗျ...။ ခန့်မှ ခန့်ပဲ စာရေး
ဆရာ။

ဝိုးဘောင်းဘီလား။ ဖဲဘောင်းဘီ
လား။

အနက်ရောင်ဘောင်းဘီရည် ဝတ်
ထားတယ်။

အင်္ကျီကို ဝတ်မထားတော့ ဆရာ
ကြီးရဲ့ရင်ဘတ်နဲ့ ကျောကုန်းပေါ်က အင်း
ကွက်အကြီးအသေးတွေကို အထင်း

သားမြင်နေရတယ်။ လည်ပင်းမှာလည်း
အင်းကွက်တွေ ထိုးထားရဲ့။

လက်မောင်း ဆုံ ကနေ လက်
တောက်ဝတ်အထိ အင်းကွက်တွေ။
ထိုင်လို့ရေးထားတဲ့ စာတန်းတွေ၊ ဘီလူး
ဓူဝ၊ နတ်ရုပ်၊ သိကြားရုပ်တွေကို ဆေး
မင်ကြောင်း ရေးထိုးထားတော့။

လူကို မြင်ရတာနဲ့ ရှိန်သွားရဲ
တယ်။

လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ပါဠိဂါထာ
စာသားတွေ အပြည့်နီးပါး ထိုးထားတာ။
နုလှမှာ ထိုးထားတဲ့ စာက အရပ်တဲ့။

ကျောကုန်းပေါ်မှာ ထမင်းစားပန်း
တန်တပ်လုံးမျှကြီးတဲ့ အင်းကွက်ကြီးရှိ
ပြီး အင်းကွက်ရိန့်ဘေးမှာ သန်လျက်
ထင်းဘီလူး၊ နတ်သမီးလိုလို အရုပ်တွေ
နဲ့ စေတီလိုလို ဘာလိုလို အမွန်အတက်
တွေ ရံထားတာ။ ကြောက်စရာ အံ့စရာ
ပဲ။

“မောင်ရင်”
“ခင်ဗျာ - ဆရာကြီး”
“မောင်ရင်နာမည်က”
“ကိုက်ကောင်းထိန်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဆရာကြီး
“အခု ကံကောင်းနေလို့လား”
“ဗျာ...အဲ...အဲ”

“ကံမကောင်းမှန်း သိရတိုင်း ဟဲ့
ကောင်းချင်ယောင် မဆောင်နဲ့”

“ဟုတ်...ဟုတ်”
“မင်းမလုံဘူး ဆိုရင် မင်းချစ်တဲ့
မိန်းကလေးပန်တဲ့စန်းပွင့်၊ လက်တိုင်
ပေါ်ရရာတစ်ခုယူခဲ့ပါ။ ငါအိပ်စရာအတို
လက်နဲ့ကိုင်ပြီး ဒီကနေ စီရင်လိုက်တယ်။
မင်းကောင်မလေး ရူးပြီး လမ်းပေါ်
လျှောက်ပြေးသွားရစေမယ်။ လတ်တွေ
မြင်ချင်ရင် ကောင်မလေးရဲ့အသုံး
အဆောင်ပစ္စည်း အဝတ်အစား ရရာယူ
ခဲ့။

“...”
“ငါတပည့်နန်းကြီးတစ်ယောက်လို့လား
တာပါကွ။ နန်းကြီးတစ်ယောက်အကြောင်း
ပြောပြလို့ အကြောင်းမှ သိကြိမ်ကြိမ်
မင်းကို ငါမေးမယ်။ မင်း ခွဲခွဲလန်းလန်း
ချစ်ကြိုက်နေတဲ့ မိန်းကလေး သူများ
နောက် ပါသွားတာ မြင်ချင်လား၊ မင်း
နောက်ပါလာလိုက်တာ မြင်ချင်လား
ပြော”

“ဟိုဟို ကျွန်တော်... သူ - သူတို့”
“ချစ်တယ်၊ ကြိုက်တယ်၊ ယူချင်
တယ်ပေါ့”
“ဟုတ်...ဟုတ်”
“ဒါဆို ဝိယဆေး လိုချင်လား”

"လိုချင်ရင် မင်းတိုယ်တိုင် စွန့်စား
ဗျာနော်"

"ဟုတ်...ဟုတ်"

"မင်းတစ္ဆေသရဲတို့ ဇုတ်၊ ပြိတ္တာ
တို့ကို ကြောက်လား"

"အဲ...အဲ မမြင်ဘူးတော့"

"ကြောက်ဘူးပေါ့"

"ဟုတ်...ဟုတ်..."

"ငါ့မှာပီသဆေးကုန်နေတယ်၊ ပီသ
ကွမ်းမန်းတို့၊ ပီသပန်းကန်တို့၊ ပီသ
လက်ဖက်မန်းတို့၊ ပီသရေမန်းတို့တ ချီး
စင်းလွန်းတယ်ကွ။ ဒီလိုပီသပန်းကန်ဖွတ်
ကြားဆရာ ငမ္ဘတ်တွေ၊ ပညာသင်ဘဝ
မှာလတ်တည့်စမ်းတာ၊ ငါတို့အဆင့်နဲ့
ကြည့်ရင် အရမ်းနုတယ်။ အခု မင်းကို
စီရင်ဆေးညှပ်ပီသဆေးသနပ်ခါးက မင်း
တိုယ်တိုင် ပါဝင်ပြီး ရယူစီရင်ရမှာ။
ကြောက်ရင်တော့ မဖြစ်ဘူး"

"ဆ...ဆရာကြီးခင်ဗျ"

"ပြော..."

"ဘယ်...ဘယ်လို...လုပ်...လုပ်ရ
မှာလဲခင်ဗျားဗျာ"

"သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ ညသန်းခေါင်
စီရင်ရမှာ"

"ဗျာ"

"ကြောက်သွားပြီ မဟုတ်လား။
ဟားဟားဟားဟား။ ဆရာကြီးဦးတိုင်း၊
လုံးညီက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီးရယ်ပါ
ရောဗျာ"

"ကြောက်ရင် မလုပ်နဲ့ ပြန်တော့"

"ဟို...ဟို ကျွန်တော် မကြောက်ပါ။
ဘူး ဆရာကြီး"

"မကြောက်ဘူးတဲ့လား။ ကောင်း
ပြီ ထပ်ပြောပြမယ်။ လုပ်ရမည့်အလုပ်
က အစိမ်းသေမိန်းမ အသုဘမြေမြှုပ်
သင်္ချိုက်တုံး၊ မြေပုံကို ရှာရမယ်"

"..."

"ငါတို့က နေ့ကောင်းရက်သာ နေ့
ညကို ရောက်ရင် အစိမ်းသေမိန်းမရဲ့
သင်္ချိုင်းမြေပုံကို သွားရမယ်။ ငါရဲ့အမိန့်
နဲ့ဆေးကြပ်လုံးရိုက်ပြီး အစိမ်းသေမိန်းမ
ကိုမြေပုံထဲကနေ တိုင်နေစေရမယ်"

"ဗျာ"

"ကြောက်လို့လား...ပြန်မလား"

"အဲ...အဲ ပြော...ပြောပါ ဆရာကြီး"

"အစိမ်းသေမမြေပုံထဲကနေထပြီး
ငုတ်တုတ်တိုင်ရင် မင်းက ကျောက်ပျဉ်၊
သနပ်ခါးတုံးအသစ်နဲ့ ဓရပေးရမယ်"

"အမလေးဘုရား - ဘုရား - သေပြီ"

"အဲဒီလိုပေးဖို့ကျောက်ပျဉ်နဲ့ သနပ်
ခါးတုံးမှာ မင်းချစ်သူရဲ့အမည်ရယ်၊ ငှက်

သတ္တရာရစ် မွေးနေ့ရယ်ကို ရေးထားရ
ဗျာ။ အစိမ်းသေမက မင်းရှေ့မှာပဲ ငါ
အမိန့်ပေးစေခိုင်းတဲ့အတိုင်း သနပ်ခါး
သွေးလိမ့်မယ်။ သနပ်ခါးအရည်အကြမ်း
မန်းကန် နှစ်လုံးရရင် တော်ပြီ။ ဒီသနပ်
ခါးရည်ကိုမှ ငါတ ပီသမှော် သွင်းပြီး
အမှန်လုပ်ရမှာ"

"ဟို...ဟို... အစိမ်းသေက"

"မင်းပူစရာမလိုဘူး။ ငါရှိတယ်။
အစိမ်းသေမက ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်ရ
မှာ မဟုတ်ရင် သူ့ရဲ့ ပီညာညကို ငါက
ထယ်မှ သွားမရအောင် လုပ်လိုက်မှာ
ပဲကွ။ သနပ်ခါးရည်ရရင် အစိမ်းသေမ
ကိုမြေပုံထဲ ပြန်ဝင်ခိုင်းမယ်။ ဒါဆို ကိစ္စ
ကုန်ပြီ။ ငါစီရင်ပေးတဲ့ သနပ်ခါးမှန်ကို စီး
စရာက။ ဆေးပေါ့လိပ်ထဲ ထည့်၊ မီးညှို့
မင်းသူရဲမျက်နှာကို မသိမသာ မှုတ်
မှတ်ရင် မင်းချစ်သူလို အပျိုမပြောနဲ့၊
အမြဲကြုံးပါတယ်။ လင်အပေါ်သစ္စာရှိ
တယ်ဆိုတဲ့ လွှဲငါးမယားတောင် ဒီ
သနပ်ခါးအဖွဲ့ရှုမိ၊ ထိမိတာနဲ့ မနေနိုင်
မင်းဆို တန်းတန်းခွဲ ဖြစ်ရော၊ မင်း၊
အဲလည်း မင်းနောက်ကို တန်းလိုက်
မှာပဲ။ လိုက်လာရင် မင်းကြိုက်သလို
ပဲတော့...ရှင်းရဲလား"

"ဟုတ်...ဟုတ်"

ဆရာကြီးဦးတိုင်းလုံညီရဲ့ ခြေခြံ
ချက်က အားရစရာပဲဗျာ။ သူ အာခေ
တယ်တဲ့။ ဒီလိုမျိုး စီရင်ပေးခဲ့တာ။ သူ့
အသိတစ်ဦး၊ မိုးကုတ်သူဌေးသမီးနဲ့ညား
ခဲ့သတဲ့။ ဆရာကြီးပြောသလို ဖြစ်လာ
ရင် ကြိုက်သလိုစွပ်စွဲ အပုပ်ချပါ။ ခဲတိုင်
ချင်လည်း တိုင်ပါ။ ငွေပြန်ပေးဆိုလည်း
ငွေတစ်သိန်း ပြန်ပေးမယ်တဲ့။

စီရင်တဲ့အချိန် ကျွန်တော် ဘာမှ
မဖြစ်အောင် သူက ကိုးသင်္ချိုင်းစလွယ်
လွယ်ထားရင် အစိမ်းမမပြောနဲ့၊ ဘီလူး
တောင် အနားကပ်လို့မရဘူးတဲ့ဗျာ။

(၇)

ကျွန်တော်ဆရာကြီးဦးတိုင်းလုံညီ
ရဲ့လက်ထဲကို ငွေတစ်သိန်း အပ်လိုက်
တယ်။

"မောင်က"

"ခင်ဗျား - ဆရာကြီး"

"မင်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီလား
ဟေ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ - ဆရာကြီး"

"သာဓုဗျာ...သာဓုသာဓု၊ ငါတစ်ဦး
နားထောင်ပါကွယ်။ မင်းမိန်းမချစ်
အတွက် ဆရာကြီး လုပ်ပေးရတာ၊ ငရဲနဲ့
ရင်းပြီးလုပ်ပေးရတာပါ။ ဖိတ်ချပါ။ မင်းနဲ့

ကောင်မလေးနဲ့ နေချင်းပြီး ညားရစေ
တယ်။ ကံ - မင်းချစ်သူရဲ့ အမည်နဲ့ မွေး
သက္ကရာဇ်ကို ဟောဒီစာရွက်ပေါ်မှာ ရေး
ထား

ကျွန်တော်စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးလိုက်
တယ်။

မမြတ်နိုးကြင်နာ

၁၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ () ရက်၊

ဗုဒ္ဓဟူးသမီး။

ဆရာကြီးက ရေးထားတဲ့ စာကို
ဖတ်လိုက်တယ်။

“မောင်က”

“ခင်ဗျာဆရာကြီး”

“သူကဗုဒ္ဓဟူးသမီးပဲတဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဗုဒ္ဓဟူး နေ့မွေးလား။ ညနေမွေးလား
ဟဲ့”

“ဗုဒ္ဓ”

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မနက်မွေးရင် ဗုဒ္ဓဟူး
အကြည့်ကွ။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မွန်းလွဲချိန်မှာမွေး
ရင် ရာတုသမီးဖြစ်ရော ဟိုင်း။ ဆင်လို့
အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ နေ့မွေး။ ညမွေးသိမှ
နက္ခတ်နဲ့ တွက်ချက်ပြီး နေ့ကောင်း
ရက်သာကို ရွေးလုပ်ရမှာ မောင်ကံရဲ့”

“ဗုဒ္ဓဟူး ည (၇) နာရီမှာ မွေးတယ်
လို့ သိရပါတယ်ဆရာကြီး”

“အိုကေ... မင်းတော်ပါပေတယ်
မောင်ကံ။ ဆရာကြီးနက္ခတ်ကို ကြည့်
မယ်။ နဂါးကို တွက်မယ်။ ပီယသိဒ္ဓိ စီရင်
ရတဲ့ နေ့ကို ရွေးမယ်။ ကျောက်ပျဉ်
အသစ်။ သနင်မီးတုံးအသစ် ဝယ်ဖို့
အမဲသားဝယ်ဖို့ ကိစ္စတွေ နန်းကြီးကိုပိုင်း
လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ မင်းမှာ ယောဂီပုဆိုးနဲ့
ယောဂီအင်္ကျီရော ရှိလား”

“မရှိပါဘူး - ဆရာကြီး”

“အမြန်ဝယ်လိုက်ပါလားကွာ”

“အရေးကြီးလို့လားဆရာကြီး”

“ကြီးတာပေါ့။ တိုးသမျှင်းစလွယ်
ကို လွယ်ရင် ယောဂီအင်္ကျီပုဆိုးဝတ်
တယ်။ ဒါမှ အိမ်နတ်စောင့်တွေက ကြိုက်
တာကွယဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ - အသစ်ဝယ် လိုက်ရ
မယ်ခင်ဗျ”

“ကိုင်း... ငြန်တော့ ဒီရက်ပိုင်း
အရက်တို့၊ ထန်းရည်တို့ မသောက်
နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မီးနေသည်အိမ်ကို လုံးဝမသွား
နဲ့”

“ဟုတ်”

“ဝက်သားဟင်း - လုံးဝမစားနဲ့”

“ဟုတ်”

“မိန်းမအင်္ကျီထုတ် အဝတ်တန်း
ဆောက် မဝင်မိစေနဲ့”

“ဟုတ်”

“အရေးကြီးတာပြောမယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်”

“ငါတို့ကိစ္စတွေ မပြီးမချင်း ပြည့်
ထန်ဆာမတွေနဲ့ လုံးဝမပျော်ပါးနဲ့၊ နား
လည်လား”

“စိတ်ချပါဆရာကြီး၊ လုံးဝပါပဲခင်
ဗျာ”

ဟုတ်တယ်လေဗျာ။

ကိစ္စက အရေးကြီးလာပြီလေ။

ခင်မောင်ကျော်နဲ့ မြတ်နိုးကြင်နာ
တို့... ရန်ကုန် ဘုရားဇူးသွားတာ သိရ
တယ်။ ခင်မောင်ကျော် မိဘတွေ
ကလည်း သူတို့သားကို ရောမောလှပတဲ့
ကြွေရှပ်မလေး မြတ်နိုးကြင်နာနဲ့ဆိုပြော
စရာမရှိဘူးတိုးဗျ။

(၁)

ဟော... အဆင်ပြေပြီတဲ့ဗျ။

ဆရာနန်းကြီးအိမ်ကို ရောက်လာ
တည့်။ အစိမ်းသေ အသုဘကျောက်
ခေါင်းလောင်းသမျှင်းမှာ ဓနောက
အသုဘချသတဲ့။ စတိပိမီးရှိပြီး မြေမြှုပ်
တာတဲ့။

နက်မြန်ည သန်းခေါင်မှာ လုပ်ငန်း
စဉ် ဆရာကြီးက မှာလိုက်တယ်တဲ့ဗျာ။
ဝမ်းသာလိုက်တာရယ်။

“ဆရာနန်း”

“ဘာတုံး”

“ကျောက်ခေါင်းလောင်းသမျှင်းက
သုသရာဇာတွေ သိသွားရင် ဘယ်လို
လုပ်မတုံး... တော်ကြာ”

“မပူနဲ့ - ကျောက်ခေါင်းလောင်း
သမျှင်းက သုဘရာဇာကြီး ဦးခေါင်ရင်နဲ့
သူတပည့်တွေကို အရက်ဖြူနှစ်လုံးနဲ့
ရမ်တစ်ပုလင်းရယ်။ ငွေငါးထောင်ရယ်
ပေးထားတယ်။ အဲဒီည သူတို့အထောက်
ရှောင်နေကြလိမ့်မယ်။ မင်းနက်မြန်ည
နေဝင်ရင် ငါနေတဲ့အိမ်ကို လာနဲ့”

ဒီလို မနက်က ကြိုပြောသွားလို့
ကျွန်တော်မှာ ရင်တွေ ခုန်နေတာစ
စာရေးဆရာရေး။

ပီယဆေးသာရရင် မြတ်နိုးကြင်နာ
ကျွန်တော့် ဇနီး သေချာပေါက် ဖြစ်ပြီ
ဗျာ။

သူဌေးသားခင်မောင်တော်လည်း
ရင်ကွဲ။

ကျွန်တော်လည်း နာမည်ကြီး
ဒီမှာ စာရေးဆရာ။

အချစ်နဲ့စစ်မှာ တရားတာ၊ မတရား
တာ စည်းစာနဲ့တဲ့။ ဒီလို အောက်လမ်း
နည်းနဲ့ အချစ်ရော လူကိုပါ ရယူကြီးစား
ထား၊ မကောင်းမှန်း သိပါတယ်ဗျာ။
သို့သော်...
ကျွန်တော် မြတ်နိုးကြင်နာကို ချစ်
တယ်ဗျာ။
နေပြန်ပြန်ဝင်ပါစေလို့ ဆုတောင်း၊
နေရတယ်။
ဒီနေ့... ဒီညကို ရောက်ဖို့ ဒီအချိန်
တွေ့နေတွေ့စောင့်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား
ဗျာ။
ဆရာကြီးဦးတိုင်းလုံညို သတိပေး
ထားသလို၊ ညစ်ညမ်းတဲ့ နေရာတွေ
လုံးဝသွားဘူးဗျာ။
ကျွန်တော့် ယောက်ဖ ဝင်းနိုင်ရဲ့
မိန်းမ...
ကျွန်တော့် ညီမ မီးဖွားနေတာ
တောင့်လုံးဝ သတင်းသွားမမေးဘူး
ဗျာ။
လမ်းထဲမှာ သကြီးရိုး ဆုံးသွား
တယ်။
အိမ်မှာ ဝက်သားနဲ့ မျှစ်ချည်ချက်
တယ်။ ခါတိုင်းဆို အကြိုက်စားတာ၊ အဝ
စားတာ၊ အခု ရှောင်တယ်ဗျာ။
အမေက ဝက်သားနဲ့မျှစ်ချည် မစား

ဘူးလား၊ သာဖြစ်လို့လဲတဲ့။
ဗိုက်နာနေလို့ မစားဘူးအမေလို့
ပြောလိုက်တယ်။
အမြဲတမ်းဗိုက်နာရင် ကောင်းမှာ
ပဲလို့ ကျွန်တော် ညီမ ပြောသဗျာ။
ဟော... နေဝင်ပြီဗျ။
ကျေးဇူးပါပဲ။ သူရိယ နေမင်းကြီး
ရယ်။
ကျွန်တော် မိန်းမရပြီးရင် နေမင်း
ကြီးကို ခေါက်ဆွဲကြော် ဝယ်ကျွေး၊ အဲ
လေ ဟုတ်သေးပါဘူး ငါ့နယ်။
နေလည်းဝင်ရော၊
ယောဂီရောင်စုံအိတ်ယူပြီး ထွက်ခဲ့
လိုက်တယ်။ အမေ့ကိုလည်း ပြောခဲ့
တယ်ဗျာ။
ဒီည... သူငယ်ချင်းမွေးနေ့အကြိုဖို့
ပြန်လာချင်မှ ပြန်လာမယ်လို့...။

(၉)

ကျွန်တော်တို့သုံးဦးညှို့ (၁၁း၃၀)
နာရီမှာ မြို့ပြင်ကျောက်ခေါင်းလောင်း
သံချိုင်းကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။
ကျွန်တော်ရယ်။
ဆရာကြီး ဦးတိုင်းလုံးညိုရယ်။
သူတပည့် ပယောဂဆရာကို နန်း
ကြီးရယ်ဗျေ။

“အ-ု-ု-ု-ု-ု-”
“အ-ု-ု-ု-”
“အိန်...ဂိန်...ဂိန်...ဂိန်”
“ဝုတ်...ဝုတ်...ဝုတ်...ဝုတ်”
ကျွန်တော်တို့သုံးဦး သံချိုင်းကုန်း
ထိပ်လာရော၊ သံချိုင်းခွေးသုံးကောင်
ခနဲတ အူဟောင်ပြီး ကြုံကြပါရောဗျာ။
အူဆရာကြီးက ခြေတံခံတံခံပေါက်
ပြီး ညှိပ် မန်းမှတ်လို့ ခွေးတွေရှိရာ ပစ်
ခေါက်လိုက်တယ်။
အလို...
ဆရာကြီးစွမ်းလှပါလား။
ခွေးအူသံ၊ ဟောင်သံတွေ ချက်
ချင်းရစ်သွားတယ်ဗျာ။
ဆရာနန်းကြီးက ထမင်းစား၊
နံနက်ထက်ကြီးတဲ့ ကျောက်ပျဉ်ကြီး
တံလို့၊ ဆရာကြီးက အုန်းငှက်ပျောပွဲ
တံလို့၊ လွယ်အိတ်ညိုကို လွယ်လို့ဗျ။
“ကျွန်တော်တို့သုံးဦး ယောက်လုံး
ယောဂီရောင် အင်္ကျီပုဆိုးကိုယ်စီနဲ့ဗျေ။
ကျွန်တော်ခွေးကိုယ်ပေါ်မှာတော့ ဆရာ
ကြီးတိုင်းလုံးညို၊ စလွယ်သိုင်းဆွဲပေး
တိုင်းသံချိုင်းစလွယ်ကြီးက ရှိနေရဲ့။
တိုင်းသံချိုင်းက ဘောပင်အလုံးခန့်
ညှို့အနီရောင်ကြီးဗျ။ ကြီးကို ငွေပြား
တံလိပ်ပတ်ထားသတဲ့။

သံချိုင်းဟာ ရုတ်ခြည်း ခြိမ်းသတ်
သွားတယ်ဗျာ။
ကုက္ကိုပင်အိုကြီးတွေက လရောင်
ပျူပျူ အောက်မှာ အိပ်ငိုက်နေကြသလို
ပဲ။
ဝါးပင်တွေကတော့ အရွတ်များစွာ
လှုပ်လို့။
သံချိုင်းစောင့်တွေလည်း ခေါ်ကြ
ဘူး။
ပေးကမ်းထားလို့ ရှောင်နေကြနဲ့
တုရဲ့။
လရောင်ပျူပျူအောက်မှာ အုတ်ဂူ
တွေနဲ့ မြေပုံတွေကို မြင်ရတယ်။ မြေပုံ
မှတ်တိုင် အချို့က ယိုင်တဲ့တာလှိုင်၊
ပြုတ်တဲ့ဟာက ပြုတ်။
ကြောထဲမှာ ကြက်သီးဖျဉ်းနေ ထ
သွားလို့။
ကိုးသံချိုင်းစလွယ်ကို ညာလတ်နဲ့
ဆုပ်လိုက်မှ ကြက်သီးထတာ ပျောက်
သွားတယ်။ တယ်စွမ်းတဲ့ စလွယ်ပဲဗျ။
အုတ်ဂူကြားထဲကနေ လှေတံတိုက်
လမ်းလျှောက်ပေါ့ဗျာ။ ဆရာနန်းကြီးက
ရှေ့ကနေ သွားနေတာ။
“နန်းကြီး”
“ဗျာ - ဆရာကြီး”

အိမ်သေခြေပုံ ခေရာတ်သေး

သေသေ

ရွှေမှာသာဝါဆရာကြီး၊ ဟောဟို
ဟောခါဝင်ရာ

ဆရာနန်းကြီးကလတ်လတ်ဆတ်
ဆတ် ခြေပုံကို လက်ညှိုးထိုးကြတယ်။
လက်နှိပ်တတ်မီးသေးသေးလေးနဲ့

ထိုကြည့်တော့-

အိမ်ပုချစ်

အသတ် (၄၀)နှစ်တဲ့၊

သစ်သားပြားမှတ်တိုင်မှာသေသူရဲ့
အမည်တို့ တွေ့ရတယ်။ အိမ်ပုချစ်က
အဆိပ်သောက်သေတာလို့ သိရတယ်
ဗျာ

“ဒီပြေပုံပဲဆရာကြီး”

“ဟုတ်လား- ကိုင်း လုပ်ငန်းစကြ

စို့”
ဆရာကြီးဦးတိုင်းလုံးညှိက အုန်း
ငှတ်ပျော့ပွဲလေ့ကို အစိမ်းသေမိန်းမရဲ့
ခေါင်းရင်း မှတ်တိုင် ခေရုမှာ ချလိုက်
တယ်။

သည့်နောက်...

အရပ်လေးမျက်နှာကို လှည့်ပြီး
ဇွန်တွေ ရွတ်တယ်။

သံစည်း ရေစည်းလည်း ထပ်ချ
တယ်။

သံစည်းရေစည်းက အစိမ်းသေ
မိန်းမရဲ့ ခြေပုံကို ဝိုင်းပတ်ပြီး ချတာ။ ဦး
ချက်ထားတဲ့ အမဲသားဟင်းအိုးကို ခြေပုံ
ခြေရင်းမှာ ချတယ်။ သည့် နောက်
ဇယောင်းတိုင်အကြီး (ဝါဆိုတိုင်) (မိ)
တိုင် မီးထွန်းညှိပြီး ခြေပုံကို ပတ်ပြီး တွန်း
လိုက်ရော။

ခြေပုံဝန်းကျင်လင်းထိန်သွားတယ်
ဗျာ။

ပြီးတော့ ကျောက်ပျဉ်မျက်နှာပြင်
အသစ်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်ချစ်သူ မမြတ်နိုး
ကြင်နာရဲ့အမည်၊ ဓမ္မ၊ ဓနု၊ သတ္တရာဝါကို
လက်သမားသုံး ခဲတံပြားနဲ့ ရေးတယ်။

ရွှေဘိုသနပ်ခါးတုံးအသစ်ရဲ့ ခြေထိ
ဝိုင်းထိပ်မှာ ကျွန်တော်အမည်၊ အသက်
ဓမ္မ၊ ဓနုကို ရေးလိုက်တယ်။

သည့်နောက် ဆေးကြိမ်လုံးကိုကို
လိုက်တယ်။

“နန်းကြီး”

“ဗျာ...ဆရာကြီး”

“ရော... ဒါ သိမ်ဝင်သပိတ်ကွဲအင်
အနောင့်အယုက်ပေါ်လာရင် ပစ်ထည့်
လိုက်။ ပြာကျသွားလိမ့်မယ် ရော”

“ဟုတ်”

“မောင်ကံ”

“ခင်... ဗျာ...ဗျာ”

“ကြောက်နေလား...”

“အဲ...အဲ”

“ပြန်နောက်ဆုတ်ချင်လား”

“ဟင့်အင်း... ဆက်...ဆက်လုပ်ပါ

ဆရာကြီး”

“အရေးအကြောင်းရှိရင် ကိုး
သင်္ချိုင်းစလွယ်ကို ခြုတ်ပြီး ယမ်းလိုက်၊
အတုနဲ့ပြေးရော၊ နားလည်လား”

“ဟုတ်၊ ဟုတ်”

“ကျောက်ပျဉ်၊ သနပ်ခါး၊ ရေအသင့်
ခြင်ထား။ ဟောဒီစည်းဝိုင်းထဲကနေ စီ
ရင်ရမယ်။ စည်းအပြင်ကို မထွက်ကြနဲ့။
ကြောက်လည်း မကြောက်နဲ့၊ ငါ ရှိတယ်။
စည်းအပြင်ကို ထွက်ရင် စည်းပေါက်
ရော။

စည်းပေါက်ရင် ပြဿနာရှိ လိမ့်
မယ်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်”

“ကိုင်း...စမယ်”

ဆရာကြီးတိုင်းလုံးညှိက ဆေး
ကြိမ်လုံးကိုကိုင်းပြီး အစိမ်းသေခြေပုံ
အနီးမှာ ခုန်ရင်း...

ဟဲ့... အစိမ်းသေ မိခင်ပုချစ်၊ နှင့်
တို့ ဝါဆရာ အမိနဲ့ပေးလိုက်မယ်၊ ခြေ
ကြီးကိုခွဲပြီး အရချက်ချင်း ထစမ်း အမိနဲ့
တော်”

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း”

ဆရာကြီးက ခြေကြီးကို ဆေးကြိမ်
လုံး သုံးချက်ရိုက်လိုက်တယ်။ ဇို့ထားတဲ့
ခြေကြီးမှာ ကြိမ်ရာထင်သွားပါရော။
ကျွန်တော်လည်း ကြည့်ပြီး ရင်ခုန်
နေတယ်။

“ဉ် - နေလကတ်၊ ယမတတ်၊ နရေ
ပရံ၊ ယုတ္တော ချဉ်းဆရာချဉ်း၊ ကပ်ဆရာ
တတ်၊ ဉ်-ဉ်-ဉ်-”

ဟဲ့ အစိမ်းသေပ မောင်ကြီးနဲ့ ခ
သေရွာကထ...

အမဲသားငါး ငါးနမတေးလော့...
စားပြီးတစ်ဝန်၊ ငါ့ကူညီပြန်လော့။
ဟဲ့ - မောင်ကြီးနဲ့ ခ သေရာကထ
ဉ်-

သေရာကထ...ဉ်-
ဉ်...ထလိုစား၊ စားပြီးတု-ဉ်-
ထ...ထ...

“အု-ု-ု-ု-ု-”

“အိန်-ဂိန်-ဂိန်-ဂိန်”

“ု-အု-ု-ု-ု-”

ဆရာကြီးအမိနဲ့ပေးတားဆိုဆရာ
အရက်လေးမျက်နှာက ဓမ္မတွေအကြ
ပါရောဗျာ၊ ကို နန်းကြီးတ တိုတိုဒီဒီ
လှည့်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ
အယောင်နဲ့ လိုက်လှည့်ကြည့်တယ်။

သချိုင်းကုန်းထဲမှာ မီးစုန်းတွေ
သွားနေပါလား။

“ရှမ်း”

“စုန်း”

“ဟဲ့...စုရက်ချင်း သေရာကထ”

“ဟင်”

“ဟာ”

ဆရာကြီးက ကြိမ်လုံးနဲ့ မြေပုံကို
မှိတ်လိုက်ရော။

အလို—

မြေကြီးတွေ မြေပုံကမြေကြီးတွေ၊

ထရွေရွေ စုန်ပြီး တက်လာနေ

ထား။

ဟာ... အလယ်ပိုင်းမြေပုံမြေကြီး
ထဲတွေကြပြီး ပြီးကျလာပါကလားဟင်။

မြေကြီးမြေကြီးတွေ ဘေးကို ပိုပြီးပြိုကျ
လာပြီး မြေကြီးထဲကနေ လက်နှစ်ဖက်

ထဲထောင်လာတာ။

“ဟာ...”

“အမလေး...”

“တိုက် - မကြောက်နဲ့နော်၊ သူ့သူ
အသတ်ဝင်လာတာ။ စလွယ်ကို ကိုင်

ထား၊ အော်နဲ့၊ အသာကြည့်နေ ကျုပ်
ကိုတည်း၊ ပါးစပ်ပိတ်ထား”

ဆရာနန်းကြီးက ကြောက်စပြုနေ

တဲ့ ကျွန်တော့်ကို အားပေးချောင်းချ
သတိပေးနေတယ်ဗျာ။

“ထစမ်းဟဲ့၊ အစိမ်းသေ - ငါနမ”

အလိုလေးဗျာ။

မြေကြီးထဲကနေ လူလက်နှစ်ဖက်
ပေါ်လာပြီး နောက်မြေစာထဲ မြေပုံထဲ

ကနေလူဦးခေါင်းကြီးခေါင်းယမ်းပြီးပေါ်
လာတာ။ ဟာ - ကုန်းထနေပြီဗျာ။

ဘုရားရေ...

မိန်းမဝဝကြီး... ဆံပင်စားလျားချ

လို့၊

မျက်နှာမှာနန္ဒာတွေလူထားသလို
ဝါထိန်လို့၊

မြေပုံထဲကထလာတဲ့ မိန်းမကြီးက
ဆံပင်ရှည်တွေ ယမ်းခါပြီး မျက်လုံးပြုံး

ပြုံးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို စိုက်ကြည့်နေ
တာ။ အလို... မိန်းမကြီးက နဖူးကြီး ချိုင့်

လို့ပါလား။

ကျွန်တော့်ကို ကိုနန်းကြီးက ဖက်
ချုပ်ထားပြီး -

“မကြောက်နဲ့... မကြောက်နဲ့”

မိန်းမကြီးရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ မြေကြီး
တွေ ပေကျဲလို့၊

ဆံပင်တွေမှာလည်း မြေကြီးတွေ
တွယ်ကပ်ပေကျဲ။

ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ အစိမ်းသေ

မိန်းမကြီးက မြေပုံပေါ်မှာ ဆံပင်စားလျား
နဲ့ ဂုတ်တုတ်ထိုင်ပါရောဗျာ။

အကိုက အညှို့ရောင်...၊

ထဘီက အနက်ရောင်နဲ့၊

မျက်လုံးနှစ်လုံး ပြုံးပြီးလိုက်ကြည့်
ထား။ အစိမ်းသေမိန်းမကြီးထဲက ပုပ်

အဲ့အဲ့အနံ့ရလို့ ကျွန်တော် အန်ပါရော
ဗျာ။

“ဝေါ...အေ...ဝေါ”

“ဟေ့ကောင်မအန်နဲ့”

“ဝေါ...ဝေါ...ဝေါ”

“ဟဲ့ - အစိမ်းသေမ၊ နင် ငါခိုင်းတာ
ထုပ်ရမယ်၊ ငါခိုင်းတာလုပ်ပေးပြီးရင်

နင့်တို့ ဟောဒီအမဲသားဟင်းနဲ့ ထမင်း
ကျွေးမယ်တွေလား”

ဆရာကြီးက အမဲသားဟင်းအိုးကို
အလန်ကိုင်ပြရော အစိမ်းသေ၊ ဖုတ်ဝင်

ရှည်မိန်းမကြီး ဟင်းအိုးကိုကြည့်ပြီး
အိမ်ညှိတ်ပြပါရောဗျာ။

ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။
သူ့မြေပုံပေါ်မှာ ဆံပင်စားလျားချပြီး

ဂုတ်တုတ်စောင့်ကြောင့်ထိုင်လို့၊
“နင် - ငါတို့ကိုစားသနပ်ခါးသွေး

အရယ်၊ ပန်းကန်နှစ်လုံး ရအောင်
သွေးရယ်ဟေ့၊ ကိုင်း - မောင်ကံရေ -

“ဟဲ့... မောင်ကံ”

“ဗျာ...ဗျာ”

“ကျောက်ပျဉ်၊ သနပ်ခါးနဲ့ ခေတ္တတ်
ယူခဲ့စမ်း”

“ဗျာ”

“ဟဲ့ကောင် - ဟိုကောင်က ချော
နင်ကိုယ်တိုင် ကျောက်ပျဉ်နဲ့ သနပ်ခါး

တုံးရေရပေးလို့က်”
“ဆရာ...ဆရာကြီး... ကျွန်...တော်

ကျွန်...တော်”

“တယ်...ဒီကောင်... လိုချင်တော့
လည်းသူပဲ၊ ကြောက်တော့လည်းသူပဲ၊

မင်း၊ ငါခိုင်းသလိုမလုပ်ရင် ထောတို့
အစိမ်းဖုတ်မ... မင်းနောက်တို လိုက်

လိမ့်မယ်၊ မင်းလိုချင်တဲ့ဝိသေသလည်း
ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဗျာ”

“လုပ်မှာလား ခြေ”

“ဗျာ”

“ဟဲ့ - အစိမ်းသေဖုတ်မ၊ နင့်
အကြောင်း သိသွားအောင် နည်းနည်း

ပြလိုက်စမ်းဟဲ့”
ဒီလိုလည်းပြောရော မြေပုံပေါ်က

အစိမ်းသေဖုတ်ကြီးက မြေကြီးကျစ်စာမဲ
တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပေါက်ပါရော။

“အမလေး”

“ဝရော”

“အား...”

“ဝရာ...ဘုတ်”

“မအော်နဲ့ကွ၊ အော်ရင် ပိုပစ်လိမ့်
ငယ်၊ ငါ့ကို မှန်ကန်ပြီး မအော်နဲ့ ရှိမှပဲ
တွာ”

ဆရာနန်းကြီးက ကိုင်ချုပ်သတ်
ဝေးတာနဲ့ မအော်ပဲ ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်
တယ်။

“ဟောင်က”

“ဗျာ”

“သနပ်ခါးနဲ့ ကျောက်ပျဉ် သွား
ထူလေ”

“တင့်အင်း... ဆရာနန်း သွား -
သွား - ဝေး... ပါးဗျာ”

“ဟ - ဒါက မင်းကိစ္စလေ၊ မင်းကိုယ်
ထိုင်လုပ်ရမှာ မင်းကို အသေကောင်
စုတ်အကြီး ဘာမှ မလုပ်နိုင်ရဘူး။ အင်း
မှာတိုးသဇ္ဈိုင်စလွယ်ရှိနေတယ်လေ”

“တကယ်”

“ရဲရဲသာသွား။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒီ
အစိမ်းသေဖုတ်မကြီးသွေးတဲ့သနပ်ခါး
ရမှ ပီယဆေးသနပ်ခါး စီရင်လို့ရမှာ၊
အချိန်နဲ့ ကျော်သွားမယ်၊ လုပ်...လုပ်”

ဒါနဲ့ စလွယ်အားကိုးနဲ့ ကျောက်ပျဉ်
သနပ်ခါးတုံး လူမပြီး ဖုတ်မကြီးရှေ့ကို
တရွေ့ရွေ့တိုးသွားခဲ့တယ်။

“တိုး... ရှေ့ကို ရဲရဲတိုးပေး”

အစိမ်းသေ ဖုတ်ဝင်မိန်းမကြီးက
မယောင်းတိုင်မီးကြားကနေ ကျွန်တော်
ကို ယှက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်နေတယ်။

ပြီး... လျှာကြီး ထုတ်ထုတ်ပြနေ
တော့...

ရှေ့တိုးရခက်နေတုန်း။
အစိမ်းသေဖုတ်မကြီးက လက်နှစ်
ဖက်ဆန့်အပြီး လှမ်းအဆွဲ...

ကျွန်တော် ကြောက်လန့်ပြီး လက်
ထဲကကျောက်ပျဉ်ကြီးနဲ့ အစိမ်းသေဖုတ်
မကြီးကို ကောက်ပေါက်လိုက်တယ်။

“ကဲဟာ”

“ဝုန်း”

“ဥှတ်”

“အမလေ၊ သေပါပြီတော့... လုပ်
ကြပါဦး ကယ်ကြပါဦး။ ခြေသလုံးကျိုး
အစိမ်းဖုတ်မကြီးရဲ့ ပါးစပ်ကနေ

နာကျင်စူးရှအော်သံလည်း ကြားရော၊
ကျွန်တော်လည်း တစ်မျိုးတည်း
သဇ္ဈိုင်ကနေ ထွက်ပြေးတော့တာပဲ။

ကျီးကန်းတွေ ချိုင်းတွေက လန့်
ကုန်တယ်။

ဝါးရဲတွေ တဝုန်းဝုန်းမြည်၊
တုတ္တိပင်တွေ တဝုန်းဝုန်း တမ

ဝေါ့။

ရွေးအူသံနဲ့ ရွေးဟောင်သံတွေက
ညှပ်

လူအချို့ရဲ့အော်ဟစ်သံတွေလည်း
ကြား၊ နောက်မှာကြားနေရတယ်။

ကျွန်တော် နောက်ကနေ နာမည်
အော်ခေါ်ပြေးလိုက်တဲ့ အသံလည်း
ကြားရတယ်။

ကျွန်တော် လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ
ပြေးနေတယ်။

လူတစ်ကိုယ် ကြောက်ချေး
ကြောက်သေးတွေထွက်၊ ချွေးတွေစိုရွာ၊
ခြေထောက်တွေ ပွန်းပဲ့နဲ့ ပြေးလိုက်တာ
ဗျာ။

လမ်းမှာ လူလည်း မရှိ၊
ကားလည်း မရှိ၊
ဆိုက်ကားလည်း မရှိ၊
အိမ်ရှေ့လည်းရောက်ရော
“အမေ” လို့ အသံကုန်အော်ပြီး လဲ
ထုသွားခဲ့တယ်ဗျာ။

(၁၀)

“ကိုကံကောင်းထိန်က စကားကို
အဆုံးသတ်ပြီး ရေခွေးကြမ်းတစ်စွက်
သောက်လိုက်တယ်။

“ဒါဆို ပီယဆေးရော ရလား၊
တိုက်”

“ဘယ်ရမလဲ စာရေးဆရာ၊ အစိမ်း
သေဖုတ်မ ကျားမနာမည်စီရင်ထားတဲ့
သနပ်ခါးကို သွေးမှ ဒီသနပ်ခါးအရည်ကို
အင်းနဲ့၊ မန္တန်နဲ့ စီရင်ရမှာ၊ ပီယနဲ့ဆိုတဲ့
နတ်တွေ၊ နတ်စိမ်းတွေကို အပ်ပြီးမှ
ပီယဆေးသနပ်ခါး အမှုန့်ရမှာ၊ ကျွန်
တော် ကျောက်ပျဉ်နဲ့ ပစ်ပြီးပြေးတော့
သနပ်ခါးရည် မရတော့ဘူး”

“ကိုကံရဲ့ ဆရာကြီးကရော ဘာ
ပြောလဲဗျ”

“ကျွန်တော် လန့်ပြီး သတိမထား
သွားခဲ့တယ်။ ယောင်သမ်းအော်တစ်နေ
လို့၊ ဆေးခန်းပြရတယ်ဆရာ၊ အင်္ဂလိပ်
စာနဲ့ မရလို့ ခြန်မာဆေးဆရာ၊ အထက်
ဂိုက်ဆရာဆရာတွေနဲ့ တုမှ လန့်ခဲ့တဲ့
ဝေဒနာ ပျောက်သွားတယ်။ အားလုံး
(၇)ရက် ကြာသွားတယ်။ နေတောင်
လို့ဆရာနန်းကြီးနဲ့ ဆရာကြီးညီတိုင်းအား
ညီတို့ကို သွားရှာတော့ မရှိတော့ဘူး။
ဆရာနန်းကြီးက အိမ်ငှားနေတာ၊
အိမ်ပြန်အပ်ပြီး ပြောင်းသွားတာ (၇)
နှစ်ရှိပါပြီတဲ့ဗျာ”

“ဒါဆို ကိုကံ ငွေတစ်သိန်း နဲ့
သွားတာပေါ့”

“ဒါပေါ့”
ဒီမှာပဲ ဦးခေါင်ရှမ်းက -

“စာရေးဆရာ”

“ဗျာ-ဦးခေါင်ရမ်း”

“ဆုငွေတစ်သိန်းဆုံးတာက ရှိုးရှိုး
ကြောက်လန့်ပြေးလို့ဆုံးတာ မဟုတ်
ဘူး။ အလိမ်အညာဓံလိုက်ရလို့ ဆုံး
တာ။”

“ဗျာ”

“ဦးလေးရယ်တိတ်တိတ်နေပါဗျာ။
တော်တော်”

တိုက်ကောင်းထိန်က ဦးခေါင်ရမ်း
တို့ပြောနေတာဗျာ။

ဦးခေါင်ရမ်းကလည်း ကိုက်ကိုပြန်
ထားသဗျာ။

“တိုက်”

“ဗျာ စာရေးဆရာ။”

“အလိမ်အညာဓံရတာ။ ဟုတ်
သလားဗျာ”

“တုတ်ပါတယ်ဆရာရယ်”

“ဘယ်လိုခံရတာမတုံး၊ ရှင်းပါဦး”

“ပြောပြလိုက်ကွာ၊ ဗုမ္မ...ဟင်”

“အေးတေ-ဦးခေါင်းရမ်းရာ၊ ဒီလိုပါ
ဆရာ၊ တစ်နေ့ ခြေတစ်ဖက်ကျိုးနေ

မိန်းမတစ်ယောက်ဦး ချိုင်းထောက်ကြီး
ထောက်လိုတူနဲ့တော့ကိုလာရှာတယ်။

ထွက်ကြည့်လိုက်တော့။

ဆရာရေသယ်သူလဲသိလား။

မိန်းမဝဝကြီးရဲ့နဖူးမှာ အချိုင့်ကြီး
နဲ့ဗျာ။

ကျွန်တော် အရမ်းကို လန့်သွား
တာပဲဆရာ”

ဘာလို့လည်းဆိုတော့ ကျွန်တော်
သချိုင်းကုန်းမှာ ပြုခဲ့ရတဲ့ အစိမ်းသေ
ဗုတ်ဝင်မိန်းမကြီးရဲ့မျက်နှာမှာလည်း
နဖူးအချိုင့်ကြီးနဲ့လေ-

“မောင်ကံကောင်းထိန်နော်”

“ဟုတ်...ဟုတ်...ခင်ဗျားက”

“အဒေါ်ကို မမှတ်တော့ ဘူး
လား”

“ဗျာ”

“မင်းကို အဒေါ်သိတယ်”

“ဗျာ... ဘယ်လို...ဘယ်လို”

“ဟောဒီ-ညာဘက်ဒူးခေါင်းက
မင်း၊ ပစ်လိုက်တဲ့ ကျောက်ပျဉ်ကြောင့်

ဒူးနဲ့ညင်းဒီးကျသွားတာပါဗျာရော”
ဘု...ရား...ဒါဆို ဒီအဒေါ်ကြီးက

ကျောက်ခေါင်းလောင်းသချိုင်းက
အစိမ်းသေ...သေ။

“ငါ အစိမ်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့တူ
ရယ်”

“ဒါ...ဒါဆို”

“မင်းကိုရော...ငါ့ကိုရော-ဟိုဆရာ
လူလိမ်တွေ လိမ်ညာသွားတာ”

“ဗျာ”

“ဆရာနန်းကြီးနဲ့ ဆရာကြီးတိုင်း
လုံ့ညိုဆိုတာ လူလိမ်မျက်လှည့်ဆရာ
နှစ်ဦးပေါ့။ ငါက သူတို့တပည့်ပေါ့။ နန်း
ကြီးနဲ့နာမည်ရင်းက မိန်းမောင်တဲ့။ တိုင်း
လုံ့ကျော်နာမည်ရင်းက ကိုစိန်လုံးတဲ့။
မြေပိုင်းမျက်လှည့်ပြေးတယ်။ မြေဆိပ်
မြေဆေးဆိုပြီး သပြေကိုင်းတွေ တုံးတစ်
နဲ့သာစိမ်ရောင်းလို့ ဖိုးတွမ်တီးပုဒ်မနဲ့
နှစ်ကြိမ်ထောင်ကျတဲ့ ထောင်ထွက်တွေ
ပေါ့။ ထောင်ကထွက်တော့ အောက်
ထမ်းဆရာလိုလို၊ ပယောဂကုဆရာ
လိုလို၊ မှော်ဆရာလိုလိုအယောင်ဆောင်
ပြီးနယ်လှည့်လိမ်နေတာ။ မင်းမိန်းမ
ဆိုချင်မှန်းသိလို့ ပီယသေးရမယ်ဆိုပြီး
ငွေတစ်သိန်းတောင်းတာ”

“ဒါဖြင့်-သချိုင်းမြေပုံထဲကနေ ထ
သတာ”

“မင်းကိုလိမ်ဖို့ ငါ့ကို နေ့စားနဲ့ ငှား
တာ။ နေ့စားတစ်သောင်းရတယ်တဲ့။
ဒါကအစိမ်းသေမရဲမြေပုံထဲမှာ နာခေါင်း
ဆတ်နေလို့ ဖူးအောင် သူတို့က မြေဖွဖွ
ချိုးပြီး မြေထဲ ပက်လက်မြုပ်ပေးတာ။
မြေပေးတဲ့ကောင်ကလည်း သူတို့လူပဲ။
လူလိမ်သောင်းပေတဲ့။ ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့
ဆတ်ရင် အဒေါ်က ဖွဖွလေး တူးပြီး မြုပ်

ထားတဲ့မြေကြီးကို လက်နဲ့ပင်ထင်ပြီး
ကုန်းထရမှာ။ မျက်နှာကိုလည်း သူတို့
ပြောသလို နနွင်းတွေ၊ ဆိုးမည်းတွေ
လူးထားရတယ်။

အချက်ပြတဲ့ တိုင်းလုံ့ညိုရဲ့ ကြိမ်
ချက်နဲ့ ငါမြေကြီးတွေ တွန်းထလာတာ။
ဒီမှာ မင်းက ကျောက်ပျဉ်နဲ့ သနပ်ခါး
ငါ(ဖုတ်ဝင် သည် အတု)ကို ဝေးဖို့
ကြောက်နေတာလေ။

ငါမင်းကို မြေစာခဲနဲ့တောင် ဝေခတ်
လိုက်သေးတယ်။

မင်းကတော့ အဒေါ်ကို အစိမ်းသေ
ဗုတ်ဝင်နေတဲ့ သရဲထင်ပြီး ကြောက်နေ
တာ။

ဒီမှာ မင်းက ကျောက်ပျဉ်ဝေးဖို့
နေ့နေတာနဲ့ အဒေါ်က ဆွဲယူလိုက်တဲ့
အချိန်။

မင်းက ကြောက်လန့်ပြီး ကျောက်
ပျဉ်နဲ့ ပေါက်ပစ်ထွက်ပြေးရော။

မင်းပစ်လိုက်တဲ့ ကျောက်ပျဉ်ထိပြီး
အဒေါ်ရဲ့ခြေဒူးနဲ့ညင်းဒီးကွဲသွားခဲ့တယ်။
ငါလည်း နာလို့ အော်တာပေါ့။

ဒီမှာ အလိမ်တွေ ပေါ်တုန်မှာ ဖိုးခိုင်
ပြီး ငါ့ကို ထမ်းပြေးကြတယ်။ မိုးလင်း
တော့ ရန်ကုန်ကိုပြေးကြတယ်။ ဒါ့ဟို
ဆေးတိုးလည်း မပေးဘူး။ အစိမ်းသေ

စုတ်ဝင်တဲ့မိန်းမသရုပ်ဆောင်တဲ့။ နေ့
 ကြေးညကြေး လုပ်အားခလည်း မပေး
 ဘဲ ပြေးကြရောကွယ်။ အဒေါ်သူတို့ကို
 လည်း နာကြည်းခဲ့သလို၊ ရူးမလို့ဖြစ်ခဲ့
 ရတဲ့ မင်းအကြောင်းကြားခဲ့ရလို့ စိတ်
 မတောင်းဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဒေါ်မှားပါ
 ထယ်ခဲ့တုရယ်။ စားနေဝတ်ရေး မပြေ
 လည်လို့လူလိမ်တွေ၊ လူညာ၊ ဆရာလိမ်
 တွေခိုင်းသမျှ ပေးသမျှ ယုံပြီး လုပ်ခဲ့ရ
 ထာပါ။ ငါ့တို့ကိုလည်း တောင်းဝန်ရင်း
 နောင်ကို ဝေယာနနဲ့ စီရင်ပေးမယ့် ဝိယ
 ဆေးတို့၊ လာဘ်ဝေါ်ဆေးတို့ စီရင်ပေး
 မယ်ဆိုတဲ့ ဆရာတွေနဲ့တွေ့ရင် မယုံပါ
 နဲ့၊ ဝေးဝေးတောရှောင်ပါ။ အဲဒါ လူလိမ်တွေ
 လို့အသိပေးချင်လို့ လာခဲ့တာပါ။ အဒေါ်
 တို့ ခွင့်လွှတ်ပါသားရယ်။ လူလေး
 ချစ်ခန်းတိုင်မယ်ဆိုရင်လည်း အဒေါ်
 အော်သလိုကိန်းပေးပါမယ်...တဲ့ဗျာ။

ဒီတော့မှ သဘောပေါက်ခဲ့ရတယ်
 ဆရာ။

ကျွန်တော် အချစ်ရှုံးရှုံး၊ အချစ်စစ်
 ခွန်နေတုန်း၊ အခွင့်ကောင်းယူပြီး ခပ်
 တည်တည်နဲ့ လိမ်လို့ ငွေတစ်သိန်းညာ
 ယူသွားမှန်း သိခဲ့ရတယ်စာရေးဆရာ”

“ကြောက်စရာပါလားဗျာ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်ဆို
 ညည မြေကြီးမြေပုံထဲက မိန်းမကြီး
 ကုန်းထလာတာ အိပ်မက်မက်ပြီး လန့်
 အော်၊ အိပ်မက်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆရာရယ်”

“ဟို- ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့မိန်းကလေး
 ကရော”

“ခင်မောင်ကျော်နဲ့ မြတ်နိုးချစ်ခင်
 ညားသွားတာပေါ့ဆရာ၊ ကျေနပ်ပါ
 တယ်ဗျာ၊ သူတို့ တကယ်ကို ညားသင့်
 ပါတယ်ဆရာရယ်”

ကျွန်တော် ကိုကံကောင်းထိန်ကို
 ကြည် ပြီး သနားလည်း သနားခဲ့ရ
 တယ်။

အဲဒီအတုမကြံကောင်းတဲ့ဝိယဆေး
 အစီအရင်ကို သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ လာစီရင်
 ကြတာ။

ကိုကံ... ကံကောင်းလို့သာပေါ့၊
 တော်ရုံလူကို အစိမ်းသေစုတ်ဝင်
 (အတု)တိုမြင်ပြီး သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ
 သွေးလန့်သေသွားနိုင်လေရဲ့။

(လူကြမ်းသရုပ်ဆောင်ကျားကြီး
 (ခေါ်) ဦးစင်းအောင်ရွှေသို့ အမှတ်
 တရ)

မောင်ညိုမိုး(သန်လျင်)

မောင်ညိုမိုး
 မောင်ညိုမိုး
 မောင်ညိုမိုး

အခြားသိပ္ပံနောက်

ကောင်းသော

“ကိုမောင်မောင်ရေ... ခင်ဗျားကို
တစ်သိပ်အားနာတယ်ဗျာ”

“အားနာပါနဲ့... ကိုစိန်လွင်ရာ။

တုန့်တော်တိုက် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ”

“သာဓိပြောပြော ခင်ဗျားကို မျက်
နှာချင်းဆိုင်ဖို့တောင် ခပ်ခက်ခက်ပဲ”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပဲမလဲဗျာ၊
ခင်ဗျားပြောလည်တဲ့ အချိန် ပြန်ဆပ်ရင်
ဦးသွားမှာပါ”

ဦးမောင်မောင်က ဖျောင်းဖျပြော
နေသော်လည်း ဦးစိန်လွင်မှာ အားငယ်
နေရုံရသည်။ မျက်ရည်များပင် ဝဲနေ

သည်။ ဦးစိန်လွင်ကို ကြည့်၍ ဦးမောင်
မောင်က သနားနေသဖြင့် ထပ်မံပြော
လိုက်ရသည်။

“အလှူကိစ္စကိုတော့ စိတ်ထဲမထား
ပါနဲ့... အချိန်ရပါသေးတယ်”

“အလှူကိစ္စလည်း ကျုပ်တာဝန်
မကျေဘူးဗျာ၊ အဲဒီအတွက်လည်း ခင်ဗျား
ကို အားနာနေမိတယ်။ ကျုပ်ပြန်တော့
မယ်ဗျာ၊ သွားပြီနော်”

“ကိုစိန်လွင်... ကိုစိန်လွင် နေပါ
ဦးဗျ”

ဦးမောင်မောင်က အော်ခေါ်နေ
သော်လည်း ဦးစိန်လွင်က ကျောခိုင်း၍
သွတ်သွားပါသည်။ မျက်ရည်များဖြင့်
ကျောခိုင်းသွားသော ဦးစိန်လွင်အတွက်
စိတ်ကောင်းဖြစ်ရသည်။ ကိုစိန်လွင်ဟု
အထပ်ထပ်ခေါ်ရင်းမှ သူ၏ ခေါ်သံကို
သုပြန်လည်ကြားရပြီး အိပ်ရာမှ လန့်နိုး
လာပါသည်။ ယခုမှ အိပ်မက်မှန်း သိ
လိုက်ရသည်။ ထိုအိပ်မက်ကို မက်ခဲ့
သည်မှာ နှစ်ညဆက်တိုက်ဖြစ်သည်။
သူ့ခြားမှ ရှိနေပါသည်။ ယခင်က ဦးစိန်
လွင်နှင့် ဓာတ်ပေါင်းစုဘုရားတွင် (၁၅)
ရက်လျှင် တစ်ကြိမ်တွေ့နေကျဖြစ်သည်။
ဘုရားတွင်တွေ့ဆုံရင်း တရားအကြောင်း
အစွဲအနွှေးရင်း အမြဲဆုံနေကျဖြစ်သော်
လည်း နောက်ပိုင်း မဆုံဖြစ်ခဲ့သည်မှာ
ကြာပါပြီ။

✽ ❧ ✽

ဦးမောင်မောင်နှင့် ဦးစိန်လွင်တို့မှာ
တုန့်သွယ်လယ်ယာရုံးချုပ်တွင် စာရေး
ကြီးများအဖြစ် အတူတာဝန်ထမ်းဆောင်

ခဲ့ကြသည်။ အသက် ရွယ်တူဖြစ်၍
အငြိမ်းစားယူရာတွင်လည်း အတူတူပင်
ဖြစ်သည်။ အငြိမ်းစား ယူပြီးနောက် ဦး
မောင်မောင်က မှော်ဘီတွင် တရားစခန်း
ဝင်လေ့ရှိသည်။ တရားစခန်းပြီးတိုင်း
ဦးစိန်လွင်နှင့် ချိန်းကာ ဓာတ်ပေါင်းစုတွင်
တွေ့ဆုံပြီး တရားအစွဲအနွှေးလေ့ရှိပါသည်။
ဓာတ်ပေါင်းစုတွင် နှစ်ဦးသားတွေ့ဆုံခိုက်
စေတီဟောင်းများ ပြန်လည်ပြုပြင်ရာ
တွင် စေတီတစ်ဆူကို နှစ်ဦးပေါင်းလျှ
ရန် တိုင်ပင်ကြသည်။ ဆရာတော်တ
စေတီတစ်ဆူလျှင် ပြုပြင်ခ ငါးသောင်း
ကျမည်ဟု အမိန့်ရှိသဖြင့် တစ်ဦးလျှင်
နှစ်သောင်းငါးထောင်စီ တုသိုက်ခံဝင်
ရန် ဆရာတော်ထံ တတိမြို့ခဲ့ကြသည်။
မိတ်ဆွေနှစ်ဦးမဆုံဖြစ်ခဲ့သည်မှာ တစ်လ
အကြာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဦးစိန်လွင်အိမ်သို့
ရောက်လာသည်။

“ကိုမောင်မောင်ဆီမှာ အတူအညီ
တောင်းခရာရှိလို့လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်ုပ်ကို
ကားပြင်ဖို့ သုံးသောင်းခဏရေးပါဗျာ၊
လကန်ရင် ဆက်ဆက်ပြန်ပေးပါဗျာ”
“ရပါတယ်ဗျာ”

ဦးမောင်မောင်သည် ငွေပေးရန်
ကတိပေးပြီးမှ ဘုရားသေတ္တာထဲတွင်
ရွာထွေရာ ငွေနှစ်သောင်းခွဲသာရှိသည်ကို
တွေ့ရသဖြင့် ဦးစိန်လွင်ကို တောင်းပန်
ရသည်။

“တိုစန်းလွင် လောလောဆယ်
တော့ နှစ်သောင်းခွဲပဲ ရှိတယ်ဗျာ...။ ဝန်း
သည်တလည်း အပြင်သွားနေတာညနေ
မှပြန်ရောက်မယ်၊ ညနေအထိ စောင့်ရင်
တော့ ငွေသုံးသောင်းရမှာပေါ့”

“ရပါတယ် တိုမောင်မောင်ရာ။
တာ့ပြင်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးနေလို့ နှစ်
သောင်းခွဲရလည်းရတာပဲ ယူသွားတော့
မယ်။ လကုန်ရင် ခင်ဗျားကို ပြန်ဆပ်
ဖို့နှစ်သောင်းခွဲဘုရားပြင်ဖို့နှစ်သောင်းခွဲ
ပေါင်းငါးသောင်းဆတ်ဆတ် လာပေး
မိမယ်”

ဦးစိန်လွင်သည် ငွေများကို ယူ၍
ချက်ချင်းပြန်သွားပါသည်။ ထိုနေ့မှစ၍
ဦးစိန်လွင်ကို မတွေ့ရတော့ပါ။ လကုန်
ရက်တွင်လည်း ဦးစိန်လွင်ပေါ်မလာခဲ့ပါ။
ဘုအဆင်မပြေသေး၍ မလာနိုင်သေး
တာမဟု ဦးမောင်မောင် ခြေသိမ့်ခဲ့ပါ

သည်။ ဦးစိန်လွင်သည် အလွန်အားနာ
တတ်ပြီး ကတိတည်သူ ဖြစ်ပါသည်။
ဦးစိန်လွင်သည် အငြိမ်းစားယူပြီးနောက်
စုစုဆောင်းထားသည့် ငွေဖြင့် လေးဘီ
ကားတစ်စီး ထောင်ထားပါသည်။
လဆန်းပိုင်းရက်က အိုင်ဘာကားတိုက်
တစ်စုဖြစ်၍ ကားပြင်လိုက်ရသည်။ ယာဉ်
တိုက်မှုဖြစ်ပြီး ကားမှာ မကြာခဏ ပြင်
ဆင်နေရသဖြင့် ငွေလို၍ ငွေလာရော
သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ငွေကြေးမပြေလည်
သဖြင့် အကြွေးမဆပ်နိုင်ဘဲ ကတိပျက်
ခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးမိပါသည်။ ဦးမောင်
မောင်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာက ပေါင်းသင်း
လာသော မိတ်ဆွေဖြစ်၍ ဦးစိန်လွင်ကို
ယုံကြည်မိပါသည်။ ငွေကြေးမပြေလည်
ပါက ချက်ချင်းလာရောက် ပေးဆပ်မည်
ကိုလည်း သိပါသည်။

ဦးစိန်လွင် မလာနိုင်သည့်အချိန်
အိပ်မက်ကို နှစ်ကြိမ်တိုင် ထပ်ကာ မက်
သဖြင့် ထူးဆန်းနေပါသည်။ ဦးစိန်လွင်ကို
သတိရလျက်ရှိပါသည်။ ကော်ဖီသောက်
ရင်း ဦးစိန်လွင်၏ အကြောင်းကို တွေး

တာနေစဉ်တယ် လီစုန်းမြည်လာသဖြင့်
ဦးမောင်မောင်ကိုင်လိုက်သည်။

“အန်ကယ်မောင်ပါလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဘယ်သူပါလဲ”

“ဦးစိန်လွင်ရဲ့သားလှရွှေပါ”

“အော်... မောင်လှရွှေ ပြောပါ
သွယ်”

“အဖေ ဒီမနက်လေးနာရီက ဆုံး
မယ် အန်ကယ်၊ အန်ကယ်မောင်က
အဖေရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုတော့
အန်ကယ်မိကို အရင်ဆုံး ဆက်လိုက်
မယ်”

“ဟယ်... ဖြစ်ရလေကွာ...။ အန်
ကယ်က ကိုစိန်လွင်ကို နှစ်ညဆက်ပြီး
အိပ်မက်မက်လို့ ခုပဲ သူ့အကြောင်းတွေး
နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်။ သင်္ဂြိုဟ်မယ့်
ကံတော့ နောက်နေ့သတင်းစာမှာ
ပြောပါ။ ဒါပဲနော် အန်ကယ်”

မောင်လှရွှေစုန်းချသွားပါသည်။
မိလှုပ်ရှားလွန်းသောကြောင့် ဘာ
မှမပြောနိုင်ဘဲ ဆုံးသွားကြောင်းပင် မမေး
နိုင်ရပါ။ အကြောင့် ဦးစိန်လွင်ကို အိပ်

ဦးစိန်လွင်ကို
ရေထဲတွင် သင်္ဂြိုဟ်သွား
ဦးမောင်မောင် လိုက်မိပါသည်။
ဦးစိန်လွင် မကြာခဏအိပ်မက်
ငွေအတွက် အယူမပြုဘဲ
လေးသိပ်ရန်လိုတော့ကြောင်း
နောက်ဆုံးအချိန်တွင်
ပြောလိုက်မိပါသည်။

တော်မက်ခြင်းဖြစ်ရမည်ဟုတွေးမိသည်။ ထမမည် အိပ်မက်လာထဲက ရိပ်မိစို့ ကောင်းသည်။ ဦးစိန်လွင်သည် သူ လူ့ လောကက ထွက်ခွာသွားရမည်ကို ကြို ထင်သိပုံရသည်။ ဦးမောင်မောင်ကို အကြွေးဆပ်နိုင်သဖြင့် စိတ်ဖြင့် လာ ရောက်တောင်းပန်ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက် ပြီး သုဇာအတွက် အလှူကိုလည်း ကု သိုလ်လှူမသွားနိုင်ခြင်းအတွက်လည်း စိတ်တောင်းခြင်းသွားပုံရသည်။ ဦး မောင်မောင်သည် ဦးစိန်လွင်၏ အကြောင်းကိုတွေးရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။ ဦးစိန်လွင်ကို ငွေချေး လိုက်သည်ကို မောင်လှရွှေပင် သိမည် ထုတ်၏။ ထိုငွေအတွက်ပြန်တောင်းရန် လည်း စိတ်မကူးတော့ပါ။ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအဖြစ် ကူညီသည်ဟု သဘော ထားတာ ထုတ်ဖော်မပြောတော့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ စေတီပြုပြင်ရန် ငွေကိုလည်း မိမိဘာသာ စိုက်ထုတ် ပြုပြင်ရန် စိတ်ဝိုင်းဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ဦးစိန်လွင်ကို ရေဝေးတွင် သင်္ဃုလ် မည်နေ့က ဦးမောင်မောင်လိုက်ပို့ပါ

သည်။ ဦးစိန်လွင် မကြားနိုင်မှန်း သိပါ လျက် ငွေအတွက် အယူမမြောင့်မှာစိုး ချွံပေးဆပ်ရန်မလိုတော့ကြောင်းနောက် ဆုံးအချိန်တွင် ပြောလိုက်မိပါသည်။ နောက်နေ့တွင် ဦးမောင်မောင်သည် မှော်ဘီသို့ တရားစခန်းဝင်ရန် ထွက်ခဲ့ ပါသည်။ တရားမှတ်ရင်း တစ်ခါတစ်ရံ ဦးစိန်လွင်ကို အာရုံတွင် ပေါ်လာတတ် ပါသည်။ တရားထိုင်ပြီးတိုင်း အမျှစေ ရာတွင် ဦးစိန်လွင်ကို အမြဲရည်မှန်း၍ အမျှဝေပုံပါသည်။ တရားစခန်းပြီး၍ အိပ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး မကြာမီ မောင် လှရွှေအိပ်သို့ရောက်လာပါသည်။

“အန်ကယ်မောင်ရေ...အဖေတော် မကျွတ်လွတ်ဘူး ထင်တယ်။ ညဘက် ဆို အိမ်ရှေ့မှာ အရိပ်အယောင်တွေ တယ်လို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပြောနေကြ တာပဲ။ ညဘက်ဆိုစွေးတွေကလည်းသိပ် အူတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဖေတော် မကြာခဏ အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်

တော်ထဲမှာ... “ငါ...ဦးမောင်မောင်ကိုအား နာတယ်။ ကတိမတည်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ငါ ဘာဝန်မကျေခဲ့ဘူး” အဲဒီလိုပြောတာ ကြားရတယ်။ အဲဒါ အန်ကယ်မောင်နဲ့ အဖေ ဘာကိစ္စတွေများ ကျန်ခဲ့သလဲ သိချင်လို့ပါ။ အဖေအတွက် လုပ်ပေး မရာရှိရင်လည်း ပြောပါ။ ကျွန်တော် ထုတ်ပေးပါမယ်”

မောင်လှရွှေကို အတုန်ပြော၍ မြစ်ပါ။ ပြောသင့်တာလောက်ပဲ ပြော ရသည်။

“မင်းအဖေအတွက် ဆွမ်းသွပ်ပြီး ပြီးထား”

“ရက်လည်က တစ်ကြိမ်၊ တစ်လ ကြည့်တော့ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ဆွမ်းသွပ် အမျှဝေပုံပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်မက် ဆိုင်းအားနာတယ်။ ဘာဝန်မကျေခဲ့တာ မည်းပြောနေလို့ပါ...”

“အဲဒီကိစ္စကဒီလိုကွဲ့မောင်လှရွှေရဲ့ အထိရပါဦးစုက စေတီတစ်ဆူကို အရ သူ့အဖေတော်အန်ကယ်လဲမလုပ်ဖြစ်သေး သူ့အဖေမဲ့-ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ မကြာခင် အန်ကယ်သွားလှူလိုက်ပါမယ်။ မင်း

လည်း စိတ်အေးအေးသာနေပါတော့ ဦးစိန်လွင်အတွက်လည်း ကုသိုလ်ပါစေ ရမယ်။ သူ့အတွက်လည်း အမျှဝေပေး မှာပါ”

မောင်လှရွှေ ပြန်သွားပြီးနောက် စေတီအတွက် လှူရန်စီစဉ်ရသည်။ ဦး စိန်လွင်မရှိတော့သော်လည်းမိမိကစိုက် ထုတ်၍ ငွေငါးသောင်းလှူလိုက်ပါတာ ပြီးစီးနိုင်ပါသည်။ ဦးစိန်လွင်အတွက် ကုသိုလ်ပါဝင်စေရန်၊ ဆရာတော်ထံ ငွေငါးသောင်းလှူစဉ်က ဦးမောင်မောင် မိသားစုနှင့်ဦးစိန်လွင်မိသားစုတောင်သူ အလှူပုံ ဖြတ်ဝိုင်းတွင် ရေးခဲ့ပြီး စေတီ တွင်လည်း နှစ်ဦးလုံး၏ အမည်များ ဖြင့်ကမ္ဘည်းရေးထိုးခဲ့ပါသည်။ ဦးစိန်လွင် အတွက်ထိုမျှကူညီဆောင်ရွက်ပေးတာ ပြည့်စုံလောက်ပြီဟု ထင်ခဲ့ပါသည်။ သို့ သော် မပြီးပြတ်သေးကြောင်း မောင်လှ စေရွှေရောက်လာမှ သိရှိပြန်သည်။

“အန်ကယ်မောင်ရေ အဖေတော် အိပ်မက်မက်ပြန်တယ်။ အဖေတော် ဖြင့်ရ တာ ဒုက္ခရောက်နေပုံပဲ။ အဖေတော် အန် ကယ်မောင်အတွက် ပြေလည်အောင်

ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ပါလို့ ပြောနေ
တယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် အဖေဟာ ကျွတ်
လွတ်ပုံမရဘူး။ ဒီတော့ အဖေအတွက်
ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ပေး
ဖို့မယ်။ အန်ကယ်ကို ဘာဆောင်ရွက်
ဖို့မယ်။ ကျွန်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ...”

မောင်လှရွှေကိုလည်း သနားမိပါ
သည်။ သူ့အဖေကို သူ့ချစ်ရှာလွန်းသော
ကြောင့် အဖေအတွက် ဘာမဆို ဆောင်
ရွက်ပေးလိုနေတန်ရှိသည်။ သူ့အဖေ
တောင်ရာဇာရာရောက်အောင် အတတ်
နိုင်ဆုံး သူကြိုးစားတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။
ဦးစိန်လွင်တို့လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ
သည်။ ဦးစိန်လွင်ကို ကူညီနိုင်မည့်နည်း
လမ်းကို စဉ်းစားရသည်။ ဦးစိန်လွင် ငွေ
နှစ်သောင်းခွဲ ပြန်ရပါက အလှူအတွက်
မိမိတစ်ဦးတည်းလှူနိုင်ပါသည်။ ဦးစိန်
လွင်အတွက် ကူညီရာရောက်အောင်
မောင်လှရွှေကို ပြောရသည်။

“မင်းအဖေ ဦးစိန်လွင်နဲ့ အန်ကယ်
တို့ ပြန်အောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ထံမှာ ဝိပဿနာတရားစခန်းဝင်စဉ်က
ဆရာတော်ကြီးတစ်နေ့ချင်း ဟောပြော
ချက်များကို ဦးစိန်လွင်က အစအဆုံး
လိုက်ပြီး မှတ်သားထားခဲ့တယ်။ တရား
စခန်းပြီးတော့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဟော
ပြောချက်တွေကို အလွယ်ဆုံး ဝိပဿနာ
ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ စာတစ်အုပ်ပြုစုတယ်။
တကယ်တရားလိုက် စားတဲ့ လူတွေ
အတွက် အလွန်ကောင်းတဲ့ စာအုပ်ပါ။
ဦးစိန်လွင်က စာအုပ်ဖိုးပြန်ရအောင်
စာတစ်အုပ်ကို ကျပ်ငါးရာနဲ့ ရောင်းခဲ့
တယ်။ အဲဒီစာအုပ်လက်ကျန်များ မင်းတို့
ဆိပ်မှာရှိသေးလား။”

“ရှိသေးတယ် အန်ကယ်...”

“စာအုပ်ကျန်သေးရင် အန်ကယ်ငါး
အုပ်ဝယ်မယ်ကွ။ တစ်အုပ်ကို ငါးထောင်
ပေးပြီးဝယ်မယ်”

“မဟုတ်တာပဲ အန်ကယ်ရယ်။
အဖေရောင်းတာ တစ်အုပ်ငါးရာပါ”

“ကဲ - မင်းကို ရှင်းအောင် ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းပဲ ပြောတော့မယ်”

ဦးစိန်လွင်မကွယ်လွန်ခင် အန်ကယ်
ဆီက ကားပြင်ဖို့ ငွေနှစ်သောင်းခွဲ ဈေးခဲ့

တယ်။ အကြောင်းမညီညွတ်လို့ ဒီငွေ
ဆိုသူ ပြန်မဆပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အန်ကယ်က
သူတို့ မီးသဏ္ဍိတ်မယ့် နောက်ဆုံးအချိန်
မှာ အဲဒီငွေအတွက် ဦးစိန်လွင်ကို ခွင့်
တွတ်လိုက်တယ်။ ပြန်မဆပ်နိုင်လဲ ရပါ
တယ်။ ရောက်ရာဘဝမှာ ဒီငွေအတွက်
အစွဲအလမ်းမထားဖို့ မှာလိုက်သေး
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးစိန်လွင် တစ်သက်လုံး
ဦးစားခဲ့တဲ့ လူဆိုတော့ အဲဒီကြွေးမဆပ်
နိုင်တာကို စိတ်စွဲပြီး ရောက်ရာဘဝမှာ
စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရတယ်။ ဒါကြောင့်
အန်ကယ်က ဦးစိန်လွင်ဆီက စာအုပ်
ငါးအုပ်အတွက် နှစ်သောင်းခွဲပေးပြီး
ဝယ်မယ်။ စာအုပ်လက်ထဲရောက်ရင်
ခါးကိုနှစ်သောင်းခွဲပေးမယ်။ မင်းက အဲဒီ
ငွေနဲ့ အန်ကယ်ကို အကြွေးပြန်ဆပ်
ချိန်တော့ ဒါဆို ဦးစိန်လွင်အပေါ် အကြွေး
လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။ အန်ကယ်ကလည်း
အဲဒီငွေနဲ့ ငွေတိပြုပြင်ရာမှာ သုံးလိုက်
ပါမယ်...”

ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ အန်
ကယ်၊ ဒီနေ့ပဲ စာအုပ်လာဖို့ပါမယ်”

မောင်လှရွှေ သဘောပေါက်သွား

သည်။ မောင်လှရွှေ ပြန်သွားပြီး ညနေ
ပိုင်းတွင် စာအုပ်များယူ၍ ပြန်ရောက်လာ
ပါသည်။ စာအုပ်မှာ ငါးအုပ်မကအောင်
အစည်းလိုက်ဖြစ်၍ သူတို့ မေးလိုက်
ရသည်။

“မင်းရဲ့ စာအုပ်တွေက များလှချည်
လား...”

“အဖေက တစ်အုပ်ကို ငါးရာနဲ့
ရောင်းတာဆိုတော့ ပိုရောင်းရင် လက်ခံ
မှာ မဟုတ်လို့ စာအုပ်ငါးဆယ်ထိထိလှူ
လာတယ် အန်ကယ်။ ဒါမှ အဖေရဲ့ အကြွေး
က လုံးဝရှင်းသွားမှာ။ အန်ကယ်က ဒီ
စာအုပ်ငါးဆယ်အတွက် ငွေနှစ်သောင်းခွဲ
ပေးရင် ကျွန်တော်က စေတီပြုပြင်ဖို့ ပြန်
လှူခဲ့ပါမယ်”

“မောင်လှရွှေ စိတ်တောအတောင်း
ဆုံးပါပဲ။ စာအုပ်ဖိုး ငွေနှစ်သောင်းခွဲ ဒီမှာ
ပါ။ မင်းယူလိုက်ပါ။ မင်းပေးတဲ့ စာအုပ်
ငါးဆယ်ကိုလည်း ဦးစိန်လွင် ကုသိုလ်
ရအောင် တရားစခန်းမှာ ဓမ္မဒါန လုပ်
လိုက်မှာပါ...”

“ကျေးဇူးပဲ အန်ကယ်။ အဲဒီငွေနှစ်
သောင်းခွဲကို အဖေယူခဲ့တဲ့ အကြွေးကို

အဖေ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်ပေးဆပ်ပါ
တယ်..."

မောင်လှရွှေပြန်ပေးသည့် ငွေများ
တို့ လက်ခံလိုက်ပြီး သူ့ကို ပြောလိုက်ရ
သည်။

"အားလုံး အဆင်ပြေပြီးသွားမယ်၊
ဦးစိန်လွင်ဆီက ရေ၊ ငွေအားလုံးလည်း
ပြန်ရပြီ၊ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ စေတီပြုပြင်ဖို့
ရှိတယ်၊ စေတီပြုပြင်ရင် ရေစက်ချပြီး
အရှေ့ဝေမယ် ညနေလေးနာရီ မောင်လှ
ရွှေလာခဲ့ပါ..."

တနင်္ဂနွေနေ့တွင် စေတီဟောင်းကို
ပြုပြင်ရန် ငွေငါးသောင်းလှူပြီး အလှူ
ရေစက်ချွဲတို့ ညနေတွင် မောင်လှရွှေပါ
ထက်ရောက်ပြီး ဦးစိန်လွင်အတွက်
ရေစက်ချအမှု ဝေခိုင်ခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော
မောင်လှရွှေရောက်လာပါသည်။

"အန်ကယ်မောင်ကို ဝမ်းသာရော
ပြောရအောင်လာတာ၊ ညက အဖေ့ကို
အိပ်မက်မက်ပြန်တယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ
အဖေ့ကို အဝတ်အစားသစ်သစ်လွင်လွင်
ထွန်းမြင်ရတယ်၊ အန်တယ်ကို ကျေးဇူး
တင်ကြောင်းပြောပြီး တစ်ခါတည်း နှုတ်
ဆက်ပြီးသွားတယ်၊ အဖေ ကျွတ်သွားပြီ
အန်ကယ်ရေ..."

မောင်လှရွှေ ဝမ်းသာသလို ဦး
မောင်မောင်လည်း ဝမ်းသာလျက်ရှိပါ
တော့သည်။ အကြွေးပေးဆပ်ပြီးနောက်
ဦးစိန်လွင် တောင်းရာသို့သို့ ရောက်သွား
ပြီထင်ပါသည်။

ကောင်းသော်

ကျွန်းစိမ်းဆီ အိပ်မက်ခံရသူ ဝေမလင်မိတ်

ခရိုင်အုပ်ချုပ်ရေး...

ငှက်ငှာပင်တစ်ပင်လုံး၏ ပြာတို
နွင်းနှင့်ဆရာလိမ်းပါ။

အိမ်ထောင်ရေး...

အိမ်ထောင်ရေးကို ဆုံးဖြတ်ပြီး
ရေချိုးချက်စားပါ။

အိမ်ထောင်ရေး...

သံပရာစေ့ကို ကြိတ်၍
နားသည်တွင် လိမ်းပါ။

အိမ်ထောင်ရေး...

ဆီးဖြူသီးစားပါ။ ကြက်သွန်ဖြူကို
အရည်ပြု၍ တိုက်ကျွေးပါ။

ရက္ခိးသိက္ခ

မီးထိုးခံလာရသူ

ကျွန်ုပ်တို့ ပဉ္စနိကာယ သာသနာ့
ပိဋကတ်တော်တော်ကြီးရှိ စာသင်
သံဃာ (၃၀၀) ကျော်တို့အား အစိုးရ
ထုတ်ပြန်စာမေးပွဲကြီး စတင် ကျင်းပ
သော အခွင့်အလမ်းရရှိရန် စာသင်တိုက်တိုက်
အစွဲကား နေ့တွင်း လှူဒါန်း ဆက်ကပ်ကြ
သော မြောက်ဥက္ကလာပနေ ဦးသန်း
မောင်၊ အေသောင်းတင်တို့ မိသားစုနှင့်
ထပ်နေ စကားစပ်မိကြရာ ဦးသန်းမောင်
တစ် ခင်များ သူငယ်ချင်း ကိုထွန်းရွှေ
မီးချိတ်နေတယ်” ဟု ပြော၏။

သူငယ်ချင်း တို့ထွန်းရွှေ မြောက်
ဥက္ကလာပနေမှန်း မိမိသိ၏။ သူ့အိမ်ကို

ယခင်တစ်ခါ ရောက်ဖူးသည်။ သို့သော်
မောင်တို့ရှိ သာသနာ့ဂုဏ်ရည် ကျောင်း
ဒကာ၊ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး မမည်း
တော်၊ မယ်တော်တို့နှင့် တို့ထွန်းရွှေ
ရင်းနှီးခင်မင်ကြမှန်းမသိ။ ယခု ဦးသန်း
မောင်ပြောမှ သူတို့ ရင်းနှီးခင်မင်ကြ
ကြောင်း သိရသည်။

ဦးသန်းမောင် တ ကို ထွန်းရွှေ
အကြောင်း ပြောလာတော့ ကိုထွန်းရွှေ
တို့ကြည့်နိမ့်။ သပြေတောင်မှ မောင်တင်
သိန်း ရက္ခိးသိက္ခင် မီးထိုးခံခဲ့ရသည့်
အကြောင်း သတိရမိသွားသည်။ နှစ်
အားဖြင့် အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော်ထို

အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့အရပ်တွင် ပုံပြင်
စာ ယခုထိ ပြောနေကြတုန်းပင်။

မောင်တင်သိန်း ရက္ခိးသိက္ခင် မီးထိုး
ထိုးခံလာရသည့် အကြောင်းကို မမေတ်
ပြီ ကျွန်ုပ်တို့ဆီနှင့် တကွ မြန်မာနိုင်ငံ
အရပ်တော်တော်များများတွင် ကာလ
သား၊ ကာလသမီးများ ကျင့်သုံးခဲ့ကြ
သော ရုပ်လေ့၊ ရွာလေ့များ ဖြစ်သည့်
အလေ့အထတစ်ခုကို ဦးစွာဖော်ပြမှ
ပြည့်စုံမည်ဟု ထင်သဖြင့် အောက်ပါ
အတိုင်း ရေးသားထားဖော်ပြရပါသည်။

၁၂ နိဗ္ဗာန်

ကျွန်ုပ်တို့ ရမ်းဗြဲကျွန်း၌ ဘယ်
ခေတ်၊ ဘယ်ကာလကပင် ကျင့်သုံးလာ
ခဲ့ကြသည်မသိသော ရုပ်လေ့၊ ရွာလေ့
တစ်ခုမှာ “အပေါက်နှိုက်၊ အောက်နှိုက်”
ဟု ခေါ်၏။ ထိုအလေ့အထမှာ အရွယ်
ရောက်လာသူ လူပျိုကာလသားတစ်
ယောက်သည် အပျိုကာလသမီးတစ်
ယောက်အား ချစ်ကြိုက်နေပါက ည
ထုခွဲခြတ်တိ၊ လူကြီးများ အိပ်ချိန် သန်း

ခေါင်ည၌ ထိုအပျိုရှိရာ အိပ်အောက်ကို
သွားရသည်။

ထိုအိပ်၌ သူ ချစ်ကြိုက်နေသော
အပျိုမ၏ အိပ်ရာအောက်ကို ဦးစွာ လေ့
လာရ၏။ အိပ်ရာကို သိပြီးလျှင် အပျိုမ၏
အိပ်ရာအောက်က ကြမ်းခင်းပျဉ်ကို
ခေါက်၍ နှိုးရ၏။ အပျိုမနိုးလာလျှင် သူ
မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သူတို့ ချစ်
ကြိုက်နေ၍ လာကြောင်း ပကတိတော်တော်
လေး ခေါ်ပြောရသည်။

အပျိုမကလည်း သူတို့ သဘောတူ
နေပါက လက်ခံစကားပြော၏။ ပြောကြား
မနှစ်သက်ပါက နေကောင်း၍ ခေါင်း
ကို က်နေ၍၊ အိပ်ရေးပျက် မခံနိုင်၍
မနက်အလုပ်ရှိသေး၍ စသည် ဥပုသ်
တံမျှ တစ်ခုခုဖြင့် ကာလသား တို့ နှင်
လွှတ်တတ်၏။ သူ ချစ်ကြိုက်နေပါက နှိုး
လင်းပိုင်း ကြက်ဦးတွန်သံထိ စကားနိုင်ခံ
ပြောလေသည်။ ဤသို့နှင့် ညစဉ်ညတိုင်း
သူ့ဆီ ရောက်လာသော လူလင်ပျိုနှင့်
ချစ်ကြိုက်သွားကြပြီးလျှင် ယောက်ျား
လေးက မိန်းမပျို၏ အိပ်ရာခေါင်းသို့
လက်တစ်နှိုက်စာ အပေါက်တစ်ခေါက်

ထို ဖောက်တော့သည်။ ထိုခေတ်က
ကာလသားတိုင်းတွင် မိမိ ဓားပြောင်ပါ
သဖြင့် ကြမ်းစင်းပျဉ်းကို လက်တစ်
နှိတ်စာ အပေါက်တစ်ပေါက်ဖောက်ရန်
မိမိလည်း ဘူးအား ချစ်ကြိုက်နေသော
မိမိသို့တလည်း ဘယ်နေရာ၌ အပေါက်
ဖောက်ရန်ကို ညွှန်ပြတတ်သည်လည်း
မရှိ။ ဤသည်မှာ ကာလသားနှင့် ကာလ
သမိုင်းတို့ ခုတ်လအတော်ကြာကြာ ရှည်၊
စာချုပ်ကြပြီးမှ တစ်ဦးတိုတစ်ဦး ရာ
သတ်သန်မိနေကြောင်းသိသောတော့မည်
ဟုမိတ်ဆုံးဖြတ်ကြပြီးမှ ဖောက်ရသော
အပေါက်ဖြစ်သည်။ နောက်ညနောက်ည
တွေမှာတော့ လူမျိုးကာလသားသည်
မိန်းမမျိုးအား ခေါ်နှိုးရန် မလိုတော့ဘဲ
ထိုအပေါက်မှ လက်နှိတ်၍ အမျိုးမကို
နှိပ်ရန်သာ။

ဤသည်မှာ အစဉ်အလာအရ
ကျွန်ုပ်တို့ဆီ၌ လူမျိုးလှည့်သော အလေ့
အထ၊ ဤသည်ကို “အောက်နှိုက်”
သည်။ “အပေါက်နှိုက်”သည်ဟုလည်း
ခေါ်ကြ၏။

၂၃၆

ဤသို့နှင့် ကြတ္တိန်ရွာက မောင်တင်
သိန်းသည် သပြေတောင်ရွာသူ မပိုပိုမီ
ညတိုင်းလိုလို ရည်းစားစကား သွားပြော
နေလေ၏။ ကြက်ဦးတွန် ချိန်ရောက်မှ
မိမိရွာ ကြတ္တိန်ကို ပြန်သည်။ ကြတ္တိန်
ရွာနှင့် သပြေတောင်ရွာမှာ တစ်ကျောင်း
တည်း၊ တစ်ကန်တည်း ကိုးတွယ်ကြ
သော်လည်း ရွာနှစ်ရွာကြားတွင် တောင်
ပူစာများ၊ ကုန်းတန်းများ၊ သစ်တောများ
ရှိသည်။ ကြတ္တိန်ရွာနှင့် သပြေတောင်ရွာ
ကြားတွင် တောင်ပေါက်လမ်းတစ်ခု
လည်း ရှိ၏။

တောင်ပေါက်လမ်းဆိုသည်မှာ
တောင်နှစ်လုံးကြားရှိ ဝါးသုံးလေးပြန်
ရှည်သောလမ်းဖြစ်သည်။ ဟိုဘက်
သည်ဘက်တွင်တော့ လယ်ကွင်းများ
ရှိသည်။ ဤသို့ တောင်ပေါက်လမ်း ဖြစ်
နေသည်မှာ လူများနှင့် ကျွဲများတိရစ္ဆာန်
များ အသွားအလာများခြင်း၊ မိုးတွင်း၌
ရေတိုက်စားခြင်းတို့ကြောင့် ယခုအခါ
ထိုတောင်ပေါက်လမ်းနှစ်ဖက်မှာ လူနှစ်
ယောက်ရပ်ကျော်ကျော်လောက် နက်
သော ချောက်ကြီးလို ဖြစ်နေသည်။ ထို

လမ်းထဲတွင် လူနှစ်ယောက် ရှောင်သာ
ရှောင်သာ ရှိသည်။

ထိုလမ်းကိုဖြတ်ပြီး ကြတ္တိန်ရွာက
လူမျိုးမောင်တင်သိန်းသည် သပြေတောင်
ရွာရှိ သူချစ်သူ အမျိုးမ ပိုပိုမီ ညတိုင်း
သွားနေကျအတိုင်း၊ ဤည၌လည်း လူ
ခြေတိတ်ချိန်တွင် ကြတ္တိန်ရွာမှ သပြေ
တောင်ရွာကို ရောက်လာလေ၏။ ညစဉ်
လာနေကျဖြစ်သဖြင့် ဗလွယ်ပေါက်ကို
လည်း သိထားလေရာ ထိုအပေါက်မှ
လတ်နှိုက်ပြီး မပိုပိုကို နှိုးသည်။ မပိုပိုက
လာနေကျ သူချစ်သူမှန်း သိသဖြင့်
ထမင်းပူပြီး အိပ်ပျော်ယောင်ဆောင်နေ
၏။ ထိုအခါ မောင်တင်သိန်းက မပိုပို၏
တိုက်လုံးလေးကို ကိုင်လှုပ်၍ နှိုးရသည်။
ထိုအခါမှ ချစ်သူနှစ်ဦး ချစ်တင်းနော
ဖြစ်ကြတော့၏။

ချစ်သူတို့သဘာဝ မည်မျှချစ်တင်း
ချော စကားကောင်းခဲ့ကြသည် မသိ။
မိမိလမ်းရန် ကြက်ဦးတွန်သံကြားတော့မှ
မိုးလင်းပိုင်း ရောက်လာမှန်း သိကြ
တော့သည်။ ထိုအခါမှ မောင်တင်သိန်း
သည် မပိုပိုကို နှုတ်ဆက်ကာ သပြေ

တောင်ရွာမှ မိမိရွာရှိရာ ကြတ္တိန်ကို ပြန်
လာလေ၏။

အချိန်မှာ နံနက်မိုးလင်းပိုင်းတု ထို
သော်လည်းရောင်နီကိုပင် မမြင်ရသေး။
ရောင်နီလာမှ သပြေတောင်ရွာကပြန်လာ
လျှင် လယ်တံ၊ ယာတံလာသူများနှင့်
ပက်ပင်းသွားတွေပါက သူလူမျိုးလှည့်
ရာက ပြန်လာမှန်း အများသိမှာမို့သဖြင့်
ညမိုက်ညဉ့်ပင် မိမိရွာသို့ ပြန်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။ မကြာမီမှာပင် ရွာနှစ်ရွာကြား
ကျောက်တောင်ပေါက်လမ်းထဲ ဝင်
လာ၏။

သူ ကျောက်တောင်ပေါက်လမ်း၏
အလယ်လောက်အရောက်မှာ သူ တဲ့
သို့ပင် မိမိရွာဘက်ရှိ ကျောက်တောင်
ပေါက်လမ်းအတိုင်း သူ့ရှေ့က ထီးထီး
မားမားကြီး လာနေသော ချောလှည်း
တစ်ယောက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရာ
မြင်လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် အလိုလို
ခြေလှမ်းတန်သွားမိသည်။

မောင်တင်သိန်းသည် ရှေ့က မြို့
လှမ်းတုံ့ပြီး ရပ်ကြည့်နေသော်လည်း
သူ့အရပ်ထက် နှစ်ပြန်ခန့်မြင့်သော

ထိုကြီးကား မောင်တင်သိန်းရှိရာဘက်
သို့သာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ လာပြီ
လာနေ၏။ မြေလှမ်းသစ်လှမ်းလှမ်းတိုင်း
လှမ်းဆင်းထိုလူ၏ အရပ်မှာ နိမ့်နိမ့်သွား
သည်။ ထိုလူကြီးနှင့် မောင်တင်သိန်းတို့
ဝါးတစ်ရပ်ကျော်ကျော်အရောက်မှာ
ထော့ ထိုလူကြီး၏ အရပ်မှာ မောင်တင်
သိန်းအရပ်နှင့် အတူတူနီးပါး ဖြစ်သွား
၏။

သူတို့ တစ္ဆေမြောက်ပြီးဟု မောင်
တင်သိန်း အတတ်ထင်လိုက်၏။ ဤ
ထော့တံတောင်ပေါက်၏ သပြေတောင်
ရွာထက် အဝင်ဝတွင် ပညောင်ပင်ကြီး
တစ်ဝင်ရှိ၏။ ထိုပညောင်ပင်ကြီးတွင်
သစ်ကြီးတစ်တောင်ရှိသည်။ ထိုသစ်ကြီး
တို့၌လမ်းက ညညခြတ်သွားခြတ်လာ
သူများ မြင်ကြတွေ့ကြ သည်ဟု လူပြော၊
သူပြောများ၏။

ထိုသစ်ကြီးသည် ယခု သူ့ကို
မြောက်လေပြီ။ စမြင်စဉ်က သူ့အရပ်
နိမ့်မြင့်နှင့် မြင့်သော သစ်ကြီးသည် ယခု
သူနှင့် ဝါးတစ်ပြန်ကျော်ကျော် အကွာ
အဝေးသို့ ရောက်လာသောအခါ သူ

နှင့်အရပ်တူနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။ ဤ
သည်မှာ လူယောင်ဆောင်၍ သူ့အနား
ရောက်မှ ဖက်လုံးချင်၍လာဟု မောင်
တင်သိန်း တွေးလိုက်သည်။

ဤလမ်း၌ခရီးမှာ သူသည် ရှစ်သူ
ရှိသော သပြေတောင်ရွာကို ညညတိုင်း
လိုလို သွားနေရသောလမ်းဖြစ်ရာ ဤ
သစ်ကြီး သူ့ကို နောက်နောင် မမြောက်
လှန်ရဲအောင် တစ်ခုခုလုပ်မှဖြစ်တော့
မည်ဟု အတွေးတစ်မျက် ဝင်သွား၏။

ထို့ကြောင့် ငယ်စဉ်ကပင် တောထဲ
တောင်ထဲ နေလာခဲ့၍ တစ္ဆေသစ်များကို
အကြောက်အလန့်မရှိသော မောင်တင်
သိန်းသည် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ
လာနေသော သစ်ကြီးအား လမ်းဖယ်
ပေးသည့်အနေနှင့် လမ်းဘေးတစ်ဖက်ရှိ
တောင်ပေါက်လမ်း ကမ်းပါးပေါ်သို့ ခုန်
တက်လိုက်၏။ ခါးတွင် ဓားမြှောင်ပါ
သော်လည်း သစ်ကြီးက သူ့ကို တစ်ခုခု
လှမ်းလှပ်လာလျှင် ဓားမြှောင်နှင့် လှမ်းစွဲ
ထိုး၍ မမီနိုင်။ တောင်ပေါက်လမ်း
ချောက်က လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော်
မြင့်၏။ ထို့ကြောင့် သစ်ကြီး သူ့ကို တစ်စ

တစ်စ ရန်ပြုလာလျှင် အပေါ်စီက လှမ်း
ထောက်နိုင်အောင် ကျောက်ခဲကြီးတစ်
လုံးတို မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။
ပြီး - ကမ်းပါးယံပေါ်ကလည်း လာနေ
သော သစ်ကြီးကို ငုံ့ကြည့်နေ၏။

စောစောကပင် သူရှိရာဘက် လာ
နေသော သစ်ကြီးသည် သူနှင့် နီးလာ
လေ သူ့အရပ်က နိမ့်နိမ့်သွားလေ။
ထခြင်းခြည်း သူနှင့် ဘေးတည့်တည့်
အပေါ်အောက်သို့ အရောက်မှာ တံ
တောင်လောက်သာ မြင့်သော လူပုလေး
တစ်ယောက် ဖြစ်သွား၏။ သူ့အား
သစ်မြောက်သည်မှာ သေချာသွားပြီ။
ဤသစ် သူ့ကို နောက်နောင် မမြောက်
ရဲအောင်မည်သို့လုပ်ရလျှင်ကောင်းမည်
နည်း။

မောင်တင်သိန်း ထိုသို့ တွေးလိုက်
စဉ်မှာပင် လူပုလေးသစ်သည် တောင်
ပေါက်လမ်းရှောက်ထဲက သူ့ကို မော့
ကြည့်၏။ ထိုအခါတော့ မောင်တင်သိန်း
အိမ်မှာပန်းကြီးသွားသည်။ လူပုလေး
သစ်၏ မျက်လုံး နှစ်လုံးမှာ အရောင်

သစ်ကြီးသီတွင်
မီးနှင့် လိုက်ထိုးခဲ့သည်ဟု
ပြောသည်ကို ဖယ်ကြ၍
အင်္ကျီကို ချွတ်လှန်ကြည့်ကြရာ
အမှန်ပင် သူ့နောက်ကျောတစ်ခုလုံးမှာ
မီးလောင်ထွက်များကို မြင်ကြ၏။
ထူးဆန်းသည်မှာ သူ ဝတ်ထားသော
အင်္ကျီက ဘာမှမရှိဘဲ
သူ့ကိုယ်၌သာ မီးလောင်ထွက်များ
ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အလွတ်စိတ်မိတ်နှင့် သပြေသီးလောက်
ပျိုသွား၏။

မောင်တင်သိန်းသည် ရုတ်တရက်
လန့်သွားပြီး "ဝါ...မသား၊ သရဲ" ဟု
ဆဲဆိုလိုက်သော လက်ထဲရှိ ကျောက်ခဲ
လုံးကြီးနှင့် သရဲဗုဒ္ဓခေါင်းကို ပေါက်ထု
လိုက်သည်။ သူ ပေါက်ချလိုက်သော
ကျောက်ခဲကြီးသရဲဗုဒ္ဓကို ထိမထိမသိ။
ဝန်ဆန်ထိက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ မီးလုံး
ကြီးတစ်လုံး ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါမှ
မောင်တင်သိန်းသည် ကြောက်ကြောက်
နှင့် မိမိရွာဘက်ကို ပြေးတော့၏။

ထိုအချိန်မှာ ရောင်နီကိုလည်း မြင်
နေကြပြန်၏။ မောင်တင်သိန်း ခြေကုန်
ခြင်းနေရင်း နောက်သို့ တစ်ချက်
လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့နောက်ကိုလိုက်
လာသော မီးလုံးသည် သူ့ကို မီလာပေ
တော့မည်။ ထိုအခါမှ မောင်တင်သိန်း
မှာလည်း "အမယ်လေး - လေး - တယ်
တယ်ကြပါဦးဗျို့၊ ကယ်ကြပါဦး - ကယ်
ကြပါဦး" ဟု အော်ဟစ်ကာ မိမိရွာဘက်
တို့သေပြေး ရှင်ပြေး ပြေးလာတော့
မိလုံးကလည်း မောင်တင်သိန်းနောက်

ကို တရစပ် ဝဲယှဉ်လိုက်လာကာ လိုက်ထိုး
နေလေ၏။

ကြတ္တိန်ရွာအဝင်ဝတွင် မောင်
တင်သိန်းအော်ဟစ်ရင်း သတိမေ့လျော့
သွားသည်။ မောင်တင်သိန်း၏အော်ဟစ်
ပြေးလွှားသံကို ကြားသဖြင့် ကြတ္တိန်ရွာမှ
လူများ ထွက်လိုက်လာကြရာ ရွာဝင်ဝ
တွင် မောင်တင်သိန်းကို သတိမေ့လျော့
လျက် တွေ့ကြရ၏။ ရွာသားတွေက
မောင်တင်သိန်းကို ဆွဲထူပွေ့မ၍ ရွာထဲ
သွင်းလာကြ၏။ သူ့အိမ်တွင် တစ်နေ့လုံး
သတိမရဘဲ မောင်တင်သိန်း မေ့ပြော
နေ၏။

ထိုအခါ မိဘ ညီအစ်ကို မောင်နှမ
တွေမျိုးများက နာနက်ကြ၊ လှုပ်နှံကြည့်
ကြ၊ ဆေးဆရာခေါ်ကြ၊ နတ်မေးကြ၊
ပေခင်ကြည့်ကြနှင့် အမျိုးမျိုး ကုသကြ
လုပ်ကြသော်လည်း မောင်တင်သိန်း
ကား တစ်နေ့လုံးလုံး သတိမရဘဲ မေ့
ပျောက်နေ၏။

နောက်တစ်နေ့ အရက်တက်ချိန်
ရောက်မှ မောင်တင်သိန်း လူးလွန်း
လှုပ်ရှားလာပြီး သတိရလာ၏။ ထိုအခါမှ

မောင်တင်သိန်းသည် မောင်တင်သိန်း
ကြသည်။ မောင်တင်သိန်းကလည်း
သူ၏အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြနိုင်သည်။
သူက သရဲကြီးဆီတွင် မီးနှင့် လိုက်ထိုး
ခံရသည်ဟု ပြောသည်ကို မယုံကြည်
အတိုင်း ရွတ်လှန်ကြည့်ကြရာ အမှန်
စင် သူ့နောက်ကျောက်တစ်ခုလုံးမှာ မီး
လောင်ကွက်များကို မြင်ကြရ၏။ ထူး
ဆန်းသည်မှာ သူ့ ဝတ်ထားသော
အင်္ကျီက ဘာမှမဖြစ်ဘဲ သူ့ကိုယ်၌သာ
မီးလောင်ကွက်များ ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်
လာသည်။

ထိုအခါမှ မောင်တင်သိန်း သရဲ
ကြီးဆီ၌ မီးထိုးခံလာရသည်ကို ယုံ
ကြည်သွားကြ၏။ သို့သော် - အသက်
(၁၀)ကျော် လူကြီးတစ်ယောက် ပြော
သည်မှာ ယခု မောင်တင်သိန်းအား မီး
နှင့်လိုက်ထိုးသူမှာ သရဲကြီး မဟုတ်၊
သပြေတောင် ရွာဘက် သွား၊ တုတ်
ဆိတ်လမ်း၊ တောင်ထိပ်ရှိ ပညောင်
ကြီးတွင် ရွာဘက်ကြီးတစ်ဦး နေသည်။
ရွာဘက်ကြီးသည် သူ့အကြောင်းကို
ခွဲအတူ သပြေတောင်ရွာနှင့် ကြတ္တိန်
ရွာတို့သည် အသွားအလာ လုပ်တတ်
သည့် ညဦးက ထွက်သွားပြီး မိုးလင်း

ပိုင်းရောက်မှ လူ့ဘုံမိမိ ပညောင်ဝင်
ကြီးဆီ လာတတ်၏။ သူတို့ငယ်ငယ်
တုန်းကလည်း သပြေတောင်ရွာကို အထို
လှည့်သွားရင်း မိုးလင်းပိုင်းအပြန်မှာ ဤ
ရုက္ခစိုးကြီးကို တွေ့ရကြသည်။
တုတ်ပေါက်လမ်းတွင်လည်း တွေ့ရ
တတ်သည်။ သို့သော် သူတို့လမ်းဆယ်
ပေးလိုက်လျှင် ဘာမှလူတွေကို တွေ့မေး
လေ့ ပေးထမရှိ။ သူ့ဘုံမိမိ ရွာကို
ပြန်သွားတတ်သည်။

ယခုမှ မောင်တင်သိန်းက သူ့ကို
စိတ်နှင့် ပြစ်မှားသည့်အပြင် ကျောက်ခဲ
နှင့်ပါ သူ့ကိုထုသဖြင့် ရုက္ခစိုးကြီးတစ်
ဆိုးပြီး မီးနှင့်လိုက်ထိုးခြင်း ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် မောင်တင်သိန်းနှင့်ထတွေ့
သူ့မိဘနှင့်ပါးက ပညောင်ဝင်ကြီး
ခြေရင်းသွားပြီး ငှက်ပျော့ပွဲ၊ ဆုန်းခွဲ၊
မုန့်ဖြူ၊ မုန့်နီများနှင့် သွားတန်တော့
ကြဟု ပြော၏။ ထိုအဘိုးကြီး ပြော
သည့်အတိုင်း သွားရောက်တန်တော့ကြ
တော့မှ မောင်တင်သိန်းကိုယ်ဝေါ်ကာ
မီးလောင်ဒဏ်ရာတွေမှာလည်း နေရင်း
ညရင်း ပျောက်သွားလေသည်။

ငယ်လေးအို

အိမ်ကြီးရှင် ဝိညာဉ်

အိမ်ကြီးရှင် ဝိညာဉ်

ကော်မင်း

အိမ်ကြီးတစ်ယောက် အိမ်ကြီးပေါ်
အိမ်တစ်ယောက်တည်း အသက်ရှင်နေ
သော အနစ်သာရမရှိဟု ထင်နေသည်။
တစ်နေ့တစ်ရက်မှ စိတ်က မပျော်
ဘူး။ အသက်ရှင်နေရခြင်းထက် သေ
သည်တမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိသေးသည်ဟု
မြင်မိသည်။

မိမိသဘောမှာ မတောင့်မတနေရပါ
ဘူး။ လင်ဖြစ်သူကလည်း လိုလေသေး
နဲ့ အောင်ထားပေမယ့် အနားမှာ မရှိ။
သားသမီးသုံးယောက်ရှိသော်
လည်း အားလုံး အိမ်ထောင်ရက်သား
ကြီးတစ်မြုံတစ်နယ် ရောက်နေကြ
လေသည်။

ရန်ကုန်မှာ မိမိတို့အပိုင် အိမ်တစ်
လုံးရှိသည်။ ထိုအိမ်ကို မိမိတ မရောင်း
ရန် အတန်တန်တားသည့်ကြားက အပို
ဖြစ်နေသည်ဆိုပြီး ယောက်ျားဖြစ်သူက
ရောင်းလိုက်သည်။

မိမိယောက်ျားနာမည်က ဦးမျိုး
အောင်၊ တောင်ကြီးရှိ ကုန်းလမ်းထို့
ဆောင်ရေးဦးစီးဌာနမှာ အရာရှိတစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊
တောင်ကြီး၊ ကူးချည်သန်းချည်သွားလာ
နေရသည်ဟု ဆိုကာ အိမ်မှာ တစ်လကို
ငါးရက်ပင် ပြည့်အောင်မနေ။

တောင်ကြီးအိမ်မှာ မိမိအတွက်
အိမ်အကုတစ်ယောက် ထားပေးသည်။

သောတိုများမှာ အငယ်အနှောင်းတွေ၊
ရန်ကုန်မှာရောမန္တလေးမှာပါရှိသည်ဟု
သုခိတပည့်များပြော၍ ကြားထား
သည်။

မိမိအတွက် မထူးခြားတော့၍ ပြ
ဿနာမရှာဘဲ သူနေချင်သလို နေပါစေ
တုမိတ်ပိုင်းခြတ်ထားခဲ့သည်။

သို့ကြောင့် အထီးကျန်တစ်
ယောက်တည်းမပျော်ရွှင်သောလောက
ဩဇာအဓိပ္ပာယ်မဲ့နေချင်တော့။

ရန်ကုန်တစ်ဆိမ့်မှာ ပြောင်းနေချင်
စေမယ့် အိမ်ကို ရောင်းလိုက်ပြီဖြစ်၍
သွားနေရန် မဖြစ်တော့။

နောက်ဆုံး ဆုတောင်းပြည့်သည်
ထုနာမည်ကြီးနေသည့် မြို့ပြင်ညောင်
ဝင်းကြီးက နတ်ကွန်းမှာ ပွဲတစ်ပွဲလှူပြီး
ဆုတောင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုးမ အသက်ရှင်၍
နေချင်တော့ပါ။ အသက်ပိညာဉ်နတ်
ပြီးလျှင်တော့ ထွက်ခွင့်ပေးတော်မူပါ”

မိတ်ကိုတုန်းတုန်းချပြီး ယတ်ပြတ်
ထိုဆုတစ်ဆုတည်းကိုသာ တောင်း
လိုက်သည်။

ထို့နောက် နတ်ကွန်းမှ ပြန်လာခဲ့
သည်။

နောက်နှစ်ရက်အရောက်မှာ
အောင်ပန်းသို့သွားရန် အကြောင်းတို
တစ်ခုပေါ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် မနတ်စောစောဦးစွာ
အောင်၏တပည့်တစ်ယောက်မောင်
သော တီအီးကာ၊ခေါင်းမှစီး၍ လိုက်
သည်။

ရွှေညောင်မှ အောင်ပန်းသို့ က
မောင်းလာစဉ် ဒေါ်မြမှထိုင်သည့် ကာ
တံခါးပွင့်ပြီး ဒေါ်မြမှကားပေါ်မှ ပြုတ်ကျ
သွားသည်။

နောက်ဘီးအောက် ခေါင်းဝင်သွား
သဖြင့် ခေါင်းမှာ ကြေမွသွားရှာသည်။
ဒေါ်မြမှဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း လူလောက
တကယ်ပင် ထွက်သွားခဲ့တော့သည်။

❖ ❖ ❖

ရန်ကုန်ရှိ ဒေါ်မြမှပိုင်ခဲ့သောအိ
ကို တစ်ခုလပ်ဒေါ်အုံးလှက စုဆောင်း
ထားသော ငွေအချို့နှင့် လက်ဝတ်
လက်စားတို့ကို ထုခွဲရောင်းချပြီး အ
ဝါးထောင်ကျပ်နှင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

အိမ်က ပေလေးဆယ်၊ ပေခြောက်
ဆယ်အတွင်း ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုး၊ သုံး
နှစ်ခန်းတွဲ၊ နှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်အုံးလှမှာ သားနှစ်ယောက်
သမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ အကြီး
သောက အသက်နှစ်ဆယ်ရှိကာ
အောက်လုပ်ရေးမှာ နေ့စားဝင်လုပ်နေ
သည်။

အငယ်ကောင်က အသက်ဆယ်
နှစ်ရှိသော်လည်း အလုပ်မလုပ်၊
အိမ်လုပ်စာ သုံးဖြုန်းစားသောက်ရင်း
မိတ်ထောင်လျှင် ပြဿနာရှာနေတတ်
သူဖြစ်သည်။

အငယ်ဆုံးသမီးက အသက်ဆယ်
နှစ်ရှိကာ ရှစ်တန်းမှာ စာသင်နေသည်။
အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် ဒေါ်အုံးလှမိသားစု
အောက်တွင်ပြီး အောက်ထပ်တွင် စားဝတ်
အားဖြုန်းပြုလည်ရန် အိမ်ငှားတင်ထား
လိုက်သည်။

ဒေါ်အုံးလှက အိမ်မှာ ထမင်းနှင့်
ဆားချိုရုံ ချက်ရောင်းသည်။ ထမင်းနှင့်
ဆားကို အိမ်ရှေ့မှာ ဝင်ထိုးပြီး မရောင်း။
အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ စားပွဲနှင့် တင်ရောင်း
သည်။

ရက်တွက်တွင်းက လူများလည်း
ဒေါ်အုံးလှ ဟင်းချက်လက်ရာ ကောင်း
နိုးသဖြင့် အိမ်ပေါ်မှာထားပြီး ရောင်း
ဆင့်ချက်သမျှကုန်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူက ဟင်းချက်ရောင်း
ပြီး စားဝတ်နေရေး ဖြေရှင်းနေရသော်
လည်း အငယ်ကောင်က မိတ်မထင်လျှင်
ဟင်းအိုးဟင်းခွက်များ သွန်ပစ်သည်။
အိမ်ပေါ်မှ အိမ်အောက်သို့ ဟင်းအိုး
လိုက်ပစ်ချသည်။

အရက်မသောက်ဘဲ သွေးအေး
အေးနှင့် ရက်စက်သူကဲ့သို့ဖြစ်သည်။
လူက ရုပ်ရည်ချောသဖြင့် ရည်းစားက
တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ထား
သည်။

ယခုလက်ရှိရည်းစားက တစ်လမ်း
တည်းနေသူဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး၏
မိဘများက ဘယ်လိုမှ သဘောမတူ၍
တားသော်လည်း မိန်းကလေးက အငယ်
ကောင်မှ အငယ်ကောင်ဖြစ်နေသည်။

တစ်ရက် ဒေါ်အုံးလှ အမဲသားဟင်း
များပျောက်နေသည်။ ဟင်းကျက်သဖြင့်
အိမ်အောက်မှာ လှယ်ပြီး စားပွဲပေါ်သွား
တင်ထားကာ ဝက်သားဟင်းအိုး ထိုင်
ကြည့်နေသည်။

ဟင်းဝယ်လာသူ ရောက်လာ၍
အိမ်ရှေ့ထွက်တော့ အမဲသားဟင်းတစ်
ဝက်ကျော်ကျော် လျော့နေသည်ကို
တွေ့လိုက်သည်။ စောစောက အငယ်
ကောင်အသံ ကြားလိုက်သလိုရှိသဖြင့်

အသံကောင်းစားလို့တယ်လို့ထင်
မိသွယ်။

ထို့ကြောင့်အသံကောင်းအိပ်ပြန်
လာတော့ သူ မီးဖိုထဲဝင်နေတုန်း ဟင်း
တိုဒီလောက်တုန်းအောင် နှိုက်စားပစ်ရ
လော့ဟု ဆီး၍ ဆရာတော့သည်။

အသံကောင်းကလည်းအခုမှပြန်
လာတာကို ဆီး၍ ပြဿနာရှာသည်ဟု
ဆိုတာ အမဲသားဟင်းကို ယူပြီး ဝက်
စားခွက်ထဲ သွန်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ထို့နောက်တော့အိမ်အောက်ဆင်း
သွားသည်။ ဒေါ်အုံးလှလည်း အယုတ္တ
အနုတ္တစကားများ ပြောဆိုလိုက်ပြီး ကျန်
ခဲ့သည်။

နောက်နေ့ရောက်တော့ကြက်သား
ဟင်းတွေ လျော့နေပြန်သည်။

"အင်း - မနေ့ကအမဲသားဟင်းစား
မလို့လှမရှိဘဲ လျော့နေတယ်။ ဒီနေ့
ကြက်သားဟင်းက လျော့နေပြန်ပြီ"

"နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းသလို
ပဲ"

တောင်ကြီးမှ ဒေါ်မြမှသေဆုံးပြီး
နှစ်လကျော်ကျော်ခန့်ကြာတော့ ဦးမျိုး
အောင်တစ်ယောက် ဒေါ်အုံးလှအိမ်သို့
အလည်ရောက်လာသည်။

ဒေါ်အုံးလှက ဦးမျိုးအောင်အား
ဒေါ်မြမှသေဆုံးသွားသည်သတင်းကို
ကြား၍ စိတ်မကောင်းကြောင်း ပြော
သည်။

"မမြမှအကြောင်း ပြောစရာရှိလို့
လာခဲ့တာ။ အခု မအုံးလှတို့အိမ်မှာ ထူး
ထူးခြားခြား ဘာဖြစ်သေးလဲ"

"ဘာကိုပြောချင်တာလဲ။ အစ်ကို
မျိုးအောင်"

"ဒီအိမ်မှာ ထူးခြားမှုတစ်ခုရှိလား
သိချင်လို့ ရန်ကုန်ရောက်တုန်း ဝင်လာ
တာပါ"

"ဟုတ်တယ် အခုရက်ပိုင်း အသား
ဟင်းတွေ ပျောက်နေလို့ ထူးဆန်းတယ်
လို့ထင်နေတာတော့ ရှိတယ်"

"အခုတလော ညအိပ်လိုက်တိုင်း
မမြမှက အိပ်မက် ခဏခဏလာပေး
တယ်။ သူ တောင်ကြီးမှာ မနေဘူး။ ရန်
ကုန်ကရောင်းပစ်လိုက်တဲ့အိမ်မှာ လာ
နေတယ်တဲ့"

"အိပ်မက်လား ခဏခဏမက်နေ
လို့ ဒီအိမ်မှာ တကယ်ရောက်နေတာ
လား။ စုံစမ်းချင်တာနဲ့ လှည့်ဝင်လာခဲ့
တာ"

"ခွမ်း"
"ဟင်"

သူတို့စကားပြောနေစဉ် မီးဖိုခန်း
အတွင်းမှ ပန်းကန်ပစ်ခွဲလိုက်သည်
အသံမျိုး ကြားလိုက်ရသည်။

ဒေါ်အုံးလှ ထပြီး သွားကြည့်သည်။

"ဟင် - ထမင်းစားကြပန်းကန်နဲ့
အိမ်ထဲရံကို ပစ်ခွဲလိုက်တာ။ ဟုတ်ပါပြီ
သူ့ရောက်နေတာကို အသိပေးတာပဲ"

"သရဲရှိရင်မနေရဲဘူး။ ဘယ်လို
လုပ်ရမလဲ။ ကျွန်မတို့က ယောက်ျားဆို
လို့ သားနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။ တစ်
ယောက်မှ အိမ်မှာရှိတာ မဟုတ်ဘူး"

"အုံးလှတို့မနေရဲဘူးဆိုရင်အလှူ
လေးသာလေးလုပ် အမျှအတန်းဝေ
ချေ"

"ခွမ်း...ခွမ်း"
သည်တစ်ကြိမ်တော့ ဟင်းချို
သောက်ပန်းကန်က အိမ်ရှေ့သို့ လွင့်စဉ်
ထွက်လာပြီးဦးမျိုးအောင်အနီးမှ ယှဉ်ပြား
ဆိုထိပြီး ကွဲသွားသည်။

"ဟာ... သူ့အကြောင်းမပြောတာ
တောင်းလို့မို့မယ်။ ကြာရင် အိမ်က
ချန်တန်တွေကုန်လိမ့်မယ်"

"မမြမှ... ဒီအိမ်မှာ နေတယ်ဆိုရင်
ဒီကလေးတွေကို မခြောက်လှန့်ပါနဲ့။ အိမ်
ကြီးဆိုလည်း အစွဲအလန်းမထားပါနဲ့"

တော့ သွားမယ့်လမ်းကို ခြောင့်ခြောင့်
သာ သွားပါတော့"

"တောက"

မီးဖိုခန်းအတွင်းမှ တောက်ခေါက်
သံပီပီသသကြားလိုက်ကြရသည်။

"ကဲ - သူ့အကြောင်းပြောတာ
မကျေနပ်ဘူးနဲ့တုတယ်။ ကြည့်နေ
ကြည့်ထိုင်ပေါ့ဗျာ"

ဦးမျိုးအောင်က ဒေါ်အုံးလှအား
နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။

ဒေါ်အုံးလှလည်း မိမိအိမ်မှာ သရဲ
မကြုံ၊ ရောက်နေသည်ကို စဉ်းစားမိ
လိုက်တိုင်း ခေါင်းနားပန်းကြီးသွား
သည်။

ထိုစဉ် ဟင်းများယူစားနေပါက ဦး
ပွားပျက်တော့မည်။

ထိုကိစ္စကို သားသမီးများအား
မပြောရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်
သည်။

တစ်ရက်တွင်အသံကောင်းလည်း
စားအိမ်သို့လိုက်လာသည်။ လိုက်ချင်၍
လိုက်လာသည်မဟုတ်။ သူဝယ်ပေးထား
သောအင်္ကျီနှင့်ပုဆိုးများပေါင်ပြီးဖဲဖိုက်
ပစ်သည်သတင်းကြား၍ လာစစ်သေး
သည်ဆိုပြီး ညခြောက်နာရီခန့် ခံမိသို့
လိုက်လာခဲ့သည်။

သူဝယ်ဝေးထားတာအထည်များ
တို့ရှာရန် ဗီရိတံခါးခွင့်ကာ မကျေမနပ်
စကားများပြောရင်း ရှာနေသည်။

ထိုစဉ် ဗီရိတံခါးအောက်ခြေက
ကြမ်းပြင်နှင့် တံတောင်ခန့် လွတ်နေ
သည်။ ထိုအလွတ်နေရာမှာ ခြေထောက်
ခြေနှစ်ချောင်း ရပ်နေသည်ကို တွေ့
လိုက်သည်။

ထိုကြောင့် ဗီရိတံခါးမှာ ဘယ်သူ
ရပ်နေလဲဆိုပြီး တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်
သည်။ ဘာမှ မရှိသည်ကို မြင်လိုက်
ရာ-

“ဟင်...”

အသံတစ်ချက်ထွက်ပြီး ဓမ္မဓန
လဲကျကာ သတိမေ့သွားတော့သည်။
ခဏကြာတော့ သတိပြန်ရလာပြီး မေး
လို့ခေါ်လို့ မရသဖြင့် အငယ်ကောင်
လည်း အိမ်နံရံအမျိုးသမီးတစ်
ယောက်ကို အကူအညီတောင်းပြီး အိမ်
သို့ပြန်တွဲဝေသွားသည်။

အိမ်နားလည်း ရောက်ရော ခေါ်မရ၊
အေးရသည့် မိန်းကလေး အကောင်း
ပထမတိပြန်ဖြစ်သွားသည်။

“နင်တို့အိမ်မှာ သရဲရှိတယ်”

“ဘယ်က သရဲရှိရမှာလဲ”

“ရှိတယ်၊ ဗီရိတံခါးမှာ လူမတွေ့

ဘဲ ခြေထောက်ခြေနှစ်ချောင်း ငါတွေလိုက်
တယ်”

သို့ဖြင့် သရဲမရှိဘူး၊ ရှိတယ် ငြင်း
ရင်း မိန်းကလေး အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သွား
သဖြင့် စကားပြတ်သွားသည်။

နောက် နှစ်ရက်ခန့် ကြာတော့
အငယ်ကောင် သူရည်းစားအိမ် ရောက်
သွားသည်။

“ရှေး - ဒီတိတ်ခွေတွေ ယူသွား”

“ဘာခွေတွေလဲ”

“ပဌာန်းခွေရယ်၊ ပရိတ်ကြီးခွေရယ်၊
ဆရာတော်ဦးဥတ္တမသာရရဲ့ ပရိတ်ခွေ
တွေ၊ အိမ်ယူသွားပြီး ဖွင့်၊ အဲဒါဆို သရဲမ
ပြေးလိမ့်မယ်...”

အခွေကို ကမ်းပေးပြီး သည်နှင့်တစ်
ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာကာ...

“ဟီး...ဟီး...ဟီး...”

“ဟင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

မိခင်က အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာ
ကာ -

“ဟဲ့ အေးအေးချစ်... အေးအေး
ချစ်... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငါ... အေးအေးချစ်မဟုတ်ဘူး
ဟဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

“ငါမြမူပဲ၊ ငါ့ကို နင်မလို့၊ တရားခွေ
တွေပေးနေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ နင်တို့
အိမ်ထုတ်လုပ်နေမယ်ဆိုရင် ငါ့ခွင့်လွှတ်
အမတ်ဘူး”

“ဟဲ့ - ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဘယ်မှာ
နားလဲ”

“ငါ့ကို ဟိုအိမ်မှာ မနေနိုင်အောင်၊
တရားခွေတွေ ဖွင့်ခိုင်းနေလို့ စိတ်ဆိုး
ပြီးရောက်လာတာ”

အေးအေးချစ်မိခင်လည်း သရဲ
မရှိအောင် ဟု သိလိုက်သည်။

“ဘယ်မှာလဲ - အဲဒီအခွေတွေ”

အငယ်ကောင်က လှမ်းပေးလိုက်
သည်။

အေးအေးချစ်မိခင်က အခွေများ
ကိုစိုက်ရင်း -

“ဒီမှာ - ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပြီ၊
အဲဒါတို့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ ကလေးတွေ
အဘယ့်နားမလည်လို့ပါ”

“အေး... နောက်ကို အိမ်လာပြီး
ခွတ်ခွတ်ရှုတ်ရှုတ်လုပ်လုပ်စေနဲ့၊ ငါ့
အိမ်မှာ ခိုနေတာ၊ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ နှင်ခွင့်
မရှိဘူး၊ ငါ့ကို လာမထိခိုက်ရင် ငါ ဘယ်
သူ့ကိုမှ အန္တရာယ်မပေးဘူး”

ထို့နောက် အေးအေးချစ်ကို ဝင်စီး
ပြီး ခြေထောက်ခြေနှစ်ချောင်း ခွာသွားသည်။

“နင်တို့ ဘာမှ မသိနားမလည်ဘဲ
လျှောက်လုပ်နေတယ်၊ ဟို အငယ်
ကောင် မင်းတို့အိမ်မှာ သရဲရှိတာ မသိ
ဘူးလား”

“ကျွန်တော်တော့ ထစ်ခါမှ မတွေ့
ပါဘူး၊ အမေကလည်း ရှိတယ်လို့ ထစ်ခါ
မှ မပြောဘူး”

“အေး... အခုရှိမှန်း သိပြီဆိုတော့
ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြောဆိုကြ”

အေးအေးချစ်မိခင်က အငယ်
ကောင်နှင့် သမီးကို လုံးဝသဘောတူ
သမီးဖြစ်သူက မိခင်၊ ဇနီး စကားနား
မထောင်ဘဲ အငယ်ကောင်မှ အငယ်
ကောင်ဖြစ်နေ၍ -

“နင့်ထိုက်နဲ့ နင့်က သာရင်လည်း
ဝံပေါ့”

ဆိုကာ အလိုက်အထိုက် ခေါ်ပြော
နေလိုက်သည်။ အငယ်ကောင်လည်း
သမီးကပါနေ၍ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး
အိမ်ကို အဝင်အထွက်လုပ်နေသည်။

ခဏကြာတော့ အငယ်ကောင်ပြန်
သွားသည်။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် -

“အမေ... အမေ”

“ဟဲ့ဘာလဲ... အလန့်တကြား”

ညီညွတ်စွာ
 ယဉ်ကျေးစွာ
 အသံလျှောက် ချစ်မြတ်နိုးစွာ
 ချစ်လွတ်ပေးလိုက်ပါတော့။
 “ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ
 မမြှောက်လှန့်ဘဲ ငါဟာငါနေတာ
 ဘာဆိုင်ညာဆိုင်သူတွေက
 ပိုတို နှင်မလေး ဘာလေးနဲ့...”

“ဒီအိမ်မှာ သရဲရှိလား”
 “နင်က ဘယ်လိုသိတာလဲ”
 “ဟိုမှာ အေးအေးချစ်ကို ဝင်ပူးပြော
 ပြောသွားလို့”
 “ဒီအိမ်က သူ့အိမ်လိုလည်း ခြေ
 သွားသေးတယ်”
 “ဟင်း - သရဲရှိတာ၊ အမေသိတယ်
 အရင်အိမ်ရှင်က တောင်ကြီးမှာ အေး
 သွားတယ်၊ ဒီအိမ်ကို ခွဲလန်းပြီး ရောက်
 လာတာဖြစ်မှာပေါ့”
 “ဘာဆိုလို့လဲ - သူ့ယောက်ျားက
 ရောင်းသွားပြီးပြီပဲ၊ သူ့အိမ်မှာ မဟုတ်
 တော့တာ၊ သူ ဒီမှာနေလို့ ဘယ်ဖြစ်
 မလဲ”
 “စောင်း”
 အငယ်ကောင် ပါးတစ်ဖက် ပူထူ
 သွားသည်။
 “ဟဲ့...ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ”
 “ကျုပ်ပါးကို ရိုက်သွားတယ်”
 “ဟင်း... မင်းပါးမှာ လက်ငါးချောင်း
 ရာကြီး”
 “တောက်”
 အငယ်ကောင် တောက်ခေါက်
 လိုက်သည်။
 “ဈေး”
 ကျန်ပါးတစ်ဖက်ပါ အရှိန်ခံလိုက်

ရသည်။ အငယ်ကောင် ပါးစပ်မှ ဘာသံ
 မထွက်တော့။
 ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ပြီးနောက် အိမ်ကြီးမှာ
 သရဲရှိနေကြောင်း၊ ရပ်ကွက်က သိကုန်
 တော့သည်။ အရောင်းအဝယ်ပါးသွား
 သဖြင့် ဟင်းချက်မရောင်းတော့၊ စက်
 တစ်လုံးဝယ်ပြီး အကျီအပ်ထည်လက်ခံ
 ချုပ်သည်။
 စက်ချုပ်အတတ်ကို အပျိုရွယ်
 တာတည်းက သင်ထားခြင်းကြောင့်
 အဆင်ပြေစွာ လက်ခံချုပ်နိုင်ခဲ့သည်။
 တစ်ခါတော့ အငယ်ကောင်၊ အရက်
 မူးလာပြီး မိခင်ထံက ပိုက်ဆံတောင်း
 ရာ လိုသလောက်မရသဖြင့် စက်ခေါင်း
 တို စက်မှဖြုတ်ပြီး အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ
 အောက်သို့ပစ်ချ၍ ထွက်သွားစဉ် -
 အပေါ်ထပ်မှ အောက်သို့ လှေခါးမှ
 အဆင်း -
 “ဝန်း”
 အားကုန်ဆောင့်ကန် ခံလိုက်ရ
 သည်။ မြေထောက်နှစ်ချောင်း လွတ်ပြီး
 မြေကြီးပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ကျသွား
 သည်။ အောက်က အမာခံမဟုတ်၍
 အသက်မသေသော်လည်း ချက်ချင်း
 ထေနိုင်ဘဲ ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာမှ ထနိုင်
 တော့သည်။

ထို့နောက် ပါးစပ်က အသံမထွက်
 ဘဲစိတ်ထဲက မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ အိမ်မှ
 ရပ်ကွက်ထဲ ထွက်လာခဲ့သည်။
 မိခင်ဖြစ်သူသည် စက်ခေါင်းဟာ
 စက်ချုပ်မရတော့အဖြစ် ပျက်ရည်ကျ
 ရုံကလွဲပြီး ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။
 ထိုသို့ အိမ်မှာ အသားဟင်းချက်
 သည်အခါ နိုက်စားလိုက်မချက်သည့်
 အခါ ထိုအတိုင်းနေလိုက်နှင့် နှစ်တွေ
 ကြာလာခဲ့သည်။
 တစ်ရက် ခြေရင်းအိမ်သို့အောင်လဲ
 မြို့မှ ဆွေမျိုးများ လာလည်ကြသည်။
 အောင်လဲမှ ဒေါ်ထွေးက အိမ်ရှင်ဦးစီးနှင့်
 ညီမတစ်ဝမ်းကွဲတော်သည်။
 ဒေါ်အုံးလှနှင့်လည်း အလွန်ရင်းနှီး
 သည်။ အစ်ကိုအိမ်သို့ အောင်လဲမှ
 အလည်လာတိုင်း ဒေါ်အုံးလှလည်း အိမ်
 လာလည်ပြီး စကားများ ထပြောကြ
 သည်။
 တစ်ညဒေါ်အုံးလှအိမ်မှာသရဲကြီး
 လာရောက်နေထိုင်သည် အကြောင်း
 အိမ်သားများနှင့် စကားစပ်မိ၍ ပြောကြ
 သည်။
 နောက်နေ့ဒေါ်အုံးလှလာလည်စဉ်
 ဒေါ်မိထွေးက ရှုတ်တရက် -

“ရှင်အုံးလု-ညည်းတို့အိမ်မှာသရဲမ
တစ်ကောင်ရှိနေတယ်ဆို... ဘုန်းကြီး
ထံ ပရိတ်ရွတ်ပြီး နင်လိုက်ပါလား”

“နေပါစေအပ်မရယ်- သူလည်းသူ
တာသူနဲ့ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်
နေတာပဲ”

ကြာကြာနေလျှင် ဒေါ်ထွေး သရဲမ
အကြောင်း စကားတွေ အများကြီးပြော
မှာရှိ၍ အိမ်အုံးလုလည်း နှုတ်ဆက်ပြီး
ပြန်ခဲ့သည်။

ထိုည သန်းခေါင်ရောက်တော့ ဒေါ်
ထွေးအသတ်ရှုပ်ကြပ်ပြီး ရင်ကြပ်ပန်းနာ
ထလာသည်။

“တဲ့ မိထွေး... ညည်းအရင်က ရင်
ကြပ်ပန်းနာ ဖြစ်ဖူးလား”

ဦးစိုး ဇနီး ဒေါ်အေးတင်က မေး
လိုက်သည်။

“ဖြစ်တော့ဖြစ်ဖူးတယ်လောင်း၊
အဲဒါလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က အခု
နောက်ပိုင်း မဖြစ်တော့ပါဘူး”

“ဘယ်လိုကဘယ်လိုတောက်ကာ
ငင်တာ ရောဂါရလာတာလဲ”

ဒေါ်ထွေးလည်း အသက်ပင် မရူ
နိုင်အောင် ကြပ်နေသည်။

တစ်ညလုံး မအိပ်နိုင်အောင် ကြပ်
နေခဲ့သည်။ အခြေအနေက ပိုဆိုးလာ

သဖြင့် မနက်ခွင့်သောဆေးခန်း သွားပြ
သည်။

ဆေးခန်း ပြု၍ ဆေးထိုးစေ၊
သောက်သော်လည်း မသက်သာလာခဲ့၊
နာခေါင်းနှင့် အသက်ရှူမရတော့ဘဲ
ပါးစပ်မှ အားယူပြီး အသက်ရှူနေရ
သည်။

သေးကလူများပင် မခံစားနိုင်
တော့ ၊ သို့ကြောင့် အောင်လံ သို့
အကြောင်းကြားလိုက်သဖြင့် နောက်နေ့
သမီးနှင့် သားတို့ လိုက်လာကြသည်။

ဒေါ်ထွေးအဖြစ်ကို သားတွေ၊ သမီး
တွေမြင်ပြီး အမေဒီတောင်ကကျော်မည်
မထင်တော့ဟု မှတ်ပြီး ကွယ်ရာမှာ
မျက်မှည်ကျတုန်တော့သည်။

ထိုအချိန် ဦးစိုး၏ ဇနီး ဒေါ်အေး
တင်က-

“ဟဲ့ ဇနီး ငါတို့...ဟို - တစ်ခုလုပ်
ကြည့်စမ်းမယ်”

“ဒေါ်ကြီးက ဘာလုပ်မှာလဲ”

“နင်တို့အမေဒီရောဂါမရင်နေ့က
ခေါင်းရင်းအိမ်က မအုံးလုလာလည်လို့
သူ့အိမ်မှာ ရှိနေတဲ့သရဲမကို နှင်ဖို့ နည်း
တွေ ပြောပြနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား...ထွေး
ခင်”

“ပြောတယ်အမေ၊ ဒေါ်လေးက
အိမ်အုံးလုကို ပြောနေတာ သမီးလည်း
ကြားတယ်”

“ဒါဆို...ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေဟောနိုင်
ပြောနိုင်တဲ့ မတင်မြကို ခဏသွားခေါ်ရဲ၊
ဟုတ်လို့ဟုတ်ငြား တောင်းပန်ကြည့်
ရအောင်”

မတင်မြရောက်လာတော့ အကျိုး
အကြောင်းပြောပြကြသည်။ မတင်မြက
ဘုရားကျောင်းဆောင်ခံရမှုထိုင်ပြီး ဦးချ
နိုးလိုက်သည်။

ထိုနောက် ခေါင်းရင်းအိမ်မှာရှိနေ
သော သရဲမိညာဉ်အား အိမ်ရှိပိုင်ရာဆိုင်
ရာထိုင်လျက်များကို ခွင့်တောင်းပြီး ပင့်လိုက်
သည်။

မကြာခင်မှာပင် မတင်မြ အသံ
ဟုတ်သော မိန်းမကြီး၏အသံ ကြား
တိုက်ရသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ငါ့ကို နှင်ချင်ကြ
သေးလား”

“ညည်းညည်းက မသိလို့ ပြောမိတာ
အခုလောက် ဆုံးမပြီးပြီဆိုရင် ခွင့်
တောင်းပေးလိုက်ပါတော့ ၊ ငါ ဘယ်သူ
မျှ မခြောက်လှန့်ဘဲ ငါဟာငါနေတာ၊
ဘာမှဆိုင်ညာမဆိုင်သူတွေက ငါ့ကို
မသိလား ဘာလေးနဲ့”

“နောက်ကို မပြောဝံ့တော့ပါဘူး၊
သူလည်း အတော်ခံစားနေရပါပြီ၊ ကျွ
နပ်ပါတော့”

“ဟေ့ - အားလုံးကို သတိပေးထား
မယ်၊ ငါ့ကို နှင်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ကြိုးစားရင်
နောက်ကို ငါ ခွင့်မလွှတ်တော့ဘူးဟေ့”

“အေး - နင်တို့အပြစ်အတွက် မြဲ
ထောင့်မှာ ညနေစောင်းရင် အသား
ဟင်းနဲ့ ထမင်းချက်ပြီး သွားပို့ပေးရမယ်၊
မှားမှန်းသိလို့ တောင်းပန်မှတော့ ခွင့်
လွှတ်ရမှာပေါ့၊ ကဲ ငါသွားမယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ထွက်သွားတော့
သည်။

မကြာခင်မှာပင် သေတော့မတတ်
အသက်ရှူကျပ်နေသော ဒေါ်ထွေးလည်း
အသက်မှန်မှန် ရှူလာနိုင်သည်။

ရင်ကျပ်ရောဂါလည်း မျောက်သွား
သည်။

ထို့နောက်တော့ တောင်ဥက္ကလာဝ
(၁၃)ရပ်ကွက်က တစ်ခုသော အိမ်ကြီး
မှာ ယနေ့တိုင် ပထမအိမ်ရှင်မိညာဉ်နှင့်
ဒုတိယအိမ်ရှင်တို့အတူတကွအနောက်
အယုက်ကင်းကင်း နေထိုင်လျက် ရှိပါ
တော့သည်။

တော်မင်း

ပြောလုပ်နိမ့် ကံကြမ္မာ

သန်လျင်မောင်ကျောက်ခဲ

“တိတ်...”

“တိတ်-တိတ်တိတ်”

“တော်တော် အိပ်ပုပ်ကြီးတဲ့လူ

သူ့-

ထွန်းသံ ဆူညံစွာတီး၍ မနီးကြ

ခြင်း စိတ်မရှည်ပဲ စက်ပေါ်မှထင်း၍

တစ်ခါကို ပုတ်၍ခေါ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုဝင်းမောင်-အစ်မမိန့်ရီ”

“အစ်ကိုဝင်းမောင်-ဟာဗျာ-ထ

မောင်ဗျာ၊ ခေါ်ရတဲ့သူ ကြာရင်သေဖို့

ဆိုတယ်-မနီးဘူး”

ဟုတ်ပါသည်။ အော်နှိုးနေသည့်

အချိန်သည် အိပ်ကောင်းသည့်ည (၁)

နာရီကျော်အချိန်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့လုံး

ပင်ပန်းထားသမျှအတိုးချအနားယူသည့်

အချိန်ပင်။ အိပ်ရှင် ကိုဝင်းမောင်နှင့်

မမိန့်ရီတို့သည် အအေးနှင့် အရတ်

ရောင်းသည့်သူများဖြစ်၍ နေ့စဉ်ညတိုင်း

(၁၀)နာရီ (၁၁)နာရီမှ အိပ်ရသည်။

ဖောက်သည် ကိုရွှေ အရက်သမားများ

အား ချောမော၍တစ်မျိုး ဟောက်ငန်း၍

တစ်သွယ် ပြန်ခိုင်းရသည်။ သူတို့တစ်

တွေ့ပြန်မှ တံခါးပိတ် သန့်ရှင်းမချလုပ်

ဝတ်စုံလဲ

သန်လျင်မောင်ကျောက်

တာ ဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ် အနိုင်နိုင်ချွန်
အိပ်ရာဝင်ရသည်မှာ ထာဝစဉ်ဖြစ်နေ
သည်။

အခြားလုပ်ငန်းပြောင်းရန် စဉ်းစား
ပေမဲ့သရလုပ်ငန်းသည်ဝင်ငွေမှန်မှန်နှင့်
အိမ်စားစရိတ်အပြင် အပိုငွေလေးပါ
စုဆောင်းနိုင်သည်။ မကောင်းမှန်းသိပေမဲ့
ရသည်ငွေထဲက တက်နိုင်သမျှ လျှူဒါန်း
ကြသည်။ ကုသိုလ်လေးနဲ့အကုသိုလ်ကို
ကျွေးအောင် လုပ်နေကြသည်။ မှေးခန့်
အိပ်ထောကြရာမှ အိမ်တံခါးထုသံကြား၍
မိန့်ရီ အိပ်ရာထဲမှ -

“သယ်သူလဲ - ဒီအချိန်ကျမှ လာနိုး
နေတာ”

“ကျွန်တော်ပါ - အစ်မမိန့်ရီ - ကျော်
ကြီးပါ။ မြန်မြန်တံခါးဖွင့်ပေးပါ”

“အေးအေး - လာပြီ - ငကျော်ရေ”
မိန့်ရီအသံဆုံးလျှင် မီးခြပ်ခြပ်သံ
နီကွက်ကိုင်၍ တံခါးဖွင့်လိုက်လျှင် ကျော်
ကြီး အိပ်ပေါ်သို့ အတင်းတက်၍ ထိုင်ပြီး
လျှင် -

“အစ်မ - အမြန် - အရက်တစ်ပိုင်း
ဝေးရာ”

မိန့်ရီ မီးခွက်ချ၍ ကျော်ကြီးကို
အရက်တစ်ဝက်ချင်တွယ်၍ ပေးလိုက်
သည်။ ကျော်ကြီးအရက်ကို ဖန်ခွက်ထဲ
ငဲ့၍ ရေမရောဘဲ သောက်လိုက်သည်။
အရက်သောက်ပြီး ကျော်ကြီးမျက်နှာ
ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ အစ်မမိန့်ရီမှ -

“ဟဲ့ ငကျော် - အရက်သီးလို့ သေ
နေဦးမယ်။ ပြောစမ်း - ဘာဖြစ်လာလို့
လည်း နှင့်ထွန်စက်ရော ပါရဲ့လား”

“ပါပါတယ် - အစ်မရယ်။ အိပ်စေ့
လမ်းမှာ ရပ်ထားတယ်။ ဘယ်ကစပြော
ရမှန်းတောင် မသိဘူးဗျာ”

“နင်ပြောချင်တဲ့နေရာက စပြော
ပေါ့”

“ဟာ - အစ်မကတော့ လုပ်ချလိုက်
ပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ငါက နားထောင်
ရမှာလေ။ မပြောချင်လည်း နေပေါ့။ အိပ်
ကောင်းတဲ့အချိန် လာနိုးတာ။ နှင့်မို့လို့
ဖွင့်ပေးတာ။ ကျေးဇူးတောင် တင်ရဦး
မယ် - ငကျော်”

မိန့်ရီ ငကျော်ကို မကျေနပ်သံဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် - အစ်မရယ်။
ကျွန်တော် အတော်လန့်လာလို့ပါဗျာ။
ထစ်ခါမှ မဖြစ်ဘူးလို့ပါ။ ထွန်စက်မောင်း
ထားတာ နှစ်(၂၀)ကျော်လာပြီဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် ကျော်ကြီး လက်
ကျွန်အရက်ကို အကုန်သောက်လိုက်
သည်။ မိန့်ရီချပေးသော သံပုရာသီး
ထစ်စိတ်ကို အမြည်းလုပ်နေသည်။
ကျော်ကြီး သံပုရာသီးစား၍ ချဉ်လား။
ချိုလားမသိ။ မိန့်ရီသွားကျိန်း၍ သရေ
ကျနေသည်။

“ဟဲ့ငကျော် - နင်အခြပ်ကိုပြောပြမှ
သိရမယ်။ ဒါမှ ကူညီနိုင်မှာလေ”

“ကျွန်တော် မနက်ထဲက ပေါက်
ထောအရှေ့ဦးမြကြီးတို့ကွင်းမှာ စက်
သွားမောင်းတယ်။ တစ်နေ့လုံး မောင်း
ထား။ အေးအေးဆေးဆေးပါ။ ညပိုင်း
ကျွန်တော် သိန်းထွန်းတို့လယ်ထဲကို
ညတိုမှာရီလောက် ရောက်သွားတယ်။
ဆာ(၂၀)မောင်းစရာရှိတော့ မမောင်း
ဘဲ သိန်းထွန်းတဲမှာသွေးပူလှေကျင့်ခန်း
ကျွန်တော်ရယ်။ သိန်းထွန်း၊ မြခိုင်တို့
အရက်သောက်ကြတယ်။ (၁၀)နာရီ

ကျော်ကျော်မှာ ကျွန်တော် ထွန်စက်
စမောင်းတယ် - အစ်မရယ်။ ဒီတောင်
တွေ လယ်ကန်သင်းရိုးပေါ်မှာ ထိုင်နေ
ကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မောင်းရင်း
မောင်းရင်း၊ သူတို့နဲ့ ဝေးသွားတယ်။
သိန်းထွန်းလယ်ဘက်ကနေ သူ့အဖေ
လယ်ဘက်အရောက်မှာ ပြဿနာစဖြစ်
တာပဲ - အစ်မရေ”

“ဟေ့ကောင် ငကျော် - မင်း ဓာတ်
စက်ထဲက ဇာတ်လမ်းပြောနေတာလား
ကွ။ နောက် - ဘာဖြစ်သေးလဲ”

ပြောလည်း ပြော၊ အစ်မမိန့်ရီသေး
သို့ဝင်ထိုင်လိုက်သူက အစ်မယောက်ျား
ကိုဝင်းမောင်ပင်ဖြစ်သည်။

“ကိုဝင်းမောင်ကလည်း ဓာတ်စက်
ဇာတ်လမ်းမဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဒီညကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင် သရေမစက်ဆရာနဲ့ တွေ့ခဲ့တာ
ဗျ”

“ဟုတ်မှ လုပ်ပါ - ကိုယ့်လူရာ။
အရက်ကြောင်ပြီး မြင်တာတော့ မဟုတ်
ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ရပါဘူး - ကိုဝင်းမောင်ဗျာ။
ကျွန်တော့်အကြောင်းလည်း သိထားနဲ့။

ပြောတိုင်းယုံတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခုဟာက
တိုယ်တွေ့ချ - ကိုယ်တွေ့”

“ကဲ - ဒါဆို - မင်းဇာတ်လမ်း
တွေထဲသွား။ မင်းကြုံခဲ့ရတာ တို့လင်
သောင်းနှစ်ယောက် နားထောင်မယ်။
လတ်ခန့်လောက်ရင် မင်းကို အရက်
ထစ်လုံး တိုက်မယ်။ အခု စရန် အရက်
ထစ်စိတ်တိုက်မယ်။ ကဲစိန်ရီ - ဒီကောင်
တို့အရက်တစ်စိတ်တိုက်လိုက်”

တိုင်းမောင်ကေားဆုံးလျှင်မစိန်ရီ
အရက်ထစ်စိတ် ထည့်ပေးလျှင် ကျော်
ကြီး ထစ်ခါတည်း မော့သောက်၍ လျှာ
ဖြင့်နှုတ်ခမ်းသိမ်းကာ -

“ကဲ - အစ်ကိုတို့ နားထောင်။ ကျွန်
တော့အခြစ်က -”

❖ ❖ ❖

ညဦးပိုင်းက သောက်ထားသည့်
အရက်ရှိန်လေး။ အခုတော့ - တဖြည်း
ဖြည်းလျှော့လာသည်။ မြောက်လေတစ်
ချက်တစ်ချက်အဝေမှာ အေးခနဲ စိမ့်ခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။ အလုပ်ကြွေးကတင်နေ
သည်။ ဒီည လက်ကျန်ဖြတ်မှ မနက်

စွယ်ကတော့ကွင်းကို သွားနိုင်မှာ။
စွယ်ကတော့ကွင်းမှာကေ(၁၅၀)မောင်း
ဖို့ရှိသည်။ စက်မချီယွင်းလျှင် တစ်ပတ်
မောင်းလျှင် ပြတ်နိုင်သည်။ သည်ရက်
တွင်း စက်ကလေး သဘောကောင်းနေ
သည်။ မကောင်းနေနိုင်ရိုးလား။ ဒီနှစ်
အင်ဂျင်ပြန်ကိုင်ထားသည်။ မကောင်း
တာလဲ ထားသည်။ သည်တစ် နေ့
ကောင်းကောင်းခိုင်း၍ရသည်။ ကိုယ်
ကိုယ်တိုင် မောင်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
သာ အကူမောင်းခိုင်းသည်။ ဂရုစိုက်၍
လည်း စက်အပျက်အစီးနည်းသည်။
ရောက်တတ်ရာရာစဉ်းစားရင်းထွန်ရေး
မှန်မှန် မောင်းနေသည်။

ကောင်းကင်ယံသို့ မော့ကြည့်ရာ
လစန္ဒာမင်းက နှုတ်ဆက်၍ နေပေပြီ။
အော် - လဆန်း(၈)ရက်ဆိုတော့လဝင်
ရင် သန်းခေါင်ပဲလေ။ ထွန်စက်မီးရောင်
က လရောင်နည်းလျှင် အလင်းပိုလာ
သည်။ လယ်တစ်ကွက်ပြီး တစ်ကွက်
မောင်းလာရာ သိန်းထွန်းအဖေထံ
တောင်ဘက်(၃)ကေ လယ်ကြီးသို့
ရောက်လာသည်။ ဒီလယ်ကွက်ပြီးလျှင်

တစ်ခန်းပြီးပြီ။ မနက်စွယ်ကတော့ကွင်း
ခြင်းရမည်။ ကျော်ကြီးအရက်တစ်ပတ်
လောက်တိုက်သည်။ ကျော်ကြီးက လူပါး။
လှူစက်။ ထယ်ရေးမောင်းလျှင် လက်
ရာ ခြေထောက်ပါမအား။ စက်ရပ်ပြီး
အရက်သောက်လျှင် အလုပ်ပျက်မည်။
အကြောင့် (၂)ပုလင်းဝင် ကော်ဘူးလေး
အရက်ထည့်ပြီး လော့(ထိ)ဂီယာတံ
တစ်တံချည်ထားတယ်။ ဗိုက်လေးတတ်
တော့ပြီး စက်မောင်းရင်း တစ်ပတ် - တစ်ပတ်
မကြာမောင်းတာ။ သောက်လိုက်၊ မောင်း
လိုက်နှင့် (၃)ကေ လယ်ကြီးအား ထယ်
ရာ ခြန်ခြန်ပြီးအောင် ထောင့်မောင်း
လိုက်သည်။ အကြမ်းကြောင်းတစ်ဝက်
ကျော်လျှင် စက်အဝင်အထွက်ကောင်း
သည်နှင့်အနုကြောင်းဖွင့်၍မောင်းလိုက်
သည်။

အကြမ်းကြောင်းထုံး၍အနုကြောင်း
ကျော်လိုက်လျှင် အနောက်ဘက် ကန်
တစ်ခုထောင့်တွင် ကြောင်ပန်းပင်အုံ
တည်သည်။ ကြောင်ပန်းပင်အုံလေးနား
ရောက်၍ကျွေးလျှင်ထွန်စက်အက်ရှိဘုတ်
ပေါ် အခြေလာမှန်တတ်သည်။ တစ်ခါ

တစ်ခါ ကျောကုန်းကို မှန်သည်။ ကျော်
ကြီး စိတ်တိုလာသည်။ ကွေတိုင်း တွေ
တိုင်း ခဲပစ်ခံရသည်။ ခဲကိုယူကြည့်ရာ
လယ်ထဲမှမြေစာထယ်ခဲမဟုတ်၊ ကာကုန်း
ကျင်းထဲမှ ကျစ်စာခဲ မရှိမမြောက် ဖြစ်
နေသည်။ ခဲအပြင် နနွင်းနဲ့ပြင်းပြင်းပါ
ရသည်။ ကျော်ကြီး သိပ်မသကာတော့
ပေ။ နောက်တစ်ခါကြောင်ပန်းရုံထောင့်
ရောက်လျှင် သတိထား၍ မောင်းရာ
နနွင်းနဲ့၊ မီးနေသည်မျက်နှာမြင်သည့်
အိမ်မှ နနွင်းနဲ့မျိုး လှိုင်လှိုင်နေသည့်
ထောင့်တွေပြီးသည်နှင့် ခဲနှင့် အထောက်
ခံရသည်။ ခဲအပျော့က ဖက်ပိုးကို လာ
မှန်သည်။ ကျော်ကြီး စိတ်မထိန်းနိုင်
တော့ပေ။ တစ်ဆက်တည်း ကြက်သီး
မွေးညင်းတွေလည်း ထလာသည်။
အရှေ့ဘက်ထိပ်ရောက်လျှင် စက်တို
ရပ်၍ -

“တိ - တိ - တိ - တိ”

“တိတိ - တိတိ - တိ”

ဟွန်းသံ အဆက်မပြတ်တီးလျှင်
ထဲမှဓာတ်မီးထိုး၍လူနှစ်ယောက်ထွက်
လာသည်။ ထွန်စက်နားရောက်လျှင် -

“ကျော်ကြီး-အရက်ကုန်လို့လား။ ဒီမှာ ထပ်ယူလာတယ်။ အမြည်းလည်း ဝါတယ်”

ဦးမြ လူငှားများ ဖြစ်သည်။ ပါလာ သည့်အရက်နှင့် အမြည်းကို လှမ်းပေး သည်။ ကျော်ကြီး စက်ပေါ်မှဆင်း၍ အရက်တစ်ခွက်သောက်ပြီးအမြည်းစား တာ-

“ကျွန်တော် မေးစရာရှိလို့ဗျ”
ကျော်ကြီးစကားဆုံးလျှင်-

“မင်းက ဘာမေးမှာလဲ - မေးလေ။ ထို့သိတာဆို ပြောမယ်”

“ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာ လူငှားလုပ်တာ ကြာပြီလား” ဟု မေးလျှင်-

“ကြာပြီကွ - ငါကဒီမှာပင်တိုင်ဦးစီး လုပ်တာကွ။ ငါ့သားအကြီးကောင် တစ် သက်ပဲ။ သူကတော့ (၃)မိုးပဲ ရှိသေး တာ”

ဦးမြ လူငှားဦးစီးက ရှင်းပြသည်။

“ဒါဆို - ဦးစီး - ခင်ဗျားကကြာပြီဆို တော့ဒီလယ်ရာဇဝင်ကို သိမှာပေါ့”

“ဟာ - သိပ်သိပေါ့ကွာ။ လယ်ဧက (၂၀.၀၅)ဧကကွာ။ တဲကုန်းနဲ့ ကန်မပါ

ဘူး။ ဦးမြ အိမ်ထောင်ကျတော့ သူ့မိခင်က မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့လိုက်တာ။ မင်္ဂလာ ပစ္စည်းပေါ့ကွာ။ စပါးထွက်လည်း ကောင်းတယ်။ ပဲလည်းစိုက်လို့ရတယ်။ ဘာလို့သေးလည်းကွာ”

“သေလိုက်ပါတော့ - အရပ်လူကြီး ရယ်”

“ဘာလို့ အရပ်လူကြီးက သေရမှာလည်းကွ”

“ခင်ဗျားလုပ်မှ အကုန်ရှုပ်ကုန်ပြီး ကျွန်တော်ကမြေစာရင်းဌာနကမဟုတ်ဘူး။ မြေရာဇဝင်မရှင်းပြနဲ့။ ကျွန်တော် သိချင်တာက အခု ကျွန်တော် ထွန်စက် မောင်းနေတဲ့ (၃)ဧကလယ်ကြီးရဲ့ ဖန်အနောက်တောင်ထောင့်ကကြောင်ပန် ပင်ရုံအကြောင်း သိချင်တယ်”

“ကိုယ့်လူစက်ဆရာ - ကြောင်ပန် ရွက်ဆေးဖော်မလို့လား။ ဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူးနော်။ ဘာကောင်းတယ်ဆိုတာ မသိဘူးနော်။”

“မဟုတ်ပါဘူး - ဦးစီးရယ်။ ကျွန်တော် သိချင်တာက အခုည မကြာသေးခင်က ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ရတဲ့ ကြောင်ပန်ပင်ရုံထောင့်ရောက်ရင် ကျစ်စာခွဲ

ခွဲတာ။ နန္ဒင်းနဲ့ မီးနေနဲ့ရတာကို သိချင်တာပါ။ ဦးစီးတို့ရော ကျွန်တော့်လို ကြားလားဆိုတာကို သိချင်တာပေါ့ဗျာ”

ဦးစီးကျော်ကြီးကိုသေရာစွာကြည့်လိုက်သည်။ ကြယ်ရောင် ထွန်စက်မီး ဆိုင်နှင့် ကျော်ကြီးမျက်နှာမှာ မကျေနပ် ခေါသယုက်နေသည့်မျက်နှာ ဖြစ်နေသည်။

“အေးပါကွာ - ငါတော့ မကြုံဖူးဘူး။ မင်းလိုဖြစ်တဲ့သူ၊ နန္ဒင်းနဲ့ရသူအချို့ပဲ ရှိတယ်ကွ။ အဲဒီလိုပဲ ညဘက်သွားတဲ့သူ သူတိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကန်ခိုလို့နေတာပေါ့ကွာ။ ကြီးကြီးမားမား ခြောက်သယ်လိုတော့ မကြားဖူးပါဘူး။ မင်းနဲ့ သူတို့သွားတာနဲ့ ဆုံလို့နေမှာပါ။ စိတ်ထဲ ထားနဲ့။ လယ်လည်း ထွန်ရေးနပ် ကြောင်းပဲ ကျန်တော့တာ။ မင်းပြီးရင် ခြောက်သယ်ဦးမလား - ဒီကပဲ ပြန်မှာလား”

“တဲကို မလာတော့ဘူး။ ဒီကပဲ ပြန်မယ်။ ဦးစီး။ နောက်မှ ကျွန်တော် ဆုံးမလားမယ်။ ကိုယ့်လူတွေပဲ။ ဒီကလည်းပြန်တော့။ ကျွန်တော်ကျန်တဲ့ ကြောင်ပန်းအောင်မောင်းပြီး အနား

ပတ်ပြီးရင် ပြန်မယ်နော်။ ကဲ - ကျွန်တော် ဆက်မောင်းလိုက်ဦးမယ်”

ကျော်ကြီးစကား ဆုံးသည်နှင့် ထွန်စက်ပေါ်တက်၍ စက်နှိုးကာ လက် ကျန်ထွန်ရေးကို ဆက်၍မောင်းနေ သည်။ စိတ်ထဲကတော့ သိပ်မကြည်။ ကြောင်ပန်းရုံ ရာဇဝင်ရှိလိမ့်မည်။ ဦးစီး ပြောစကားသည် ခပ်အုပ်အုပ်ပြောသွား သည်။ သူကြောက်မှာစိုး၍လား။ ဒါမှ မဟုတ် သိမှာစိုး၍လား။ အို - ဒါတိုသ် အလုပ်မဟုတ်။ ကိုယ့်အလုပ်က ထယ်ရေးပြီးရန်သာ ။

■ ■ ■

ကျော်ကြီး ထွန်ရေးစပ်၍ အနား တစ်ပတ်။ အချောသတ်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်သည့်အတိုင်း လယ်အနောက်ဘက်ထောင့်ရှိ ကြောင် ပန်းပင်ရုံဆီသို့ ဦးတည်မောင်းလိုက် သည်။ အနားရောက်လျှင် ထွန်စက် ကျော်ပြီး ထွန်သွားနှင့် ကြောင်ပန်းရုံကို ချိန်ပြီးနံပါတ် (၂) ဂီယာဖြင့် မောင်းလိုက် သည်။ နောက်တစ်ခေါက် ထွန်စက် ပြန်

လှည့်၍ ယခင်အတိုင်း မောင်းလိုက်သည်။ ထွန်စက် အသွား(၂၀) ထယ်သွားနှင့် မြင်းကောင်ရေ (၅၅) ကောင်အား အင်ဂျင်ဒဏ်ကို ကြောင်ဝန်းရုံအဖြစ်ပါကျွတ်၍ ဘဝပြောင်းသွားသည်တို့အထွန်စက်နောက်မီးရောင်နှင့်ကြည့်၍တောကြီးကျေနပ်နေသည်။ (၅)မိနစ်ခန့် စက်ရပ်၍ကြည့်ပြီး သူ့လုပ်ရပ်ကို သဘောတူ၍ ရယ်လိုက်ရာ အသံပင်ထွက်သွားသည်။ မနက် ဝယ်ကတော့တွင်းသွားရန်ရှိ၍ ရသည့်အချိန်လေး၊ ထပ်မံအိပ်ရန်အတွက် စက်ကို ပြန်နားလိုက်သည်။

“တောတာ” နှိပ်ရာ လုံးဝနိပ်၍မရသေး။ “ဂလောက်” “ဂလောက်” အသံသာကြားသည်။ မော်တာ လုံးဝအသံမကြားရပေ။ တံခါးဟွန်းတီးကြည့်ရာ ဟွန်းတီး၍ရသည်။ စက်နှိုး၍မရ။ မီးများ ထွန်းကြည့်သည်။ မီးထွန်း၍ရသည်။ ထွန်းစက်အောက်ဆင်း၍ ဘက်ထရီထောက်၍ နှိုးသည်။ အလုပ်မလုပ်။ ကျော်ကြီးရွေးပြန်လာသည်။ လေထဲမှ နန္ဒင်းနံ့တလည်း အတော်နံ့လာသည်။ မီးနေ

သည်အနံ့ကလည်း တထောင်းထောင်းမကြောက်တတ်သည့် ကျော်ကြီးခေါ်ကြီးလာသည်။ ဖုံးထဲမှ အရက်ကိုကြည့်ပြန်ရာ အရက်ကုန်နေသည်။ တဲနှင့်တဲတစ်ခေါ်လောက်ဝေးသည်။ အချိန်ထဲအချိန်ကောင်း “လထွက်လေး မြင်းတောင်” ချိန်မဟုတ်။ “လဝင်ချိန် ဒုက္ခတွေချိန် ဖြစ်နေသည်။

ကျော်ကြီး ဇွဲမလျော့၊ လက်မိုက်ပန်း ဖြတ်၍ကြည့်သည်။ ဆီလေမရှိတော့ကြည့်သည်။ ကွီ ကွီ ကွီနဲ့ ဆီသံတွေနေသည်။ ဆီမှာလည်း အပြစ်မရှိ။ လည်းရသည်။ ဘက်ထရီအပြစ်မဟုတ်။ ထွန်းနှိုးရင်ရသည်။ ဒီအချိန် ဘယ်လိုခေါ်မှာလဲ။ အနည်းဆုံး (၆) ယောက်လောက်ရှိမှ ရမှာ။ ဒီအတိုင်းဆို စက်အိပ်မှရမည်။ သူများတဲလည်း ဒုက္ခတွေလို့မကောင်း။ နန္ဒင်းနဲ့ မီးနေနံ့ကလည်း ပျောက်မသွား။ ကြာလျှင် အခက်တွေ့ကြီး အလိုလို စိတ်တိုနေသည်။ နောက်ဆုံး သတိရလိုက်သည်။

ဟွန်းတီးလိုက်သည်။ မကြာမီတဲမှ ဦးစီးမီးအုပ်ဆောင်းနှင့် ရောက်လာ

သည်။ ကျော်ကြီး ဝမ်းသာသွားသည်။

“တိုယ့်ဆရာ - ဟွန်းတီးနေတာ အာခြင်လို့လည်း။ လယ်ပြီးသွားပြီ ဆရာတ်လား - ပြန်မယ်ဆို” ဦးစီးမှ မနားဆင်းမေးနေသည်။

“ခင်ဗျားမေးခွန်းတွေက များတယ်ဗျာ။ ကျုပ်စက်နှိုးမရလို့ဗျို့။ ခင်ဗျားတို့ စက်တွေနားပေးပါဗျာ”

“အော် - ဒါလား - ရပါတယ်။ ဒုက္ခတွေ ဟုတ်ဘူး - မနက်မှဖြစ်မှာ”

“ကျွန်ုပ်က ဝယ်ကတော့ ကူးရမှာဗျို့။ ဒီညပဲ လုပ်ပေးပါ - ဦးစီးရာ”

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး။ တို့တဲမှာက အန်သန်မာမာ ယောက်ျား (၂) ယောက်ပဲရှိတာ။ ကျန်တာ အသက်ကြီးသူနဲ့ ခိုတာလေးတွေကွ။ လာပါကွာ - မကြာခင် မီးလင်းတော့မှာ။ လာ - ငါနဲ့ တဲတိုလိုက်ခိုး။ ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း တဲမှာ အရက်လည်း ရှိတယ်ကွာ - စက်ဆရာနဲ့”

ကျော်ကြီး အကြာကြီးမစဉ်းစားနိုင်။ ဦးစီးနောက်က လိုက်သွားတော့သည်။ ဆီရောက်လျက် တဲရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌

66

တဲ - ပိုသမီး ယ်ပေးနေသေး။ အဲဒီနေရာမှာ သစ်ဝင်အစာထုတ်လေသေး။ နှစ်တိုင်လုပ်နေတာမျိုးရောက်ရင် ဝါကျွေးသေး။ ကျေနပ်တာ၊ နှစ်ကလည်း နောက်နောင် အနံ့ယောက်တို့ လှည့်တာတို့ လုပ်နဲ့။ မကြောက်တတ် စေ့တတ်တဲ့ သူနဲ့တွေ့ရင် နှစ်ဦးလုံးထောင်ဘူ၊ ဝါတို့ အလှူလုပ်တိုင်း နှင့်ကို အလှူလေသေး။ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ဘဝ ရောက်နေတာ။ သူများကို ဒုက္ခထပ်စေမလို့

မီးခွက်ထွန်း၍ ဦးစီးချပေးသော အရက်
တို စိတ်ပျက်စွာဖြင့် မော့သောက်လိုက်
သည်။ ပါးစပ်ထဲ အေးစက်စက်မှ ဝမ်းထဲ
ရောက်သွားသည်။ အတန်ကြာ အရက်
ရှိန် နွေးလာပြီ။ နေ၍ ကောင်းလာသည်။

“ဟီးဟီး - ဟီးဟီး”

ကဲအနီးတွင်းမှ ငိုသံကြားရသည်။
ထခြည်းခြည်း တိုးရာမှ ကျယ်လာသည်။
ငိုရာမှ ဒေါသတကြီး တောက်ခေါက်သံ
ကြားရသည်။ တစ်တဲသားလုံး နီးလာကြ
သည်။

“ဟဲ့ - သမီးလေး - ဘာဖြစ်လို့လဲ၊
ငိုလည်း ငိုတယ်၊ မလုပ်စဖူး တောက်
ခေါက်လို့ - အမေ့ကို ပြောစမ်း”

ဦးမြဖနီး ဒေါ်တင် မေးသည်ကို ပြန်
မပြောဆံ့ပင်စားလျားနှင့် လက်သီးလက်
မောင်းတန်းလာသည်။ အိမ်ရှေ့မှ ဦးမြ
တ -

“မယ်တင် - သမီးကို အပြင်ခေါ်ခို
စမ်း”

“သမီး - ညည်းအဘ ခေါ်နေတယ်
လာ”

ဒေါ်တင် ဆွဲခေါ်ရာ လက်ဖယ်ထုတ်

ပြီး သူတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာ
သည်။ ဦးမြတို့ကို မျက်ထောင့်နီနီနှင့်
ကြည့်ပြီး ကျော်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုး
ကာ -

“အေး - နင့်ကို အသေသတ်ပစ်
မယ်ဟေ့ - အသေသတ်မယ်”

ကျော်ကြီးကို ဦးမြတို့ မိသားစု ဝိုင်း
ကြည့်သည်။ ကျော်ကြီးလည်း ဦးမြသမီး
ပြောသည်ကို ဘာမှနားမလည်။ ဦးမြ
သမီးနဲ့သူ့ အခုမှ တွေ့ဖူးတာ၊ စဉ်းစားရ
စေတန်နေသည်။ ဦးမြ သတိရသွားသည်။
ဘုရားကျောင်းဆောင်မှ သိမ်ဝင်ပုတီးကို
ဖြုတ်၍ သမီးကို စွပ်လိုက်သည်။

“အမေလေး - ပူတယ် - ပူတယ်၊
ပုတီးဖြုတ်ပေးပါ”

“အေး - ဖြုတ်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့
အကြောင်းစုံပြောပြ။ ငါ့သမီးကို ဘာလို့
ဒုက္ခပေးတာလည်း ပြော။ မဟုတ်ရင်
တော့ နင့်တိုက်နဲ့ နင့်ကပ်”

“ပူလုပါတယ် - ပြောပြပါ့မယ်။
ဒီကလေးမလေးကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။
ရန်ငြိုးရန်စလည်း မရှိပါဘူး။ ခုဟာက
ဟိုကောင် - ဟိုကောင်”

အားလုံးလှည့်ကြည့်ကြသည်။ သူ
တော်ညှိုးက ကျော်ကြီး တည့်တည့်ထိုး
သွားသည်။ ဦးမြက -

“သူက ဘာလုပ်ထားတာလည်း၊
အခုလည်အောင် ပြော”

“သူက ကျွန်မ မိသားစုနေတဲ့နေရာ
ကို ဖျက်ဆီးတယ်။ ခု ကျွန်မတို့ နေရာ
ကို ချီတော့ဘူး”

“နင်တို့က ဘယ်မှာနေလို့လည်း
အလည်အောင် ပြောစမ်းပါ”

“ဟိုး - (၃) ကေလယ်အနောက်
တောင်ထောင့်က ကြောင်ပန်းပင်ရုံမှာနေ
တာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး။ ရှင်တို့
အရာက ခင်ကတည်းကနေတာ”

ကျုပ်ရယ်၊ ကျုပ်သားလေးရယ်
အဲဒီကောင် သူ့စက်ကြီးနဲ့ ကြိတ်သွား
တာ၊ ကံကောင်းလို့ ကျုပ်သားလေး
သေတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ကျုပ်သားလေး
သတ်ညှိုးစေ၊ ပြတ်သွားတယ်။ ကျုပ်
အတုနဲ့ပါ။ သူ့စက်ကျုပ်အပင်ဘက်
ရောက်လာရင် သိအောင်လို့ ကျုပ်သတိ
ထားတယ်။ ပထမ ခဲနဲ့ စက်ကိုပစ်တယ်။
နောက် လူကို ထိအောင်ပစ်တယ်။ ဒါ

လည်း မရဘူး။ ရှင်တို့သာသိတာ။ သူ
စက်သံကြီးက နားမခံသာအောင်အော်
ပြီး ကျုပ်နေတဲ့ ကြောင်ပန်းရုံနားကနေ
ကွေ့ကွေ့သွားတာ။ ကျုပ်မှာ ရင်တုန်
ပန်းတုန်နဲ့သားလေးက အိပ်နေတာလေး
ဒါနဲ့ သူဒီဘက်မလာရဲအောင် ကျုပ်နဲ့
နဲ့ မီးနေနဲ့ အနံ့ထိုးတွေ အမျိုးမျိုးဝေး
တယ်။ သူ့စက် ဝေးဝေးသွားတော့ ကျုပ်
ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒီဘက်မလာရဲတော့
ဘူးပေါ့။ နောက်တစ်ခါမရရင် ကျုပ်တ
သူ့ကို ကိုယ်ယောင်ပြုပြီး လုန့်ဝယ်ပေါ့။
စိတ်ကူးနေတုန်းရှိသေးတယ်။ စက်သံ
ကြားရတယ်။ နောက်ပြီး ကျုပ် အပင်
ပေါ်ကစက်ဖြတ်တော့ ကျုပ်ကသားလေး
ကို ကိုယ်လုံးလေးနဲ့ ကွယ်ထားတယ်။
စက်အောက်လွတ်တယ်လေ။ သူ့ဗား
စက်တွေက အသွားထောင်သွားတာ
လေ။ သူက မထောင်ဘဲနဲ့ အသွားနဲ့ (၂)
ခေါက်တောင် ကျုပ်အိမ်ကို ထိုက်
မောင်းတာ။ ကျုပ်တို့သားအဖိ အရှောင်
မြန်လို့၊ ဒါတောင် သားလေးလတ်ညှိုးပါ
သွားတယ်။

သူ့စက်ကို နီးမရအောင် လုပ်ထား
တယ်။ သူ့ကို အသေသတ်မလို့ပဲ၊ ဒီပေမဲ့
သူ့ဆီမှာ အဆောင်ကောင်းရှိတယ်။ သူ့
လက်မောင်းမှာ စည်းထားတဲ့ လက်စွဲ
ကြောင့် ကပ်လို့မရဘူး။ သူ ကံကောင်း
သွားတယ်။ ကျုပ်ပြောချင်တာက ဒါပါပဲ”

ဦးမြ သဘောပေါက်သွားသည်။
ကြောင်ပန်းပင်ရှိနေသည့် သရဲမပင်
ဖြစ်သည်။

“ကဲ - ငါ့သမီးပင်ပန်းနေမယ်။ အဲဒီ
နေရာမှာ သစ်ပင်အစားစိုက်ပေးမယ်။
နှစ်တိုင်းလုပ်နေကျအချိန်ရောက်ရင် ငါ
တွေ့မယ်။ ကျေနပ်တော့၊ နင်ကလည်း
နောက်နောင် အနံ့ပေးတာတို့၊ လှန့်တာ
တို့လုပ်နဲ့၊ မကြောက်တတ် မယုံတတ်
တဲ့သူနဲ့တွေ့ရင် နှစ်ဦးလုံးမကောင်းဘူး။
ငါတို့ အလှူလုပ်တိုင်း နင့်ကို အမျှဝေ
သေး၊ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ဘဝရောက်နေ
တာ၊ သူများကို ဒုက္ခထပ်မပေးနဲ့၊ ဟုတ်
လား။ ကဲ - သွားတော့ - ကြာရင် ငါ့သမီး
လေး ဒုက္ခရောက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကျုပ်သွားမယ်။ ကတိ
ထည်ပါ။ အိမ်အစား လုပ်ပေးပါ”

စကားဆုံးလျှင် ကလေးမ လဲကျ
သွားသည်။ တစ်အောင်ကြာလျှင် ဟို

ကြည့်သည်ကြည့်နှင့် အံ့သြနေသည်
ဦးမြက -

“ကဲ - မယ်တင် - ညည်းသမီးက
ပဋ္ဌာန်းရေတိုက်လိုက်၊ ကဲ - သမီးသွား
အိပ်လိုက်ဦး”

ဒေါ်တင် သမီးကိုခေါ်၍ အိပ်ခန်းထဲ
ဝင်သွားသည်။ ဦးမြ၊ ကျော်ကြီးဘဝ
လှည့်၍ -

“ကဲ - မောင်ရင် - မင်းတိုယ်တွေ
မျက်မြင်ပဲ။ ငါ ဘာမှပြောစရာမရှိတော့
ဘူး။ (၃၁) ဘုံသားတွေဟာ သူ့နေရာမှာ
သူ ရှိတာပဲ။ ဒါကို ငြင်းလို့မရဘူး။ မင်း
ကံကောင်းတယ်။ လက်စွဲကောင်းလို့
ပေါ့။ မသေကောင်း၊ မပျောက်ကောင်း၊
မင်း ပြန်မလား။ အိပ်မလား ကြိုက်သလို
လုပ်လို့ရတယ်။ သူ့နေဖို့၊ ကျွေးဖို့ ငါ လုပ်
လိုက်မယ်။ မင်း ဒါကို သင်ခန်းစာယူ
တော့။ မင်းတို့ ထွန်စက်မောင်းသမား
တွေက နေရာအနံ့၊ ကွင်းအနံ့ရောက်
တာ၊ ဒီတော့ ကွင်းပိုင်နယ်ပိုင်တွေကို
တောင်းပန်ပေါ့၊ အကူအညီတောင်းပေါ့၊
အပေါ့အလေးသွားတာ၊ ပြောတာဆိုတာ
မကြမ်းတမ်းနဲ့ပေါ့။ ကိုယ်ချင်းစာမိတ်
ပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ - အဘ၊ ကျွန်တော်
နောက်ဆိုရင် အရာရာကို ဆင်ခြင်မိ

သေး။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်တော့ပါ
ဘူး။ ကျွန်တော် သည်လောက်ဖြစ်မယ်
ထင်ဘူး။ ဒီကြောင်ပန်းပင်ရှိလို့ ဒီအနံ့
ရတာပဲဆိုပြီး စက်နဲ့ တိုက်ဆွဲလိုက်တာ
ပါ - အဘရာ၊ နောက် ဒီသာဓကကို
အမှတ်ထားပြီး မလုပ်တော့ဘူးလို့အဘ
တို့တတ်ပေးပါတယ်”

“သာဓု - သာဓု - သာဓုပါ - လူလေး
ရယ်။ အဘလည်း သူတို့ကို မေတ္တာပို့
တယ်။ အမျှဝေပါတယ်။ သူတို့ကျွတ်ချိန်
ထန်သေးတော့လည်း ဘဝဝဋ်ကြွေး
တို့ဆပ်နေရဦးမှာပေါ့ကွာ။ ကိုယ်ပြုတဲ့
တံတိုယ်ခံရမှာပေါ့လေ”

“အဘ - ကျွန်တော်ပြန်မယ်။ မနက်
ဇယားဆက်စရာရှိတယ်။ ကတိပျက်မှာမို့
လို့ပါ။ ဦးစီးတို့ (၂) ယောက်ကို ကျွန်တော်
ဆက်ထားတဲ့နေရာကို ခဏခေါ်သွားမယ်
နော်”

“အေးအေး - ခေါ်သွား။ ဦးစီးတို့
လိုက်သွားပြီး ကူညီပေးလိုက်ပါဦး”

ကျော်ကြီးတို့ (၃) ဦး ထွန်စက်ဆီသို့
ပြန်လာခဲ့သည်။ ကြောင်ပန်းပင်အုံလုံးဝ
ချိတ်တော့ပါ။ အစိတ်အစိတ် အမြွှာမြွှာ
ဖြစ်နေတော့သည်။ ဦးစီးလန်သွားသည်။
ကျော်ကြီးတကယ်ကို အပြတ်ရှင်းလိုက်

သည်ကို အံ့သြနေသည်။ ထွန်စက်နား
ရောက်လျှင် ကျော်ကြီးဆီ ချွန်ပန်ရိုက်
ပြီးလျှင် စက်နီးလိုက်သည်။ အစက်အစပ်
မရှိစက်နီးသွားသည်။ ခုထော့ဘာမှမဖြစ်
သည့်ပုံစံပင်။

“ကဲ - ကျေးဇူးပဲ - ဦးစီး၊ ကျွန်တော်
သွားပြီ။ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်”

“အေးအေး - ခြည်းခြည်းမောင်း
သွားနော် - ကျော်ကြီး”

ဦးစီးတို့စကားသံကို ကျော်ကြီး
မကြားတော့ပေ။ ထွန်စက်ကို အမြန်
မောင်း၍ ရသမျှမောင်း၍ သွားအပ်သည်။
နောက်သို့ ကျော်ကြီးလုံးဝလှည့်မကြည့်
တော့ပါ။ နန္ဒန်းနံ့နံ့လည်း ဝေး၍ဝေး၍
လာသည်။ ရွာသစ်ရွာလည်း ခြင်နေချိန်
ကိုဝင်းမောင်၊ အစ်မမိန့်ရီတို့အိပ်တော့
ဝင်၍ သည်အကြောင်းကို တောင်း
ကောင်းပြောရဦးမည်။

(တကယ်အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ပြပါ
သည်။)

လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝပါစေ။

သန်လျင် မောင်ကျော့တို့

အုန်းအုန်း

အုန်းအုန်း
အုန်းအုန်း

အုန်းအုန်း

သိုက်နန်းရှင်မ

နန္ဒဝင်းကျော်ဒေါင် (မေတ္တာ လူကြည်)

ကျွန်ုပ်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်သုံးဆယ်ကျော်တော်ကာလက အတယ်ဒမီ ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး တောလိပ်ပျင်နေဝင်း အတယ်ဒမီ ထွန်းဝေ၊ အကယ်ဒမီ ဖိုးရွှေ အတယ်ဒမီ အံ့ကျော်၊ အကယ်ဒမီ ထင်တင်နွဲ့၊ အကယ်ဒမီ ဝါဝါဝင်းရွှေ၊ အကယ်ဒမီ မေသစ်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ခြင်္သေ့၊ အသံမင်းသမီး နေဖြူကြည် ကြည်သိန်း စသည့် သရုပ်ဆောင်များ နှင့် အသံကန်ဆက်ဖတ်လမ်းများ ရေးသားကာ အသံကန်ဆက်ဖတ် လမ်းများ၌ အသံဒီဂိုက်တာအဖြစ် ဗိုလ်အောင်ဒင်ပြန်လာပြီ။ ကြောင်မျက်ရှင်

စိန်စိန်၊ သရုပ်ဆောင်သီကြားစသော သူတို့သည် နည်းစနစ်တစ်ခုလုံးကို အသုံးပြုပြီး အသံဒီဂိုက်တာအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုခဲ့ဖူးပါ၏။

တစ်ဖန် အသံကန်ဆက်ဖတ် လမ်းများ စေတီကုန်ဆုံး၍ ဗွီဒီယိုဖတ် ကားများတွင် ဗွီဒီယိုဖတ်ကားဒီဂိုက်တာအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ဖြစ်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

ဤ၌ ကျွန်ုပ် စာရေးသူသည် အေ့စွန်ပါဘုရားသို့ ဖြတ်နိုးသူ ဗွီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးပိုင်ရှင် ဦးကျော်စော အစီအစဉ်

နှင့် ဗိုလ်အောင်ဒင်လို ကြမ်းပြမယ် ဗီဒီယိုဖတ်ကားတစ်ကားကို သွားရောက် ရိုက်ကူးခဲ့ဖူးပါသည်။ သရုပ်ဆောင်မင်းသားမင်းသမီးများမှာ ညီသွား၊ ခုလှိုင်နှင့်၊ အံ့ကျော်၊ ဦးစိုးရွှေတို့ ခေါင်းဆောင် ပါဝင်ကြပါသည်။

ဤတွင် ကားရိုက်ပြီးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဒီဂိုက်တာအဖြစ် ဗွီဒီယိုထားများကို ရေးသားညွှန်ကြား ဒီဂိုက်တာအဖြစ် ရိုက်ကူးနေသော်လည်း စာရေးခြင်းအတတ်ပညာသည်သာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရေးသားကံဖြစ်သဖွယ် ဖြစ်နေလေ၍ ထူးဆန်းပါသည်ဆိုသော ဂန္ထရုများ၊ ဆန်းကြယ်လှပါသည်ဆိုသော အကြောင်းအရာများကို စပ်စပ်စုစု နိုင်စွာ ရှာဖွေရေးသား၍ ဗွီဒီယိုရိုက်တန်သည် ဖိုက်၊ ဝတ္ထုများအသွင် ရေးသားသည့် အခါ ရေးသားနေခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်စာရေးသူ၏ ဘဝတွင် လွန်စွာ ထူးခြားသော လွန်စွာ အံ့ဩစရာ ဖြစ်ရန်တစ်ခု ပဲရူးပျဉ်ပုံကြီးတွင် ဗွီဒီယိုဖတ်ကား သွားရောက် ရိုက်ကူးရင်း ပျဉ်ပုံကြီးစွာမှ ဦးညွှန်ဝေဆိုသူ ကျွန်ုပ်စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေကြီးတစ်ဦးနှင့် ခေါ်သက်ကြီး ကိုယ်တွေ့ကြုံဆုံခဲ့ဖူးပါသည်။

အမျိုးသမီးမှာ ရောဇာ၏ လူ၏ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး၊ ဗီဒီယိုမင်းသမီးအဖြစ် အနုပညာနှင့်သက်ဆိုင်သော အတတ်ပညာများ သင်ကြားပေးပြီး ရိုက်ကူးခဲ့သည်ဆိုပါက ရုပ်ရောခြင်းကြောင့် ထိပ်တန်းသရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် တောင်းကောင်းဖြစ်နိုင်လောက်သည်။

အမည်ကား ဝတ်နွယ်တူ၏ ဝတ်၏ ခင် ဝှန်း သည် လင်ယောက်ျားမှာ မောင်မောင်ကြီးဖြစ်၏။ မောင်မောင်ကြီးသည် ပဲရူးရှိသော တွင်းမှ ကြိပ်ရိုင်းများ ရုတ်၏။ ကြိပ်ရောအဖြစ်ဆောင်ရွက်ပြီး ပြန်လည်ရောင်းချကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြု၏။

ဝတ်နှင့် မောင်မောင်ကြီးတို့ ဆုံတွေ့ပုံ၊ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး သံသယရှိ၍ ငြိတွယ်ပုံ၊ ဝတ်ကို ပေါင်းသင်းဖို့အရ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ခေါ်လေး၏ အကြံပေး၊ ကူညီမှုများကြောင့် လတ်တလော ပေါင်းသင်းခဲ့ကြပုံများမှာ ဆန်းကြယ်လှပါသည်ဆိုသော ဗီဒီယိုဖတ်ကားတစ်ကားအလား လွန်စွာထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်အတိ ပြီးလေ၏။

ဤသည်ပင် ကျွန်ုပ်စာရေးသူ ရေးသားတင်ပြမည့် “သိုက်နန်းရှင်မ”

အမည်ရှိသော ဝတ္ထုတိုကြီးတစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

မောင်မောင်ကြီးသည် အဖေမရှိ၊ မိခင် မျက်မမြင်အိုကြီးအား ဆိုက်ကား နှင်ခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံမြင်းလှည်းမောင်း၊ ခြင်းခြင် ကြံရာကျပ်နန်း အလုပ်များလုပ် တာ မိခင်မျက်မမြင်ကြီးအား လုပ်ကိုင် တော့ငွေပေး၏။

သို့သော် ဆိုက်ကားနှင်းရာ၌ ဆိုက် ကားများရမ်းခ ဝေပေါ်ငွေမတင်နိုင်ခြင်း။ ခြင်းလှည်းမောင်းရာ၌ မြင်းလှည်းငှား ရင်းခဝေပေါ်ငွေမတတ်နိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံအလုပ်ပြတ်သည့် အခါ ပြတ်သွားပြီး စားဝတ်နေရေး အခက် ကြုံသည့်အခါကြုံတွေ့ရလေ၏။

ဤ၌ ပဲခူးမြို့ပေါ်မှ ကျွန်ုပ် စာရေး သူ၏ ပိတ်ခွေ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား သန်း အောင် (ချစ်လှပါသည် သို့သော်... ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီး၏ ခေါင်းဆောင် မင်းသား) သည် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုစဉ်အခါက မင်းသားသန်းအောင်မှာ နိုင်ငံခြားတင် ပို့ရန် ကြိမ်များကို ဝယ်ယူလို၏။ မောင် မောင်ကြီးကို ကြိမ်ခတ်ခိုင်းတော့ ပျဉ်ပုံ

ကြီးသား မောင်မောင်ကြီးမှာလည်း ငွေပင်ငွေရင်းမလို၊ ထက်သောစားမကြီး တစ်ချောင်း။ ဓားရှည်တစ်ချောင်းသာ အရင်းစိုက်ရမည်ဖြစ်၍ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ ခေါလေးနှင့် နှစ်ယောက်တိုင်ပင် ကာ ကြိမ်ခတ်ထွက်ကြတော့၏။

တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ခန့်နှင့် ငွေလေး ငါးသောင်းကို တစ်ယောက်တစ်ဝက် ရရှိကြသောအခါ မောင်မောင်ကြီးတို့ သာဝအူစိုလာကြတော့၏။

လေးငါးခြောက်လကြာသောအခါ ဆိုက်ကားတစ်စီးပင် အပိုင်ဝယ်ယူထား နိုင်ခဲ့၏။ ကြိမ်ခတ်သောအခါ ညအိပ် ခုတ်ကြရ၏။ ရိုးမတောတွင်းတွင်တည်း ခိုရန် ငါးတလေးတစ်လုံး ဆောက်ထား ကြ၏။

ကြိမ်ခတ်ကွက်ကို တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်နေရာ ခွဲ၍ ခုတ်ကွက်ကို ခုတ်ကြရ၏။ ကြိမ်များမှာ ဆူးများဖြင့် ဖြစ်၍တစ်ကြောင်း၊ ချောင်းတန်းစင်မှာသာ လိုချင်သောကြိမ်ကို ခုတ်ကြရခြင်းဖြစ် ၍ မလိုသောကြိမ်များကို ခုတ်ထစ်၍ တောတိုးကြရ၏။

တစ်နေ့... မောင်မောင်ကြီးတစ် ယောက်တည်း ကြိမ်ခတ်နေစဉ် အလွန် မွှေးလှသော အနံ့တစ်ခု မွှေးလာ၏။

တစ်ခါ သနပ်ခါးနဲ့ မွှေးပြန်၏။ မောင် မောင်ကြီးမှာ အနီးအနားတွင် ဘာ ကြောင့် မွှေးလေသနည်းဟူသည်ကို မသိဘဲ ထောက်လှမ်း၏။ သို့သော် ထူး ချွတ်ပဏမမှ မတွေ့ရချေ။

ချစ်စနေပြည်... နေရီရိုးဗျာမှောင်ရီ သမ်း တသမ်းအချိန်လေး၌ မောင် မောင်ကြီး ကြိမ်ခတ်ခြင်းအလုပ်ကို နား မိုတ်ချိန်မှာတော့ အမျိုးသမီးတစ် ယောက်၏ခိုးရိုးခပ်ခပ်ရယ်မောသံလေး သို့ကြားလိုက်ရ၍ မောင်မောင်ကြီး၏ နှုတ်မိတစ်စုံ၊ တောင်မြောက်ဝဲယာနှင့် အညွှတ်အနောက်ကို စူးစမ်းရှာဖွေရတော့ ၏။ သို့သော် ပဏကိုမျှ မတွေ့ရပါချေ။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့ကုန်၏။ ထပ်မံ၍ တစ်နေ့ထွက်ခါတစ်နေ့ဝင်လုနီး ဖြစ်၏။ သို့အချိန်တွင်ပင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး သောတိုး၍ အသီးအနှံ ခူးရန် မောင် မောင်ကြီးတို့ ကြိမ်လုပ်ကွက်အနီး ချောက်လာ၏။ ဝတ်ထားသည့်အဝတ် အစားမှာ တောနေတောစားပုံစံဖြစ် သော်လည်း ရုပ်ရည်သွင်ပြင်မှာမူ ပဲခူး မြို့သူ၊ ရန်ကုန်ရွှေမြို့သူတို့နှင့် နှင်လား သီးထား ရုပ်ရည်မျိုးဖြစ်၏။ အပြောအဆို အလှည်းရည်မွန်လိုက်ပါဘိသန့်။

“အစ်ကိုကြီး - ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ

ဆီးဖြူသီးပင်များ မတွေ့မီဘူးလား ရှင့်”

မောင်မောင်ကြီးမှာ ပဲခူးရိုးမလို တောအတွင်း အမျိုးသမီးကို ထူးထူး ဆန်းဆန်း တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့ဩမိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆီးဖြူသီးပင်ရှိရာကို မဖြေ ကြားမီ သိလိုရာကို ပထမဆုံး မေးမိ၏။

“ညီမက ဘယ်ရွာကလဲ၊ နာမည် ကကော”

“အင်ကြင်းမြောင်ရွာကပါ ကျွန်မ နာမည် ဝတ်ပါ”

အင်ကြင်းမြောင်ဟူသည့် ရွာတို ရိုးမတစ်ခွင် တောတိုး၍ ကြိမ်ရွာခုတ် နေသူ မောင်မောင်ကြီး မကြားမိချေ။ သို့သော် ရွာပျက်ကြီးတစ်ခုရှိသည်တို့ မောင်မောင်ကြီးနှင့် ခေါလေးတို့နှစ် ယောက် ကြိမ်ပင်ရှာထွက်ရင်း တွေ့ခဲ့ ဖူး၏။ ဤရွာပျက်ကြီးအား အင်ကြင်း မြောင်ရွာဟု တောကျွမ်းသူ ခေါလေး ပြောခဲ့ဖူး၏။

“မေးတာကို ဖြေပါဦး မောင်ကြီးရဲ့”

“အော်... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

မောင်မောင်ကြီးမှာ လူချက်ပြင်း သူလေး၏ အလှနဲ့မှာ ကျွမ်းမိုး စေတနာ ပိုကာ အတွေးနယ်လွန်သွားမိ၍ ပတား ပင်ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်သွားမိ၏။

“ဒီခင်တန်းလေး အရှေ့တောအုပ်
လေးထဲမှာတော့ ဆီးဖြူသီးပင် သုံးလေး
ဝင်လောက် တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်ဗျ”

“မောင်ကြီးကတော့ သယ် ရွာ
တလဲဟင်”

“ပျဉ်ပုံကြီးရွာတပါ”

“ပျဉ်ပုံကြီးမှာ ဒီကနမလေးတို့ရဲ့
အမျိုးတွေရှိတယ်”

အမျိုးသမီးမှာ စကားပြောရင်း
မောင်မောင်ကြီးလက်ညှိုးညွှန်ပြရာ ခင်
တန်းအလေးသို့သွားရာ မောင်မောင်ကြီး
ခုတ်၍ လိုထားသော ကြိမ်ငုတ် နှင့်
လှေထဲတိုက်မိပြီး လဲကျသွားတော့၏။

“အား... နာလိုက်တာရှင်”

မောင်မောင်ကြီးမှာ ကြည့်မနေ
သာတော့ အမျိုးသမီးလဲကျသွားရာသို့
သွား၍ ထူပပေးရ၏။

“အား... မရဘူး... မရဘူး”

“သိပ်နာသွားသလားဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြိမ်ငုတ်နဲ့ ခလုတ်
တိုက်ပြီး ကြိမ်ငုတ်ဝေါ်ထပ်လဲကျတော့
နာတာပေါ့ရှင်... အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

မောင်မောင်ကြီးမှာနာ၍ ညည်း
ပြနေသူ အမျိုးသမီးအား ဝေးမထားစဉ်
မှာအမျိုးသမီးမှာ နာကျင်နေသည်ကြား
မှအားယူ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရာ ဟန်

ချက်ပျက်ပြီး ထပ်မံလဲကျတော့၏။ ဤ
တစ်ကြိမ်လဲကျစဉ်မှာတော့ မောင်
မောင်ကြီးရင်ခွင်တွင်းသို့ ဖြစ်၏။ လူမျိုး
သို့မဟုတ် တစ်ယောက်၊ ဓာတုပစ္စည်းအာရုံ၏
အထိအတွေ့ကြောင့် ရင်အစုံ ခုန်၏။
အမျိုးသမီး၏ မျက်ဝန်းအစုံမှာ မောင်
မောင်ကြီး၏ရင်ခွင်တွင်းမှ မော့ကြည့်ရာ
အကြည့်ချင်းဆို၏။ မောင်မောင်ကြီး၏
ရင်အစုံ ဒုတိယဖွဲ့အကြိမ် ထပ်မံ၍ ခုန်ရ
တုန်ပြန်တော့၏။

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်
မောင်ကြီးရယ်၊ နောက်နေ့မှ ဆီးဖြူသီး
ဆွတ်တော့မယ်၊ ဒီနေ့တော့ ပြန်တော့
မယ်ရှင်”

ဝတီမှာ ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့်
လာရာလမ်းသို့ ပြန်၏။ မောင်မောင်
ကြီးမှာ ငေးရင်း ကျန်၏။ မောင်မောင်
ကြီးမှာ ထူးဆန်းစွာရောက်လာသည့်
အမျိုးသမီးအား စွဲမက်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ထော့
နင်း... ထော့နင်းဖြင့် ပြန်သည့် မိန်း
ကလေးအား လမ်းတစ်ဝက်တွင် ဟစ်
အော်၍ မေး၏။

“ညီမ... ညီမနာမည်လေး မသိရ
ဘူးလား”

အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာတွင် အပြုံး
တစ်ချက် ပွင့်သွား၏။

“ညီမနာမည် ဝတီနွယ်ပါ”

ထိုနေ့က မောင်မောင်ကြီး၏အာရုံ
တွင် ဝတီနွယ်ဟူသော အမည်သာ စိုးမိုး
နေ၏။ ခေါလေးရောက်လာသောအခါ
တွင် ဝတီနွယ်နှင့် ဆုံတွေ့ရပုံကို ပြောပြ
လိုက်၏။ ကိုခေါလေးမှာ ရိုးမလို တော
နတ်နက်တွင် ဆီးဖြူသီး စူးဆွတ်ရန်
အမျိုးသမီးတစ်ဦးရောက်လာသည်ဆို၍
ထွန်စွာအံ့သြ၏။ မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်ကြေး
လေ၏။

ပသိုဆိုစေ၊ မောင်မောင်ကြီးသည်
ထား ဝတီလာလမ်းကို မျှော်မှန်းနေမိ
သည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်၏။

✻ ✻ ✻

စတုတ္ထနေ့၊ ဒုတိယအကြိမ်...

အချိန်သည်ကား ပဲခူးရိုးမ၏ နေဝင်
ချိန်သည် အင်္ဂလိပ်စက်နာရီဖြင့်ဆိုသော်
ညနေ လေးနာရီခွဲ၊ ငါးနာရီဆိုသော်
အမှောင်ရိပ်သန်းလှသန်းခင် ဖြစ်လာ
၏။ ထိုအချိန် လေးမှာပင် ဝတီတစ်
လော့က် မောင်မောင်ကြီး၏ ကြိမ်ငုတ်
တွတ်သို့ ရောက်လာတော့၏။

မောင်ကြီးအလုပ်စောကြောင့်
မောပန်းတကြီး ဆောင်ရွက်နေချိန်မှာ
ဝင်မည်သည့်အချိန်၌ ဝတီတစ်ယောက်

တီ၏ အော်ဟစ်သံသည်

တောလုံးညစ်

တီ၏ အော်ဟစ်သံနှင့် တစ်ထက်ထက်

တီမှာ ဆုပြုသွားသလို

တီ၏ဟောလင်တွင် ဝန်ဆိုသော

ဝေါက်ကွဲထွက်သံတစ်ခု

ထူးထူးခြားခြား ကြွလှုပ်တိုး

တောတန်းတစ်ဝှက်တွင်

မည်းမည်းညိုညိုကြီးများ

တီနှင့် မောင်မောင်ကြီးတို့နှစ်ယောက်

ဂိုဏ်းသို့ ဒလိမ့်တူးများ လိမ့်သွားသို့

တုန်းတုန်းတုန်းတုန်းဖြင့် လာနေပြန်သည်။

မောင်မောင်ကြီးအနီး ရောက်နေမှန်း
မသိ၊ ဝတီခေါ်သံကြား၍ ကြည့်လိုက်
တော့မှ အလှသခင်မလေးကို မောင်
မောင်ကြီးတွေ့လိုက်ရ၏။

“ဝတီမြေထောက်အနာသက်သာ
သွားပြီလား”

“သက်သာသွားပါပြီမောင်ကြီး၊
အော်-မောင်ကြီးကို မေးရဦးမယ်၊ ဝတီ
နာမည်တူတော့ မောင်ကြီးက မေးပြီး
မောင်ကြီးနာမည်ကျတော့ မပြောတော့
သွားလား”

“ကျွန်တော့်နာမည်က မောင်မောင်
ကြီးပေါ့”

ဝတီနွယ်အံ့သြသွား၏။

“ဒါဆို ဝတီခေါ်တဲ့ မောင်ကြီးဆိုတဲ့
နာမည်မှန်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ - ဝတီခေါ်တဲ့
နာမည်တရိုင်းပျသလိုဖြစ်နေတဲ့အတွက်
ဝတီကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဝတီခေါ်တဲ့နာမည်
တခြန်မအမျိုးသမီးလေးတွေက ကိုယ့်
ခွဲအစ်ကိုတစ်ယောက်လို မြတ်မြတ်နိုး
နိုးခေါ်တဲ့ မောင်ကြီးပါရင်”

“ကျွန်တော်သိပါတယ် ဝတီ၊ ဝတီရဲ့
အသံမှာကိုက အဓိပ္ပာယ်ပေါ်နေတယ်
ဗျ”

ဤသို့ဖြင့် ဝတီနှင့် မောင်မောင်
ကြီးတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ကြိမ်တွေ့

သိ၊ နှစ်ကြိမ်တွေ့ ခင်မင်၊ သုံးကြိမ်တွေ့
သံယောဇဉ်ပြီတွယ်၊ လေးကြိမ်မြောက်
မှာတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေတ္တာမျှခဲ့
ကြလေတော့၏။

သို့သော် မောင်မောင်ကြီးသည်
ဝတီနွယ်၏ ဇာစ်မြစ်အစစ်အမှန်ကို သိ
အောင် မရဲစမ်း၊ အချစ်နတ်၏ ဖမ်းစား
မှုကြောင့် တဏှာနယ်ကျွံ၍ တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
မတွေ့ရမနေနိုင်စတမ်း၊ စွဲလန်းခဲ့ကြလေ
တော့၏။ ခေါလေးကမူ လူမနီး သူမနီး
တောကြီးခေါင်ခေါင်ထဲတွင် သူငယ်ချင်း
ဖြစ်သူ မောင်မောင်ကြီးထံ နှစ်ရက်ခြား
တစ်ကြိမ်၊ သုံးရက်ခြားတစ်ကြိမ်၊ ပန်း
ဝတ်ရည်ဆက်နေသော ဝတီအား ဝေဖန်
တော့၏။

“ဟေ့ကောင် မောင်မောင်ကြီး -
မင်း ကောင်မလေးက လူမဟုတ်နိုင်ဘူး
ကွ”

“ဝတီက လူမဟုတ်လို့ ဘာတုံး
ကိုခေါလေးရ”

“မကောင်းဆိုးပါး ဥစ္စာစောင့်”

“မဖြစ်နိုင်တာဗျာ”

“ဖြစ်နိုင်... မဖြစ်နိုင် မင်းသိချင်ရင်
မင်းတောင်မလေး ဒီတစ်ခါလာရင် မင်း
နဲ့ငါလိုက်ရောင်းမယ်”

အချစ်နတ်၏ ဖမ်းစားခြင်း စံနေရ
သော ဝတီမှာ ခေါလေး ဝေဖန်သည့်
အတိုင်း နှစ်ရက်မခြား ရောက်လာတော့
၏။ ထိုနေ့က ခေါလေးမှာ ကြိမ်ဝတ်ခြင်း
အလုပ်ကို ခေတ္တနားထား ချိန်တွင် ဝတီ
ဆောက်လာ၏။ မောင်မောင်ကြီးနှင့် ချစ်
ချည်လူးကာ မြူးပျော်ချိန်ကို ခဏရှောင်
ထားနေပြီး ဝတီပြန်သည်နှင့် မောင်မောင်
ကြီးနှင့် ခေါလေးတို့နှစ်ယောက် ဝတီ
ဆီသို့အောင် အနောက်မှလိုက်၍ တိတ်
အသိတ် လိုက်ချောင်း၏။ ဝတီမှာ
အနောက်သို့ လုံးဝလှည့်ပင်မကြည့်၊
ကျွန်းပင်ညီအစ်မဟု ခေါ်သော စေတီ
ညီထိုလေးတစ်ဆူရှိရာ စင်တန်းလေး
အတွယ်တွင် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်
သွားတော့၏။

မောင်မောင်ကြီးနှင့် ခေါလေးတို့
တစ်ဦးရှာ၏။

ထိုပင်ရှာရှာ ဝတီကိုမတွေ့ရတော့
တော့

ဤသည့်အခါတွင်မှ မောင်မောင်
ကြီးသည် ချစ်သူ၏ ဘဝစစ်မြစ်ကို ရိုးတိုး
ဖြတ် ခန့်မှန်းမိ၏။

“တိုခေါလေး - ကျွန်တော် ဘာ
လုပ်ရမလဲဗျာ”

“မင်းက ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ”

“ဝတီကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်ဗျာ၊
မခွဲနိုင်ဘူး”

“ဗုဒ္ဓေါ...”

“မနောက်ပါနဲ့ဗျာ... ကျွန်တော်ရဲ့
သစ္စာစကားပါ”

“မင်းကောင်မလေးဟာ ကျွန်းသေ
ဥစ္စာစောင့်မ ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ”

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာဆတ်
လုပ်ရမလဲ”

“သူ့ကို လူဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်
အောင်ကြိုးစား၊ မဟုတ်ရင် သူတို့ သိုက်
နန်းကို မင်းလိုက်သွား”

“အရှင်ဘဝနဲ့လား၊ အသေဘဝနဲ့
လား”

“ဘဝပြောင်းမှတော့ အသေပေါ့
ကွ”

“ဟာဗျာ... ကျုပ်မှာ ချွတ်မမြင်
အမေအိုကြီး ရှိသေးတယ်ဗျ”

“ဒါဆို သူ့ကို ဥစ္စာစောင့် ဘဝစာ
လူဘဝရောက်အောင် လုပ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“တို့ရွာဦးဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဘုရား
ခန်းက သစ်တံထဲမှာ သိပ်ဝင်အပ်ရှိတယ်၊
ရအောင်ယူပေါ့”

“သိမ်ဝင်အပ်ရရင် ဘာလုပ်ရ
မလဲ”

“မင်းကောင်မလေးခေါင်းကို သိပ်
ဝင်အပ်နဲ့ ထိုးစိုက်လိုက်ရင် ဥစ္စာစောင်
ဘဝကို မပြန်နိုင်တော့ဘူး”

“အဟုတ်လား - ကိုခေါလေး”

“ငါ မုသားမပြောတတ်ဘူး မောင်
မောင်ကြီး”

မောင်မောင်ကြီးနှင့် ခေါလေးတို့
နှစ်ယောက် ယှဉ်ပုံကြီးသို့ ခေတ္တပြန်၏။
ရွာဦးဆရာတော်ကြီးထံ လှူဒါန်းဖွယ်
ဝတ္ထုများ လှူဒါန်း၍ သိပ်ဝင်အပ်ကို
တောင်း၏။ ဆရာတော်ကြီးမှာ မောင်
မောင်ကြီးအား ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြည့်
၍ သိပ်ဝင်အပ်ကို ဝှန်၏။

အကြံပေးဆရာကြီး ခေါလေး၏
လမ်းညွှန်မှုဖြင့် မောင်မောင်ကြီးတစ်
ယောက် ချစ်သူလာရာလမ်းသို့ ချော်
မှန်ကာ လည်ပင်ညောင်ရေအိုးဖြစ်၏။

ဝတီမှာလည်း ချစ်သူမျှော်ရာလမ်း
တို့မျှော်ခန်းသည်အတိုင်း လာ၏။

“ဝတီရယ်... ကိုမောင်ကြီး၊ ဝတီတို့
မျှော်လိုက်ရတာကွာ”

“လာမှာပေါ့မောင်ကြီးရယ်၊ မောင်
ကြီးဆီလာဖို့ဆိုတာ အချိန်လေး၊ နည်း
နည်း၊ အတိမ်၊ အစောင်းရှိချင်သာရှိမှာ၊
လာမှာတော့ ဝါရှိန်းသေဆိုတာ မောင်
ကြီးယုံထား”

“အဲဒါကြောင့် ဝတီကို ကိုမောင်
ကြီး ချစ်တာဗျ”

ဝတီနှင့် မောင်မောင်ကြီးတို့၏ ချစ်
သူတို့လျှောက်သောလမ်းသည်မြီးပျိုး
သည်ဟု ထင်စရာရှိသော်လည်း အကြံ
သမား မောင်မောင်ကြီးမှာမူ မမြီးပျိုး
လှပါချေ။ လက်ထဲတွင် ဝှက်၍တိုင်ထား
သော သိပ်ဝင်အပ်ကို ဝတီ၏ ခေါင်းမှ
ဆံပင်ကို သန်းရှာသလိုဖြင့် ကိုင်၏။ ဆံ
နွယ်ကလေးများကို သပ်ပေးသလိုဖြင့်
အခွင့်အရေးရှာ၏။

“ဝတီက သိပ်လှတာပဲနော်”

မောင်မောင်ကြီး၏ အချောအမြူ
များတွင် နှစ်မြောခဲ့သော ဝတီ၊ မောင်
မောင်ကြီး၏ရင်ခွင်တွင် ခေါင်းတိုးဝင်
လိုက်သည်နှင့် မောင်မောင်ကြီးမှာ သိပ်
ဝင်အပ်ကို ဝတီ၏ခေါင်းတွင် ဆောင့်၍
ထိုးချလိုက်ပါတော့သည်။ ဝတီ၏ အော်
ဟစ်သံသည်ပင် တောလုံးညွှတ်၏။ ဝတီ၏
အော်ဟစ်သံနှင့် တစ်ဆက်တည်း၊ ဝတီ
မှာ မေ့မြောသွားသလို၊ ဝတီ၏ လာရာ
လမ်းတွင် ဝှန်းဆိုသော ပေါက်ကွဲထွက်
သံတစ်ခု ထူးထူးခြားခြား ကြားလိုက်
ရပြီး တောတန်းတစ်ခွင်တွင် မည်းမည်း
ညိုညိုကြီးများ။ ဝတီနှင့် မောင်မောင်
ကြီးတို့နှစ်ယောက်ရှိရာသို့ ဒလိမ့်တုံး

ဒလိမ့်သကဲ့သို့ ကုန်းကုန်းကုန်းကုန်း
မြီးလာနေကြချေ၏။

ခေါလေးမှာ မောင်မောင်ကြီးရှိရာ
သို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာပြီး
အော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။

“ဟေ့ကောင် - မောင်မောင်ကြီး
မောင်မောင်မလေးကို အမြန်ပွေ့ကြိုကြီး
မောင်မောင်ကြီးတို့ လှည်းစခန်းကို အမြန်ပြေး
သွား”

မောင်မောင်ကြီးမှာ ဝတီကို ချီပွေ့
အတောလမ်းအတိုင်း ပြေးရတော့၏။

ခေါလေးမှာလည်း ဝတီကို ချီပွေ့
မြီးနေသော မောင်မောင်ကြီး၏
အောက်မှတားရည်တစ်ချောင်းကိုင်ကာ
အတင့်ရှောက်ရင်း လိုက်ပါလာ၏။

တောတစ်တောလုံး၊ တောင်လုံး
တစ်ခွင်လုံးမှာလည်း မကောင်းဆိုးဝါး
များ၏ အော်သံ၊ ဟစ်သံတို့ ပဲ့တင်ထပ်
နေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ရွာလမ်းဘက်သို့
လာနေသော လှည်းကြုံတစ်စီးကို တွေ့
လေတော့သည်။ လှည်းကြုံမှာ သစ်
သစ်သစ်သစ်ကိုစီးတော့လှည်းဖြစ်၍ ရွာ
သို့ပြန်ကာ မိကွာပြန်ယူသောလှည်း
ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဝတီ၊ မောင်မောင်
ကြီးနှင့် ခေါလေးတို့ သုံးယောက်မှာ

လှည်းကြုံလိုက်သွားလေသည်။

မကောင်းဆိုးဝါးတို့မှာ နောက်တွင်
အော်ဟစ်ကျန်ခဲ့လေ၏။ လှည်းလမ်း
တစ်လျှောက်တွင်လည်း မကောင်း
ဆိုးဝါးတို့မှာ တစ်ကောင်စုနှစ်ကောင်စု
မြေကြီးထဲထွက်ကာ တားမြစ်ကြ၏။
သို့သော် လှည်းသမားကျော်ဒင်၏
အမောင်းကြမ်းကြမ်းအောက်တွင် ဇိနင်း
ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

■ ■ ■

ဤနေ့သည်ကား ကဆုန်လကွယ်
ညဖြစ်၏။

ယှဉ်ပုံကြီးရွာသို့ ရောက်သောအခါ
မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်မမြင်မိခင်အို
ကြီးဒေါ်နန်းမှ ရွာဦးဆရာတော်၏ပရိတ်
ရေများဖြင့် ပက်ဖြန်းပေးသောအခါ ဝတီ
မှာတညည်းညည်းတညည်းဖြင့် သတိရ
လာသေး၏။ သတိရသော် မောင်မောင်
ကြီး အိမ်ရောက်နေသည်ကို မြင်တွေ့
ကာ တစ်အုံတင်ဖြင့် မေးမြန်းတော့၏။

“မောင်ကြီး... ဝတီ ဘယ်ရောက်
နေတာလဲဟင်”

မောင်မောင်ကြီးမှာ ဝတီကို မြဲမြဲ
နှစ်သိမ့်၍ မြေ၏။

“ဝတီရောက်နေတာ မောင်ကြီးတို့
အိမ်လေ ဝတီရဲ့”

ဝတီမှာ မောင်မောင်ကြီးကို မြင်
တွေ့ကာ စဉ်းစားပုံပြုကာနေ၏။

“ဝတီ... ဒါမောင်ကြီးရဲ့အမေလေ”
“အမေ”

ဝတီမှာ ချစ်ရသောမောင်မောင်
ကြီး၏အမေဆို၍ တအံ့တကြည်၏။

“မောင်ကြီးရဲ့အမေက မျက်စိ
မမြင်ဘူး ဝတီရဲ့”

“အို... မျက်စိမမြင်ဘူးလား၊ ဖြစ်ရ
လေအမေရယ်”

ဝတီမှာ မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်
မမြင်မိမိကြီးအား ကရုဏာသက်စွာ
ဒေါ်နန်း၏လက်ကလေးကို ဆုတ်ကိုင်
လိုက်၏။

နွေးထွေးသောကြင်နာမှုများဖြင့်
မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဝတီတို့၏ဘဝအစ
သည် ဝန်းဝန်းလင်းလင်းဖြစ်၏။

ဂီဟန်နွေကာလကို ဝသန်မိုးသည်
နောက်သို့ ဖြေးညင်းစွာ နောက်သို့ ဆုတ်
စေခဲ့၏။

ဝသန်မိုးရာသီမှာလည်း ဆောင်း
နှင်းပွင့်လေးများ ကြွေဆင်းလာကာ ရွှေ
လျားပျောက်ကွယ်စေခဲ့၏။

ပသိုဆိုစေ... အချိန်ကာလဟူသည်
မမြဲ ဖြစ် : သဘော၊ အနီစွ ဟူ သည်
သဘောကို ထင်ရှားစွာ ပြသလျက်ရှိ၏။

ဝသန်ဒေါ်လရာသီသည် ဟော
ဟူသောဆောင်းလရာသီရောက်ခဲ့
တစ်နှစ်ဟူသောအချိန်ကာလ ကုန်
ပြည့်လွန်ခဲ့ရလေတော့၏။

❖ ❖ ❖

ဝတီနှင့် ကြိမ်စုတ် သမားဝေ
မောင်မောင်ကြီးတို့၏ ချစ်ခင်လမ်း
အိမ်ထောင်ရေးခရီးသည်လည်း တစ်
ပြည့်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ထိုရက်၊ ထိုလများအတွင်း ဝတီ
ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်၏ သိမ်
အပ်ကို ခေါင်းမှာ ထိုးစိုက်ခံရ၍ အတီး
ကိုမေ့သယောင်ရှိနေသော်လည်း မပြ
ဓကပင် သိုက်နန်းတွင်းမှ အပ်မကြီးရ
ဆိုသူ သိုက်နန်းရှင်မမှ ကိုယ်ထင်ပြ
ခေါ်၏။ အိပ်မက်များပေး၍ ခေါ်၏။

ပသိုပင်ခေါ်ခေါ်သိုက်နန်းရှင်မ
ဝတီမှာ ငါးရာနှစ်ဆယ်ရှစ်သွယ်ဟူသော
သံယောဇဉ်နောင်ကြီးဖြင့် တုပ်နှော
ခြင်းခံခဲ့ရပြီးဖြစ်ကာ ရုန်းမထွက်နိုင်
လေ၍ သိုက်နန်းရှင်အပ်မကြီး ခေါ်
တိုင်း ဘူးခံကာ ငြင်းဆန်ခဲ့လေ၏။

ကြိမ်စုတ်တာအသက်မွေးကျော
ခဲ့သူ မောင်မောင်ကြီးမှာလည်း ပဲခူး
တောင်စွယ်မှ ရိုးမတွင်းအထိ စုတ်ကွ
ချဲ့ထွင်ခဲ့၏။ ချစ်ဇနီးဝတီနှင့် မိခင်

မြင်ကြီးဒေါ်နန်းတို့နှစ်ယောက်တည်း
အတူထားကာ ကြိမ်စုတ်ထွက်ရခြင်း
ဖြစ်၏။

ရွေးမနှင့် ယောက္ခမသည် ကမ္ဘာဦး
တောတည်းက ကျီးနှင့် ဇီးကွက်၊ ငှက်လို
ထေည့်ခဲ့သည်ဟု ဆိုစမှတ်ပြု၏။

သို့သော် ဒေါ်နန်းနှင့် ဝတီဟူသော
ရွေးမနှင့်ယောက္ခမသည်လည်း လွန်စွာ
သင့်မြတ်ကြ၏။ လွန်စွာလည်း ချစ်ခင်
သိုကြည်ကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဝတီနွယ်၌ ကိုယ်ဝန်
ရှိနေပြီဖြစ်၏။

ကိုယ်ဝန်ရှိနေသောဝတီကို သိုက်
နန်းရှင်အပ်မကြီးရတီမှ သိုက်နန်းတွင်း
ထာပြန်ခေါ်၏။ သို့သော် ဝတီမှာ မောင်
မောင်ကြီး၏ ကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ထား
ချပြီဖြစ်၍ ငြင်း၏။ သိုက်နန်းရှင်ဥစ္စာ
စောင့်မအပ်မကြီးရတီမှာ စိတ်ပျက်
အားလျှော့ကာ ပြန်သွားခဲ့ရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဝတီမှာ သားယောက်ျား
လေးတစ်ယောက်ကွဲ ဇွားမြောက်ခဲ့တော့
၏။ ဇွားအရပ်၊ အဝေရပ်၊ အမေရပ်မို့
ဓမ္မဒူဟု သားလေးလည်း ဖြစ်လေ၍
တောင်ပိုင်းရပ်ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မောင်မောင်ကြီး၏
ဇီးဇွားရေးအခြေအနေမှာလည်း အိပ်

ကြီးရခိုင်ကြီးနှင့် တင့်တောင့်တင့်တယ်
စီးပွားရေးပင် ဖြစ်ထွန်းနေလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်စာရေးသူနှင့်
ဝီဒီယိုရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့သည် ပဲခူးတွင်
ကြီးသို့ ချစ်သောမြေညှိရှင်အမေရှိ
သော ဝီဒီယိုဇာတ်ကားတစ်ကားကို
သွားရောက်ရိုက်ကူးခဲ့ပါသည်။ မောင်
မောင်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဝီဒီယိုရိုက်ကူး
သို့ တစ်နေ့တစ်ခေါက်တော့ သူ့ပိုင်
မော်တော်ဆိုင်ကယ်လေးဖြင့် ရောက်
အောင်လာ၏။

ဤဝီဒီယိုဇာတ်ကားသရုပ်ဆောင်
မှာ ညီဘွား၊ လင်းစာနည်စော်၊ အကယ်
ဒမီစိုးရွှေ၊ ကျောက်ရိုင်းအောင်မြတ်၊
အကယ်ဒမီအံ့ကျော်တို့ ပါဝင်ခဲ့ကြ၏။

ဝီဒီယိုမင်းသား၊ မင်းသမီးများ
ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရန်များ၊ ရိုက်ကူးရေဇာတ်
အဖွဲ့များနှင့် ကျွန်ုပ်စာရေးသူအဖွဲ့တို့ထာ
ကိုပါ ထမင်းစားဖိတ်၍ သွားစားခဲ့ကြ
သေးသည်။

ယခုဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏တပည့်ဖြစ်
သော ဝီဒီယိုသရုပ်ဆောင် ညီဘွားထစ်
ယောက်ပင် သေဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်
လည်း ပျဉ်ပုံကြီးသို့ မရောက်ဖြစ်ကော့။
ပျဉ်ပုံကြီးမရောက်ဖြစ်၍ ကြိမ်စုတ်သမား
မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဥစ္စာစောင့်မ သိုက်

သိုက်ဆရာအုပ်စုမှာ
 တတိယကောင်စီကြည့်နေစဉ်မှာပင်
 ပြောပြီးထဲမှ
 ထောက်ဆိုင်းဝါးကောင်ကြီးများ၏
 လက်ကြီးများ၊ ခေါင်းကြီးများ
 တိုးထွက်လာကြလေ၏။
 တစ်ချို့သော နာနာဘာဝကောင်ကြီးများမှာ
 ကျွန်းပင်ကြီးနစ်ပင်ပေါ်မှ
 ပြုတ်ပေါ်သို့ ဝန်းသို ခုန်၍၊ ခုန်၍
 ကောက်ထိုး ဆင်းလာကြလေ၏။

နန်းရှင်ဘဝမှလူ့ပြည်လောကကိုခေတ္တ
 ရောက်လာသူ ဝတီနှင့် ကျွန်ုပ်၏မိတ်
 ရွယ်မောင်မောင်ကြီးတို့အခြေအနေတို့
 လည်းမသိနိုင်တော့ချေ။

ဤသို့ဖြင့် နန်းခေါင်ဦးဒီယိုထုတ်
 လုပ်ဖြန့်ချိရေးမှ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ရွယ်
 အိုက်ဒီယာမြင့်ဦးထုတ်လုပ်သည့် ပုံပြန်
 ထဲက သံသယမာ ဦးဒီယိုဇာတ်ကားကို
 သရုပ်ဆောင် ရန်ကျော်၊ မေနှန်းခေါင်
 မေထွဋ်ခေါင်တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်
 ဖြင့် သွားရောက်ရိုက်ကူးခဲ့ကြပါသည်။

ဤသို့ သိုက်နန်းရှင်မယောက်ျား
 ဥစ္စာစောင့်မလင်ဟု ခပ်ရိုင်းရိုင်း ပြော
 ရစေတော့၊ မောင်မောင်ကြီးကိုထပ်မံ
 တတိယအကြိမ် ဆုံတွေ့လိုက်စဉ်မှာ
 တော့ ကျွန်ုပ်စာရေးသူပင် အံ့သြခြင်း
 ကြီးစွာ ဖြစ်လိုက်ရပါတော့၏။

ပထမကြောင့်နည်းဆိုသော်... ပထမ
 ဆုံးအကြိမ် ဆုံတွေ့ခဲ့သော မောင်မောင်
 ကြီးသည် ရိုးသား၏၊ ကြီးစား၏။

ဒုတိယအကြိမ် ဆုံတွေ့ခဲ့ရသော
 မောင်မောင်ကြီးသည် ကြီးပွားသော
 ချမ်းသာသော၊ အိမ်ကြီးရရှိနှင့်
 တော်ယာဉ်မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့်၊

တတိယအကြိမ် ဆယ်နှစ်ခန့်
 အကြာတွင် ထပ်မံဆုံတွေ့ခဲ့ရသော

မောင်မောင်ကြီးသည် အရက်သမား
 မောင်မောင်ကြီး ဖြစ်နေလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်စာရေးသူမှာ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့
 သူ ကို မောင်မောင်ကြီးဘဝဇာတ်
 ကြောင်းကို ထပ်မံမေးမေးသောအခါ
 အရက်သမားကြီး လုံးလုံးဖြစ်နေသော
 မောင်မောင်ကြီး ရင်ဖွင့်ခဲ့သည့် ဘဝ
 အကြောင်းပင် ဖြစ်ပေတော့၏။

တစ်နည်းဆိုရသော် “သိုက်နန်း
 ရှင်” ဇာတ်သိမ်း ဖြစ်လေတော့၏။

၂၆၆

ပျဉ်ပုံကြီးရွာသို့ လူစိမ်းသုံးဦး
 ရောက်လာ၏။

ဆေးဆရာလိုလို၊ အောက်လမ်း
 ဆရာလိုလို၊ ပယောဂဆရာလိုလို
 အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုသည့်လူသုံး
 ဦးဦးကျောက်လုံးဆိုသူ အိမ်တွင်တည်း
 ၏။

ဦးကျောက်လုံးသည် ပျဉ်ပုံကြီးရွာ
 သို့ဝတီရောက်လာစဉ်ကတည်းက နှုတ်
 ခွာသောမောင်မောင်ကြီး၏သူငယ်ချင်း
 ခေါ်လေးကြောင့် ဝတီ၏ဘဝကို သိရှိ
 သွားပြီး ဥစ္စာစောင့်မသိုက်နန်းရှင်မမှန်း
 သိသွားခဲ့ကာ အရက်ကြိုက်သောခေါ်
 လေးကိုအရက်တိုက်၏။ ထန်းရေတိုက်
 ၏။ သိလိုသမျှ မေးမြန်းစုံစမ်း၏။

ဤအကြောင်းအရာများကို မောင်
 မောင်ကြီးတစ်ယောက် လုံးဝမသိ။

ထိုအချိန်တွင် မောင်မောင်ကြီးနှင့်
 ဝတီတို့၏သားလေးပင် ဆယ်နှစ်ကျော်
 ရှိခဲ့ပြီးမို့ ပျဉ်ပုံကြီးရွာ၏ ဆရာတော်
 ဘုရားကြီး၏ကျောင်းတွင် ကိုခေါ်လေး
 ၏သားနှစ်ယောက်နှင့် မောင်မောင်ကြီး
 သား၊ မောင်ချစ်ဝိုင်းလေးကို ရွှင်မြန္တ
 သာမဏေအဖြစ် သာသနာ့သောင်
 အတွင်း သွတ်သွင်းရန် ဆောင်ရွက်နေ
 ကြ၏။

မောင်ချစ်ဝိုင်းလေးနှင့် ကိုခေါ်လေး
 ၏သားနှစ်ယောက် ရွာဦးကျောင်းတွင်
 သင်တန်းတောင်း သွားကျက်နေကြ၏။

မောင်မောင်ကြီးမှာလည်း ကိုခေါ်
 လေးနှင့် နှစ်ယောက်အတူအလှူပစ္စည်း
 ကိစ္စ၊ ကျွေးစို့မွေးစို့ကိစ္စ၊ အလှူစိတ်စာ
 ကိစ္စများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဝတီတစ်ယောက်
 အိမ်မှပျောက်သွား၏။

မောင်မောင်ကြီးမှာ ကိုခေါ်လေး
 အိမ်လိုက်ရာ၏။ အခြားအသိမိတ်ဆွေ
 များအိမ် လိုက်၍ စုံစမ်း၏။ တစ်အိမ်မှ
 စုံစမ်းမေးမြန်း၍မရ၊ ကြာတော့ မောင်
 မောင်ကြီးမှာ စိတ်ပူလာတော့၏။ မိခင်
 မျက်မမြင်ကြီးမှာလည်း အိုကြီးအိုမ

အရွယ်ပိုပဏာမပေးခြင်း၍မရ၊
 ဖျဉ်ပုံကြီးရွာတစ်ရွာလုံး နဲ့၏။ သို့
 သော်ဝတီကို ဝံ့ဝံ့မေးမြန်း၍မရချေ၊
 ညနေ နေစောင်းချိန်ရောက်တော့
 ဝတီတစ်ခေါင်းလေးများတွင် မျှစ်
 ချိန်ပြန်လာကြသော ဖျဉ်ပုံကြီးရွာအစွန်
 တွင် နေကြသည့် ကလေးသုံးယောက်
 နှင့်ဆုံတွေ့ပြီး မေးမြန်းဝံ့ဝံ့ကြည့်သော
 အခါမိန်းမတစ်ယောက်ကို လူကြီးလေး
 ယောက်တစ် ချီးမထဲ တွန်းထိုး ဆွဲလွှဲ
 ခေါ်ဆောင်သွားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်
 ကြကြောင်း ပြောဆိုကြ၍ မောင်မောင်
 ကြီးမှာ တိုခေါလေးကို အဖော်အဖြစ်
 ခေါ်ကာ မိုးမအတွင်း မုန်းဆကာ လိုက်
 ကြရလေတော့၏။
 ဝတီပျောက်ဆုံးသွားခြင်းဖြစ်ရပ်
 အမှန်သည်ကား...
 ဝတီကို ချောင်းနေသော ဦး
 တောတ်လုံးနှင့် လှုပ်လှုပ်လေးယောက်
 တို့မှာ ညနေ နေစောင်းချိန်တွင် ဝတီ
 ထစ်ယောက်တည်း ရွာများကို လမ်း
 လျှောက်ထွက်လာသည်ကို မြင်တွေ့
 သွားပြီး လူသူလေးပါးလည်း ကင်းရှင်း
 နေချိန်ဖြစ်၍ ဝတီအား ပါးစပ်ကို အတင်း
 ဆိုပိတ်ကာ ဆွဲလွှဲခေါ်ဆောင်သွားကြ
 ၏။

မျှစ်ချိုးပြန်လာကြသော ကလေး
 သုံးလေးယောက်နှင့် လမ်းမှာ ဆုံတွေ့
 ကြ၍ သူတို့ဆွေမျိုးထဲမှ မိန်းကလေး
 တစ်ယောက် စိတ်မနှံ့ဖြစ်နေ၍ ရွာသို့
 ခေါ်ဆောင်ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း လိမ်
 လည်ကာ ပြောဆိုခဲ့ကြ၏။
 ထိုအချိန်သည်ကား နေလုံးကြီးပင်
 အနောက်မှ ကုတ်စက်ဝိုင်းသို့ဝင်ရောက်
 သွားသည့်အတွက် အမှောင်ထုပင် ကြီး
 စိုးလာနေလေ၏။
 ကျွန်းပင်ညီအစ်မသို့ ရောက်ကြ
 သောအခါ ဝတီကို ပါးစပ်ပိတ်ရက်စွာ
 လက်ကို နောက်ပြန်ကြိုးတုပ်၏။
 စည်းဝိုင်းတား၏။ မည်သည့်အချိန်
 တတည်းက ကြိုတင်ယူဆောင်ထား
 ကြသည့် မသိရသော အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျော
 ပွဲ၊ ကန်တော့ပွဲများ ချောင်ကြိုချောင်
 ကြားမှ ထုတ်လျှောက်၏။
 ဤအချိန် ဤအခြေအနေရောက်
 မှ ဝတီမှာလည်း မိမိကို ဖမ်းဆီးခေါ်
 ဆောင်လာကြသူများသည် သိုက်ဆရာ
 များဖြစ်မှန်း နေမှန်းမိ၏။
 “ကဲ - အားလုံးပဲ ကျွန်တော် ပြော
 မယ်နော်၊ အခုကျွန်တော်တူးမယ့်သိုက်
 ကဝတီ၊ ရတီလိုခေါ်တဲ့ ကျွန်းပင်ညီအစ်မ
 သိုက်ဖြစ်တယ်။ ဒီစည်းဝိုင်းထဲက အပြင်

ဘက်ချင်ရင် အခုအချိန်ကတည်းက
 တူးသွားကြပါ။ မထွက်ဘူးဆိုရင်
 စည်းဝိုင်းဝိုင်းအပြင် စည်းကနေ
 ဆယ်လို မကောင်းဆိုးဝါးကောင်းကြီး
 ခေါ်စေ၊ ဘယ်လိုဘီလူးသဘတ်ကြီး
 ခေါ်စေ၊ ခြောက်လှန့်ရင်လည်း
 ကြောက်မလန့်ကြဖို့ ကြောက်လန့်ပြီး
 တွတ်မြေးရင်လည်း အသေထွက်ပဲဖြစ်
 သွားမပြောကြဖို့ ပြောပါရစေ”
 “စိတ်ချပါ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်
 အားလုံး ထွက်မမြေးဘူးဆိုတာ ရဲရဲ
 ခြံတတ်ပေးပါတယ်”
 သိုက်ဆရာနှင့်အောက်လမ်းဆရာ
 နှစ်ယောက်တို့သော သိုက်တူးအဖွဲ့သည်
 ဘယ်ဆိုင်ရာ အစီအရင်အမန်းအမှုတ်
 များပြုကြလေတော့၏။
 ထိုအချိန်တွင် မိုးမတောစပ်သည်
 သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက် မြေမှုန့်လေး
 တစ်မှုန့် လှုပ်စေလွှင့်ပါးခြင်းမရှိဘဲ
 အတိအကျသက်နေလေ၏။
 ကြောင်မှာပဲ မိုးမတောအစပ်မှ
 ငါးတီးဟီးဟီးဟူသော ကြောက်လန့်
 စွယ်လေပြင်းတိုက်ခတ်သံကြီး ကြား
 သာရသော်လည်း လေတမူ တိုက်ခိုက်
 ခြင်းအလျဉ်း မရှိချေ။
 မြေမှုန့်သံမှုန့်တို့ လွင့်ပါးလာသလို

သစ်ရွက်တို့မှာလည်း သဲသဲလှုပ်လှုပ်
 ကြွေဆင်းလာလေတော့၏။
 သိုက်ဆရာအုပ်စုမှာပကတိမျက်စိ
 ဖြင့် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မြေကြီးထဲမှ
 မကောင်းဆိုးဝါးကောင်းကြီးများ၏
 လက်ကြီးများ၊ ခေါင်းကြီးများ ကိုးထွက်
 လာကြလေ၏။
 တချို့သော နာနာသာဝကောင်ကြီး
 များမှာ ကျွန်းပင်ကြီးနှစ်ပင်ပေါ်မှ ကြွေပြင်
 ပေါ်သို့ ဝန်းဝန်း ခုန်၍၊ ခုန်၍ ဖောက်ထိုး
 ဆင်းလာကြလေ၏။
 သိုက်ဆရာနှင့်အောက်လမ်းဆရာ
 နှစ်ယောက်မှာ တည်ငြိမ်နေကြသော်
 လည်း တပည့်ဖြစ်သူနှစ်ယောက်မှာ
 လွန်စွာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လာကြ
 လေ၏။
 သိုက်ဆရာကြီးမှာ တန်တော့ပွဲ
 အနီးမှ ဆက်ကပ်ထားသော ရေနံခွက်
 တစ်ခွက်ကို ယူ၍ ခြောက်လှန့်ထုန်
 သော မကောင်းဆိုးဝါး နာနာသာဝက
 ကို တောက်ထုတ်လေရာ မကောင်းဆိုး
 ဝါးတို့မှာ ပြင်းစွာသော အသံကြီးများဖြင့်
 ချောက်ကွယ်ကုန်၏။
 သို့သော် ကြွေပြင်မှ မကောင်းဆိုးဝါး
 ကောင်ကြီးအချို့မှာ ထွက်မြဲထွက်သံ...
 ထို့အတူ ကျွန်းပင်ညီအစ်မအပေါ်မှာ

လည်း မကောင်းဆိုးဝါးကောင်ကြီးနှစ်
ကောင် ဆင်းပြီ... ဆင်းဆဲ။

ပျဉ်ပုံကြီးရွာခံ အောက်လမ်းဆရာ
မှာ သိုက်ဆရာကြီးအား ဤအချိန်တွင်
မှာပင် သိုက်တံခါးဖွင့်ရန် ပြောဆို၏။

ဆရာကြီး သိုက်တံခါးဖွင့်ဖို့ အချိန်
ကျနေပါပြီ။

သိုက်ဆရာမှာ အောက်လမ်းဆရာ
တို့ ပထမကားမှ ပြန်မပြောချေ။ ခေါင်း
သာ တစ်ချက်ညှိတံ၏။

လေပြင်းတို့မှာ ပို၍ပင် ဆူညံပွတ်
လေတိုက်စွာ ပြင်းစွာ တိုက်ခတ်၏။
တံခါးဖွင့်သည့်အလားပင် ဖြစ်၏။

သိုက်ဆရာကြီးမှာ ကန်တော့ပွဲ
တွင် ပွဲပေး၍ထားသော ဆေးကြိမ်လုံး
တို့သူတာ ဝတ်တို့ စုစုစုံစုံစုံကြည့်
၏။

ဝတ်တို့မှာ သိုက်ဆရာ၏အကြည့်ဆိုး
တို့ မခံနိုင်၍ မျက်လွှာချ၏။ ထိုအချိန်
မှာပင် အောက်လမ်းဆရာ၏တပည့်နှင့်
သိုက်ဆရာ၏ တပည့်နှစ်ယောက်တို့
အား ဝတ်တို့ကြည့်၍ အချက်ပေးလိုက်
၏။ တပည့်နှစ်ယောက်တို့မှာ ခြုတ်ခြည်း
ပင်ထ၍ ဝတ်တို့ဖမ်းချုပ်ထားရာမှ ဆွဲထု
တော်မတ်ရန်စေ၏။

သိုက်ဆရာကြီးမှာ ကန်တော့တွင်
ပွဲတင်ထားသော ဆေးဓားကို သူတာ

သူ၏တပည့်ဖြစ်သူ အောက်လမ်းဆရာ
အား ပေးလိုက်၏။ ဝတ်တို့မှာ ပါးစပ်ဝှက်
အဝတ်ဖြင့် ဆွဲပိတ်ထားလေသော်လည်း
ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် မျက်လုံးအစုံမှာ
ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်နေ၏။

“ဟဲ့... ဥစ္စာစောင့်မ... နင့်အစ်မကြီး
ကို ခေါ်ပြီး သိုက်တံခါးဖွင့်ပေးမလား”

ဝတ်တို့မှာ သိုက်ဆရာကြီးအား ခေါင်း
ခါပြ၏။

“ကောင်းပြီ... အသာတကြည်ပြော
လို့မရရင် ငါ့အစွမ်းအစနဲ့ ဖွင့်ရမှာပေါ့
လေ”

သိုက်ဆရာကြီးမှာ သူ၏ တပည့်
အောက်လမ်းဆရာကြီးအား ခေါင်းညှိတံ
အချက်ပေးလိုက်၏။

အောက်လမ်းဆရာမှာ တပည့်နှစ်
ယောက် ဆွဲကိုင်၍ မတ်မတ်ရပ်စေသည့်
ဝတ်၏ဆံပင်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အနောက်
ဘက်သို့ ဆွဲယူလှန်ချလိုက်၏။

ဝတ်တို့မှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ကြိုးဖြင့်
ချည်တုပ်ထားလေ၍ မရန်းသာ၊ မလှုပ်
သာချေ။ သို့သော် ဝတ်၏ လည်ချောင်း
မှာ ထင်းထင်းကြိုးပေါ်၏။ အောက်လမ်း
ဆရာမှာ... သိုက်ဆရာကြီးအား အကြည့်
တစ်ချက်ပို၏။ သိုက်ဆရာမှ ခေါင်းညှိတံ
ပြ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သိုက်ဓားသည်
ထိ၏လည်ချောင်းသွေကို လိုးဖောက်
ထုတ်တော့၏။ သွေးရဲရဲနီနီတို့တွင်လည်
ချောင်းမှ ပန်း၍ ထွက်၏။

ဝတ်တို့မှာ အသားတို့ တဆတ်ဆတ်
ထုန်၏။ အကြောတို့ တဖျပ်ဖျပ် ဆွဲ၏။

သွေးတို့မှာ ပန်း၍ မထွက်တော့ဘဲ
မိ၍ ထွက်ကျလာချိန်တွင် ဝတ်တို့မှာ မျက်
ခြုံလိုက်၍ အသက်ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဝတ်အလုံးမှာ မြေ
ထုန်တည်းခမန်းပွတ်ပွတ်ညှိ၏။

အင်္ဂလိပ်စက်နာရီဖြင့် ငါးမိနစ်ခန့်
အကြာတွင် ဆူပွတ်နေသော အသံထု
အားလုံး တိုးတိတ်ကြီး ရပ်သွား၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝတ်အားချုပ်နှောင်
ခန်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွားသည့် သတင်း
အစအနကို ခြေရာခံ၍ လိုက်လာကြ
သော မောင်မောင်ကြီးနှင့် ခေါလေးတို့
နှစ်ယောက်မှာ သိုက်ဆရာ၊ အောက်
လမ်းဆရာနှင့် တပည့်နှစ်ယောက်ကို
တွေ့လိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝတ်တို့မှာ လည်ချောင်း
သွေးဖောက်ခံရပြီး သေဆုံးနေပြီကို
ဆင်မောင်ကြီး မသိသေးချေ။

မောင်မောင်ကြီးမှာ ခေါလေးအား
အနီးဆုံး သစ်စုတ်စခန်းမှ လူများကို
ပြော၍ ခေါ်စေပြီး သူကိုယ်တိုင်မှာ ဝတ်

နှင့် သိုက်ဆရာအုပ်စုကို သစ်ပင်
အကွက်များမှ ချောင်းကြည့်ကျန်ရစ်
လေ၏။

သိုက်ဆရာအုပ်စုမှာ ဝတ်၏လည်
ချောင်းသွေးရဲရဲဖြစ်၍ သိုက်တံခါးဖွင့်ရန်
ပြင်ဆင်နေစဉ်မှာပင် သေဆုံးနေပြီဖြစ်
သော ဝတ်ကို မောင်မောင်ကြီး တွေ့မြင်
သွားပြီး အသက်မရှိတော့ပြီဖြစ်သော
ချစ်ဇနီးကို တွေ့မြင်သွားကာ သွေးတို့
ဆူပွတ်သွားလေတော့သည်။

စိတ်ဆင်ရိုင်းကို ရွန်းအုပ်၍ ခန့်
တော့သော မောင်မောင်ကြီးမှာ သိုက်
ဆရာအုပ်စုကို လက်ထဲတွင် ခြေခံဆင့်
လက်စောင်ယူဆောင်လာသော ငါးကျွန်
တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ဝင်ရောက်ဖိတ်
နှက်တော့၏။

သေဆုံးနေပြီဖြစ်သည့် ဝတ်၏မျက်
နှာသည် မောင်မောင်ကြီး၏ စိတ်ကို
ဒေါသပူးကပ်လာပြီး ဖိုက်နှုတ်ခြင်းဖြစ်
လေ၍ သိုက်ဆရာနှင့် အောက်လမ်း
ဆရာအုပ်စုမှာ အလဲလဲအတွဲတွဲဖြင့်
သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ကာ လဲကျသူလဲ
ကျ၊ ထွက်ပြေးသူထွက်ပြေး ဖြစ်တုန်ကြ
တော့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ခေါလေးခေါ်
ဆောင်လာသော သစ်စုတ်စခန်းမှ လူ
များရောက်ရှိလာပြီး ခေါ်လိုက်သတ်ဖြတ်

ထားသည့် လူသတ်သမား သိုက်ဆရာ
အုပ်စုကို ဖမ်းဆီးကာ ပျဉ်ပုံကြီး ခုံစခန်း
သို့အပ်နှံလိုက်လေတော့၏။

ဇနီးသည် သေဆုံးခဲ့သော မောင်
မောင်ကြီးမှာ စိတ်၏ခြေရာသည် အရက်
တင် ဖြစ်၏ဟူသော ခပ်ညှည့်တို့၏ လမ်း
တိုလိုက်ကာ သူရာမေရိယာကို ကျူး
လွန်၍ အရက်ကို ဖိုးလင်းဖိုးချုပ်သောက်
လေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် သားလေးမောင်ဝိုင်း
ချစ်မှာ ရွာလယ်တွင် မကွပ်ကြီးထိုးပြီး
ရှင်ဖြူနု မောင်ရင်လောင်ဘဝသို့
အောက်နေပြီဖြစ်၏။

ဗျက်မြင် အမေအိုကြီး ဒေါ်နန်းမှာ
မြေးဖြစ်သူ၏မိခင်၊ သားဖြစ်သူ၏ ဇနီး
အလှူဒါလိတာမကြီးအဖြစ် ဦးစီး
ဦးဆောင်ပြုမည် ရွေးမဖြစ်သူ ဝတီ၏
အဖြစ်ဆိုးကြောင့် အလှူရက်အတွင်း
ဗျက်ရည်ကိုသာ အဖော်ပြု၏။

အလှူရက်အတွင်း မောင်မောင်
ကြီးမှာ အရက်သမားကြီးဘဝဖြင့် အလှူ
ရေစက်ခွက်ကို ကိုင်၍ ရေစက်ချ၏။

ရေစက်ချခွက်မှ ရေနုနှင့် မောင်
မောင်ကြီး၏ မျက်ရည်တို့အပြိုင်အဆိုင်
ကျ၏။

မောင်မောင်ကြီး၏သားငယ်မောင်
ဝိုင်းချစ်လေးမှာ အမေဖြစ်သူအား မေး
၏။ သားငယ်စိတ်ဆင်းရဲသောကဖြစ်မှာ
မိုး၍ အဘွားဖြစ်သူနှင့် ဖခင်ဖြစ်သူတို့မှ
မိခင်ဖြစ်သူ ဝတီခရီးလွန်နေသည်ဟု
မှသားစကားဆိုကာ လိမ်ညာထားကြ
၏။ သို့သော် မောင်ဝိုင်းချစ်လေးမှာ ယုံ
ကြည်ပုံ မရစေချေ။

ဤသို့ဖြင့် ရွာဦးဆရာတော် ၏
တရားဟောပြောအပြီး မောင်ဝိုင်းချစ်
လေးအား ဆံချ၏။ သင်္ကန်းစည်းပေး၏။
ဤမောင်ဝိုင်းချစ်အား ဆရာတော်ကြီး
မှ ရှင်ရေဝတဟု ရှင်နာမည်ပေး၏။ ရှင်
ရေဝတသည် မောင်မောင်ကြီးအား
ဒုတိယအကြိမ် မိခင်ဖြစ်သူ ဝတီအား
မေးပြန်၏။

“ဒကာကြီး - ကျုပ်ဒကာမကြီး - ပြန်
မရောက်သေးဘူးလား”

မောင်မောင်ကြီးမှာ သားငယ်ဖြစ်
သူ ကိုရင်လေးအား ပဇာသို့ ခြေရမုန်း
မသိ၍ ငေးငိုင်း၏။ မျက်ရည်ထွေထွေ
ကျ၏။ အဆုံးတွင် အရက်မှူးမှူးဖြင့် ကိုရင်
လေးအမေ သေပြီဟု တုံးတံတိ ခြေ
ကြားလိုက်၏။

ရှင်ရေဝတမှာ ဖခင်ဖြစ်သူ ဒကာ
ကြီးအား တွေ့၍ စိုက်ကြည့်၏။ ပြီးသော်

ဦးကျောင်းကြီးရှေ့ရှိ ဇောမိညောင်
ခံအောက်သို့သွားကာ သင်္ကန်းစည်း
ချုပ်ရည်သုတ်နေလေ၏။

သားငယ်ဖြစ်သူ ရှင်ရေဝတအား
ဤမောင်မောင်ကြီး ရှိက်၍ပင်
ချုပ်ရည်ကျကာ ဝို၏။

သောကပရိဒေဝဟူသည့်နှစ်ဆယ့်
နှစ်သော သောကမီးတို့ မောင်မောင်
ကြီး၏ ဓမ္မာကိုယ်အစဉ်နှင့် စိတ်အစဉ်ကို
သောင်မြိုက်လေ၍ မောင်မောင်ကြီးမှာ
ဥပနာဂတ်ဈာန်တွင်ရှိသော ကိုကြက်
သားအရက်ဆိုင်သို့ သွားကာ အရက်
သုံးအစားသောက်၏။

အလုပ်လည်း မလုပ်တော့ချေ။
ချစ်ရုန်းလည်း မသိတော့ချေ။

ကျွန်ုပ် စာရေးသူ ကို သူဇနီး
အကြောင်း ပြောပြနေသူ မောင်မောင်
ကြီးမှာ နှစ်ဆယ့်နှစ်ပါးသော သောက
ပရိဒေဝနှင့် အယ်ကိုဟောခေါ်အရက်
မိစ္ဆလောင်စွာလောင်မြိုက်ခံရခြင်း
ကြောင့် မျက်ရည်တို့ ထွေထွေ ကျဆင်း
လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ် စာရေးသူမှာ လူ့ဘဝကို ဓမ္မ
သောအရမောင်မောင်ကြီး၏ဘဝနှင့်
နှိုင်းတွဲမြင်ကာ ဤသို့ သုံးသပ်ရှုမြင်
၏။

ကောင်းကင်သမုဒ္ဒရာ၌ ပြေးရောင်
ပုန်းနေပေမယ့် အသေမလွတ်နိုင်။

နေည ကုန်ဆုံးနေခြင်း မဟုတ်။
မိမိသက်တမ်းကုန်ဆုံးနေခြင်းဖြစ်၏။

တရားမသိ၊ တရားမရသေးသမျှ
အပါယ်တံခါး မပိတ်ချေ။

ကိုလေသာကို အသိနှင့် စင်ကြယ်
ပွား၊ ဉာဏ်နှင့် ပယ်စွာသတ်ပါ။

လောင်စာမီးငြိမ်း၍ သောကမီး
မပွားချင်လျှင် မဂ္ဂင်အလုပ်ကို လုပ်ပါ။

အို ရာက နာရသော တာလ
မရောက်မီ ဝိပဿနာအလုပ် လုပ်ပါ။

တကျာခိုင်းသည်ကို ကျွန်ုပ်ပီလုပ်
နေသရွေ့ အပါယ်လေးပါးမှ လွတ်နိုင်
ဟူသော မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး၏ ဆို
ဆုံးမချက်များကို တွေးမြင်မိပါတော့
သည်။

ကျွန်ုပ်စာရေးသူကတော့မူ မောင်
မောင်ကြီးလို လူတော်တစ်ယောက်
သည် လောကဓံတရားရှစ်ပါးနှင့် ကြုံဆုံ
ခဲ့ရပြီး အရက်၏ ကျွန်၊ တကျာနာမှာ နှစ်
ခြင်းသည် လူညံတစ်ယောက်ဟူသာ
သုံးသပ်ရှုမြင်မိပါတော့သတည်း။

နန္ဒဝင်းကျော်ခေါင် (အတ္ထုပ္ပတ္တိ)

အလွန်ပိုမိုရိပ်

နှင့်

သိုက်စောင့်

အလွန်ပိုမိုရိပ်နှင့်

သိုက်စောင့်

တောင်းပန်ခြင်း (စာအုပ်အတွက်)

အချိန်ကာလအားဖြင့်..

၁၉၅၃ - ခုလောက်က ကျွန်တော်
လူတန်းကျောင်းသားဘဝဖြစ်ပါသည်။
ဆိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့တိုက်နယ်တစ်ခု
မှာ အစိုးရမူလတန်းကျောင်းသား
ဘဝဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့
တိုက်နယ်တစ်ခုလုံးမှာ အစိုးရမူလတန်း
ကျောင်းဟူ၍ တစ်ကျောင်းသာရှိနေပြီး
သတ်လုပ်ပိဋကတ်လေးများလာရောက်
ညှာသစ်ကြားကြသည်။ ထိုကျောင်းမှာ
အခုအထိ ရှိနေသော အနောက်ရွာ
လူတန်းကျောင်းပင်ဖြစ်သည်။

မူလတန်းကျောင်းရှိရာ အနောက်
နှင့် ကျွန်တော်တို့အရှေ့ရွာမှာတစ်ဝိုက်

သာသာဝေးဝေးရှိရာအကြားမြေပြင်
ကုန်းတန်းကြီးတစ်ခုရှိသည်။ ထိုကုန်း
တန်း၏ အလယ်လောက်တွင် ရှေးဝေ
သဏီကပင် ကျောင်းရာပျက်ကြီးတစ်ခု
ရှိသည်။ အလွန်မြင့်မားသော အုန်းဆင်
ထန်းပင်များနှင့် သက်တမ်းရှည် ညောင်
ကြတ်ပင်များ၊ ပိန္နဲပင်၊ သရက်ပင်များ
အုပ်စိုင်းနေသဖြင့် နေရာသိလမ်းသွား
လမ်းလာများနေရုံမရှိဘဲ နားနေရာလည်း
ကောင်းလှသည်။ ထိုကျောင်းရာပျက်
ကြီးနှင့်ကပ်လျက်ရပ်ကွက်ရှိရာပျက်တုခေါ်
သော ရွာပျက်တွင်လည်း သစ်ပင်အစုံအ
များထူထပ်စွာပေါက်နေသဖြင့် လမ်း
လှမ်းမှကြည့်လျှင် နာနာကလေးကြီးတစ်

တောင် အိပ်မောကျနေသည်အလား ထပ်မှတ်ကြရသည်။

ကျောင်းရာပျက်ကြီး၏ မြောက်ဘက်တွင် အပေါ်ပိုင်း ဂြိုဟ်နေသော တစ်ဝဂ္ဂစေတီပျက်ကြီးနှင့် စေတီလား။ အစိုးအိုးလား မခွဲခြားနိုင်သော အုတ်ပုံကြီးနှစ်ခုမှာလည်း ပိစပ်ပင်များ ဝန်းရံလျက်ရှိနေလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ပင် အနီးစောင်းချုံတောထဲတွင် စေတီမည်းမည်းကြီးတစ်ဆူလည်း ရှိသည်။ ထိုစေတီပျက်များကြားက လမ်းကြောင်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ အရှေ့ရွာဘက်သို့ ဆင်းလိုက်လျှင် ကုန်းစောင်းမြေတစ်နေရာတွင် လူသူ ကျွဲနွားများ ဖြတ်သွားပါက မြေအောက်လိုက်ခေါင်းထဲမှ ခုန်းခုန်း ခုန်းခုန်းနှင့် လိုက်သံများ ဝပ်လှမ်းလှမ်း တောင်ကြားနေရသည်။ ရှေးလူကြီးများ စကား အရဆိုလျှင် သူတို့ ငယ်စဉ်က လိုက်ခေါင်းထဲမှ ရွှေငွေသံများ တရွှင်ရွှင်ကြား ရကြောင်း ပြောပြကြသည်။

ကျွန်တော်တို့လူငယ်များ ကျောင်းဆင်းပြီးပြန်လာလျှင် အိမ်သို့ တန်းမပြန်ပဲ ထိုစေတီပျက်နားတွင် လွယ်အိတ်ကို စုပုံပြီး စစ်တိုက်တန်းကစားလေ့ရှိသည်။ တစ်ခွဲစာအစိုးရတပ်၊ တစ်ခွဲက အလံနီကွန်မြူနစ်တပ်၊ ကစားရသည်မှာ

အလွန်ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ သို့ကစားကြသည်ကို နွားကျောင်းရဲလားကြည့်လေ့ရှိသော အစိုးရလူအားက “စစ်တိုက်တန်းတော့ မကစားကြနဲ့ကွာ - တိုင်းပြည်အခြေအနေကလည် မကောင်းတော့ နိမိတ်မရှိတာမလုပ်ပါ။ ဟူ၍ ဂေကဂေပြောဖူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အနောက်ရွာဘုန်းကြီးကျောင်း အပြင်က ကြာနီကန်ခေါ် (ကုလား) ကတွင် ရေကူးကစားကြပြန်သည်။

တစ်နေ့တွင် စစ်တိုက်ကစားပြီး အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ အမေက ခါး၍ဆူပါတော့သည်။ အဆုတ်ထဲရှိတင်မဝါးခြမ်းပြားနဲ့ တင်ပါးကို အဆော်ခံရတော့သည်။ အမှန်တော့ ကျောင်းရာပြင်တွင် နွားကျောင်းသော အစိုးရလူအောင်၏ လက်ချက်ပင်ဖြစ်သည်။ အမေက မှတ်သားအောင် ရိုက်နှက်ပြီးမှ ဆုံးစကားပြောပါသည်။

“သားကို မကစားစေချင်လို့ ဆူတယ်ဟုတ်သား။ ကြာကန်မှာ ရေကူးတယ်ဆိုတာ မိုးတွင်းမှာ ရေနက်တယ်။ တစ်ခုဖြစ်ရင် အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ကစပြီး ရေမကူးရဘူးကြားလား။ နောက်တစ်ခုစစ်တိုက်တန်းကစားတဲ့နေရာ၊ ကျောင်းရာပြင်ကွင်

အထိပျက်နားဆိုတာ ရွာကမိန်းမတွေ ထောင် မသွားရဲကြဘူး။ သားတို့မို့လို့ အကြောက်မရှိချုံတိုးပြီး ကစားရဲကြတာ။ အဲဒီနေရာမှာ အစောင့်အရှောက်မြွေကြီးနှစ်ကောင် ရှိတယ်တဲ့။ အစောင့်ဆိုတာ လူစားလဲ ချင်ချင် လိပ်ပြာလှ သူတို့ အသက်ကို နတ်ယူသွားတတ်တယ်သားရဲ့။ ဒါတွေရှိနေလို့ သွားပြီးမကစားကြနဲ့နော်။ အဲဒီစေတီပျက်တွေအကြောင်း အမေပြောပြဦးမယ်”

“အမေတို့ငယ်ငယ်တုန်းကတစ်နေ့မှာ ကျောင်းရာပြင်စေတီပျက်တွေကို သိုက်တူးဖို့ သိုက်ဆရာတစ်ဦး ရောက်လာပြီး ညမောင်မောင်ထဲ တူးဆွရာတွေ ချကြတုန်းမှာ ရောမောလှပတဲ့ မိန်းမလေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး “ဆရာတို့ မောမောနဲ့ ရေသောက်ကြပါဦး” လို့ ပြောတာကို တစ်ယောက်က ခေတူး လှမ်းလို့အယူမှာ ရေဘူးက မြွေကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နေလို့ လွှတ်ချလိုက်တာတစ်ကွင်းလုံး ရေတွေ ပြည့်လျှံသွားသတဲ့။ အဲဒါကြောင့် သိုက်တူးသမားတွေ ခေတူးရင်း တချို့က မြွေကိုက်လို့သေ၊ အသေတဲ့လူက မိုးလင်းတဲ့အထိ မြေပြင်တို့ရေထင်ပြီး ကူးနေကြတာ။ မနက်စောစော အသိုးဦးရွှေဘုန်းနွားအစာကျွေး

ရင်း “ဟေ့လူတွေ - ဒါ သာလုပ်တာလဲ” လို့ ပြောမှ ရေကူးရပ်သွားကြသတဲ့။ ဒီနေရာက ရတနာသိုက်ရှိတဲ့နေရာဆိုတော့ အစောင့်အရှောက်တွေနဲ့ ဒီလို ရှိခဲ့တယ်သားရဲ့”

၂၃၆

တစ်နေ့တွင် အသိုး ဦးချမ်းမြ ခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အပြေးကလေး ရောက်သွားကြသည်။ အသိုးမှာ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီး အရင်ကလို တုတ်တော့က်တစ်ချောင်းနဲ့ ရွာထဲ မရောက်ဖြစ်တော့ အိမ်မှာပဲ လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ပတ်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်နဲ့ အရင်နှစ်များက ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ကျွန်တော်ရယ်၊ မောင်တင်မြရယ်၊ ဇိုးချစ်ဦးရယ်၊ ဒုတိယတန်းနဲ့ တတိယတန်းဆုံးတူးရွှန်စွာ အောင်မြင်ခဲ့ကြသဖြင့် အသိုးက ကျေနပ်ကာ “ဒါမှ ငါ့ပြေးတဲ့ - တစ်နေ့မှာ ရုံးတစ်လုံး ဓားတစ်စင်း အစိုးရ

အရာရှိတွေ ဖြစ်လာမှာ” ဟု ဂုဏ်ယူဝင့်
ကြားပြီး မုန့်စားကစားပေးလေ့ရှိသည်။
သရုပ်လည်း ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်မှာ
မုန့်စားရမည်အထင်ဖြင့် အပြေးအလွှား
လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်
သည်နှင့် ခိုးချစ်ဦးက ဦးစွာသတင်းပို့
လိုက်သည်။

“အဘိုး - ကျွန်တော်တို့ သုံး
ယောက်ရောက်ပါပြီ ခင်ဗျား”

ခိုးချစ်ဦးအသံကြားလိုက်ရသဖြင့်
အဘိုးမှာ အိပ်ရာထဲ လှဲနေရာမှ ထထိုင်
လိုက်ပြီး-

“ဟင်း - မင်းတို့ မျောက်သုံးကောင်
ရောက်လာကြပြီကိုး။ မင်းတို့ကို နားရင်း
ထိခိုက်စေတာဟေ့”

အဘိုးစကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့
အားလုံး ဇက်ကလေး ပုဝင်သွားကြပြီး
ထစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်လှမ်း
ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့က လူဆိုးတွေပဲ။ အမေသုံး
ယောက်စလုံးက အဘိုးမြေးတွေ ဆုံးမ
ဝေး ပါဦး လာပြောလို့ ဆုံးမမလို့ မင်း
တို့တိုခေါ်တာ”

“ကျွန်တော်တို့ ဘာများ ဆိုးမိလို့လဲ
အဘိုး”

“ဟင် - ဆိုးတယ်ဆိုတာ လူကြီး
မိဘ ပြောမရ၊ လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီး ဆိုး
တာကတစ်မျိုးကွ။ နောက်တစ်မျိုးက
ဘယ်မှာပဲနေနေ၊ ဘယ်ကိုပဲရောက်
ရောက်တခြားကလေးတွေထက် ထူးပြီး
မျောက်မွှားအောင်ဆော့တတ်တာလဲဆို
တာပဲကွ။ မင်းတို့သုံးယောက်ဦးဆောင်
ပြီး ကျောင်းရာပြင်ကွင်းစေတီပျက်တွေ
မှာ သွားကစားကြထယ်ဆို၊ ကစားဖို့နေ
ရာရှားလို့၊ မင်းတို့လို မလိမ်မိုး မလိမ္မာ
ကလေးတွေ သွားကစားလို့ မသင့်ဘူး
အစောင့်အရှောက်မြွေကြီးတွေ ရှိတယ်။
သွားမကစားတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီနေ့
ရာနဲ့ပတ်သက်လို့ မင်းတို့ကို ပြောစရာရှိ
တယ်။ အဘိုးလည်း မမိလိုက်တော့ပုံပြင်
ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုလို့မှတ်ထားကြပေ။ ကွာ
ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် အဘိုး
ပြောပြမယ့်ပုံပြင်ကို နားထောင်ရန် နေ
ရာပြင်ထိုင်ရင်းစောင့်နေလိုက်ကြသည်။
အဘိုးမှာ အိပ်ရာဘေးတွင် အသင့်ရှိ
နေသော ရေခဲခွေးအိုးမှ ရေခဲခွေးတစ်ကောင်
ငှဲသောက်လိုက်ပြီး-

“မင်းတို့အားလုံး ကျောင်းရာပြင်
နားက ရဟိုင်းရွာပျက်ကို သိကြတယ်
နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ - သိပါတယ် - အဘိုး”

“ဟိုအရင်တုန်းက တစ်နေ့မှာ အဲဒီ
ရဟိုင်းရွာသား အသက် နှစ်ဆယ်ရွယ်၊
မောင်အေးချမ်းဆိုသူ လူငယ်တစ်
ယောက် ကျောင်းရာပြင်ကွင်းမှာ နွား
ထောင်းရင်းကျောင်းရာပြင်စေတီပျက်
အနီး ဘန်ပွေးပင်ကြီးအောက်မှာ အိပ်
နေလျက်ရှိခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာ အင်
ထန်မေ့ရောမောလှပတဲ့ မိန်းမပျိုလေး၊
တစ်ယောက် တောပန်းလေးတစ်ခိုင်
တိုင်ပြီး စေတီပျက်ကြီး၏ တစ်ဝိုက်ထဲ
ခင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
မောင်အေးချမ်းစိတ်ထဲက “ဘယ့်နယ် -
ဒီတစ်ဝိုက်ဘုရားပျက်မှာ ဘယ်သူမှ
မသွား ပန်းဆီမီးလာကပ်သူမရှိ၊ ချုံက
သူနေသဖြင့် မြွေပါးကင်းပါ။ အန္တရာယ်
မရှိနေသည်။ ဒါကို မိန်းမချောလေး
ထိလေရောသလား” အတွေးနဲ့အတူ
တစ်ဝိုက်အနီးသို့ လိုက်သွားပြီး မချော
လေးတို့ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။
သိပ်မကြာခင်မချောလေးတစ်ဝိုက်
အတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာပြီး မောင်အေး
ချမ်းအား မြင်တွေ့သွားသည်။ မိန်းမချော
လေးမှာ နှစ်လိုဗွယ်တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး
မောင်အေးချမ်းအား သိကျွမ်းခင်မင်သူ
တစ်ယောက်ပမာ လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်
သည်။

“ကိုအေးချမ်း - နွားလာကျောင်း
တာလား။ မနေ့က နွားတစ်ကောင်
ကျွန်မတို့ခြံထဲ ဝင်လာသေးတယ်”

“ဟင် - ဒီနားမှာ ဘယ်မြုံ့လည်း
မရှိပဲနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့မြုံ့က ဘယ်နားမှာမို့လဲ။
ဘာတွေစားသွားသေးလဲဗျာ”

မောင်အေးချမ်းက စိုးရိမ်တကြီး
ပြန်မေးလိုက်သဖြင့် မိန်းမချောလေးက
အသံထွက်အောင်ပင် တစ်ချက်ရယ်
မောလိုက်ပြီး-

“အဟိ - ဟိ - ဟိ - ဘာမှစားမသွား
ပါဘူးရှင်၊ သိပ်လဲ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့။ ကျွန်မ
တို့မြုံ့အိမ်က ဒီနားသစ်တောအင်းဘေး
နားမှာလေ။ ကိုအေးချမ်းရောက်ဖူးတယ်
ရှိအောင် လိုက်လည်ပါဦးလား”

မောင်အေးချမ်းမှာ လူပျိုတာလ
သားပီပီအရလိုတစ်ခင်းမိန်းမကလေးတစ်
ယောက်က အိမ်လည်ခေါ်တော့ ဘာမှ
စဉ်းစားမနေတော့ပဲ စိန်ခေါ်ရင် တိမ်ခေါ်
မက အိမ်ပေါ်ထိလိုက်မယ့်အစားချွန်နို့
နှစ်ခါခေါ်လိုက်ရပြန်ပြန်ပြီးလုပ်တာ-

“ခေါ်ရင် လိုက်မှာပေါ့ - ဗျ”

ဟု တစ်ချက်သာ ပြောလိုက်ပြီး
မိန်းမချောလေးနောက်သို့ စွေခနဲ က
လိုက်သွားခဲ့သည်။ မကြာလိုက်ပါ၊ ခြံဝင်း
ကြီးတစ်ခုအတွင်းက အိမ်ကြီးတစ်ခုတို့

333

ဦးခေါင်းလှည့်ထားသောမြေရပ်ကလေး တစ်ဝက်တစ်ကောင် ပါရှိနေသည်ကို စိတ်ထဲကထူးဆန်းနေသည်ဟုထင်မှတ်ပြီး လက်စွပ်ကလေးအား ဝေးကြည့်နေစဉ်မှာ ထိန်းမရအောင် ငိုက်မြည်းလာသဖြင့် တဝါးဝါး သမ်းပစ်လိုက်ရသည်။ ငှက်ပျောသီးစားထားသဖြင့် ဗိုက်လေးပြီး အိပ်ချင်လာခြင်းဖြစ်မည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ မောင်အေးချမ်းငိုက်မြည်းနေသည်ကို မြသက်ဖြူက မြင်တွေ့သွားပြီး -

“ကိုအေးချမ်း အိပ်ချင်နေလို့လား။
ဒါဆို - လာလာ - ဒီအခန်းထဲမှာ ခဏနားရင်း အိပ်လိုက်ပါလား။”

အိပ်ခန်းတစ်ခုအတွင်း ခေါ်သွားပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ မောင်အေးချမ်းမှာ ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွားသည်ဆိုသော်လည်း နီးတစ်ဝက်၊ အိပ်တစ်ဝက် ဖြစ်နေသည်။ မြသက်ဖြူသူအနားသို့ ရောက်လာသည်ကို သိလိုက်ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် မောင်အေးချမ်း အိပ်ပျော်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

■ ■ ■

မောင်အေးချမ်း အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်းကြည့်ရင်း မြသက်ဖြူကို ရာဇဇေနေမိသည်။ မိမိအိပ်နေသောနေရာမှာ မြသက်ဖြူတို့အိပ်မဟုတ်ပဲ ကျောင်းရာပြင်ဘုရားပျက်နားက သန့်ပွေးပင်ကြီးအောက် ခြစ်နေကြောင်း သိရသည်။ မောင်အေးချမ်း၏ အခြေအပျက်မှာ အိပ်မက်ဟုသာ ပြောရသော်လည်း လက်တွင် ဝတ်ထားသော ကျောက်နီလက်စွပ်က သက်သေပြလျက် ရှိနေသည်။ မောင်အေးချမ်းမျက်လုံးထဲတွင်လည်း ချောမောလှပချစ်စရာ ကောင်းသော မြသက်ဖြူ၏ ရုပ်ပုံလွှာကို မြင်ယောင်ပြီး ယူကြိုးမရ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

အိပ် ပြန် ချောက် သော အခါ မြသက်ဖြူကိုသာ သတိရမြင်ယောင်ပြီး မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်ဖြစ်ကာ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ရောဂါပိုဆိုးလာပြီး နေပြင်လေအရှုရင့်လေဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ မိဘများကလည်း မောင်အေးချမ်းခံစားနေရမှုကို ကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ကြရသည်။ တစ်နေ့တွင် မောင်အေးချမ်းအောက်ညီမဝယ် ပုစွန်မက ကိုကြီးမှာ လက်စွပ်တစ်ကွင်းဝတ်တာ တွေ့ရကြောင်း ပြောလာသဖြင့် မိဘများမှာ အံ့သြထိတ်လန့်

စွာဖြင့် မောင်အေးချမ်းအား မေးမြန်းကြည့်ရာ သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်မှန်အား ပြောပြသည်။ မိဘများမှာ အလွန်ပင် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်သွားကြပြီး မကြာသာအဆုံး ရွာဦးကျောင်းက ဖိုးသူတော် ဉာဏ်ကျယ်ကို ပင့်ခေါ်ပြသကြလေသည်။

ဖိုးသူတော် ဉာဏ်ကျယ်မှာ ဂန္ဓီရသိပ္ပံနှင့် လောကီပညာအင်းအိုင်ခါးလှည့်လက်ပွေ့မန္တန်များကို နှစ်စဉ်သင်ကြားပြသော မောင်အေးချမ်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံအား မေးမြန်းကြည့်ပြီး ဝတ်ထားသော လက်စွပ်ကိုလည်း သေချာစွာ ကြည့်ရှုသည်။

“အိမ်း - ဒီကောင်ဟိုစေတီပျက်နားမှာ စောင့်ရှောက်နေတဲ့ မြေညီအစ်မနဲ့ တွေ့လာခဲ့တာကိုးကွယ်။ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောတာက ဒီညီအစ်မနစ်ယောက်ဟာ မိဘတွေဆုံးပါးသွားတော့ရှိသမျှရတနာတွေကို ရွက်လှေကြီးနဲ့ တင်ပြီး အိန္ဒိယနိုင်ငံက ထွက်ပြေးလာကြတာတဲ့။ အဲဒီလို ရွက်လှေကြီးနဲ့ ပင်လယ်ပြင်ဖြတ်တော့ ဒီကုန်းတန်းမှာ တိုက်မိပြီး ရွက်သင်္ဘောကြီးလဲ ပျက်၊ ပါလာတဲ့သူတွေလည်း သေဆိုတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာမက်မောတဲ့ ညီအစ်မမြွေဘဝနဲ့ပဲ ဒီဥစ္စာတွေ စောင့်ရှောက်နေကြရတာတဲ့။ တချို့က

လည်း ဘုရားသိုက်ဆိုပြီး ပြောကြတယ်။ ဒါတော့ ဘယ်သူမှ အတင်မပြောနိုင်ဘူး၊ မဟုတ်လား။ လက်စွပ်မှာပါတဲ့ မြေရပ်ကလေးကတော့ အထင်အရှားပဲကွယ်။

ဟု ပြောပြီး ဖိုးသူတော် ဉာဏ်ကျယ်မှာ ငွေပြားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လက်စွပ်တစ်ကုံးအား မောင်အေးချမ်းလည်ပင်းသို့ ဆွဲပေးလိုက်သည်။ ရွှေလက်စွပ်ကို မိဘများ သိမ်းဆည်းထားရန်နှင့် မောင်အေးချမ်းအား ကျောင်းရာပြင်ကွင်းသို့ နွားကျောင်းမလွှတ်ရန် မှာကြားခဲ့ပြီး ရွာဦးကျောင်းသို့ ပြန်သွားလေသည်။

မောင်အေးချမ်းမှာ ဖိုးသူတော် ပြန်သွားပြီး အကောင်းပကတိဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ မိဘများကလည်း အလွန်ပင် ဝမ်းသာလျက် အရင်ကလို သူ့အား စောင့်ကြည့်နေကြသည်ဆိုသော်လည်း လယ်သမား၊ ယာသမားများဖြစ်ကြသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ မောင်အေးချမ်းအား အိမ်တွင်ထားပြီး ထွက်သွားရသည်လည်း ရှိခဲ့သည်။ ထိုသို့ နေလာရင်း တစ်နေ့တွင် မိဘများ လယ်ထဲက ပြန်လာရာ မောင်အေးချမ်းအား အိမ်တွင် မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပူကာ တစ်ရွာလုံးအနှံ့ လိုက်ရှာကြသည်။ လုံးဝမတွေ့ရတော့မှ အိမ်သို့ ပြန်လာပြီး သိမ်းထားသော လက်စွပ်အား

ပြန်ရှာရာ မတွေ့ရတော့မှ ပို၍ပင် ဝမ်းနည်းပူဆွေးဖြစ်ကြကာ ရွာသားများနှင့်အတူ လူစုခွဲပြီး တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ လိုက်လံရှာဖွေကြရလေသည်။

ရွာသားများ တီးတိုးစကားပြောဆိုနေကြသည်မှာ ကျောင်းရာပြင်စေတီပျက်နားက ဇုန်းဇုန်းမြည်သိုက်မှာစောင့်နေသော မြွေညီအစ်မက ခေါ်သွားလေသည်လား။ ဒါမှမဟုတ်ပဲ သတ်၍ပင်ပစ်လေသည်လားအမျိုးမျိုး ဝေဖန်ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေသည်။ မောင်အေးချမ်းအား လိုက်လံရှာဖွေကြသည်မှာ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် တစ်လပြီးတစ်လ သာကြာညောင်းလာသော်လည်း ဘယ်သတင်းကိုမျှ အစအန မရရှိကြ။ သေဆုံးသွားပြီဟု ပြောရအောင် ကလည်း အလောင်းအား မည်သည့်နေရာမှာမှ မတွေ့ကြရသဖြင့် မိဘများနှင့်ရွာသားများမှာ လူပန်းစိတ်နွမ်းဖြင့် ဘယ်လိုမှ ဆုံးဖြတ်မရ ဖြစ်နေကြရကာ မောင်အေးချမ်းအလောင်းတို့ ရှာဖွေခြင်းအား လက်လျှော့လိုက်ကြရလေသည်။

ထိုအချိန်ကစပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာကြာကာ ရဟိုင်းရွာမှာလည်း နီးစပ်ရာရွာများသို့ တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် ပြောင်းရွှေ့သွားကြသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း လူသူ

ကင်းမဲ့ကာ ဒဏ္ဍာရီထဲက ရွာပျက်ကြီးတစ်ခုအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်မှာ အစိုးရတို့ လူပျိုပေါက်အရွယ် ရောက်လာတဲ့တစ်နေ့ပေါ့။ နွားကျောင်းသားများ ပြောစကားအရ ကျောင်းရာပြင်စေတီပျက် အကြိုအကြားမှာ လူစိမ်းအဘိုးအိုတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရတာသုံးလေးရက်လောက် ရှိနေပြီဆိုပြီး သူကြီးကို လာပြောကြတယ်။ အဲဒါနဲ့ လူကြီးတွေက သိုက်ဆရာသိုက်တူးဖို့လာတာများလား သွားပြီးဖမ်းမြန်းကြရာ ထိုလူစိမ်း အဘိုးအိုက -

“ကျုပ်နာမည်က ဦးစံထွန်းဆိုး၊ အနယ်နယ် အရပ်ရပ် လှည့်လည်ပြီး သာသနာပြုဘုရားတည်နေတယ်။ အခု ဒီနေရာမှာ မြွေညီအစ်မအတွက် သာသနာပြု ဘုရားတည်ပေးဖို့ တစ်ယောက်ယောက်က တာဝန်ပေးလိုက်လို့လာခဲ့ရတာ။ ဘုရားတည်တဲ့အခါ ရွာသားများကပါ ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးစေချင်တယ်”

ဟု လူစိမ်းအဘိုးကြီး ဦးစံထွန်းက ပြောလိုက်သဖြင့် ရွာလူကြီးများကလည်း

ကူညီပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ရွာထဲတွင် လာရောက်နေထိုင်ပါရန် ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် အဘိုးဦးစံထွန်းမှာ သူကြီးအိမ်တွင်တည်း ဝိုင်းရင်း စေတီပျက်များနေရာမှာ စေတီတည်ရန် ဖြေနေရာ ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ သူကြီးရဲ့အရှိန်အဝါနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများကပါ ကူညီခဲ့ကြသဖြင့် သုံးလအတွင်း ဆယ်တောင်ပြည့်စေတီတစ်ဆူအား တည်ထားနိုင်ခဲ့သည်။ အဲဒီစေတီကို ထီးတော်တင်စေရန်ချလို့ပြီးတဲ့နောက် နေ့မနက်မိုးလင်းတော့မှ လူစိမ်းအဘိုးဦးစံထွန်းတစ်ယောက် အသားတွေ ညိုမည်းပြီး သေဆုံးနေတာ တွေ့ရလေသည်။

အဲဒီမှာတစ်ခုထူးဆန်းတာက သေနေတဲ့လူစိမ်းအဘိုးကြီး ဦးစံထွန်းရဲ့လက်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ ကျောက်နီလက်စွပ်ကလေးပဲ။ လက်စွပ်ကွင်းရဲ့ရွှေသားပေါ်မှာ ကျောက်နီဘက်ဦးခေါင်းလှည့်ထားတဲ့ မြွေရုပ်နှစ်ကောင် ပါနေတာ တွေ့ရတယ်။ လာကြည့်တဲ့ ရွာသားတွေက တအံ့တဩနဲ့ “ဟင် - ဟာ” တို့ရွာမှာ ပြောနေတဲ့ ဒဏ္ဍာရီထဲက မောင်အေးချမ်းရဲ့လက်စွပ်ပဲ။ မောင်အေးချမ်းများ ဖြစ်နေလေမည်လား တစ်ရွာလုံးနှင့်

တစ်နယ်လုံးက အံ့ဩမဆုံး ပြောခဲ့ကြတယ်ကွာ။

နောက်တစ်ခုထူးဆန်းတာက အဲဒီဦးစံထွန်းတည်ထားခဲ့တဲ့ အင်းစောင်းက စေတီမှာ မြွေကြီးတစ်ကောင်ကို အမြဲတွေ့နေရတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ဝမ်းနည်းပန်းနည်းဖြစ်နေသလို တမိုင့်မိုင်တတွေတွေနဲ့ အခုတော့ စေတီနားမှာ မြွေကြီးတွေ ရှိတယ်ဆိုပြီး ဘယ်သူမှ မသွားခဲ့ကြလို့ ဇုန်းဆိုးတောကြီး ဖြစ်နေလေရဲ့ကွယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီနေရာကုန်းကြောတစ်ဝိုက်ရဲ့ ခြေအောက်မှာ ရတနာသိုက်တွေ ရှိနေသလို မြွေအစောင့်အရှောက်တွေလည်း ရှိနေကြတယ်။ မင်းတို့လူငယ်တွေ ပြောမှားဆိုမှားတစ်ခုခုဖြစ်ရင် မကောင်းဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဒီနေရာကို မသွားကြဖို့ အစိုးက အတန်တန် ပြောနေရတာကွယ်။

ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က အဘိုးဦးချမ်းမြေပြောခဲ့သောစကားမှတ်သားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၈၆ - ၈၇ နှစ်က ကျွန်တော်ရွာကိုတစ်ခေါက်ပြန်ရောက်တော့ ရမ်းဗြဲမြို့မှ အောင်လှပြင်ရွာအထိ ကားလမ်းပေါက်နေပြီဖြစ်လို့ ယခင် တစ်လူစေတီနားက ကားလမ်းဖြတ်ဖောက်ထားတာတွေရှိသည်။ ဝှက်ဝှက်ကိုလည်း

ဦးရွှေတင်မောင်မိသားစုက ပြုပြင်ထားသလိုဦးအောင်စံထီးတည်ထားခဲ့သော စေတီကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဒုန်းဒုန်းမြည် ကုန်းမြေတစ်လျှောက်မှာ ယခင် စေတီပျက်တွေအစား ပြုပြင်မွမ်းမံထားသော စေတီများ ထုံးစွေးစွေးနှင့် ဝမ်းမြောက်စွယ်ရာ တွေ့ရှိရသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ချိန်က လူစိမ်းအဘိုးကြီး ဦးစံထွန်း တည်ထားခဲ့သောစေတီမှာ ပြုပြင်သူ ကင်းခဲ့ပြီး ချုံတောထဲမှာ မည်းမည်းထီးထီးဖြင့် ယခုတိုင် ရှိနေဆဲဖြစ်သဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအား မေးကြည့်သောအခါ သူငယ်ချင်းက -

“ဆီဒီစေတီမှာ သိုက်စောင့်မြွေကြီး တစ်ကောင် အမြဲရှိနေလို့ ဘယ်သူမှလည်း မသွားရဲကြဘူး။ စေတီကို ပြုပြင်ချင်ပေမယ့် မြွေကိုတော့ ကြောက်ကြတယ်ကွာ။ တချို့က ဒုန်းဒုန်းမြည်ရတနာ သိုက်ထဲက မြသက်ဖြူနာမြွေတစ်ကောင် အသွင်နဲ့ သူ့ချစ်သူ မောင်အေးချမ်းကို တမ်းတမ်းတတနဲ့ စောင့်နေတာလို့

လည်း ပြောနေကြတယ် - သူငယ်ချင်း”
ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အောင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ငယ်စဉ်က ကြားဖူးသော အဏ္ဏာရီထဲက မောင်အေးချမ်းကို သတိရပါသည်။ ဒါဆိုရင် အခုထိရှိနေသော မြွေကြီးဟာ ဘယ်သူလဲ။ ရတနာသိုက်ထဲက မြသက်ဖြူအမှန်ပဲလား။ မြွေရုပ်ပါသော ကျောက်နီလက်စွပ်ကို တယုတယဝတ်ဆင်ခဲ့သော ဘုရားဒကာ ဦးစံထွန်းမှာ အဏ္ဏာရီထဲက မောင်အေးချမ်းကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး၊ ဦးစံထွန်းတည်ထားခဲ့သော ဘုရားပေါ်မှာ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးနဲ့ ယခုတိုင် မျှော်ငေးလျက်ရှိနေသော မြွေကြီးကိုတော့ သနားမိသည်။ ဘယ်လို ဝင့်ကြွေးနဲ့ ဘယ်တာလအထိ စောင့်မျှော်ငေးမောနေရလေဦးမည်နည်း။ ရင်ထဲက အတွေးများနှင့်အတူ ဒုန်းဒုန်းမြည်စေတီကုန်းမှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

သဗ္ဗေ သတ္တာ ဒုက္ခာ မုဇ္ဈန္တ
ကောင်းစံတိန်း (ဖန်နေဝန်း)

ခူကုန်သော် ...
ဘူးရွက်ကို ထုံးနှင့်ရော၍အုံပါ။
ခံတွင်းပျက်သော်...
ကြိတ်မှန်ရွက်ကို ယိုထိုးစားပါ။

ဆီးချုပ်ဆီးအောင်
တရုတ်စကားပွင့်အနီကို အခြောက်လှန်းပြီး လက်ဖက်ခြောက်ကဲ့သို့ ခတ်၍သောက်ပါ။

ဟိန္ဒူဇာတ်

ဂျပန်ခေတ်အတွင်းက
ထူးဆန်းသော ဇာတ်ဟန်

ဂျပန်ခေတ်အတွင်းက

ထူးဆန်းသော ဓာတ်ဖန်လုံး

ဟိန္ဒူဝေဒ

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် မရောက်
တာကြာလှသော ကြီးတော်ဖြစ်သူ၏
နေအိမ်သို့ရောက်ခဲ့လေ၏။ ကြီးတော်၏
နေအိမ်မှာ ကျောက်မြောင်း အရိုးကုန်း
ရပ်ကွက်အရိုးကုန်းလမ်းအတွင်းဖြစ်၏။
အလုပ်သမားဆေးရုံနှင့်နီးပြီး ကြီးတော်
ကြီး၏ နေအိမ်နောက်ကျောတွင် အိမ်
များရွပ်ပွပြတ်သိပ်စွာဆောက်ထား
သော ဝင်းကျယ်ကျယ်မြဲကြီးရှိ၏။ အရိုး
ကုန်းရပ်ကွက်အတွင်းရှိသူများက ထို
မြဲကြီးအား ဒေါ်ရခါးမြဲဟု ခေါ်ကြလေ၏။
ကြီးတော်ကြီးမှာ အသက် (၇၀)ကျော်
ပြီဖြစ်၍ မတွေ့တာကြာလှသော တူ
မောင်ရောက်လာလျှင်ပင် ဝမ်းမြောက်

ဝမ်းသာဖြစ်၍နေ၏။ အမေတို့တွင်မောင်
နှမငါးဦးရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကြီးတော်မှာ
အမေတို့၏အစ်မအကြီးဆုံးဖြစ်လေ၏။
ညီအစ်မများအကြောင်း မေးခြင်းမောင်
များအား မေးခြင်း ဘယ်တူက ဘယ်လို
လဲ။ ဟိုတူမက ဘယ်နှတန်းလဲ စသည်
ဖြင့်ရောက်တတ်ရာရာများပြောကြရင်း
အချိန်ကုန်လာ၏။ ထိုသို့ပြောနေရင်းမှ
ကျွန်ုပ်သည် ကြီးတော်ကြီး၏ အိမ်
ခေါင်းရင်းဘုရားကျောင်းဆောင်အနီး
စာအုပ်စင်သို့အကြည့်ရောက်သွားလေ
တော့၏။ ကြီးတော်ကြီးမှာလည်း သိ၏။
“မင်း... စာအုပ်တွေကြည့်ချင်ရင်
သွားကြည့်လေ။ ပရိတ်ရွတ်တဲ့စာအုပ်။

ပဋ္ဌာန်းစာအုပ်နဲ့ တရားစာအုပ်တွေ များ
ပါတယ်” ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ငိုချင်ရဲလက်တို့ဆို
သလို ချက်ချင်းပင် ထသွား၍ စာအုပ်
များအား လှန်လှောကြည့်မိနေ၏။ ထိုသို့
ကြည့်ရင်းမှာ စာအုပ်စင်အောက်ဆုံးရှိ
ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့်ပတ်ကာ သားရေ
ကွင်းစီးထားသော စာအုပ်တစ်အုပ်အား
တွေ့ရာ စိတ်ဝင်စားသွားမိ၏။ ဖုန်များ
အလိမ်းလိမ်းကပ်လျက်နေသောစာအုပ်
အား ဖုန်ခါကာ သားရေကွင်းအား ဖြေ
လိုက်၏။ သားရေကွင်းမှာ သားရေအား
ပင်မရှိတော့ဘဲ ကပ်စေးနေသည့်ပလတ်
စတစ်အားကပ်၍နေလေ၏။ ပတ်ထား
သော ပလတ်စတစ်အား ဖြည်းဖြည်းစွာ
ဖြေလိုက်ရာ အတွင်းတွင် သားရေရံ
ဒိုင် ယာရီစာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်နေ
ကြောင်းတွေ့ရလေ၏။ စာအုပ်အား လှန်
လိုက်လေလျှင် ပထမဆုံးစာမျက်နှာ၌
“အောင်မင်းမှတ်စု” ဟူ၍ တွေ့ရလေ
တော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကြီးတော်ကြီးထံ
အကြည့်ရောက်သွား၏။ ကြီးတော်ကြီး
လည်း ကျွန်ုပ်အား တွေ့တွေ့ကြီးစိုက်
ကြည့်နေပြီး-

“မင်း- အဘအောင်မင်းအကြောင်း
မေးမလို့လား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။
ကျွန်ုပ်လည်း ဟုတ်ကြောင်းခေါင်းညိတ်
ပြကာ -

“အဘအောင်မင်းဆိုတာ ဘယ်သူ
လဲ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘယ်လိုတော်လဲ၊
ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ” စသည်ဖြင့် မေး
လိုက်လေ၏။ ကြီးတော်ကြီးလည်း-

“အဘအောင်မင်းအကြောင်း...
ပြောရရင်” ဟုဆိုကာ အတိတ်အား ပြန်
လည်တမ်းတသူများတွင် ဖြစ်တတ်
သောပုံ သဏ္ဌာန်အတိုင်း ခေါင်းမှာ
အနည်းငယ်မောသွားပြီး သက်ပြင်းရှည်
ရှည်ဆွဲကာ မျက်လုံးများသည် အသက်
မဲ့သကဲ့သို့ ရုတ်ခြည်း ငြိမ်သက်သွားလေ
တော့၏။

❖ ❖ ❖

ဦးအောင်မင်းသည် ယာလည်း
ရှိ၏။ လယ်လည်းရှိ၏။ ဆိုက်ကားလည်း
နှစ်စီးမျှရှိ၏။ တစ်စီးကို ကိုယ်တိုင်နင်း၍
ကျန်တစ်စီးကား အငှားပေးထား၏။
ဦးအောင်မင်းသည် ဒေါ်ရခါးမြဲကြီး၏
ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် တဲတိုး၍နေ၏။
ဒေါ်ရခါးမြဲဆိုလျှင် ကျောက်မြောင်း
အရိုးကုန်းရပ်ကွက်တစ်ဝိုက် မသိသူ

မရှိပေ။ ခြံအတွင်း၌ ကြက်များသံများ လည်း မွေးထားသေး၏။ ဦးဒေါ်ရမ်းခြံ အတွင်းတွင် ဦးအောင်မင်းအပါအဝင် မိသားစုလေးစုခန့်ရှိ၏။ ဒေါ်ရမ်းမှာ သားနှစ်ဦးရှိ၍ ထိုသားများမှမွေးသူများ နှင့် ဝမ်းကွဲမောင်နှမများ ဖြစ်ကြ၏။ ဦး အောင်မင်းသည် ယာလုပ်ချိန် ယာလုပ် ၍လယ်ကိုကား အငှားချထား၏။ ညနေ ပိုင်းများတွင် ဆိုက်ကားထွက်နင်းသေး ၏။ သို့ဆိုလျှင် မေးစရာရှိသည်မှာ ဦး အောင်မင်းသည် ဇနီးသားသမီးများ သောကြောင့် လားဟူ၍ပင် ဖြစ်၏။ မဟုတ်ပေ။ ဦးအောင်မင်းသည် လူပျိုကြီး လူလွတ်တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်လေ၏။

သို့ရာတွင် ရှိရင်းစွဲမောင်နှမများနှင့် ဝမ်းကွဲမိသားစုများ၊ တူ တူမလေးများ အား အလွန်စင်တွယ်လှ၏။ ညီညီမများ၊ တူတူမများကလည်း ဦးအောင်မင်းအား အလွန်ရှုပ်စင်အားကိုး၏။ ထို့ပြင် နောက် ထပ်သော အကြောင်းတစ်ခုမှာ ထိုအချိန် ထိုခေတ်သည် ဂျပန်များ ရန်ကုန်တွင် တပ်စွဲထားသော အချိန် ဂျပန်ခေတ် ဖြစ်လေသောကြောင့် အစားအသောက် အတွက် အလွန်ကြောင့်ကြစိုက်ထုတ် ရ၏။ ထစ်ခနဲရှိပပ်ပြန်၊ ခတ်ပြန်၊ ငုံ့ကြပြန် နှင့် အလုပ်မလုပ်အားပေး၊ လုပ်နိုင်သော

အစိုက်တွင် အားစိုက်ထားရ၏။ ထို့ပြင် ဦးအောင်မင်းသည် ညီမများ၊ ညီများ၊ တူတူမများအား လွန်စွာချစ်လှသော ကြောင့် သူသာလျှင် အပင်ပန်းခံ၏။ မိန်းကလေးများဆိုလျှင် အလုပ်လုပ်ရန် ဝေးစွ၊ အပြင်သို့ပင် မထွက်ခိုင်းချေ။ ဆိုလည်း ဆိုလောက်၏။ ဂျပန်ခေတ် ကား အလွန်ပင် အန္တရာယ်များလှချေ တော့၏။

ထိုအချိန်က တာမွေမြို့နယ်အနီး တွင်ရှိသော ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ရုံးမှာ မက် လာဈေးအနီး ယခု တော်ဝင်ပလာဇာ နေရာတွင် တပ်စွဲထား၏။ ဦးအောင်မင်း သည် လူပါးလူနပ်တစ်ဦးဖြစ်လေသော ကြောင့် ဆိုက်ကားနှင့် နာမိတ် အခြား နေရာများ၌မနင်ဘဲ ထိုကင်ပေတိုင်ရုံး အနီးတွင် သာနေ၏။ အကြောင်းမှာ ဂျပန်စစ်သားများသည် ညနေစောင်း ချိန် အရက်သွားသောက်တတ်ကြ၏။ ဦးအောင်မင်းသည် ဖော်ရွေသောမျက် နှာထား။ ဖင်ပေါ့ခြေပေါ့လုပ်ကိုင်တတ် မှုများကြောင့် ဂျပန်စစ်သားအများစု နှင့် လွန်စွာပန်သင့်လှ၏။

“အောင်မင်း... အိမ်မတ်(စ်)”

“အောင်မင်းသွားမည်” ဟုဆိုတတ် ချေ၏။

ညဘက်အပြန်တွင် ဂျပန်စစ်သား များမှာ ဦးအောင်မင်းအား တပ်တွင်ရှိ သောရိက္ခာများမှ နှိမ့်ဘူးများ၊ ဆီများ ဆန်များ ပေးလိုက်တတ်သေး၏။ ထို အချိန်အခါသည် ငွေရှိရန်မလို၊ ရိက္ခာ အစားအစာရှိရန်သာ လိုလေ၏။ ထို အတွက်ကြောင့် ဦးအောင်မင်းသည် ရိက္ခာပေါများသော ဂျပန်တပ်အနီး ဆိုက်ကားနှင့် ခြင်းဖြစ်၏။ ဂျပန်များ သည် ဦးအောင်မင်းအား အလွန်စင်မင် သောကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံဆိုလျှင် အိမ် သို့လိုက်တတ်၏။ ထိုအခါများဆိုလျှင် ဦးအောင်မင်းမှာ ပျာယာခတ်ချေတော့ ၏။ ညီမများအား ငုံးခိုကျင်းထဲ ဝင်ပုန်း ခိုင်းခြင်း၊ ရိက္ခာများအား ဂျပန်များမမြင် အောင် ဂုဏ်ရခြင်းတို့ဖြင့် အလုပ်ရှုပ် တော့၏။

ဂျပန်များကသာ ဦးအောင်မင်းအိမ် သို့လိုက်တတ်သည်မဟုတ်။ ဦးအောင် မင်းကိုလည်း သူတို့၏ တပ်စွဲထားရာ တပ်ဝင်းအတွင်းသို့ ခေါ်သွားတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရိက္ခာရှိအောင်သို့ ခေါ်သွား ကာ ဦးအောင်မင်းအတွက် ရိက္ခာများ ပေးလိုက်တတ်၏။ ထိုအခါများတွင် ဦးအောင်မင်းမှာ မိသားစုအတွက် ရင်းလျက် ပေးသောရိက္ခာထက် ပို၍

သို ဂုဏ်လာတတ်သေး၏။ မိလျှင်မှ မတွေးရဲစရာပေ။ ထိုသို့မိသားစုအတွက် အနှစ်နှစ်သော ဦးအောင်မင်းအား ညီ/ ညီမများတူ/တူမများက ချစ်ကြသည်မှာ မဆန်းပေ။

ဤတွင် ကျွန်ုပ် ပြောလိုသော အကြောင်းသည် ဦးအောင်မင်းကိုယ် တိုင်ရေး “အောင်မင်းမှတ်စု” တွင်ဖော်ပြ ထားလေသောအခန်းမှ တစ်ခန်းကိုသာ ဖြစ်လေ၏။ ဤသည်မှာကား -

တစ်နေ့သောညနေတွင်ကျွန်တော် သည် ထုံးစံအတိုင်း ဆိုက်ကားနှင့် ရန် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ရုံးအနီး ထွက်လာခဲ့၏။ ကင်ပေတိုင်ရုံးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ဆိုက်ကားနှင့်သူများ၊ စစ်ဒက်ကြောင့် နေစရာမရှိဘဲ လမ်းပေါ် နေသူများ၊ ဂျပန်တို့ မသကာ၍ ဖမ်းဆီး ခြင်းခံထားရသော သူတို့၏မိသားစုဝင် များမှ သားသမီးတို့အား တွေ့ခွင့်ရရန် စောင့်မျှော်နေသူများတို့ဖြင့် ရှိနေကြ၏။ ကင်ပေတိုင်ရုံးနားသို့ ရောက်လျှင် ကျွန် တော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ရုံးအတွင်းမှ ထွက်လာမည့် ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်သူ များအား လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိ၏။ သို့သို့ ကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော်၏အနောက် ဘက်မှ အသံတစ်သံ ထွက်လာလေ၏။

“မောင်မနေနဲ့မောင်ရင်၊ ဒီနေ့တော့ မင်းလူရမှာမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်လည်း အသံကြားလျှင် ပင် ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ခြုံမည်းရောရာဆံပင်အရှည်အား၊ ဆံထုံးထုံးထားကာ သရက်သို့သော ခေတ်အခြေအနေတွင်တွေ့ရန်ခက်ခဲလှသော၊ ခြုံစင်သန့်ပြန့်သော အင်္ကျီအဖြူ၊ ပုဆိုးအဖြူတို့ဖြင့် ကျီးအတောင်ကဲ့သို့ မည်းနက်လှသော၊ မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်ရှည်တို့မှာ ရင်အရှက်ထိပင် ရောက်လျက်ရှိသော အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော် အဘိုးအိုတစ်ဦးအား တွေ့ရလေ၏။

သူသည် ဘုန်းကြီးလွယ်အိတ်တစ်လုံးအား လွယ်ထားပြီး လက်တစ်ဖက်မှ လည်းခေါ်သည့်အသားဖြင့်ပြုလုပ်ထားမှန်းမသိသော တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းအား ကိုင်ထားလေ၏။ ပခုံးပေါ်တွင်လည်း မျက်နှာသုတ်ပင်တစ်ထည်အား တင်ထား၏။ လှည့်ကြည့်စက အခြေအနေဖြင့် ပြန်လည်ခွန်းတုံ့ပြန်ရန် ခြစ်သော်လည်း ထိုအဘိုးအား မြင်လေလျှင် ကျွန်တော်၏ အခြေအနေတို့သည် လွင့်ပျောက်ပျက်ပြယ်သွားလေ၏။ မိမိထက် ဂုဏ်အား၊ ပညာအား၊ သီလအား၊ ကြီးမြင့်သူများရှေ့ရောက်နေသောသူများသည် တကူး

တကမဟုတ်ပါဘဲ လွန်စွာရှိကျိုးသွားသကဲ့သို့ ကျွန်တော်လည်း အဘိုးအိုအား လေသံမျှဖြင့် -

“နေပါဦး - အဘိုးရယ်၊ ဈေးဦးတောင်မပေါက်သေးဘူး။ ဈေးဦးလွန်တဲ့ စကားတော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ အဘိုးအိုလည်း မီးလျှံအား ရွှေရောင်ဝင်းဝါ၍ လှပသည်အထိဖြင့် တိုးဝင်နေသော ဝိုးဖလဲအား ကရုဏာသက်၍ ကြည့်သကဲ့သို့ ကျွန်တော်အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် နှုတ်ခမ်းများမှာ ပြုံးသည်ဆိုရုံကလေး ကွေးညွတ်သွားကာ -

“မောင်ရင်ကို ဈေးဦးလွန်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေ့လူမချနိုင်တာကို မရနိုင်ဘူးလို့ ပြောရုံပါပဲ”

ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း -

“မရဘူးလို့ အတတ်ပြောရအောင် အဘိုးက အကြားအမြင်ရနေလို့လား။ ဘိုးတော်လား။ အကယ်၍ ရရင်ရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ဟု မေးလိုက်လေလျှင်ပင် အဘိုးအိုမှ မဆိုင်းမတွပင် -

“မင်းရဲ့ လက်ရှိ ဆိုက်ကားထက် ကောင်းတဲ့ ဆိုက်ကားကို ငါ့အပြောမှားတာနဲ့ တစ်ခါတည်းပေးလိုက်မယ်၊

ဆိုက်ကားနဲ့ညီတဲ့ ငွေလိုချင်လည်း ငွေပေးမယ်၊ ရွှေလိုချင်လည်း ရွှေပေးမယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ မင်း မနေ့က ခိုကွာဂိုဒေါင်က ငါ့ခြောက်ပြားကို ဦးထုပ်ထဲ ထည့်ဖွတ်ခဲ့တာ အိမ်ရောက်တော့ မင်းခေါင်းက ငါ့ခြောက်နဲ့ ရလို့ မင်းတူ တူမတွေတောင် မကပ်ဘူးလေ။ ဒါနဲ့ပဲ နောက်ဆို ဦးထုပ်ထဲ ထည့်ဆောင်းပြီး မဖွတ်တော့ဘူး။ အင်္ကျီထဲပဲ ထည့်မယ်လို့ တောင် မင်း ဒီနေ့ တွေးခဲ့တာအထိ တောင် ငါသိတယ်ကွ၊ ဒီနေ့ ငါပြောတာမှားခဲ့လို့ရှိရင် မင်းအနေနဲ့ ငါ့ဆီလာပြီး ဆိုက်ကားနဲ့ညီတဲ့ ငွေ၊ ရွှေလာတောင်းပါ။ ကျောင်းမြောင်း ကျောက်တောလမ်းမှာ အဘိုးအေအိမ် ဘယ်အိမ်လဲဆို လူတိုင်း သိတယ်။ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ မောင်ရင်” ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

ကျွန်တော်လည်း အံ့သြမင်တက်၍ အဘိုးအို၏ နောက်ကျောအား တွေ့တွေ့ကြီးကြည့်ကာ ကျန်နေခဲ့လေတော့၏။ စိတ်အတွင်းတွင် နောက်ကျိသွား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဘိုးအိုပြောသွားသော မနေ့က ကျွန်တော်၏ အတွေးများသည် အမှန်ပင် ဖြစ်နေသော

66 အိမ်ဝယ်တွင် ကြည်လင်မှုကို အကြောင်းပြုပြီး ကျင့်ကြံသူရဲရွာတိုယ်ထဲက အာရုံစိတ်ရဲ့ ချို့ဝှက်နတ်နတ်ကို ဖော်ထွက်လာစေဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းဆိုတာ သဘောမိတ်ထားဖို့ လိုအပ်တယ်။ ကြောင်ရုပ်ပုံဖြစ်ပါစေ ကြွတ်သေဖို့သာ လိုတယ်။ ရရှိလွယ်တဲ့ ငွေလုံးကို မျှော်လင့်ပြီး စောင့်နေသော သဘာဝကလေးတစ်ခု ကြည်လင်တဲ့ရေကို အသုံးပြုခြင်းနဲ့ လိုအပ်တဲ့လောကီ ချို့ဝှက်တဲ့အကြောင်းကို ရရှိပုံတယ်။ ရေထဲပြီး ပေါ့သော သဘောမျိုးတို့သာ လိုတယ်။ သုံးတက်ရင်တန်ဖိုးရှိတာပဲ

ကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ ထိုနေ့သည်ကား အဘိုးအိုပြောသကဲ့သို့ပင် ညဉ့်သာနက် သွားသည် ကျွန်တော် လူမရပါ။ နောက် တစ်နေ့တွင်ကား ကျွန်တော်၏ သာမန် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်များကို မလုပ်ဖြစ်ဘဲ ထို အကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိတော့၏။ ဘယ်လိုပင် စဉ်းစားပါစေ၊ အခြေကား မထွက်။ အဆုံးတွင် အဘိုးအို၏ အိမ်သို့ လိုက်သွား၍ မေးမြန်းခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးအခြေဖြစ်၍ အဘိုးအိုရှိ သော ကျောက်မြောင်းကျောက်တော လမ်းသို့ ထွက်လာခဲ့လေတော့၏။

✽ ✽ ✽

ကျောက်တောလမ်းတွင် ဟိုမေး ဒီမေးဖြင့် အဘိုးအေအိမ်သို့ရောက်လာ ခဲ့လေ၏။ အိမ်နှင့်မြဲသည် ကျဉ်းသော် လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိ၏။ ထူးခြား သည်မှာ ခြံ၏ယာဘက်တောင့်တွင် တောတွင်းသားကောင်းများပစ်ရာတွင် အသုံးပြုသောလင်းစင်ကဲ့သို့ ဝါးကွပ်ပျစ် ခပ်မြင့်မြင့်တစ်ခုရှိ၏။ ဝါးကွပ်ပျစ်၏ အထက်နှင့်ဝန်းကျင်သည် အမိုးအကာ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်တင်းလွှတ်၏။ အထက် ကောင်းကင်ယံအား တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ ဆက်ဆံနိုင်လေ၏။ ကျွန်တော်လည်း

မြဲအားစိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေစဉ်-

“လာပါမောင်ရင်း၊ မင်းကိုစောင့်နေ တာ၊ ဒါနဲ့မင်းအိတ်ထဲက သတင်းစာဖြတ် ပိုင်းကို လွှင့်ပစ်လိုက်၊ မင်းက စာပါသနာ ပါလို့ ဖတ်တာဆိုပေမယ့် ဂျပန်တွေတွေ့ သွားရင်မင်းကိုသခင်နဲ့အဆက်အသွယ် ရှိတယ်၊ သခင်တို့အားပေးထောက်ခံသူ လို့ထင်ပြီး ပြဿနာတက်နိုင်တယ်၊ ဖတ်ပြီးပြီမှလား၊ လွှင့်ပစ်လိုက်ပါကွာ” ဟု ဆိုလေ၏။ ကျွန်တော်မှာမူ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြရင်း ဖြစ်ရစေတော့၏။ နံနက်ခင်း ပဲပြုတ်သည်ထုပ်ဝေးသော ကန်တော့ စက္ကူဖြတ်ပိုင်းလေးမှ သခင်များနှင့်ပတ် သက်သော သတင်းပိုင်းလေးအား စိတ် ဝင်စား၍ ဖတ်ကြည့်မိကာ လွန်မပစ်ဖြစ် ဘဲ သိမ်းထားသည်ကို မည်သို့သိရလ သနည်း၊ ပထမမေးခွန်းအတွက်ပင် အဖြေမရသေး။ နောက်မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်ဆင့်ဝင်ရောက်လာလေ၏။

“အဘိုးက အကြားအမြင်ရနေတာ လား၊ ကျွန်တော်ကို ပြောတာတွေက အားလုံးအမှန်ချည်းပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ-

“အေး... မင်းပြောသလို အကြား အမြင်ရနေတာလားဆိုတော့ ငါက အမြင်တော့ရတယ်ကွ၊ အကြားတော့

မရဘူး၊ ဒါကလည်း လေ့ကျင့်ထားလို့ ရတာ၊ မွေးရာပါမဟုတ်ဘူး၊ တစ်စုံတစ် ယောက်က ပေးတာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ပေး လို့လည်း ကိုယ်တိုင်လုပ်မှ ရတာမျိုးကွ၊ ငါ လေ့ကျင့်ထားတာက ဓာတ်ဖန်လုံး ကြည့်ခြင်းပဲကွ” ဟု ပြောလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း မဆိုင်းမတွ ပင်-

“အဘိုးပြောတဲ့ ဓာတ်ဖန်လုံးကြည့် တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ လေ့ကျင့်ရတာ ဆိုတာရော ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်လိုလေ့ ကျင့်ရသလဲ၊ လူတိုင်းရောရသလား၊ ကန့်သတ် ချက်တွေ ရှိသလား” ဟု တရစပ် မေးလိုက်၏။

“လူတိုင်းလေ့ကျင့်လို့ရတယ်၊ ဒါ ပေမဲ့ လူတိုင်းတော့ မရဘူး၊ ဘာလို့ဆို နည်းစနစ်မမှန်လို့ ပြီးတော့ မလိုက်နာ လို့ပဲ၊ ဆရာက ဒီလိုပါဆို ဟိုလိုမရဘူး လားနဲ့ အထွန့်တက်ချင်တယ်၊ ဒါအပြင် အုပ်စုလွှမ်းမိုးတဲ့ နာယူစိတ်မျိုးလည်း မရှိရဘူး၊ ဒီမှာ မင်းအနေနဲ့ ရှုပ်သွားနိုင် တယ်၊ ထပ်ပြောပြမယ်၊ မလိုက်နာလို့ ဆိုတာမှန်ကန်တဲ့ရှေ့ကျင့်ကြံအောင် မြင်ထားတဲ့နည်းစနစ်ကိုလိုက်နာရမယ်၊ အုပ်စုစိတ်လွှမ်းမိုးတဲ့ နာယူလိုစိတ်မျိုး မရှိရဘူးဆိုတာက” ဟုဆိုကာ ရေခဲခွေး

ကြမ်းအား တစ်ကျိုက်မော့လိုက်လေ ၏။ ကျွန်တော်မှာ မလည်သောနားဖြင့် သိလိုသောစိတ်အား အခြေခံကာ ဆက် လက်နားထောင်မိနေ၏။

“လူတစ်ယောက်ဟာ အသိပညာ ရှိရုံနဲ့ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်လို့မရဘူး၊ ဥပမာ- အများလက်ခံလို့ လက်ခံရတာမျိုး အများမိုးခါရေသောက် လို့ လိုက်သောက်တာ ကိုယ်သောက် ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ အများလုပ်လို့ လုပ် ရတာပဲဖြစ်တယ်၊ နောက်တစ်ခုက နေမင်းက လှုပ်ရှားမှုမရှိဘူး၊ တစ်နေရာ တည်းမှာရပ်နေတာ၊ ကမ္ဘာကသာနေကို လှည့်ပတ်နေတာ ဒါကိုလူတိုင်းသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နေက အရှေ့ဘက်မှာထွက်ပြီး အနောက်ဘက်သို့ဝင်သည်လို့ပြောနေ ကြရေးနေကြတယ်၊ ဒီလိုပြောဆိုချက် တွေရေးသားချက်တွေကို ဘယ်သူကမှ မှားပါတယ်ဆိုပြီး ထောက်ပြဝေဖန် တာမျိုး မရှိဘူး၊ ဒါက အုပ်စုစိတ်လွှမ်း မိုးတဲ့ နာယူကျိုးနွံမှုပဲ၊ အမှန်က ဒီယူဆ ချက်က မှားနေပါတယ်လို့ ပြောရမယ်၊ အမှားကို အမှားလို့ စူးစမ်းဆင်ခြင်မှု မလုပ်ဘဲ အများအကြိုက် အလိုက် အထိုက်ပြုလုပ်တဲ့ အုပ်စုစိတ်လွှမ်းမိုးတဲ့ နာယူလိုစိတ်မျိုး မရှိရဘူးလို့ ပြောတာ

ပဲ"ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း အဘိုးဒေဝ၏ ပြောဆိုမှုများမှာ သာမန် ကြားရိုးကြားစဉ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ အနည်းငယ်ထူးဆန်းနေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ဂေဟဗျူဟာအနားယူသည်ကိုပင် မစောင့်နိုင်ဘဲ ဆက်မေးလိုက်လေ၏။

"အဘိုးရယ်... ဆက်ပြောပါဦးဗျာ။ အဲဒီ ဓာတ်ဖန်လုံးကြည့်နည်းကို ပြောပြပါ" ဟု ပြောလိုက်ရာ -

"မောင်ရင်ကို တစ်ခုအရင် ပြောရဦးမယ်။ ပညာရပ်တစ်ခုကို လေ့လာရင် ဘယ်တော့မှ မလောပါနဲ့။ သူ့အဆင့်အတိုင်းတစ်ခုပြီးတစ်ခုနားလည်အောင် လုပ်ပါ။ အခုနပြောတာက ဓာတ်ဖန်လုံးကြည့်ခြင်းအတွက် အခြေခံပဲ။ နောက်ထပ်အခြေခံက ပျံ့လွင့်စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်။ ဒါမှ ငှပ်လျှိုးပုန်းအောင်နေတဲ့စိတ်တန်ခိုးအားကို ကျင့်ကြံခြင်းနဲ့ ရှာဖွေနိုင်မယ်။ ပျံ့လွင့်စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်တဲ့ အဓိကသော့ချက်ကတော့ ရှုရှုစိတ်မှ ထွက်သက်၊ ဝက်သက်လို အခါမလပ်သိအောင်လုပ်တဲ့ ကျင့်စဉ်ပဲ" ဟု

ပြောကာ ရေခဲနွေးတစ်ကျိုက်မျှ သောက်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် -

"အဲဒီအချက်တွေပြည့်စုံရင် စလိုချို့၊ လိုအပ်တာ ဓာတ်ဖန်လုံး၊ ဓာတ်ဖန်လုံးဆိုတာ ကျောက်သလင်းမှန်လုံးကို ခေါ်တာ။ အခေါင်းပွပါတဲ့ ဖန်လုံးတစ်ခုအကျစ်လိုမကောင်းဘူး" ဟု ပြောရာ ကျွန်တော်မှ -

"အဘိုးရယ် - ဒီလိုခေတ်မှာ အဲဒီ ဓာတ်ဖန်လုံးဘယ်မှာရှာရမလဲ" ဟု ပြောလိုက်လေလျှင် -

"မင်းက လောတာကိုးကွ၊ စကားဆုံးအောင်နားထောင်လေ။ ဖန်လုံးအစား ဖန်ခွက်ထဲရေထည့်ပြီးလျှင် ကျင့်လိုရပါတယ်ကွယ်။ မင်းသိထားသမျှ ဖန်လုံးထဲမှာ ဘာဓာတ်မှ ပါမလာဘူး။ ဘယ်လိုတန်ခိုးအာနိသင်မှ ကိန်းအောင်မနေဘူး။ ရိုးရိုးအကြည့်ခံ ဝတ္ထုတစ်ခုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖန်လုံးမှာ လုံးဝန်းခြင်း၊ ကြည်လင်ခြင်းဆိုတဲ့ အရည်အသွေးတွေတော့ ပါတယ်။ နောက်ထပ်လိုတာက ဖန်လုံးနဲ့အတူပါသင့်တဲ့ပစ္စည်းက အနက်ရောင်ကတ္တီပါစတစ်ခန့် ဓာတ်ဖန်လုံးတင်ဖို့ အနက်ရောင်နံကလပ်တစ်ခု လိုတယ်။ ဖန်လုံးရဲ့အရွယ်အစားကလည်း ကိုယ်ကြိုက်နှစ်သက်ရာသုံးနိုင်တယ်။ သတိ

ထားရမှာတစ်ခုက ဖန်လုံးကို ကိုင်တွယ်တဲ့အခါမှာ ဂရုစိုက်ပါ။ ကြမ်းတမ်းမာကျောတဲ့နေရာတွေမှာ မချပါနဲ့။ အစင်းအခြစ်တွေထင်ရင် အသုံးပြုတဲ့အခါ အရမ်းအနှောင့်အယှက်ဖြစ်တတ်တယ်။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မည်းမှောင်တဲ့ အရောင်ကလွဲပြီး အခြားအရောင် မဝင်အောင် သတိထားရမယ်။ ဒါမှ ဓာတ်ဖန်လုံးရဲ့အကြည်ဓာတ်ကို စူးစိုက်ပြီး အာရုံကျနိုင်မယ်။ နောက်ထပ်တစ်ခုက မိမိမှတစ်ပါး အခြားသူ အဲဒီဖန်လုံးကို အသုံးမပြုဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဘာလို့ဆို မိမိကျင့်ကြံထားတဲ့စိတ်တန်ခိုးဟိတ်များက အခြားသူတစ်ဦးနဲ့ ပူးတွဲလေ့ကျင့်ရင် အခြားသူရဲ့ဟိတ်တန်ခိုးတွေ ဧရာယုက်ပြီး တိုးတက်မှုမဖြစ်စေတော့ဘူး။ ဆုတ်ယုတ်မှုနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ရလိမ့်မယ်။

ဖန်လုံးကို ကြည့်တဲ့အခါ အပေါ်ယံကိုရှုပ်မကြည့်ရဘူး။ အတွင်းတိုထိုးထွင်းပြီး စူးစိုက်မှုရှိသော အကြည့်နဲ့ ကြည့်ရမယ်။ လွန်ကဲတဲ့အားစိုက်မှုလည်းမဖြစ်ရဘူး။ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ ကြည့်ခြင်းမျိုးတိုလက်ခံကျင့်သုံးရမယ်။ မင်းအစောက မေးတဲ့ ဖန်လုံးမရရင်ဆိုတာ ရှေးယောဂီကြီးတွေက ကြည်လင်တဲ့ရေ၊ ပြောင်လက်အောင်၊ ပွတ်တိုက်ထားတဲ့ သတ္တု

ပြားတွေကို ဓာတ်ဖန်လုံးကြည့်သလို ကြည့်ကြတယ်။ အဲဒီရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းရဲ့ ကြည်လင်မှုကို အကြောင်းပြုပြီး ကျင့်ကြံသူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အာရုံခံစိတ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုကို ပေါ်ထွက်လာစေဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းဆိုတာ သဘောပေါက်ထားဖို့လိုအပ်တယ်။ ကြောင်ရှုပ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ ကြက်သေဖို့သာ လိုတယ်။ ရေဖို့မလွယ်တဲ့ ဖန်လုံးကို မျှော်လင့်ပြီးစောင့်မနေဘဲ သဘာဝကပေးထားတဲ့ ကြည်လင်တဲ့ရေကို အသုံးပြုခြင်းနဲ့ လိုအပ်တဲ့လောကီလျှို့ဝှက်တဲ့အမြင်ကို ရနိုင်ပါတယ်။ ရေဆိုပြီး ပေါ့ဆစွာ သဘောမထားဖို့သာ လိုတယ်။ သုံးတတ်ရင် တန်ဖိုးရှိတာပဲ" ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း အဘိုးဒေဝပြောသွားသည်များအား သေချာစေရန် လိုက်လံမှတ်သားပြီးနောက် -

"ဒါနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က မည်းမှောင်နေရမယ်ဆိုတာတို သိပ်နားမလည်ဘူး။ မီး လုံးဝမထွန်းရဘူးလား" ဟု မေးလိုက်ရာ အဘိုးဒေဝမှ -

"လုံးဝမထွန်းရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ထွန်းတဲ့အခါ အလင်းရောင်က ဖန်လုံးအပေါ်ရှိကိတ်စိတ်ပြီး အာရုံစူးစိုက်မှုမရမှာကို ပြောတာ။ ထွန်းတဲ့အခါမှာ လူရဲ့

နောက်တွယ်ကနေ ထွန်းထားပါ။ အရိပ်
တွေ ဖန်လုံးပေါ် ဖန်ခွက်ပေါ် လုံးဝမထင်
စေရဘူး။ မယောင်းတိုင်ထွန်းရင် ဘေး
တစ်ဖက်စီမှာ တစ်တိုင်စီထွန်းပြီး ဖန်လုံး
နောက်မှာ တစ်တိုင်စီ ထွန်းရမယ်။
မယောင်းတိုင်မီးက အကောင်းဆုံးပဲ။
နောက်ထပ်သိထားရမှာ မှန်ကိုကြည့်
သလို ဓာတ်ဖန်လုံးကိုကြည့်ရမယ်။ မိမိ
ကြည့်နေတဲ့အရာမှာ ဘာပေါ်လာမယ်
လို့ မတွေးနဲ့။ စိတ်ထဲမှာပဲ အာရုံစိုက်ပေးဖို့
လိုအပ်တယ်။ နောက်ထပ် မိမိစိတ်ရဲ့
အစွမ်းသတ္တိထူးကို ရရှိစေဖို့ အသုံးပြုတဲ့
ပစ္စည်းဖြစ်လို့ ယုံကြည်လေးစားမှု၊
မြတ်နိုးမှု၊ တန်ဖိုးထားမှု အပြည့်ရှိရမယ်။
မသုံးတဲ့အချိန်တွေမှာ အဲဒီပစ္စည်းကို
သန့်စင်တဲ့အဝတ်နဲ့ ဖုံးအုပ်သိမ်းဆည်း
ထားဖို့ မမေ့ပါနဲ့။ ဖန်လုံးကြည့်တဲ့အခါ
မှာ ထိုင်ရင် ကြမ်းစင်းပေါ်မှာ အဝေးမပါ
ဘဲ ထိုင်ခြင်းကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး
ရှောင်ပါ” ဟု ပြောပြလေ၏။ ကျွန်တော်
လည်း လိုက်လံမှတ်သားရင်းမှ -

“အဘိုး... ကြမ်းစင်းပေါ်ထိုင်ရင်
ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထို
အခါ အဘိုးဒေဝမှ -

“ကြမ်းစင်းပေါ်ထိုင်ရင် ဓမ္မာကိုယ်
ထဲက သံလိုက်ဓာတ်တွေ ယိုစီးမှုဖြစ်စေ

တယ်။ မိမိလေ့ကျင့်အားထုတ်ထားတဲ့
ရအပ်တဲ့အကျိုးအာနိသင်လည်း ဘယ်
လိုအကျိုးတရားမှ သက်ရောက်မှာ
မဟုတ်တော့ဘူး” ဟု ရှင်းပြလေ၏။
ကျွန်တော်မှ ထပ်မံ၍ -

“အဘိုးပြောသလို ကျင့်ကြံရင် ရ
ရောလား” ဟု မေးလိုက်ရာ -

“ပြောသလို နည်းစနစ်မှန်မှန်သာ
ကျင့်ပါ။ လူတစ်ရာမှာ ကိုးဆယ်အောင်
မြင်နိုင်တဲ့ကျင့်စဉ်ပါ။ လူကိုးဆယ်ထဲမှာ
မင်းလည်း ဧကန်မှမျှပါးပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ
လို ကျင့်ကြံလို့ အောင်မြင်သွားရင် လူ
တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ရှေးဦးနောက်
ဖြစ်တွေ ကြည့်မြင်နိုင်ခြင်း၊ ပုဗ္ဗနိမိတ်
တွေဖတ်နိုင်ခြင်း၊ ဥစ္စာပျောက်ရှာနိုင်ခြင်း
တွေရပ်ဝေးက ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟတွေ
ရဲ့ အကြောင်းကိုစွဲတွေကို လှမ်းမြော်
ကြည့်နိုင်ခြင်း စတဲ့ဉာဏ်တွေ အသုံးပြု
နိုင်လိမ့်မယ်။

တစ်ခါ အောင်မြင်ပြီးရင် ဘယ်
အခါမဆို အလိုရှိတဲ့အချိန် လွယ်လွယ်
ကူကူနဲ့ ကြည့်ရှုနိုင်လိမ့်မယ်။ ကျွမ်းကျင်
သွားတဲ့သူများဆို ဘယ်အရာကိုမှ
မကြည့်ဘဲနဲ့ မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး အာရုံစိုက်
စိတ်မှာတင် ထိုးထွင်းပြီး မြင်နိုင်စွမ်းရှိ
ကြတယ်။ သေရာသာကျင့်ပါမောင်ရင်”

ဟု ပြောလေတော့၏။ ကျွန်တော်လည်း
အဘိုးဒေဝ၏ ပြောပြချက်များအား လွန်
စွာဘဝင်ကျလှသဖြင့် ယခုပင် မဆိုင်
မတွဲ ကျင့်လိုလှကာ အဘိုးအား နှုတ်
ဆက်ကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေတော့
၏။ (ဤနေရာတွင် ပြောလိုသည်မှာ
အောင်မင်းမှတ်စု၏ အခြားတစ်နေရာ
တွင် အဘိုးဒေဝ၏ ခြံထောင့်ရှိ လင့်စင်
သဏ္ဌာန် ဝါးကွပ်ပျစ်နှင့်ပတ်သက်၍
ဖော်ပြထားချက်များအား နောက်များ
တွင် အလျဉ်းသင့်က ရေးသားသွားမည်
ဖြစ်၏။)

ဤကား အောင်မင်းမှတ်စုပါ
အချက်များသာ ဖြစ်လေ၏။ ကျင့်ကြံ၍
မည်သို့မည်ပုံ ထူးခြားသွားသည်ကိုမှ
မဖော်ပြထားချေ။ သို့အတွက်ကြောင့်
ကျွန်ုပ်လည်း ကြီးတော်ကြီးအား မေး
မြန်းရလေတော့၏။

“အဲဒီအဘအောင်မင်းက နောက်
ပိုင်း ဘာဖြစ်သွားလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ
လျှင် ကြီးတော်ကြီးမှ -

“အင်း... အဘအောင်မင်းက အဲဒီ
အချိန်က ငါတို့က ငယ်သေးတော့ မမှတ်
မိတော့ဘူး။ အမေတို့ပြောပြသလောက်
တော့ အဲဒီနောက်ပိုင်း အဘအောင်မင်း
အမူအရာတွေ အပြောအဆိုတွေက

အရင်နဲ့မတူတော့ဘူးတဲ့။ ဆိုက်ကား
လည်း မနင်းတော့ဘူး။ မိုးလင်းတာနဲ့
ထွက်သွားတာပဲ။ ဘယ်သွားတယ်လဲ
မသိဘူး။ တစ်နေ့တော့ နေ့လယ်ထမင်း
စားချိန်ကြီးရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့
သူပြောတယ်။ အားလုံး ငုံးရိုကျင်းထဲဝင်
နေကြတဲ့။ ဘယ်သူမှ ထွက်မလာနဲ့တဲ့။
အဓိကက ညောင်ပင်နဲ့ ပိန်းတောဘက်
ကို ဘယ်သူမှ မသွားစေနဲ့တဲ့။ အဲဒီလို
မှာကြားပြီး ပြန်ထွက်သွားတာ အဲဒီအချိန်
တည်းက ပြန်မလာတော့ဘူး။ သတင်း
အစအနလည်း မရတော့။ နောက်ပိုင်း
သေစာရင်းပဲ ထည့်လိုက်တော့တာပေါ့”
ဟု ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကြီး
တော်ကြီး ပြောပြမှုမှ ထပ်မံသိလိုသည်
မှာ အဘ အောင်မင်းနောက်ဆုံးပြော
သွားသောကိစ္စပင် ဖြစ်လေ၏။ ထို
ကြောင့်လည်း ကြီးတော်ကြီးအား မေးရ
လေတော့၏။

“အဘအောင်မင်းက ဘာလို့အား
လုံးကို ငုံးရိုကျင်းထဲ ဝင်ခိုင်းရတာလဲ။
ညောင်ပင်နဲ့ ပိန်းတောဘက်မသွားခိုင်း
တာလဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ -

“ငါတို့လည်း အဘအောင်မင်းပြော
သလို တစ်အိမ်လုံး ငုံးရိုကျင်းထဲ ဝင်ကြ
တာပေါ့။ ပိန်းတောဘက်ဆို ဘတ်ဝန်း

ကျင်ကသူတွေကိုပါမသွားဖို့ပြောရတာပေါ့။ အဲဒီလိုနဲ့ နေလည်းစောင်းရောလေယာဉ်သံတွေကြားတော့တာပဲ။ ကြားပြီး တစ်အောင်နေရော “အုန်း” ဆိုတဲ့ အသံကျယ်ကြီးက ထွက်လာရောပဲ။ အဲဒီနေ့က ဝုံးရုံကျင်းထဲမှာပဲ အိပ်လိုက်ရတယ်။ နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းရပ်ပဲ အပြင်ထွက်တော့ ဖြဲထဲကညောင်ပင်ကြီးမရှိတော့ဘူး။ အနားက အိမ်တွေလည်း အတော်ကို ပျက်သွားတယ်။ အဲနောက်တစ်ခုက ခြံနားနီးတဲ့ အဘညီက ဝိန်းတောဘက်မသွားနဲ့ဆိုတာ မသိလိုက်ဘဲ သွားတာ သူသွားတဲ့အချိန်ပဲ အဲဒီဝုံးတွေကျလာတာပဲ။ တစ်လုံးက ညောင်ပင်ကြီးနားနဲ့ နောက်တစ်လုံးက ဝိန်းတောထဲကိုကျသွားတယ်။ ဝိန်းတောထဲက အလုံးက မကွဲဘူး။ အဲဒါ အဘညီကြီးကိုယ်တိုင်တွေ့တာ” ဟုပြောပြလေ၏။ ထိုအခါကျွန်ုပ်လည်း-

“အဲဒီဝိန်းတောက အခုဘယ်နေရာလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ကြီးတော်ကြီးလည်း-

“ငါ မှတ်မိသလောက်ပြောရရင် တော့ အခုအလုပ်သမားဆေးရုံရှေ့က CityMart(Living Mall)အနောက် ကျောဘက်တည့်တည့်လောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်” ဟု ပြောလေ၏။ (မှတ်ချက် ယခုဖော်ပြသောနေရာသည် ကားကြီးခေါ်ကြီးငယ်စဉ်နှင့် ကွာခြားမှုများစွာ ရှိလေရာ လွဲမှားကောင်းလွဲမှားနိုင်လေ၏။ သို့ကြောင့် နေရာအား အတည်ဟု မမှတ်ယူသင့်သလို လွဲမှား၏ဟုလည်း မမှတ်ယူသင့်ပေ။)

ကျွန်ုပ်လည်း မရောက်တာကြာသော ကြီးတော်ကြီး၏ အိမ်သို့ လာရဲရသည်မှာ လွန်စွာ အကျိုးကျေးဇူးများလှချေ၏။ ကြီးတော်ကြီးထံမှ အသိအောင်မင်း၏ မှတ်စုအားတောင်းယူလိုက်အကြီးတော်ကြီးအား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။ အနှစ်သာရသည် အပေါ်ယံကြောတွင် ရှိမနေတတ်ချေ။ အတွင်းကျကျ၌သာ ခိုအောင်ပုန်းကွယ်၍ ရှိနေတတ်၏။

ဟိန္ဒူဇော်

ဆီး(နည်း ကျဉ်း ဒောင့်)သော်

မြင်းစွာရွက်သတ္တုရည်ကို သကြားနှင့် သောက်ပါ။
တြက်သွန်နီအိမ်(သို့) အရည်ကို သောက်ပါ။

ဆီးဒောင့်(ကျောက်တည်)

ဟင်းနုနယ် ဆူးပေါက်နှင့် ရုက္ခမူဆေးရော၍စားပါ။
ဆူးပန်းပွင့် (၃) မတ်သားကို ရေနှင့် ကြိုတ်၍ သကြားရောပြီးသောက်ပါ။

ရွာသူစုန်းမကြီးနှင့်

သင်္ချိုင်းစောင့် ဟာတီး

မောင်လေးအောင် (သန့်လွင်)

“မျက်လုံးကြီးဟေ့... မျက်လုံးကြီး”
ဟု အော်ပြီး လူငယ်တစ်အုပ်စု
ပြေးကြလေတော့သည်။ လဲသူလဲ၏၊
ကွဲသူကွဲ၏၊ ဖြဲသူဖြဲသည်။ အကြောက်
ကြီးကြောက်ကုန်ကြသည်။ အလန်ကြီး
လန်ကုန်ကြသည်။

အချိန်သည် နွားရိုင်းသွင်းချိန်၊
မောင်ရီမျိုး၊ ခုနကသည် လ
ဟာရက်ကျေးရွာနှင့်သာယာကုန်းကျေး
ရွာအကြား တစ်ပြင်လုံးသာန်၊ သင်္ချိုင်း
တုန်းထီးထီးကြီးရှိသည်။

လဟာရက်ကျေးရွာနှင့် သာယာ
တုန်းကျေးရွာသည် နှစ်ရွာတစ်ရွာ နေ

ထိုင်ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ရွာနှစ်ရွာ
လုံးမှ နာရေးပေါ်သော် ဤသင်္ချိုင်းမှာပင်
လာရောက်မြှုပ်နှံကြပါသည်။ ဤသင်္ချိုင်း
သည် သရဲခြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီး
နေသည်။

လက်ပြတ်ကြီးတစ်ချောင်းတည်
ပြသည်အခါ ပြ၏။ အမွေးပလပျစ်နှင့်
ခြေနှစ်ချောင်းကြီး လမ်းလျှောက်နေ
သည်ကိုလည်း မြင်သူတွေ မြင်ကြရ
သည်။ အမွေးထူထူနှင့် ခေါင်းပြတ်ကြီး
တိုတွေဖူးသူများလည်း ရှိကြသည်။ ရှည်
သောအမွေးပလပျစ်နှင့် ကြောက်စရာ
ကောင်းလောက်အောင် ထိတ်လန့်စရာ

ကောင်းလောက်အောင် ထန်းပင်ကြီး
လောက်မြင့်သည့် သရဲတစ်ကောင်လုံး
ကိုလည်း တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ကြမြင်ကြ
ရသည်။

ကြောက်စရာလန့်စရာသည်ထိတ်
ရင်ဖိုစရာ တောင်းလှပေစွာ၊ ထိုကြောက်
စရာကောင်းလှသော အခြင်းအရာတို့
ကို တွေ့ကြရ၊ မြင်ကြရသောအခါ နာ
မည်ကြီးလာသည်။ ဤသင်္ချိုင်းကုန်း
သရဲခြောက်သည်ဟု။

နေဘက်မှာပင် သွားရလာရသည်
မှာ ကျောချမ်းလှ၏။ ညနေခင်း နေဝင်ရီ
မျိုး၊ ဈာန်အချိန်၌ ပို၍ပို၍ပင်။ ကျောချမ်း
စရာကောင်းလှတော့၏။ မဖြစ်မနေ သွား
ခွဲလျှင်ယခုလိုအုပ်စုဖွဲ့၍ လေးငါးခြောက်
ယောက် သွားကြလာကြရ၏။ ညဘက်
ဆိုလျှင်ကား ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ချေ။

ယခု... ကြည့်။ လူငယ်မြောက်
ယောက်၊ သာယာကုန်းကျေးရွာမှသည်
လဟာရက်ကျေးရွာသို့ မဖြစ်မနေသွား
ရန်ကိစ္စ ပေါ်လာ၍ ဖြတ်သွားကြစဉ်
သင်္ချိုင်းကုန်းထိပ် လူဝဝတစ်ဦး၏ သုံး
ဖက်စာမျှကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီး၏
ခွဆုံခွကြားမှနေ၍ မီးဝင်းဝင်းတောက်
နေသည့် ရဲရဲနီနီသော မီးလုံးကြီးပမာ

မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးသည် မြင်ကြရ၊ တွေ့
ကြရသူ အစုံ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ
ကောင်းလောက်အောင်၊ သည်းထိတ်
ရင်ဖိုဖွယ်ရာဖြစ်လောက်အောင် ခြောက်
လှန့်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

သည့်ကြောင့် လူငယ်အုပ်စု ပြေး
ကြရ... လွှားကြရ၏။ သားစိမ်းငါးစိမ်း၊
သားကျက်ငါးကျက်၊ အစိမ်းကြော်၊
ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်များပါလာလျှင်
ကား မလွယ်ရေးချမလွယ်...။

လိုက်၍ ဆွဲချနေလေတော့သည်။
ဤမျှ ကြောက်စရာကောင်းလောက်
အောင် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး ဖြစ်နေပါ
တော့သည်။

သင်္ချိုင်းစောင့်မဖဲဝါကိုတော့ ကြား
စူးကောင်း ကြားဖူးကြပါလိမ့်မည်။ ယခု
သူသည်ကား မဖဲဝါမဟုတ်၊ ထိုသင်္ချိုင်း
ကား တာတီးပင် ဖြစ်တော့၏။ သင်္ချိုင်း
စောင့်၊ တာတီး၊ တာတီးတစ်ယောက်
သင်္ချိုင်းစောင့်၊ ဖြစ်နေပြီဟု။ ရွာနှစ်ရွာ
လုံးမှ သိနေကြပြီဖြစ်ပါတော့သည်။

၂၄၆

တာတီး၊
တာတီးသည် အစားကြီးသည်။

အစားအသောက်ပက်စက်သည်။
မြေ၊ ရှည်၊ လိပ် အကုန်စားသည်။ ကင်း
လိပ်လျှောကြီးကြီးဆိုလျှင် အရှင်မထား။
အလွတ်မမေး၊ ဇွတ်၊ ပုတတ်ပါမချန်
မကျန်စေရ၊ အကုန်စားသည်။

မြေဆိုလျှင် အရှေ့ဆုတ်၍ မီးကင်
မီးဖုတ်ပြီး အရက်နှင့် စိမ်း၍ သောက်
သည်။ အခြားအသားဆိုလျှင် ပြောဖွယ်
ရာမရှိ။ တာတီး၊ ရှောင်တာ မစားတာ
တစ်ခုပဲရှိသည်။ ခြေလေးချောင်း စုတ်
ဖြစ်၏။

တာတီး မသတ်ဘူးတာမရှိ။ ကျွဲ၊
နွား။ ဝက်၊ ဆိတ် အကုန်သတ်သည်။
ရွာနှစ်ရွာလုံးမှ ကျွဲ၊ နွား။ ဝက်ပေါ်လျှင်
တာတီးကို ခေါ်ကြရသည်။

အစားကြမ်း၏။ အနေကြမ်း၏။
အနေအထိုင်ပက်စက်၏။ အချိန်ပြည့်၊
အကျီမဝတ်ဘဲ ဗလာကျင်း၍ ကျော
ပြောင်ကြီးနှင့် နေသည်က များ၏။
အသားသည် မည်းမည်းဆိုတော့ တာ
တီးဆို လူမြင်တာနှင့် သိသည်။

တာတီး အရက်သမား။ အရက်
သမား တာတီးကို မသိသူ မရှိ။ လူသိ
များသည်။ တာတီးသည် သဘောမနော
ကောင်းသူ ဖြစ်၏။ ကုသိုလ်ဆို၍ တာ

တီး၏ သတ်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဘာ
တစ်ခုမျှမရှိ။ တစ်ပဲ၊ တစ်မတ်ဖိုးမျှပင်
မရှိ။ အကုသိုလ်နှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်
က များသည်။ အကုသိုလ်အထုပ်ကြီး
ကြီးကို ဝိုက်ထားသူ ဖြစ်၏။

တာတီး မိန်းမရှိသည်။ မိန်းမထက်
အရက်ကို ပိုကြိုက်သောကြောင့် ပို၍
စင်တွယ်ပါသောကြောင့် တာတီးမိန်းမ
နှင့် ကွဲခဲ့သည်။ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်
မပြုတော့၊ ပြုရန်လည်း သူလို အရက်
သမားကို တာတီးလိုလူစားကို မည်သည့်
မိန်းမကမှ မပေါင်းဖက်ချင်ကြ။

သည်တော့ တာတီးသည် တစ်ခု
လပ်ဘဝ၊ တစ်ခုလပ်၊ တာတီး။ သာယာ
ကုန်း ရွာသာ။ သာယာကုန်းတံတီး၊ ငါး
မျှာ။ ကိုင်းထောက်၊ ပိုက်တာ။ သည်
အလုပ်မှအပ အခြားဘာအလုပ်မျှမလုပ်
တော့။

တာတီး အရက်ကို တစ်နေ့ကုန်
အောင် သောက်၏။ နေ့သောက်၏။ ည
သောက်၏။ မိုးလင်းသည်နှင့် အရက်နှင့်
မျက်နှာသစ်သည်ကိုန်း ဆိုက်နေပြီ။

လူသည် အရက်ကို မနိုင်း၊ အရက်
သည် လူကို နိုင်းသွားပြီဖြစ်သည်။ အရက်

ကျေးကျွန်ဖြစ်၍ နေချေပြီ။ တာတီးသည်
အကောင်ကြီးကြီး မသတ်ရသော်ကြာက၊
ငှက် သတ္တဝါသေးသေးကိုတော့ သတ်
နေရမှကျေနပ်သူဖြစ်၏။ သူများအသက်
ကို မသတ်ရလျှင် တာတီးတစ်ယောက်
မနေတတ် မထိုင်တတ်အောင် ဖြစ်နေ
တော့၏။

တစ်နေ့... ထိုနေ့သည်ကား။
တာတီးအတွက် ကြမ္မာဝင်သော
နေ့၊ ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်သောနေ့ဟု ဆိုပါ
လျှင်။

တာတီးသည် လဟာရက်ကျေးရွာ
တွင် အပေါင်းအသင်းများနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့၍
အရက်သောက်ကြသည်။ တာတီးသည်
အရက်ကို မူးအောင်သောက်၏။ အလွန်
အကျွံသောက်သည်။ ပြီးတော့ ရွာထဲမှ
အမဲပေါ်ခိုင်း၍ တာတီးကိုယ်တိုင် အမဲ
ပေါ်ခိုင်းသေးသည်။

အမဲပေါ်ခံအဖြစ် ပေးလိုက်သော
ငွေစအနည်းငယ်ကို ပုဆိုးခါးပုံစတွင်
လိပ်ကျစ်၍ ထားလိုက်သည်။ အမဲသား၊
တစ်ပိဿာကို နီးဖြင့် ဓာတ်ချည်ပြီး ကိုင်
လာ၏။ ဒယ်မီးဒယ်ပိုင်ဖြင့် မိမိနေထိုင်ရာ
သာယာကုန်းရွာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးတွေနှစ်လို့၊
အပေါ်မှာ ဗလာကျင်းနေသည်။ ကျော
ပြောင်ကြီးနှင့်။

လမ်းစုလတ်၊ သင်္ချိုင်းတုန်းအနား၊
သို့ အရောက်တွင် ဘယ်ကဘယ်လို
ရောက်လာမှန်းမသိသော ကျွဲဆိုကြီး
တစ်ကောင်သည် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာ
ပြီး ဒယ်မီးဒယ်ပိုင်ဖြင့် အမဲသားတွေ ဆွဲလာ
သော တာတီးကို အရှိန်ဖြင့် ထိုးဝင်၍
စက်လိုက်လေတော့သည်။

တာတီးမျော လက်မှဆွဲလာသော
အမဲသားတွေသည် လွင့်စဉ်၍ တစ်နေရာ
ရောက်သွား၏။ တာတီးသည်လည်း
အဝေးသို့ လွင့်စဉ်ပြီး တစ်နေရာသို့ ကျ
သွားလေတော့၏။

တာတီး အသက်ပျောက်ပြီး တာ
တီး ကျွဲစက်၍ ပွဲချင်းပြီး သေသွားရှာပြီ။
တာတီးဘဝ ဇာတ်သိမ်းမကုသေ။

卐 卐 卐

တာတီးအလောင်းကို သုံးရက်ထား
ပြီး ရွာမှ သင်္ချိုဟ်သည်။ သင်္ချိုင်းထိပ်၊
သင်္ချိုင်းစပ်နားတွင် တာတီးကို မြေမြှုပ်
သည် တာတီးမြေခုံ၏အနီးတွင် လူပဝ
ကြီး၏ သုံးစက်စာမျှ ကြီးမားသော

တာတီးသည် အစားကြီးသည်။
 အစားအသောက်ဝတ်စက်သည်။
 မြေ၊ လှေ၊ လိပ် အကုန်စားသည်။
 ကင်းလိပ်လျှောကြီးကြီးဆိုလျှင်
 အရှင်မထား၊ အလွတ်မဝေး၊
 ပွတ်၊ ပုတတ်ဝါချန် တျော်စေရ။
 အကုန်စားသည်။
 မြွေဆိုလျှင် အဆွေဆွေဆုတ်၍
 မီးကပ်မီးပုတ်ပြီး
 အကုန်နစ်နစ်၍ သောက်သည်။

သစ်ပင်ကြီးကြီး၊ ထီးထီးကြီး တစ်ပင်ရှိသည်။

(၇)ရက်ပြည့်ပြီး ရက်လည်တော့ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်သည်။ (၇)ရက်နှင့် (၇)ညလုံးလုံး တာတီး၏ပိညာဉ်သည် မိမိနေထိုင်ရာ သည်အိမ်၊ သည်မြို့၊ သည်မြေ၊ သည်ရွာ၊ သည်လယ်၊ သည်ကွင်းများ သူသွားခဲ့ရာ လာခဲ့ရာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရာ နေရာများတွင် ဝေခွံဝေခွံဝေခွံ ကျင်လည်နေလေတော့သည်။

(၈)ရက် မြောက်သောနေ့တွင် တာတီး၏ အလောင်းမြှုပ်နှံထားသော ရုပ်အလောင်းကောင်ရှိရာ မြေပုံအနီးတွင်ရှိသော ကြီးကြီးမားမားရှိသည့် သစ်ပင်ထီးထီးကြီးတွင် တာတီး၏ ပိညာဉ်သည် ပြိတ္တာဘုံ အနွယ်ဝင် သရဲအဖြစ်နှင့် ရှိနေပါတော့သည်။

တာတီးသည် ဤသစ်ပင်ကြီး၌ သရဲအဖြစ်နှင့် အစောင့်ဖြစ်နေပြီး သရဲသည် တာတီးဖြစ်၏။

တာတီးသည် သရဲဖြစ်နေပါတော့သည်။ အမှန်ကို ဆိုရလျှင်... “သေသောသူသည် သုသာန်သို့သွားသည်” မှာ မှန်ပါသည်။

သေသောသူတိုင်း သုသာန်သို့ သွားကြရပါသည်။ ရုပ်အလောင်းကြီးသည် မလွဲမသွေ သုသာန်သစ်ချိုင်းသို့ သွားကြရသည်။ သို့သော်...။

ပိညာဉ်ကမူ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကိုလိုက်၍ “ကုသိုလ်ထုပ်ကြီးသူသည်” အထက်ဘုံကောင်းသောဘုံ၊ မြင့်မြတ်သောဘုံ၊ မြင့်သည်ထက်မြင့်သောဘုံ၊ အမြတ်ဆုံးဘုံသို့ ရောက်ကြရသည်။

“အကုသိုလ်ထုပ်ကြီးသူ”သည် အောက်ဘုံ၊ ယုတ်ညံ့သောဘုံ၊ နိမ့်ကျသောဘုံသို့ သွားကြရသည်။ ဆင်းကြရသည်။

ယခု တာတီးတစ်ယောက်ကမူ အကုသိုလ်ထုပ် ကြီးမားလွန်းသောကြောင့်အောက်ဘုံ(အနိမ့်ကျဆုံးယုတ်ညံ့သောဘုံ(ပြိတ္တာဘုံ)အနွယ်ဝင်၊ သရဲအဖြစ်နှင့်ပင် သူ၏ ရုပ်အလောင်းကြီးထားရှိရာတည်ရာ နေရာဖြစ်သော သုသာန် သစ်ချိုင်းမြေ၏ မြေပုံအနီး၊ ထီးထီးကြီးရှိနေသော သစ်ပင်ကြီးကြီးတွင် ပိညာဉ်ကပါ သရဲအဖြစ်နှင့် ရှိနေသည်။

ရုပ်အလောင်းကောင်သည် သုသာန်သို့ ရောက်နေသလို ပိညာဉ်ကပါ

တစ်ပါးတည်း သုသာန်သို့ ရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ သုသာန် (သို့မဟုတ်) သစ်ချိုင်းစောင့်တာတီး။

တာတီးသည် သစ်ချိုင်းစောင့်ပါတကာ။

တာတီးတစ်ယောက် အကုသိုလ်ဝင်ကြွေး၊ ကံကြွေး၊ မကုန်သေးသ၍ သစ်ချိုင်းစောင့်တာတီး သဝနဲ့ သယ်အချိန် သယ်ကာလထိအောင်များ...

ဤကား သစ်ချိုင်းစောင့်တာတီး၏ အခြစ်အဖျက်များပင်တည်း။ ထို့နောက် ရွာသူစုန်းမကြီးအကြောင်းကို ဆက်၍ ဖော်ပြပါမည်။

❖ ❖ ❖

ဝင်းဝင်းတောက်နေသောမီး (သို့မဟုတ်) ရဲရဲနီနေသော မီးလုံးကြီး၊ မီးလုံးကြီးသည် အိမ်ခေါင်မိုး တစ်ပြန်စာ နှစ်ပြန်စာမျှ တက်နိုင်၏။ လွန်စွာတက်နိုင်သော် အိမ်ခေါင်မိုး သုံးပြန်နီးပါးမျှ တက်နိုင်လိမ့်မည်ထင်၏။ သည်ထက် ပို၍မတက်နိုင်။

အမှန်ကို ဆိုရလျှင် မီးလုံးမဟုတ်။ မီးလုံးဟု ထင်ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ၎င်း

အလုံးကြီးသည် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် တက်
ချည်ဆင်းချည်ပြုနေသည်။ အချိန်သည်
ညသန်းခေါင်ယံ။ နေရာသည် ဥယျာဉ်
ကုန်းကျေးရွာနှင့် မနီးမဝေးမှာရှိသော
လယ်ကွင်း။ စပါးများ ရိတ်သိမ်းပြီးစ
အချိန်။

လယ်ကွင်းပြင်၏ ကွင်းစပ်တစ်
နေရာ။

တစ်ခါတစ်ခါ အခြားရွာများမှ ကွင်း
ပြင်ကွင်းစပ်များတွင် တက်ချည်ဆင်း
ချည်ပြုနေသော မီးလုံးဟု ထင်ရသည့်
ရဲရဲနီနေသော အလုံးများကို တစ်လုံး
မက၊ နှစ်လုံးသုံးလုံးမျှ တွေ့ရတတ်
သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ညလုံး တွေ့နေ
ရ၏။ လူများ အိပ်ရာမှမထခင် သုံးချက်
တီး။ သုံ့နာရီထိုးချိန်တွင် ထို ရဲရဲနီနေ
သော အလုံးများကို မမြင်ရ၊ မတွေ့ရတော့
ချေ။

ဘယ်ရောက်လို့၊ ဘယ်ပျောက်
ကုန်မှန်း မသိတော့ပေ။

✽ ✽ ✽

ကိုဖိုးအေး။
ဖိုးအေးသည် နာမည်နှင့်လိုက်
အောင်အေး၏၊ ရိုး၏၊ ရိုးလွန်းတော့
လည်း အသည်ဟု ပြောရမည်လား
မဆိုတတ်။ ပတ်ဝန်းကျင် အပေါင်း
အသင်း၊ ရောင်းရင်း၊ မိတ်ဆွေဓာတ်သိ
များမှ ပြောလာကြသည်။

“မင်းမိန်းမကိုလည်း မင်းလေ့လာ
ဦးနော်၊ မင်းမိန်းမ ဘာဆိုတာကော သိ
ရဲ့လား။ ဘာကောင်ညာကောင်ဘာမည်း
ကြီး ညာမည်းကြီးလို့ ငါတို့ကတော့
မပြောဘူး။ ပြောစရာလည်း မလိုဘူး။
မင်းကိုယ်တိုင်သိဖို့လိုတယ်။ သိအောင်
ကြိုးစားဖိုးအေးရ”

တစ်ခါမက ဂဏဂဏပြောခဲ့သည်။
ပြောသူတွေက ပြောနေကြ၍ အမေ
သာ အဖတ်တင်လိမ့်မည်။

ဖိုးအေးမမျှမတန်မလှုပ်၊ ကျောက်
ဆစ်ရှုပ်။

သည်တော့ ပြောနေကြသူများ
မပြောကြတော့။ ရေငုံနှုတ်ပိတ် စပ်
ဆိတ်ဆိတ်။

တကယ်တော့ ဖိုးအေးသည် ပတ်
ဝန်းကျင်ပြောကြ၊ ဆိုကြသည်ကို မယုံ။

ဟုတ်သည်မဟုတ်သည် သိရန်လည်း
မကြိုးစား။

“မိန်းမ ဘာကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါနှင့်
မဆိုင်၊ ငါ့မိန်းမဟာ ငါ့မိန်းမပဲ။ ငါ သိဖို့
မလိုဘူး”

လူများထင်ထားသလား။ ခံယူချက်
ထားနေသည်လား မပြောတတ်။ မဆို
တတ် အောင်ပါပဲ။ မိန်းမကိုလည်း
အတော်ချစ်ပုံရသည်။ အိမ်ထောင်
သက်တမ်း (၇)နှစ်ရှိပြီ။ ကလေးတစ်
ယောက်ရသည်။ သားယောက်ျားလေး။
နာမည်သည် “ဖိုးတာ” တိတိတာတာ
ပြောတတ်၍ ဖေဖေမေမေတို့၏အသည်း
စွဲ၊ အဖေဖြစ်သူ ဖိုးအေးသည် အကဲဆုံး၊
အချစ်ဆုံးကြောင့် “ဖိုးတာ” ဟု အမည်
ပေးခြင်းဖြစ်၏။ အသက်သည် ငါးနှစ်၊

ဖိုးအေးသည် နေ့ဘက်တွင်တစ်နေ့
လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ် လုပ်ထား၍
နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျနေ၏။
ဟောက်များပင် ဟောက်နေသေး။ ဖိုး
အေးသည် လယ်ကူလီစာရင်းငှားဖြစ်
သည်။ ဦးဖြူလှ စာရင်းခိုင်အိမ်တွင်
အလုပ်လုပ်သည်။ ညအိပ်ချိန်တွင်တဲကို
ပြန်၍ အိပ်သည်။ ဖိုးအေးနေသောတဲ

နှင့် ဦးဖြူလှနေသော အိမ်သည် မဝေးလှ
သောကြောင့် ဦးဖြူလှ ခွင့်ပြုထားခြင်း
ဖြစ်၏။ ဖိုးအေးနေထိုင်သောတဲသည်
သာယာကုန်းကျေးရွာရှိ ရွာထဲတွင်
မဟုတ်။ ရွာပြင်ဝေးဝေးရှိ ကွင်းစပ်တွင်
သီးခြားနေထိုင်ကြသည်။

ဖိုးအေး၏ တဲဘေးတွင် မည်သည့်
တဲမျှ မရှိ။ တစ်တဲနှင့် တစ်တဲ အတော်
အလှမ်းဝေးသည်။

နံနက်အရက်တက် ရွာဦးဘုန်း
ကြီးကျောင်းမှ လေးမောင်းတီး။ လေး
နာရီအုန်းမောင်းခေါက်သံ ကြားသည်
နှင့် ဖိုးအေး အိပ်ရာမှ အလူးအလဲထရ
စမြဲ။ အလုပ်ရှင် စာရင်းခိုင်ဦးဖြူလှအိမ်
သို့ အပြေးအလွှား သွားရသည်။ ဤသို့
ပြုနေသည်မှာ နှစ်ချီနေပြီ...လေ။

သည်ည။ ည (၁၂)နာရီထိုးနေပြီ။
ဖိုးအေးတစ်ယောက် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်
အိပ်မောကျနေ၏။ အိပ်မက်များတောင်
မက်နေသည်လားမသိ။ ဖိုးအေး၏ဇနီး
မငွေဇာသည် မအိပ်သေး။ သားလေး
ဖိုးတာလည်း အိပ်မောကျနေပြီ...ပဲ။ သူ
အဝေးနားမှား ကွေးလို့။

မငွေဇာသည် ယောက်ျားဖြစ်သူ အိပ်နေသော ကိုဗိုးအေးကိုခေါင်းမှသည် ခြေဖျားထိ၊ ခြေဖျားမှသည် ဦးခေါင်းထိ ဘေးမှရစ်၍ (၇)ပတ်ပတ်သည်။ ဤသို့ ပြုပြီးမှ မိမိအိပ်သော အိပ်ရာတွင် ပက်လက်အနေအထားနေရသည်။ ကြာလိုက်သည်မထင်ရ။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း လေးမှာပင် မငွေဇာ၏ ဦးခေါင်းသည် တိတိရိရိပြတ်ပြီး အမျှင်တန်းလန်းဖြင့် အိပ်မောကျနေသော ကိုဗိုးအေးကို ဖုတ်ယအကြိမ် (၇)ပတ် ပြန်ပတ်ပြီး နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြင့် အိမ်၏အပြင်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဝဲ၍ဝဲ၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဤသို့ပင် ဇနီးဖြစ်သူ မငွေဇာသည် ည (၁၂)နာရီထိုးပြီးနောက်ပိုင်း ခင်ပွန်းသည် အိပ်မောကျနေချိန်တွင် တစ်လလျှင် နှစ်ခါ၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သုံးကြိမ် သုံးခါမျှ ပြုလုပ်နေကျဖြစ်၏။

ပြုလုပ်နေသည်မှာ အိမ်ထောင်သက် (၇)နှစ်အတွင်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါမရေတွက်နိုင်တော့။ ဤသို့ပြုနေသည်မှာ မငွေဇာအတွက် လွန်စွာမှ အပြစ်ကြီးသည်ကို မငွေဇာ မသိမဟုတ်။ သိ

သည်။ သိပ်ကို သိပါသည်။ သို့သော် အချိန်ကျလာလျှင် မပြုလုပ်ဘဲကို မနေနိုင်။ သည်အချိန်ရောက်ပြီဆိုမှဖြင့် မငွေဇာ စိတ်ဖောက်ဖောက်လာသည်ဟု ဆိုရမည်။ ပြုလုပ်နေကျအတိုင်းကို ပြုလုပ်နေမိသည်။

မြန်ဆန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဆင်းချည်တက်ချည်ဖြင့် အိမ်ခေါင်မိုး နှစ်ပြန်စာ သုံးပြန်နီးပါးမျှ မြင့်တက်သွားတတ်လေ၏။ ပြီးတော့ ပျောက်သွားသည်။ ပျောက်သွားမှာပေါ့။ သူရောက်သွားသည်က ဟို... ဝေးဝေးတစ်နေရာ၊ ကွင်းဘေးကွင်းစပ်များရှိ မစင်များ၊ စွန့်ရာနေရာ၊ အညစ်အကြေး စွန့်ရာ ဖြစ်၏။

ခေါင်းပြတ်ကြီးမှ တန်းလန်းကျနေသော အမျှင်တန်းသည် အူသိမ်၊ အူမ အူအစွေများဖြစ်သည်။

တစ်ဝစားမည်။ တစ်ဝ ပျော်တော့မည်။ အပြင်မှ အများအမြင်နှင့်ကြည့်သော် မီးလုံး၊ မီးလုံးကြီး၊ မီးဝင်းဝင်း တောက်နေသည့် ရဲရဲနီနေသောမီးလုံး၊ သူတို့အဆို၊ သူတို့အပြောသိသူတွေ

(အမှန်)ပြောကြသည်မှာ “စုန်းမြူးသည်၊ စုန်းတောက်သည်” ဟု။

တစ်နေရာမှသည် တစ်နေရာသို့ အညစ်အကြေး မစင်ရှိရာနေရာများ၌ တစ်ညလုံး တစ်ဝစားပြီး အပျော်ကြီး ပျော်သည်ထင်၏။

ဟော... အခု။ (၃)နာရီတောင် ထိုးတော့မှာပါလား။ အသိဝင်လာသည်နှင့် မငွေဇာ အိပ်သို့ အပြန်ပြန်ခဲ့ပြီ...လေ။

အိပ်မောကျနေသော ကိုဗိုးအေး၏ နံဘေးရှိ အိပ်ရာတွင် ခေါင်းမရှိသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ပက်လက်အနေအထားဖြင့် ဆန့်ဆန်ကြီး။

ခုတော့ဖြင့် ခဏလေးအတွင်းမှာပင် ခေါင်းနှင့်ကိုယ် ဆက်သွားပြီဖြစ်သည်။ အူသိမ်၊ အူမ၊ အူအစွေများသည် သူနေရာနှင့်သူ နေသားတကျ။

“ကိုဗိုးအေး... ကိုဗိုးအေး ထတော့လေ လေးနာရီထိုးတော့မယ်”

မငွေဇာလှုပ်နှိုးတော့မှ ကိုဗိုးအေးခမျာ ပြူးတူးပြတ်ဖြင့် လူးလဲထကာ ကပျာကယာ မျက်နှာသစ်ပြီး စာရင်းဒိုင်အိမ်သို့ မပြေးရုံတစ်မည် သွားရပါပြီကော။)

ကိုဗိုးအေးကို အလုပ်သွားရန် နှိုးသည် အချိန်သည် လေးမောင်းတီး၊ လေးနာရီတိတိပေါ့။ ဟော... အုန်းမောင်းခေါက်သံကြားနေရပြီ...လေ။

卐 卐 卐

ည။
ယနေ့ညသည် မငွေဇာအတွက် က်ဆိုးမိုးမှောင်ကျသောနေ့ဟု ဆိုရပါတော့မည်။

အချိန်သည် ညသန်းခေါင်ယံ။ ည (၁၂)နာရီတိတိ။ ထုံးစံအတိုင်း။ မငွေဇာသည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုဗိုးအေးကိုခေါင်းမှ ခြေရစ်၍ (၇)ပတ်ပတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်အနေအထားအတိုင်း နေလိုက်၏။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ခေါင်းသည် တိတိရိရိပြတ်သွားပြီး အမျှင်တန်းလန်းဖြင့် ဖုတ်ယအကြိမ် ကိုဗိုးအေးကို (၇)ခါပတ်ပြီးမှ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြင့် အိမ်အပြင်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဝဲ၍ဝဲ၍ အညစ်အကြေး မစင်များရှိရာနေရာသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

သည်ညသည် မငွေဇာကိုယ်တိုင်

ထူးခြားနေသည်ဟု ထင်၏။ စားနေရ
သော်လည်း မဝ၊ ပျော်နေသော်လည်း
အားမရ၊ သည်တော့ ရှေ့သို့ တိုး၍တိုး၍
သွားသည်။ နေရာဟောင်းမှသည် နေရာ
သစ်ကို ရှာလာသည်။ ဟော... တွေ့ပြီ
ကြီးမားလွန်းသော ရုံကြီးတစ်ခုအောက်
တွင် အညစ်အကြေးမဝင်တွေ့။ အများ
ကြီးမှအများကြီး၊ တကယ်ကိုအများကြီး
ပါပဲ။

မငွေဇာ စားသည်။ မဝသေး၍ ဝ
အောင်စားပစ်သည်။ ပြီးတော့ ပျော်ရ
သည်မှာ အားမရဖြစ်နေ၍ အားရပါးရ
ကြီးကို သည်နေရာမှာ ပျော်ပစ်လိုက်
မည်။ အားခံထား၏။

မငွေဇာသည် စားရင်သည့်စိတ်၊
စားလိုသည့်စေ့၊ လောဘဇာတစ်ခုပဲ
သိ၏။ အန္တရာယ်ကိုမသိ၊ အစာကိုသာ
မြင်၏။ အန္တရာယ်ကိုမမြင်၊ အစာရှိနေ
သောရုံ၊ ကြီးမားလွန်းသောရုံကြီးသည်
ကား... ကြခတ်ဝါးရုံ၊ ဝါးချုံကြီးသာဖြစ်၏။
ကြီးသော၊ ချွန်ထက်သော ကြခတ်ဆူး
ကြီးများသည် များလှပါသည်တော့။ တစ်
ရုံလုံး တစ်ချုံလုံးလိုလို။

တစ်ဝစားပြီးသည်နှင့် အပျော်ကြီး၊
ပျော်ရန် အားမာန်အပြည့်နှင့် အားကုန်
အပေါ်သို့ တစ်ရှိန်ထိုး တက်လိုက်ရာ...။

အူသိမ်း၊ အူမဲ၊ အူအရွေ့တို့နှင့်အတူ
ခေါင်းကြီးတစ်ခုလုံး ကြီးမားသောဝါးရုံ
ကြားတွင် ညပ်၍ နေလေတော့၏။ ကြီး
သော၊ ချွန်ထက်သော ကြခတ်ဆူးကြီး
များသည် အူသိမ်း၊ အူမဲ၊ အူအရွေ့များကို
ထိုးဖောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။
အဆိုးဝါးဆုံးသည် မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံး
ပေါက်ထွက်သွားသည်။

မငွေဇာ ပျော်ပျော်ကြီး နိမ့်ချည်ဖြင့်
ချည် တက်ချည်ဆင်းချည်ဖြင့် စုန်းမြူး
တော့မည်။ စုန်းတောက်မည်ဟု အားခံ
ထားခါမှ မမြူးနိုင် ရှာတော့။ ကံဆိုး
မိုးမှောင် ကျလေပြီ။

ခင်ပွန်းသည်အပေါ်တွင် မိုက်မဲစွာ
ပြုခဲ့သော အကုသိုလ်ကံ၏ အပစ်ဒဏ်
ကို မငွေဇာတစ်သောက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး
ခံလိုက်ရရှာပြီ။

နှစ်ချည်လများ ခင်ပွန်းသည်
အပေါ်တွင်ပြုခဲ့သော အပြစ်ကြေးများ
ကို မငွေဇာ အသက်နှင့်လဲပြီး ဆပ်လိုက်
ချပြီ-ထင်။

မငွေဇာ ဆုံးရှုံးပြီ။ မငွေဇာဘဝ
ဇာတ်သိမ်းမလှ။

❖ ❖ ❖

"ကိုဇိုးအေး... ကိုဇိုးအေး ကျုပ်
လေ - တော့ကို အရေးကြီးတာတစ်ခု
ပြောစရာရှိလို့။ သေသေချာချာနား
ထောင်နော်။ ကျုပ်သား တော့ သား
လေးကို ရှင်ပြုပေးလိုက်ပါ။ သက်နိုး၊
အမြန်စည်းပေးလိုက်ပါတော်... ကျုပ်
လေ... ကျုပ်သားလေးဖို့တာကို ရှင်သာ
မကေအဖြစ်နဲ့ တွေ့ချင်မြင်ချင်လွန်းလို့
ပါတော်...။ ကျုပ် စိတ်ချပါရစေနော်...။
ပြောလက်စနဲ့ မထူးတော့ပါဘူး။ ကျုပ်
ဘဝမှန်တို့ ဖွင့်ပြောပါတော့မယ်။ ကျုပ်
လေ ကျုပ်နေဘက်မှာတော့ ခိုသားလေး
ရယ် အတူတူ ပျော်ပျော်ကြီး စံနေရ
ပေမယ့် ညညကျရင်တော့...။

တော်တို့ပြောတဲ့ ရွာသူပေါ့ရှင်၊
ရွာသူစုန်းမပါ။ ကျုပ်က သင်လို့တက်
လာတဲ့စုန်းမ မဟုတ်ဘူး။ သင်လည်း
မသင်ချင်ပါဘူး။ အမေမေမွေးကတဲက
မသင်သဲတတ်လာတဲ့မွေးရာပါစုန်းမပါ။
တွင်းစုန်းပါ။ ကျုပ်က အနိမ့်စားရေးစား
စုန်းရယ်ပါတော်။

ကျုပ်ဘဝနဲ့ ကျုပ်ပဲရှိပါစေတော့...။

မြန်မာ့လိုက်သည့်ပြစ်ခြင်း။
နိမ့်ချည်ဖြင့်ချည် ဆင်းချည်တက်ချည်ဖြင့်
အိပ်ငါးမိုး နှစ်ပြန်စာ သုံးပြန်နိုးပါးမှု
မြင့်တက်သွားတတ်လေ၏။ ပြီးတော့
ပျောက်သွားသည်။ ပျောက်သွားမှာပေါ့။

သူရောက်သွားသည်က
ဟို... လေးလေး တစ်နေရာ။
တွင်းသားတွင်းစပ်များကို
မစပ်များ စွန့်ရှာနေရာ
အညစ်အကြေးစွန့်ရာ ဖြစ်၏။

ညညတွေမှာချေးစားပြီးအပျော်ကြားလို့
စုန်းမျိုးရတဲ့အဖြစ်ပါ။

ကျုပ်မှာ အပြစ်တွေ ရှိပါတယ်။
ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါနော်။အခုကျုပ်လေ
ကျုပ် လူ့ဘဝမှာ မရှိတော့ဘူး။ တော်တို့
နဲ့ ဘဝခြားနေပြီ။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့
ကျုပ်တော့ကိုကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။

ကျုပ်ပြောတာ မမေ့နဲ့နော်။ သား
လေးဖိုးတာကို သက်နိုးစည်းခြစ်အောင်
စည်းပေးပြီး ကျုပ်ကိုရေစက်ချအမျှပေး
ဝေပါ။ အမျှဝေပါ... အမျှဝေပါ... အမျှ
ဝေပါ။

၂ ဖိ ၂

ကိုဖိုးအေး အိပ်ရာမှ ပြူးတူးပြတ်
ဖြင့် အလူးအလဲထသည်။ မျက်နှာတွင်
ဈေးတွေပြန်နေ၏။ ဇောဈေးများဖြစ်
သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဈေးများ
ဖြင့် ရွှံ့နှံနေ၏။

အချိန်... အရက်တက် လေးနာရီ။
“ငါ...ငါ... အိပ်မက်တွေ မက်နေပါ
လား...။ သားလေးကို ရှင်ပြု၊ သက်နိုး
စည်းပေးလိုက်ပါတဲ့။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို
ရေစက်ချအမျှဝေပါတဲ့”

ကိုဖိုးအေးသည် အိပ်မက်ကို တွေး
နေရင်းမှ ချက်ချင်းဆို သလို လက်

ကလည်း အမှောင်ထဲတွင် စမ်းကြည့်
လိုက်မိ၏။

“ခေါင်းမရှိသောကိုယ်”
ကိုဖိုးအေး လန့်ချပ်သွားသည်။
စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင်ထားပြီး မီးခွက်
တွင် မီးထွန်းညှိလိုက်၏။ အလင်း
ရောင်ကြောင့် ကိုဖိုးအေး ပီပီပြင်ပြင်
မြင်နေရပြီ။

ခေါင်းမရှိသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီး
သည် ဆန့်ဆန့်ကြီး။ ခေါင်းမရှိသော
သူ၏မိန်းမမဝေဇာအလောင်းမှန်း ချက်
ချင်းသိလိုက်ရပြီ။

ကြောက်သည်။ လန့်သည်ဆိုခြင်း၊
ထက် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း၊ ပူ
ဆွေးခြင်း၊ ယူကျုံးမရခြင်းခြင်း များစွာ
များစွာဖြင့်...

ဖိုးအေး၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်
စက်များ တစ်ပေါက်ချင်း... တစ်ပေါက်
ချင်း...။ ဖိုးအေး ကြေကွဲပြီး ငိုနေမိပြီ။
သားလေးဖိုးတာ ကွေးကွေးလေး အိပ်
ကောင်းနေဆဲ။ အိပ်မောကျနေသော
သားလေးဖိုးတာ၏မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး
ဖိုးအေး ရင်ထဲတွင် မချီ။

“ကိုဖိုးအေး - ခင်ဗျာမိန်းမမဝေဇာ
ရဲ့ခေါင်းပြတ်ကြီးဟိုဘက်၊ အေးစပ်ရွာက
ကြွတ်ဝါးရှုံ့ကြီးမှာ ခြံနေတယ်။ မျက်

လုံးတွေ ဝေါက်ထွက်နေပြီ။ သွားယူ
လိုက်ဦး။ မြန်မြန်သွားယူ - တော်ကြာ
လင်းတစ်ခြင်နေမယ်”

မိုးတောင် ကောင်းကောင်းမလင်း
သေး ရွာမှ ရွာသားတစ်ဦး လာပြော
သည်။

ကိုဖိုးအေး သိလိုက်ပါပြီ။ မဝေဇာ
ကိုယ်တိုင်လည်း အိပ်မက်ထဲမှာ လာ
ပြောနေပြီ။

“အင်း...မဝေဇာဆုံးရှာပြီ။ အမှိုက်
မကြီးမဝေဇာ ဆုံးသွားရှာပြီတိုး။ မိုးထိန်
ထိန်လင်းတာနဲ့ မဝေဇာရဲ့ခေါင်းကိုသွား
ယူပြီး ခေါင်းနဲ့ကိုယ် ပြန်ဆက်ထားရ
မယ်။ ရွာကလူကြီးတွေအကြောင်းကြား
ပြီး မဝေဇာကိုရွာက သင်္ချိုင်းမှာကောင်း
ကောင်းသင်္ချိုက်ရမယ်။ အရေးကြီးတာ
က သားလေးဖိုးတာကို ငါ့ဝေဆောင်

ထားတဲ့ ငွေနဲ့ ခြင်္သေ့တံတိုင်းရဟန်းတောင်
သက်နိုး စည်းပေးရမယ်။ ပြီးတော့
မဝေဇာ ကြားနိုင်အောင်၊ သာဓုခေါ်နိုင်
အောင် ရေစက်ချ၊ အမျှဝေရမယ်။ အမျှ
ဝေရမယ်။ အမျှဝေရမယ်”

ကိုဖိုးအေးသည် မျက်ရည်တွေတွေ
ကျနေရင်းမှ တွေးနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။
တစ်ဆတ်တည်း မှာပင် စိတ်ထဲမှ
လည်း...

“အမှိုက်မ မဝေဇာ၊ စုန်းမကြီးရေ၊
ဘဝဆက်တိုင်း...ဘဝဆက်တိုင်း သည်
လိုအဖြစ်မျိုး...အဖြစ်ဆိုးက လွတ်ပါစေ၊
ကျွတ်ပါစေ...”

ဆုတောင်းရင်း ဆုတောင်းရင်း
ဖြင့်...

သုခိအတ္တာန ပရိဟရန္တ
မောင်လေးအောင်(သန်လျင်)

လူလမြင်းသရိုက်
ဆီးဖြူသီးစားပါ။

ဆီးချုပ်ဝမ်းချုပ်
မီးကြမ်းငှက်ပျောသီးပျော်ပျော်တို့
ထန်းလျက်နှင့်စားပါ။

ဝမ်းချုပ်သင်္က
ကညွတ်ညွတ် ရေနံငါးခွက်တစ်ခွက်
ကျန်အောင်ကြီး ပျားရည်နှင့်
ရောသောက်ပါ။

ဆီးချုပ်
ငှက်ပျောနှင့်တို့ ချက်ပြုတ်စားပါ။
ဆီးဖြူသီးအစေ့ကို စားပါ။
မံတက်ခေါက်ကို လေးခွက်တစ်ခွက်
တင်ကျို၍သောက်ပါ။

နားကျော်
ဟင်းဂလာနားကျော်ဆီတို့ သုံးပါး
နားကိုက်
ကြက်သွန်နီကို မီးသွပ်ပါ။

သုန္ဒာမည်က "ဆရာစိုး"။

အထက်လား၊ အောက်လား ဘာမှန်းတော့မသိပါ။ သို့သော်
စွမ်းတာကတော့ အတော့်ကို စွမ်းပါသည်။ အံ့ဩစရာကောင်း
လောက်အောင် စွမ်းပါသည်။

ပညာချင်ပြိုင် မရကန့်

ဝင်းခိုင်(မကွေး)

ရွာထဲတွင် မကောင်းဆိုးဝါး အပမာန် သူများဝင်၍ အပူးအကပ်ခံရသူများရှိ လျှင် "ဆရာစိုး" ကိုလာ၍ပင့်ကြရသည်။ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးမီးတိုများကို လည်းကိုင်တွယ်အသုံးပြုသလိုအင်္ဂလိပ် ဆေး၊ မတောက်တစ်ခေါက်ကိုလည်း သုံးစွဲကုသ၏။ ဒေါက်တာရမ်းကုပေါ့။

များသောအားဖြင့် ပယောဂ အပမာန် ဝေဒနာရှင်များကို အဓိကထား၍ ကုသ သောကြောင့် "ကျွန်း" ထဲတစ်ဝိုက်ရှိ ရွာ များတွင် ဆရာစိုး နာမည်ကြီး၏။ စုန်း တိုက်၊ နတ်တိုက်နိုင်လှသည်။

သို့သော်လည်း ကြားဖူးနားဝရှိ သောစကားအရ မြွေအလိမ္မာသ်ဆရာ

သည်မြွေနှင့်ပင်သေဆုံးရသလို... ဆရာ စိုးသည်လည်း...

✽ ✽ ✽

"ဆရာ... ဆရာ"

အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြား၍ ဆရာစိုး သည်-

"ဟေ... ဘယ်သူလဲကွ၊ လာလေ"

လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ဝင်လာသူမှာ သူ၏တပည့်ဦးကြည်ဖြစ်သည်။ ဦးကြည် သည်ဆရာစိုးအနီးသို့ဝင်ထိုင်ရင်းနဖူးမှ ရွေးများကို သုတ်လိုက်သည်။

ဆရာစိုးကတပည့်ဖြစ်သူကိုကြည့် ၍-

"ဘာဖြစ်လာတာလဲကွ၊ မင်းကြည့် ရတာ မောကြီးပန်းကြီးနဲ့"

"ပျဉ်းမည့်ရွာကပြန်လာတာဆရာ၊ ဟိုမှာ အရီးလေးနေမကောင်းဘူးလို့ သတင်းကြားတာနဲ့ ခဏသွားတွေ့တာ ပါ"

"အင်း... အခုရောနေကောင်းသွား ပြီလား"

"မကောင်းသေးပါဘူးဆရာ"

"အေး - လူကြီးတွေဖြစ်ရင် တော် တော်နဲ့ မပျောက်တတ်ကြဘူး၊ ဒီလိုပါပဲ နောက်တော့လည်းသက်သာသွားမှာပါ။ ခါနဲ့ ဘာရောဂါလဲကွ"

"အဲဒါ ခက်တာပဲဆရာ ဘာရောဂါ မှန်းမသိလို့ ဆရာမိကို အပြေးလာခဲ့ တာပဲ၊ ကူညီပါဦးဆရာရယ်"

ဦးကြည်က ဆရာစိုးကို အားကိုး တကြိုးဖြင့် အကူအညီ တောင်းနေ သည်။

"နေဦး... မင်းကို အစီအရင်တစ်ခု တော့ လုပ်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒါနဲ့ အရင် စမ်းကြည့်လိုက်၊ တစ်ခုခုထူးခြားရင် ငါ့ ကိုလာခေါ်လှည့်"

ဆရာစိုးသည် လက်ဝါးခန့်ရှိသော စာရွက်ပေါ်တွင် အင်းကွက်တစ်ခုရေး၍ ပေးလိုက်လေသည်။

ဦးကြည်က ၎င်းစာရွက်ကို သေချာ ခေါက်၍-

"ဒီဟာနဲ့ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရ မှာလဲ ဆရာ"

ဆရာစိုးက ကွမ်းအစ်ကိုယူ၍ကွမ်း ယာရင်း-

"ကြေးဖလားထဲထည့် ခေရိမ်ပြီး လူနာကို တစ်ကိုယ်လုံးသာဖြန်းလိုက်၊ ပယောဂဆိုရင် သိသာလိမ့်မယ်၊ ရိုးရိုး ရောဂါဆိုရင်တော့ ဘာမှမထူးဘူး"

ဟု ပြောလိုက်၏။ ဦးကြည်သည် ဆရာစိုးပြောသောစကားများကိုသေချာ မှတ်သား၍ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကာပြန်သွားလေတော့သည်။

ဆရာစိုးသည်ကား ဤနယ်တစ် ဝိုက်တွင် မသိသူမရှိသလောက်ပင် လူနာနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သည့်အခါမျှ အခကြေးငွေမပြော၊ ပျောက်ကင်းသွား ကြသော လူနာရှင်များ ကန်တော့ သလောက်သာ ယူ၏။

တစ်ပြားမှမပေးလည်း အကူအညီ တောင်းလျှင် ဆေးကုပေးသည်။ လူနာ ရှင်များ ဆင်းရဲလွန်းလျှင် သူက ပိုက်ဆံ ပြန်ပေးခဲ့သေး၏။ သဘောကောင်း သောဆရာစိုးကို ကျွန်းထဲတစ်ဝိုက်တွင် ရှိကြသော ရွာများမှ ဖလားစားကြသည်။

အားကိုးကြလေသည်။ ရှေးရိုးစွဲသော ကျေးရွာတွေမှာ သားဖွားဆရာမ၊ ကျန်းမာရေးမှူးဆိုတာ ဟန်ပြသဘောသာ ထင်မှတ်ထားကြလေသည်။

တစ်ခုပြောချင်တာက ဆရာစိုးမှာ မိန်းမရွှင်ချင်၊ ဝေပွချင်သော အားနည်းချက်ရှိနေ၏။ သူတစ်ပါးသားမယားဖြစ်မှားတာလည်းမဟုတ်။ အလိုမတူဘဲ ဖတ်ကားရမ်းကားတာလည်းမဟုတ်ပါ။ မိန်းကလေးငယ်ငယ်ချောချောမြင်လျှင် စေ့ချင်နောက်ချင်သည်။ ပိုးပန်းချင်သည်။ ပိုးကြေးပန်းကြေးကြောင့် ကုန်မှာခန်းမှာလည်း မနုဗြေတတ်ပေ။

အသက် ၃၀ ကျော်လေးဆိုတော့ အရွယ်ကောင်းပင် မဟုတ်ပါလား။ ဒီအသက်အရွယ်ကာလအတွင်းမှာပင် တရားဝင်မိန်းမယူခဲ့တာမယောက်မျှပင်။ သို့သော်တစ်ယောက်မှမမြဲ။ အကုန်ကဲ့သွားတာချည်းပင် ဖြစ်၏။

ဒီတော့ တချို့လူတွေက ဆရာစိုးကွယ်ရာမှာဆိုရင် ဆရာစိုးလို့ မခေါ်ပါ။ “တကားစိုး” ဟု နောက်ပြောင်၍ ခေါ်ကြလေသည်။

“ဒီနေ့တောင်ပိုင်းက ဖုတ်ဝင်နေတဲ့ ဦးမိုးစိန်ကို ဖုတ်ထုတ်ပေးရဦးမှာပဲ။ တော်သေးတယ်၊ ဓမ္မတော့မလို့”

ဆရာစိုး တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လျက် ဆေးလွယ်အိတ်ကိုလွယ်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေတော့သည်။

လမ်းတွင် လျှောက်လာရင်း စိတ်ထဲမှ...

“ဦးမိုးစိန်ရဲ့သမီးအကြီးမမူမမိန်က တော်တော်လှသားပဲ။ တောင့်လည်းတောင့် ဖြောင့်လည်းဖြောင့် ဟင်းဟင်းမင်းကြိုက်စိုးကြိုက်ဆိုတာ ဒါမျိုးရှိမှာ။ အဲ - မင်းမကြိုက်တာတော့ မသိဘူး။ ဆရာစိုးတော့ ကြိုက်နေပြီ... ဟိ...ဟိ”

ဆရာစိုးကတော့ တစ်ကိုယ်တည်း အတွေးတွေနှင့် မျက်နှာက ပြူးလို့ရွှင်လို့ပါလား။

✽ ✽ ✽

ဦးမိုးစိန်၏ နာရေးအသုဘချသောနေ့ သမီးချောတွေ ၃ - ယောက်တောင် မွေးထားတာဆိုတော့ ရွာထဲရှိ လူငယ်တွေ တစ်ယောက်မကျန် ဝိုင်းကွဲကြသဖြင့် အင်မတန် စည်ကားလှပေသည်။

ထိုအများထဲတွင် ဆရာစိုးက ထိပ်ဆုံးကပင်။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေသော မူမမိန်အနားက မရွာနိုင်ဘဲ လိုလေသေးမရှိအောင် ရေပူချေချမ်းကပ်လျက် ရှိနေ၏။

လူငယ်ကာလသားတွေက အချင်းချင်း ခိုသဘောပေါက်ကြသည်။ နောက်ပြီး ဆရာစိုးအစွမ်းကိုလည်း ကြောက်ကြရ၍ ရှောင်ကြလေသည်။

မသာကပို့ဆောင်ပြီးလို့ သင်္ချိုင်းထဲမှာ မြေတောင်မြှုပ်ပြီးနေပြီ။ ဆရာစိုးက မပြန်သေးဘဲ တစ်လည်လည်ရှိနေရာ မူမမိန်က -

“ဦးစိုး ပြန်ရင်ပြန်တော့လေ၊ ဒီမှာတစ်နေ့ကုန်ကြီးနေပေးတာ အားနာရော”

“သေဟ” စိတ်ထဲမှပြောလိုက်မိသည်။ ဦးစိုးတု... ဒီကောင်မလေးနယ်ဟု တွေးရင်း မူမမိန်ကို ပြန်ပြ၍ -

“ရပါတယ် ကိုယ့်တစ်ရွာတည်း သားတွေပဲ၊ အစ်ကိုကြီးက အိမ်မှာလည်း အားနေတာပဲ”

မူမမိန်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဧည့်သည်များအတွက် ရေဓနွေးပွဲများကို လိုက်လံ၍ ဖြည့်ပေးနေသည်။

ထိုစဉ် အိမ်ပေါ်သို့ ဦးကြည်ရောက်လာပြီး ဆရာစိုးအနားသို့ကပ်ကာ -

“ဆရာ... ဒီမှာရှိတယ်ဆိုလို့”

ဆရာစိုးက ရေဓနွေးသောက်လျက်

“အေး... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ တွ ဖိုးကြည်ရ”

ဖိုးကြည်က သေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်၍ -

“ဒီမှာက လူများတော့ပြောရတာ အဆင်မပြေဘူးဆရာ၊ အိမ်ကိုသွားရအောင်”

ဆရာစိုးက ဖိုးကြည်အနေအထားကြည့်၍ အရေးကြီးကိစ္စ ရှိနေမှန်း သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် နာရေးအိမ်ရှင်များကို နှုတ်ဆက်ပြီး နှစ်ယောက်သား ထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

ဆရာစိုးအိမ်ရောက်တော့ ဖိုးကြည်က -

“ဆရာ... လိုက်မှဖြစ်မှာ အခြေအနေအတော့်ကို ဆိုးနေပြီ”

အရင်းအဖျားမရှိ ဖိုးကြည်စကားကြောင့် ဆရာစိုးက -

“သေချာလည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောစမ်းပါကွာ၊ ငါက ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ”

“ပျဉ်းမညို” ရွာကို လိုက်ခဲ့ပါဆရာ၊ တျွန်တော့်အဖိုးလေးက ပယောဂဖြစ်နေတာသေချာတယ်။ ဆရာမိုင်းတဲ့အတိုင်း တျွန်တော်လည်း လုပ်လိုက်ရော ကြမ်းတော့တာပဲ။ အခုတော့ အခန်းထဲမှာ သော့ခတ်ပြီး ထားရတယ်ဆရာ”

ဆရာစိုးက အနည်းငယ်စဉ်းစား
လိုက်ပြီး-

"ဒါဆိုရင်တော့ လူပြုစားထားတာ
သေချာပြီပေါ့၊ အေး...အေး ငါ လိုက်ခဲ့
မယ်"

"အခုဆိုနဲ့သွားရင်ဟိုကိုနေမဝင်ခင်
တော့ ရောက်တယ်။ ဆရာ ကျွန်တော့်
မှာလည်းပါတယ်"

ဤသို့ဖြင့် ဆရာစိုးတို့ဆရာတပည့်
နှစ်ယောက်သည် နွားလှည်းဖြင့် ပျဉ်းမ
ညါရွာဆီသို့ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

■ ■ ■

မနေ့ညက ခရီးပန်းပြီး အချိန်မရှိမှ
ရောက်သောကြောင့် ဆရာစိုးတို့သည်
ရေခဲခန်းချိုး၍ စားသောက်ကာ အိပ်ရာဝင်
စောသဖြင့် ဒီနေ့တော့ စောစောပင်နိုး
နေကြလေ၏။

နံနက်စာ ထမင်းကြမ်းနှင့် အမဲ
ခြောက်ဖုတ်ကို စားသောက်ပြီးသည်နှင့်
လူနာကုသရန် မြင်လေ၏။

နာမည်ကြီးသောဆရာစိုးကို မမြင်
ဖူးကြ၍ လာကြည့်သူများရှိသလို လူနာ
ကုသပုံကို စိတ်ဝင်စား၍ လာကြသူများ
လည်းရှိကြလေသည်။

ဆရာစိုးက တပည့်ဖြစ်သူကို ကန်

တော့ပွဲအပြင်ခိုင်းထားပြီးဖြစ်၍ အကျီ
အဖြူ၊ ပုဆိုးအညိုကို ဝတ်ဆင်ပြီး ပွဲရေ
တွင် ဟိတ်ဟန်အပြည့် ရှိနေ၏။ ခဏ
အကြာတွင် အိမ်သားများကို လူနာအား
အခန်းတွင် အပြင်ထုတ်ရန် ပြောလိုက်
သည်။

လာရောက်ကြည့်ရှုနေကြသော
ပရိတ်သတ်များကလည်း စိတ်ဝင်တစား
ရှိနေကြ၏။ ဆရာစိုးက ဟန်ပါပါဖြင့်-

"ကဲ - မဆိုင်တဲ့သူတွေ နောက်ကို
နည်းနည်းဆုတ်ကြ"

လူတချို့ နောက်သို့ အနည်းငယ်
ဆုတ်သွားသည်။

"ဟိတ်... ငါ့ကိုမခေါ်နဲ့ လူ့ဝတ်စမ်း၊
အခုလွတ်"

ဆိုးဆိုးဝါးဝါးအော်ဟစ်သံနှင့်အတူ
မိန်းမကြီးတစ်ယောက် အော်ဟစ်ရုန်း
ကန်၍ ဖိုးကြည်တို့ ဆွဲခေါ်လာရာသို့
အရွတ်တိုက်ပါလာသည်။ အသက်အား
ဖြင့် ၅၀ ဝန်းကျင်ခန့် ရှိမည်ထင်၏။

ဆံပင် ဖရိုဖရဲ၊ အပေါ်အကျီကြယ်
သီးပြုတ်လျက်နှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီကို
ဝတ်ဆင်၍ ခါးတွင် ကြိုးဖြင့် ချည်ထားရ
သည်။ ၎င်းမိန်းမကြီးသည် ကား ဖိုး
ကြည်၏အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ် ငြိမ်းပင်
ဖြစ်လေသည်။

လာရောက်ကြည့်ရှုကြသော ပရိ
သတ်များထဲမှ-

"ဟဲ့... အဲဒါ ဖုန်းပြုစားပုံထားရတာ
တဲ့၊ ကြောက်စရာကြီးနော်"

တစ်ယောက်ကလည်း-

"ဖုန်းပြုစားတာမဟုတ်လောက်
ဘူး၊ ရွာသူပမ်းစားထားတာနေမှာ"

ထင်မြင်ချက်များက အမျိုးမျိုးပင်
ရှိနေကြ၏။

ဆရာစိုးက ရှေ့တွင်ရှိနေသော ဒေါ်
ငြိမ်းအား လေသံမှန်မှန်ဖြင့်-

"ဦးချ...ဦးချ... ဘုရားကို ဦးချ
လိုက်"

ဒေါ်ငြိမ်းက ဆရာစိုးကိုမျက်စောင်း
ထိုး၍ ကြည့်နေ၏။ မျက်လုံးများက နီရဲ
နေပြီး မလှုပ်မယှက် ရှိနေ၏။

"ဟိတ် - ဦးချ ကန်တော့လေ၊ ဘာ
ပေကတ်ကတ်လုပ်နေတာလဲ၊ အခုဦးချ
ပြီး ကန်တော့စမ်း"

မလှုပ်ပါ၊ ဒေါ်ငြိမ်းသည် ဆရာစိုးကို
အစိမ်းလိုက် ဝါးစားမတတ်ကြည့်နေပြီး
လည်ချောင်းကွဲသံကြီးဖြင့်-

"နင် ငါ့ကို ဘာမှလုပ်လို့မရဘူးဟဲ့၊
ဆရာစုတ်ရဲ့"

"ဟယ်... ဆရာတောင်မကြောက်
ဘူးတော့၊ အံ့ရော"

66

တဲ... သူအိပ်ပျော်သွားပြီ
တော်တော်လေးလည်း
ပင်ပန်းသွားရှာတာကိုး၊
အိပ်ရာထဲရွှေ့ပြီး သိပ်ထားလိုက်ပါ၊
နီးလာရင် အကောင်းပတတ်
ဖြစ်သွားပါပြီ။ အော်- ဒါနဲ့ အားလုံးကို
ပြောထားဦးမယ်၊ သူ့ထိက
ဘူးရွတ်တောင်းတဲ့သူ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်
ဘာမှထင်ပြီး ပြဿနာရှေ့ကြပ်နဲ့
သူ့စည်း ကိုယ့်စည်း စောင့်ထိန်းကြပါ။

99

ပရိသတ်ထဲမှတီးတိုးသံများထပ်မံ
ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ ဆရာစိုးသိက္ခာ
တော့ အကျမခံ။ အပ္ပပွဲနဲ့လာတာပဲတွေ့
ကြပြီပေါ့ဟုတော့ရင်း-

“အောင်မယ် - ငါ့ကိုများဆရာစုတ်
တဲ့လား။ နင့်ပညာလောက်နဲ့ လာစမ်းနေ
သေးတယ်။ ကောင်းမလူ့ဘဝမှာရောက်
တုန်းကောင်းကောင်းမနေဘဲ သူတစ်ပါး
ကို နှောင့်ယှက်ချင်သေးတယ် ကဲ...
ဟာ”

“အင့်...အမေ”
ဆရာစိုးကလက်ထဲတွင်တုတ်ကိုင်
ထားသလိုဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်နှင့်
ဒေါ်ငြိမ်းမှာ နာကျင်စွာ ထွန်ထွန်လူးနေ
တော့၏။

မြင်ရသောပရိသတ်များမှာ အံ့သြ
လွန်း၍ နှစ်သက်စွာ ရှိနေကြ၏။

“နင်ဘယ်သူလဲ၊ အများသိအောင်
ပြောစမ်း”

ဒေါ်ငြိမ်းက မပြောပေ။

“ကဲ...ဟာ...ကဲဟာ၊ ပြောစမ်း”

“မပြောဘူးဟေ့...မပြောဘူး”

ဆရာစိုးက မေး၍ရိုက်လေ၊ ဒေါ်
ငြိမ်းက အံ့ကြိတ်ခံရင်း ခေါင်းမာလေပင်
ရှိနေ၏။ ဒေါ်ငြိမ်း အသားကို ရိုက်ဟန်ပြု
ရုံဖြင့် ဒေါ်ငြိမ်းမျောမှာ ချွေးသံတစ်ချို့နှင့်

တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ဆရာစိုးရှေ့တော်
ပေါ်တွင် နာကျင်စွာလူးလိမ့်နေ၏။ ဆရာ
စိုးသည် အိတ်ထဲမှ ပုတီးကို ထုတ်၍
ဒေါ်ငြိမ်းအား စွပ်ပေးလိုက်ပြီး -

“နင့်ကို ငါချုပ်ထားလိုက်ပြီ၊ ငါမေး
တာကိုမဖြေရင်နင့်ကို ငါ သတ်ပစ်မယ်
ကြားလား”

ဒေါ်ငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်၏။

“နင့်နာမည်ကိုတော့ အများရှေ့မှာ
မမေးတော့ပါဘူး။ နင် သူများကို ဘာလို့
အခုလို ဒုက္ခပေးရတာလဲ”

“သူ့ယာခင်းထဲက ဘူးညွန့်ဈေးချင်
လို့တောင်းတာ၊ မဝေလို့လုပ်တာ”

“ဟုတ်ပေအ... ငါလေးမရတာနဲ့
များ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားသံ
များ ထွက်လာပြန်သည်။ ဆရာစိုးက
ချောင်းဟန်၍ -

“သူများပစ္စည်း တောင်းမရတာနဲ့
ဒီလောက်အထိလုပ်တာ နင်လွန်တာ
ပေါ့၊ ကဲ - နင်နဲ့စကားပြောဖို့ အချိန်မရ
ဘူး။ နင်လုပ်တာတွေ ပြန်သိမ်း”

“မသိမ်းနိုင်ဘူး”

“ဘာလို့မသိမ်းနိုင်ရမှာလဲ... အခု
သိမ်း”

ဒေါ်ငြိမ်းမှာ ရုတ်တရက်ဆိုသလို
အသက် ၂၀ ဝန်းကျင် ကောင်မလေး၏
ပုံစံမျိုးပြောင်းသွားကာ လေသံကလည်း
ရွံ့နွဲ့နေပြီး မူယာမာယာ များနေ၏။

“အခုတော့ မသိမ်းချင်သေးဘူး၊
နောက်နေ့မှ သိမ်းပေးမယ်”

“တောက်... ငါ့ကိုချေးဆစ်နေသေး
တယ်၊ အေး - နင်မသိမ်းလို့ရှိရင် နင့်ကို
လူအများသိအောင် ဖော်ထုတ်ပြီး ခေါင်း
ကို လေးကွက်ကျားရိတ်ပစ်မယ်၊ ဘယ်
လိုလဲ၊ ငါ့အစောင့်အရှောက်တွေကို နင်
နှိပ်ပစ်လား”

ထိုအခါ ဒေါ်ငြိမ်းက အသနားခံ
သောအမူအရာဖြင့် -

“အဲဒီလိုတော့ ရက်ရက်စက်စက်
မလုပ်ပါနဲ့တဲ့၊ လုပ်သာလုပ်လိုက်ပါ
ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ဒါမှ
ရွာထဲက စုန်းမကိုလူတိုင်းသိပြီး တစ်ခုခု
ဖြစ်ရင် သူ့ကို ပြန်လုပ်လို့ရမှာ”

“တော်တော်လူပါးဝတဲ့ စုန်းမ...
ဘူးညွန့် လေးမရတာနဲ့ သူများကို
မတရားလုပ်ပြီး ကိုယ့်ကျတော့မှ
တောင်းပန်နေတယ်၊ သိလို့ကတော့
လူရောအိမ်ရော မီးနဲ့ကို ရှိပစ်မယ်”

ရွာသူရွာသားများမှာ မခံချင်စိတ်
ဖြင့် ဒေါသထွက်နေကြကာ တစ်ယောက်
တစ်မျိုး ပြောဆိုနေကြလေသည်။ ရွာ
သားတစ်ယောက်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်
ရိုက်မည်တက်ကဲ ဖြစ်နေ၍ ဘေးမှ ဝိုင်း
တားနေကြရသည်။

ဆရာစိုးက ရေတစ်ခွက်ခပ်၍ မန်း
မှုတ်လိုက်ပြီး -

“ကဲ...ရော - ဒီရေသောက်လိုက်၊
ရောဂါတွေပါ တစ်ခါတည်း ယူပြီးထွက်
တော့၊ ထွက်တော့... ထွက်တော့၊ သွား
သွား... မြန်မြန်လုပ်၊ မြန်မြန်လုပ်၊ အေး
ဟုတ်ပြီ၊ ဦးချဦးလေ၊ ကန်တော့လိုက်၊
အေး - အေး - ဟုတ်ပြီ”

ဒေါ်ငြိမ်းမှာ ဆရာစိုးပြောသည့်
အတိုင်း ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း လိုက်နာ
၍ တဖြည်းဖြည်းခွင့် ငြိမ်သက်သွားကာ
လဲကျ၍ သွားလေတော့သည်။

ဆရာစိုးက လူနာရှင်များကို

“ကဲ... သူအိပ်ပျော်သွားပြီ၊ တော်
တော်လေးလည်း ပင်ပန်းသွားရှာတာ
ကိုး၊ အိပ်ရာထဲရွှေ့ပြီး သိပ်ထားလိုက်ပါ၊
နီးလာရင် အကောင်းပကတိ ဖြစ်သွား
ပါပြီ၊ အော် - ဒါနဲ့အားလုံးကို ပြောထားရ
ဦးမယ်၊ သူ့စိတ် ဘူးရွက်တောင်းတဲ့သူ
ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာမှထပ်ပြီး ပြဿနာ

မရှာကြပါနဲ့၊ သူ့စည်း၊ ကိုယ့်စည်း စောင့်ထိန်းကြပါ။ ပညာသည်ဆိုတာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြဖို့ သက်သေမရှိတဲ့အတွက် သူတို့ကို ဥပဒေက အရေးယူလို့မရဘူး။ ခင်ဗျားတို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ကိုယ်ထိလက်ရောက်ရိုက်နှက်လိုက်တဲ့သူဟာ မခံနိုင်လို့ အမှုဖွင့် ခင်ဗျားတို့ ခံရမယ်။ ဒါကြောင့် - ဘာမှမလုပ်ကြပါနဲ့”

ဆရာစိုးက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလိုက်တော့ နားထောင်သူတွေလည်း ခေါ်သမီးလျှံတွေ ရပ်တန့်သွားကြလေတော့သည်။

တစ်ယောက်က -

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့က သူလုပ်ရင် ဒီလိုပဲ ခံနေရတော့မှာပေါ့”

“ဒါကတော့ဗျာ - ရွာထဲမှာဘယ်သူနဲ့မဆို သင့်မြတ်အောင်နေရင် ဘာမှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်စိတ်က မသင်္ကာတဲ့သူကို ရှောင်ပေါ့ဗျာ”

“ရှောင်လို့မရရင်ရော... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆရာ၊ သူတို့က ပညာသည်ဆိုတော့”

ထိုလူက စကားကိုပြောရင်း ရပ်သွားလေသည်။

“ကာကွယ်ဖို့နည်းလမ်းကတော့ ရှိပါတယ်”

လူအများ စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“ကျွန်တော့်ဆီမှာ အဆောင်လက်ဖွဲ့တွေပါလာတယ်။ ဒါတွေက ကျွန်တော်စီရင်ထားတဲ့ အဆောင်တွေပဲ။ ဒါလေးတွေဆောင်ထားရင် ဘယ်စုန်းကဝေမှ မပြုစားနိုင်တော့သလို ဘယ်မကောင်းဆိုးဝါးမှ မပူးကပ်နိုင်တော့ပါဘူး။ စိတ်ချ”

ဆရာစိုးသည်ပြောရင်း လွယ်အိတ်ထဲရှိ သံသေတ္တာဘူးလေးထဲမှ လက်ဖွဲ့ကြီးလေးများကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ဆရာစိုးသည် ပြောရင်း လွယ်အိတ်ထဲရှိ သံသေတ္တာဘူးလေးထဲမှ လက်ဖွဲ့ကြီးလေးများကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဆရာ... အဲဒါလေးတွေက ရောင်းမှာမဟုတ်လား၊ ကျုပ် ဝယ်ချင်လို့ပါ”

“ကျွန်မကိုလည်း တစ်ခုရောင်းပါ”

“တို့အိမ်က မိသားစုရှစ်ယောက်ဆိုတော့ ရှစ်ခုယူမှ”

ဆရာစိုးတော့ အကွက်တွေသွားပေပြီ။

“အင်း - ဒါလေးတွေက သိပ်တော့များများစားစားမပါဘူး၊ တစ်ခုကိုပစ္စည်း

စီရင်ခန့်ထောင်ပဲယူတာပါ။ ဒီငွေလောက်နဲ့ ကိုယ့်အတွက် မမြင်နိုင်တဲ့အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်တာပေါ့”

စကားပင် မဆုံးသေးပါ။ ယုံကြည်သူများက ဇွတ်အတင်းတိုးဝှေ့၍ဝယ်ယူကြရာ လောက်ပင် မလောက်ငချေ။ ဆရာစိုးက -

“မရသေးတဲ့သူတွေ ရှိသေးလည်း နောက်တစ်ခေါက်ကို ယူလာခဲ့ပါမယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့ အားလုံးရရပါစေမယ်”

ဆရာစိုးတပည့်စိုးကြည်ကတပည့်ကောင်းပီသပါပေသည်။

“မှော်၊ စုန်း၊ ကဝေ၊ ဇော်ဂနီ၊ ဇော်ဂနက်၊ မောက်လုံး၊ မောက်ပြာ၊ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ တရွှေ၊ မြေဖုတ်ဘီလူး၊ အထူးထူးသော လောကသားတွေနဲ့ ဘီလူးသဘက်တို့ မပူးရက်ထွက်ခွာခြင်းစကြဝဠာအပြင် တိမ်းရှောင်စေတဲ့ အစွမ်းထက်မန္တန်တွေနဲ့စီရင်ထားလို့အန္တရာယ်ကင်းဘေးရှင်းတယ်နော်။ ဆောင်ထားရင် မမှားဘူး။ ယောက်ျားလေးတွေညာဘက်လက်မှာပတ်၊ မိန်းကလေးတွေဆိုရင် လည်မှာဆွဲထားပါ။ မီးနေခန်းနဲ့ သင်္ချိုင်း နာရေးအိမ်တို့ကို သွားရင် ချွတ်သွားပါ။ အော်... ဟုတ်ပြီ၊ မရသေးတဲ့သူတွေကို နောက်ပြီးမှ စာရင်းကောက်

ထားလိုက်မယ်၊ စိတ်ချ - အားလုံးအဆင်ပြေစေရမယ်”

တော်လိုက်တဲ့ တပည့်ဆရာ အာပတ်လွတ်အောင်တော်ကာ ရွန်းရွန်းကို ဝေလို့၊ စိုးကြည်ပုဆိုးထဲတွင် ငွေတွေမှ ပလူယုံလို့ပင် နေ၏။

ဒါကြောင့် ဆရာစိုးက ဒီလိုဝေဒနာရှင်တွေအပေါ်က ငွေကြေးကို မမက်မောခြင်းပင်ဖြစ်၏။ မိမိပညာအစွမ်းနှင့် လုပ်ပြလိုက်သည်နှင့် ငွေက အလျှံပယ်ဝင်ပြီးသားမဟုတ်လား။

ကျွန်းထဲတစ်လျှောက် ဆရာစိုး၏ အစွမ်းကြီးမူသည် ချက်ချင်း နာမည်ကြီးသွားရကာ အဆောင်လက်ဖွဲ့တွေကို ဝိုင်း၍ မှာနေကြတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆရာစိုးတို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်သည် “ပျဉ်းမညို” ရွာမှနေ၍ နီးစပ်ရွာရွာများသို့ လူနာများ လိုက်လံကုသရင်း အဆင်ပြေနေကြသည်။

အရွယ်ကောင်းသော ဆရာတပည့်တွေမို့ မျက်နှာလည်း ပွင့်ပါတီ၊ မိန်းကလေးများနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ရှိလာကြသလို ရန်ဘက်လည်း များလာခဲ့သည်။

ဤသည်ကိုဆရာစိုးတို့နှစ်ယောက် သတိမမူမီဘဲ ဘာသိဘာသာပဲ ပျော်

သလိုနေခဲ့ကြလေသည်။ သည်လိုနှင့် တစ်နေ့သောအခါတွင် -

■ နိဂုံး ■

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒါ ဆရာအတွက်ကန်တော့တာပါ”

လူနာရှင်က ငွေတွေအထပ်လိုက် ကို ဆရာစိုးရှေ့သို့ ချပေးရင်း ကျေးဇူး တင်စကား ဆိုလေသည်။ ဆရာစိုးတို့ မျက်လုံးများက အရောင်တလက် လက် ထသွားလေသည်။ သို့သော် အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် -

“ဟာ... ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ - အားနာ စရာ...ဟင်း...ဟင်း”

ပြောသာပြောနေရတာ “စိုးကြည် ဒီကောင် အရန်ကော” ဟု ကြိမ်းနေမိ သည်။ အတင်းပါးသောစိုးကြည် ကလည်း ပြန်ပါသည်။ ခပ်တည်တည်ပဲ ငွေကို တောက်အိမ်းထားလိုက်၏။ ထို့ နောက်ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ကသစ် ရွာမှ ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

အိမ်မှ ထွက်လာသည်နှင့် လမ်း၌ စိုးကြည်က -

“ဆရာတို့များ၊ ငွေရာရတာ လွယ် လိုက်တာ ဘယ်နေရာကို ဘာအသား သွားကျေးလိုက်ဆိုတာနဲ့ ငွေက ရပြီး သား”

“အဲမယ် - စိုးကြည်ရယ် အဲဒီလို ပြောတာလည်း လွယ်တယ်များမှတ်နေ သလားကွ”

စိုးကြည်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် -

“ဟ...ဟ... သိဘူးလေဆရာရယ်၊ ဒီလိုပဲ ပါးစပ်ရှိတာတွေ လျှောက်ပြော တယ်ထင်လို့”

“ရမ်းပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွာ၊ လူနာကိုသေရာစစ်ဆေးပြီး အစိမ်းလား၊ အကျက်လားဆိုတာ သိအောင် အရင်ခွဲ ရတယ်ကွ၊ အစိမ်းဆိုရင် မကောင်းဆိုး ဝါး၊ အကျက်ဆိုရင်တော့ အရှင်သခင် တွေပေါ့၊ ဒါကလည်း လေ့လာသင်ယူ ခဲ့တဲ့ ငါရဲ့ ပညာအစွမ်းလေ၊ မင်း နား မလည်ရင် စွတ်မပြောနဲ့”

ဆရာစိုးက ခပ်ဆတ်ဆတ်ဖောက် လိုက်တော့ စိုးကြည် ငြိမ်ကျသွားလေ သည်။ ရွာအပြင်သို့ တိုက် ၁၀၀ ခန့် ရောက်ခါမှ စိုးကြည်က -

“ဆရာ... ကျွန်တော် ရေဆာလို့ ရေသောက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး...အေး မင်းကတော့ လုပ်ပြီး ဒါဆိုလည်း နီးနီးနားနား ရွာတံခါးနားက အိမ်မှာပဲ တောင်းသောက်ပြီး ပြန်ပြန် ပြန်ခဲ့ သွား...သွား”

ဆရာစိုး စကားဆုံးသည်နှင့် စိုး ကြည်သည် ရွာထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေ သည်။ စိုးကြည်ကိုစောင့်ရင်း ဆရာစိုး သည် သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ထိုင်၍ နားနေလိုက်၏။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသည် အထိ စိုးကြည် ပြန်မလာသေးသော ကြောင့် ဆရာစိုး အနည်းငယ် စိတ်တိုစ ပြုလာသည်။

“တောက်... ဒီကောင် အခုထိ ပြန် မလာသေးဘူး၊ ဟိုဘက်ရွာကိုဆက်သွား ရဦးမှာ သိရဲနဲ့၊ ဘာလုပ်နေပါလိမ့်”

ဟုတစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ရင်း ဆက်၍ စောင့် နေလိုက်သည်။ ခဏ ကြာတော့ စိုးကြည် ပြန်ရောက်လာ၏။ မျက်နှာနှင့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ရွေး တွေက ရွဲနစ်နေ၏။ မျက်နှာက မအီ မလည်ဖြစ်နေ၍ ဆရာစိုးက ကွမ်းယာ ရင်း -

“မင်းမျက်နှာက ဘာဖြစ်လာတာ လဲ၊ သွားတာ ဒီလောက်တောင် ကြာရ သလားကွ၊ ခရီးဆက်ရမယ်မှန်း သိရဲ သားနဲ့၊ ရေတစ်ခွက်သောက်တာ တစ် ဝါတောင် ဆိုလောက်တယ်”

စိုးကြည်က မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ဆရာဖြစ်သူကို ကြည့်၍ -

“ရေတစ်ခွက်သောက်တာလောက် တော့ ဘယ်ကြာပါ့မလဲဆရာရယ်... ဟို ဟို”

“ပြောစမ်းပါဦး ဘာဖြစ်လို့ ကြာနေ တာတုံး”

ဆရာစိုးက စိတ်မရှည်သလို မေး လိုက်၏။

“ကျွန်တော်လည်း ရွာတံခါးအရှေ့ ဘက်ခြမ်းက ဖျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးထဲကို ဝင်ပြီး ရေတစ်ခွက်လောက်တိုက်ပါခင် ဗျာ” လို့ တောင်းလိုက်တာ အိမ်ရှင် ကောင်မလေးကထွက်လာပြီး လာပါရှင် အိမ်ထဲကိုဝင်ပါ ရေတိုက်ပါမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်လည်း ဝင်သွားရော အိမ် အောက်မှာ အပျိုလေးတွေ ၅ ယောက် လောက် စုပြီး ရက်ကန်းရက်နေကြ တာတွေ့တယ်ဆရာ”

“အင်း... ဒါနဲ့ပဲမင်းလည်း နာဘူးကျ နေရော ပြောပါတော့ ဟုတ်စ”

“သူတို့က ထိုင်ပါဦးမောင်ကြီး ရယ်၊ အမောပြေ မုန့်တွေစားပါဦးဆိုလို့ ကျွန်တော်လည်း ခဏဆိုပြီး ထိုင်လိုက် တာ အဲဒီမှာ ပြဿနာ စတော့တာပဲ”

“အေး... ပြောစမ်းပါဦး”

“ခဏလေးစကားပြောပြီး ပြန်မယ် လို့ဆိုပြီး ထလိုက်တာ ထလိုက်ရဘူး ဖြစ်

နေတယ်ဆရာ၊ ထမယ်လုပ်ရင်း ဖျာက
ဖင်ကိုကပ်ပါနေလို့ ကျွန်တော့်မှာ ရှက်
တလည်း ရှက်၊ ဆရာဆုမှာလည်း
ကြောက်နေပြီး စိတ်ညစ်နေတာ၊ သူတို့
ကတော့ တဝါးဝါးတဟားဟားနဲ့ ရယ်
နေကြတာ၊ နောက်တော့မှ အိမ်ရှင်
အဒေါ်ကြီး ရောက်လာပြီး ဒီကလေးမ
လေးတွေတော့ ခက်တော့တာပဲဆိုပြီး
ဆုလိုက်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့မှ ကျွန်
တော့်ကို ဆွဲထူပြီး “ကောင်လေး ပြန်ချင်
ရင် ပြန်တော့လို့ ပြောမှ ကျွန်တော့်တင်ပါး
က ဖျာက မကပ်တော့ဘဲ လွတ်လာတာ
ပါ ဆရာ”

ဆရာစိုးက တပည့်ဖြစ်သူစကား
ကိုနားထောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်၍ ကွမ်းအစ်
ထဲမှ ထုံးသူးကိုဖွင့်၍ ဖိုးကြည်ပါးစပ်ကို
အနည်းငယ် တို့လိုက်ကာ -

“အေးအေး - က - ဖိုးကြည် မင်းကို
ရေတိုက်မှန်ကျွေးတဲ့ကောင်မလေးတွေ
ကိုပြန်တော့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းသွား
နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး”

သို့ဖြင့် ဖိုးကြည်ကလည်း ဆရာစိုး
စကားအတိုင်း စောစောက ရေတောင်း
သောက်ခဲ့သော အိမ်ရှေ့သို့သွား၍ -

“ညီမလေးတို့ ဧရ - အစ်ကိုပြန်
တော့မှာမို့ ကျေးဇူးတင်စကား လာပြော

တာပါ၊ ရေတိုက်၊ မှန်ကျွေးတဲ့အတွက်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် - ပြန်လိုက်ပါဦး
မယ်”

ဟုဆိုကာ နောက်သို့လှည့်မကြည့်
တော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“အို-ပြန်တော့မလို့လားမောင်ကြီး
ရဲ့ ကျွန်မတို့လည်း လိုက်မယ်လေ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ကောင်
မလေးမှာ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာကြပြီး ဖိုး
ကြည်၏နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါ
အောင် လိုက်သွားကြလေတော့၏။

ဖိုးကြည်တို့နှစ်ယောက်ရှေ့ကသွား
နေပြီး မိန်းမပျိုတစ်အုပ်က နောက်မှ
တန်းစီ၍ လိုက်သွားကြသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသူများမှာ ဘာဖြစ်ကြတာလဲလို့
ဟူသောအတွေးဖြင့် အံ့ဩစွာ ကြည့်နေ
ကြလေသည်။

မိန်းမပျိုလေးများ၏နေအိမ်မှအမျိုး
သမီးကြီးသည် ဆရာစိုးတို့ နောက်သို့
အပြေးအလွှားလိုက်၍ ဆရာစိုးအား -

“ဆရာရယ် - ကလေးတွေမှားတာ
တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ သူတို့
တွေ ဆရာတပည့်မှန်းမသိလို့ အပျော်
သဘောနဲ့ စနောက်မိတာပါ၊ ကျွန်မ
တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

“သူတို့က အပျော်စပေမယ့် ကျုပ်
တပည့်က အရှက်ကွဲရတာဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာရယ်၊ နောက်
နောင် ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး၊ ဒီတစ်ခါ
တော့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်”

“နောက်တစ်ခါတော့ ဒါမျိုး မဖြစ်
စေနဲ့”

ဟု ပြောကာ ဆရာစိုးသည် သူ၏
ပါးစပ်အတွင်းမှ ကွမ်းအနည်းငယ်ကို
ထုတ်၍ ဖိုးကြည်ပါးစပ်ထဲသို့ ဝါးစေကာ

“ဟေ့ကောင် - သူတို့ကို အိမ်ပြန်
ခိုင်းလိုက်တော့”

ဆရာစိုးစကားဆုံးတော့ ဖိုးကြည်
သည် မိန်းမပျိုများဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ဟဲ့ ကောင်မလေးတွေ - နင်တို့
အိမ်ပြန်ကြတော့၊ ငါနောက်ကို လိုက်
မနေနဲ့တော့၊ ကြားလား... သွား သွား”

ထိုအခါကျမှပင် မိန်းကလေးတစ်
ရမှာ သတိဝင်လာပြီး ခြေရံရပ်၍ ခါး
ထောက်ကာ -

“အမလေး ပြန်မှာပါ၊ ပြန်မှာပါ၊
တော့လိုအသားမည်၊ ဈေးထူ၊ ဗိုက်ပူတဲ့
လူရဲ့နောက်ကို ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ၊
ဟင်း - သွားမယ်”

ဟု ပြောဆိုရန်တွေ့ကာ ရှက်ကန်း

ကန်းဖြင့်ခြေဆောင်၍ ထွက်သွားကြလေ
တော့သည်။

ဤကိစ္စဖြစ်သော “ကံသစ်” ရွာတစ်
ဝိုက်တွင် ဆရာစိုးဆိုလျှင် စုန်၊ ကဝေ
မပြောနှင့် သာမန်လူများကပင် အသေ
ကြောက်ကြ၏။

တစ်ခါ “ဆိပ်လူး” ရွာထိပ်ရှိ မန်
ကျည်းပင်ပေါ်မှတစ်စွက်သိသာထင်ရှား
အောင် နှင်ထုတ်ပြခဲ့သေးသည်ကို
ကြားဖူးနားဝ ရှိခဲ့သည်။

ထပ်မံ၍ ကြားခဲ့ရသောစကားများ
အရ အစိမ်းသေ သေပြီးခါစ လူသေကို
ပင် လက်ညှိုးလှုပ်စမ်း၊ လက်မလှုပ်ပြ
စမ်းဟု ခိုင်းစေကြောင်း ကြားဖူးခဲ့သေး
သည်။

သို့သော်လည်း ပယောဂကုဆရာ
တစ်ယောက်ဘယ်လောက်ပဲစွမ်းစေဦး၊
အားနည်းချက်ရှိပြီး သတိလစ်သွားလျှင်
ကြက်နှင့် ကင်းပမာ ကြက်ကဦးလျှင်
ကင်းသေ၊ ကင်းကဦးလျှင် ကြက်သေ
ရသလိုပင် ရှိကြလေ၏။

ဆရာစိုးကံအတာန်မှီအကြောင်း
က နေလာချင်တော့ ဧရလွှာသူတစ်
ယောက်နှင့် ငြိစွန်းကာ တစ်ရက်ခြား
နှစ်ရက်ခြားဆိုသလို ထိုမိန်းမနှင့် သွား၍
တွေ့နေသည်မှာ အစဖြစ်ပေသည်။

မိုးကြည်စကားဆုံးတော့
 ဆရာစိုးသည် မှတ်လုံတို အထိလို့
 စိတ်ကြည့်၍ ပြီးလိုက်သည်။ ထို့နောက်
 ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တလေဆင်
 ဆတ်ခန့် ပြစ်သွားကာ
 ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။
 မိုးကြည် သေချာကြည့်လိုက်တော့
 ကြက်ရိုးတစ်ချောင်းက
 လယ်မျိုတွင်းမှ ဖောက်ထွက်နေသည်ကို
 တွေ့လိုက်၍ ထိတ်လန့်ဘုံကြ
 သွားရလေသည်။

ကာမအဆိပ်၊ ထိပ်တက်လာမှ၊
 ကုရာနတ္ထိ၊ ဆေးမရှိဆိုဘိသကဲ့သို့ ဆရာ
 စိုးမှာ နေ့မရွေး၊ ညမရွေး ချိန်းချိန်း တွေ့
 နေကြတော့၏။

တစ်ညတွင် ဆရာစိုးနှင့် ထိုမိန်းမ
 တို့ ချိန်တွေကြရာ -

“အစ်ကိုရယ် - ဒီနေ့တော့စောစော
 ပြန်လိုက်နော်၊ အတူနေလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမရယ်၊ အစ်ကိုမှာ
 ညီမနဲ့ တွေ့ချင်လို့ အဝေးကြီးကနေ
 တောင်လာရတာ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေ
 မဲ့...”

ဆရာစိုးက ရင်ခွင်ထဲသို့ ထွေးပွေ့
 လိုက်ပြီး -

“ဒါပေမဲ့ - ဘာဖြစ်လဲ - ပြောလို့
 ညီမ”

“ဟိုလေ ညီမမှာ ကန်တော့နော်၊
 ဓမ္မတာလာနေလို့ပါ”

“ဟာ... အဲဒါ ဘာဖြစ်တာမှတ်လို့၊
 ဟင်း...ဟင်း... အရေးမကြီးပါဘူး”

ဟုဆိုကာ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဓမ္မ
 ဇက်ထားလိုက်လေတော့သည်။ အော်၊
 ပင်လယ်ဆားငံရေကို သောက်သုံးရ
 သလို သောက်လေသောက်လေ ငတ်

မပြေပါလာနော်။ တစ်ထောင့်ငါးရာ ကို
 လေသာကာမအချစ် နှစ်မိကြပြန်ပေါ့။

✻ ✻ ✻

ဆရာစိုးပြန်လာတော့ ည ၈ - နာရီ
 နေရှိပေပြီ။ တောလမ်းအတိုင်း အဖော်
 မပါဘဲ ဓာတ်မီးတစ်လက်၊ တုတ်တစ်
 ရောင်းသာ အားပြု၍ “ရေလဲ” ရွာမှ “ပျဉ်း
 မညီ” ရွာကို ဖြတ်၍ ပြန်လာခဲ့လေသည်။
 သူ့စိတ်ကူးက ဒီနေ့ည ပျဉ်းမညီရွာတွင်
 အသိအိမ်၌ တစ်ညဝင်အိပ်ပြီး မနက်
 မိုးလင်းမှ မိမိရွာသို့ ပြန်ရဖြစ်သည်။

လဆန်းအရင်ပိုင်းရောက်နေပြီ
 ဖြစ်၍ လရောင်က အတော်သာနေသည်။
 သွားနေကျဖြစ်၍ လမ်းအနေအထားကို
 သိနေ၏။ လျှောက်လာရင်းဖြင့် မိမိရှေ့
 ငါးလမ်းအကွာလောက်တွင် အဖြူရောင်
 အရာဝတ္ထုတစ်ခု ကန်လန်ပြတ် လဲကျ
 ပိတ်ဆို့နေ၍ ဆရာစိုးလည်း ရှေ့ဆက်
 တိုးသွားပြီး အောက်သို့ကုန်းကြည့်ကာ -

“မှန်း... ဘာကြီးပါလိမ့်”

“ဟူး...ဝူး”

ငဲ့အကြည့်တွင် လဲနေသော ဖြူဖြူ
 အကောင်ကြီးမှ ရုတ်တရက်ထ၍ လေ
 ဖြင့်မှတ်လိုက်ရာ -

“ဖြန်း...”

“အမလေးဗျ”

“ဝုန်း”

မှတ်လိုက်သောလေအရှိန်ကြောင့်
 အကျီကြယ်သီးများပင် ပြတ်ထွက်ကုန်
 ကာ ဆရာစိုးလည်း ပက်လက်လန်၍
 လဲကျသွားလေတော့သည်တကား...

✻ ✻ ✻

ပျဉ်းမညီရွာ ဒေါ်ငြိမ်းသည် နေ
 မကောင်းဖြစ်နေသော ဆရာစိုးကိုတော
 ထဲမှ ပြန်လာသော လှည်းသမားများ
 လာဖို့သောနေ့မှစ၍ မိမိအိမ်တွင်ထား၍
 ပြုစုခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်ပင်ရှိပေပြီ။

မိမိ၏ ကျေးဇူးရှင်ဆရာဖြစ်သော
 ကြောင့်လိုလေသေးမရှိပြုစုသော်လည်း
 ဆရာစိုးမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုဆိုး
 လာကာ ပိန်လို့ခြောက်ကပ်နေ၏။ ရွာ၏
 ကျန်းမာရေးမှူးနှင့် စေးထိုးစေး
 သောက် ကုသသော်လည်း အရာ
 မရောက်ပေ။ မိုးကြည်သည် သူ၏ဆရာ
 အား အစွမ်းကုန် ဂရုစိုက် ပြုစုကုသပါ
 လျက် သက်သာလာခြင်းမရှိသော
 ကြောင့် အတော်ပင် အံ့သြထူးဆန်းနေ
 ၏။

ဆရာစိုးမှာ ဆံပင်များ ကျွတ်လာ
 သလိုမည်းပိန်ခြောက်၍ ကွာဉာဏ်ရပ်

နေတော့ရာ ကြည်မြင်ရသူများအဖို့
ကြောက်ရောကောင်းလှသည်။

အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေသော ဆရာ
စိုးကို ဖုံးကြည်က -

“ဆရာ - ဆန်ပြုတ်ကလေး ပူထုန်း
သောက်လိုက်နော်”

ဆရာစိုးက ခေါင်းခါ၍ -

“ငါမသောက်ချင်ပါဘူး ဖိုးကြည်
ရာ၊ ငါနေမကောင်းဖြစ်နေတာ မဟုတ်
ဘူးကွ”

“ဆရာကလည်း ဘာတွေပြောနေ
မှန်းမသိပါဘူးဗျာ၊ ဈာသွားပြီလား မသိ
ဘူး” ဟု ဖိုးကြည် စိတ်ထဲမှ တွေးနေမိ
သည်။

ဆရာစိုးသည် ယဲ့ယဲ့လေးရှိသော
အားကို ညှစ်ထုတ်၍ -

“မင်းတို့ ငါ့အတွက် ဘာမှ အပင်
ပန်းခံပြီး လုပ်မနေနဲ့တော့၊ ငါ့ညှော်သည်
လာလိမ့်မယ်၊ သူလာရင်တော့ အားလုံး
ပြီးသွားမှာပါ”

ဆရာစိုးက ထိုသို့ပြောပြီး မျက်စေ့
မှိတ်၍ မိန်းမနေလိုက်သည်။ ခဏကြာ
တော့ မျက်လုံးဖွင့်လာကာ တိုင်တွင်
ချိတ်ထားသော လွယ်အိတ်ကို ညွှန်ပြ
၍ ဖိုးကြည်အား -

“ဟေ့ကောင်မိုးကြည် - အဲဒီအိတ်

ကို မင်း ယူလိုက်တော့၊ နောက်ပြီး ငါ
ပြောတာကို သေချာနားထောင်၊ တော်
ကြာ ငါ့ဆီကို ဧည့်သည်မိန်းမတစ်
ယောက် ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ သူ အိမ်
ထဲက ပြန်ထွက်သွားတာနဲ့ သောက်ရေ
အိုးစင်က ရေတစ်ခွက်ခပ်ပြီး သူ့နောက်
ကျောတို့ စီအောင် ပတ်လွှတ်လိုက်...
ကြားလာ...ဟူး...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ဆရာစိတ်ချပါ”

ဖိုးကြည်သည် သူ့ဆရာတော့
တယောခံချောက်များ လျှောက်ပြောနေ
သည်ဟု ထင်မှတ်နေသည်။ သို့ပေမဲ့
ဆရာစိုးပြောသည့်အတိုင်း ညနေစောင့်
တွင် မိန်းမတစ်ယောက် အမှန်တကယ်
ရောက်လာခဲ့လေသည်။

✻ ✻ ✻

အသက် ၃၀ နေ့ လှသည်ဟု မဆို
သာတောင် အလွန်ကြည့်ကောင်းသော
ရုပ်ရည်ပင် ၊ အသားညိုညို ထောင်
ထောင်မောင်းမောင်းရှိလေသည်။ လက်
ထဲတွင် သုံးဆင့်ကြွေချိတ် ဆွဲကိုင်၍ အိမ်
ထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လာပြီး
ဆရာစိုးအား ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် -

“ဆရာ - နေမကောင်းဘူးကြားလို့
လာခဲ့တာပါ”

ဆရာစိုးက တိုတိုတုတ်တုတ် ပြန်
ဖြေလိုက်ပုံမှာ... တစ်လုံးတည်း...

“အင်း...”

ထိုမိန်းမက ချိုင့်ကိုဖွင့်၍ -

“ဆရာ နေမကောင်းဘူးဆိုတော့

မိန်းမသည် ဆရာစိုးအား ပြုံးရွှင်စွာ စိုက်
ကြည့်ပြီး -
“တစ်ရေးလောက် အိပ်လိုက်ပါ၊
အိပ်ရာက နီးလာရင် ဘာမှ မရှိတော့
ပါဘူး”
စကားဆုံးသည်နှင့် ထွက်သွားရာ
ဖိုးကြည်သည် သောက်ရေအိုးစင်နား
တွင် အသင့်စောင့်နေသည်ဖြစ်သော
ကြောင့် ရေဖြင့် ထိုမိန်းမ၏နောက်ကျော
သို့ ပက်လိုက်၏။ ထိုမိန်းမလည်း လန့်
သွားကာ ဖိုးကြည်ကို လှည့်ကြည့်လေ
သည်။
“ဟာ... ကန်တော့... ကန်တော့
အစ်မကြီး၊ ကျွန်တော် ရေသောက်ပြီး ပို
တာကို ပက်လိုက်တာ မမြင်လို့နော်”
ထိုအမျိုးသမီးက ဖိုးကြည်ကို ဘာမျှ
မပြောတော့ဘဲ ဆက်၍ ထွက်သွားလေ
တော့သည်။ ဆရာစိုးကို ကြည့်လိုက်
တော့ အိပ်ပျော်နေပုံပင်၊ မျက်လုံးမှိတ်၍
ရှိနေ၏။
နောက်တစ်နေ့မနက် ဖိုးလင်းတော့
ဒေါ်ငြိမ်းသည် ရွာထဲမှ ဈေးဝယ်၍ ပြန်
သောအခါ ဖိုးကြည်အား -
“ဖိုးကြည် မနေ့ညက လာတဲ့မိန်းမ
ထင်တယ်၊ ရွာပြင်ကန်ကြီးဘေးမှာ
ပိုးထိလို့တဲ့၊ ရွာကလူတွေ သွားကြည့်

ဆရာစိုးက ခေါင်းညိတ်၍ -

“စားမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်မပဲ ခွံကျွေးပါ
မယ်”

ဖိုးကြည်သည် ထိုနှစ်ယောက်ကို
သေချာကြည့်နေမိတော့သည်။ အနား
လည်းမကပ်ရဲပါ။ ဒီမိန်းမက ဆရာရဲ့
ဟိုဟာလားမသိဘူးဟု တွေးနေ၏။
ဟင်းတွေကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
ကြက်သားဆီပြန်တစ်ခွက်၊ အာလူး
ကြာဆီဟင်းကတစ်ခွက်တို့ ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းမက ယုယုယယပင် ဆရာ
ကို ခွံကျွေးနေလိုက်ပုံများ လင်မယား
ကျနေတာပဲ၊ နောက်ပြီး ဘာကျွေးကျွေး
မစားချင်ပါဘူးဆိုတဲ့ ဆရာကလည်း ဒီ
မိန်းမကျွေးတာကျတော့ အားပါးတရ
စားသောက်နေ၏။
ထမင်းကျွေးပြီးသွားသည်နှင့် ထို

မိန်းမသည် ဆရာစိုးအား ပြုံးရွှင်စွာ စိုက်
ကြည့်ပြီး -

“တစ်ရေးလောက် အိပ်လိုက်ပါ၊
အိပ်ရာက နီးလာရင် ဘာမှ မရှိတော့
ပါဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် ထွက်သွားရာ
ဖိုးကြည်သည် သောက်ရေအိုးစင်နား
တွင် အသင့်စောင့်နေသည်ဖြစ်သော
ကြောင့် ရေဖြင့် ထိုမိန်းမ၏နောက်ကျော
သို့ ပက်လိုက်၏။ ထိုမိန်းမလည်း လန့်
သွားကာ ဖိုးကြည်ကို လှည့်ကြည့်လေ
သည်။

“ဟာ... ကန်တော့... ကန်တော့
အစ်မကြီး၊ ကျွန်တော် ရေသောက်ပြီး ပို
တာကို ပက်လိုက်တာ မမြင်လို့နော်”

ထိုအမျိုးသမီးက ဖိုးကြည်ကို ဘာမျှ
မပြောတော့ဘဲ ဆက်၍ ထွက်သွားလေ
တော့သည်။ ဆရာစိုးကို ကြည့်လိုက်
တော့ အိပ်ပျော်နေပုံပင်၊ မျက်လုံးမှိတ်၍
ရှိနေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက် ဖိုးလင်းတော့
ဒေါ်ငြိမ်းသည် ရွာထဲမှ ဈေးဝယ်၍ ပြန်
သောအခါ ဖိုးကြည်အား -

“ဖိုးကြည် မနေ့ညက လာတဲ့မိန်းမ
ထင်တယ်၊ ရွာပြင်ကန်ကြီးဘေးမှာ
ပိုးထိလို့တဲ့၊ ရွာကလူတွေ သွားကြည့်

ကြတာ၊ အလောင်းကြီးက ညိုမည်းပြီး
မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြောက်စရာကြီးတဲ့
သနားပါတယ်ဟယ်”

ဒေါ်ဦး၏စကားကြောင့် ဖိုးကြည်
လန့်သွားမိလေသည်။ ဆရာစိုးကိုလည်း
၍ကြည့်လိုက်တော့ “အလို - သူမျက်နှာ
က ပြုံးလို့ပါလား။ ဆရာက ကြိုသိနေ
တာလား။ ဖိုးကြည်လည်း သူ့ဆရာ
အနားသို့ကပ်၍ -

“ဆရာသက်သာရဲ့လားဟင်၊ ဟိုနေ့
ကလာတဲ့မိန်းမတော့ ခြေကိုက်လို့သေ
သွားပြီဆရာ”

ဖိုးကြည်စကားဆုံးတော့ ဆရာစိုး
သည် မျက်လုံးကို အပေါ်သို့စိုက်ကြည့်
၍ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဓမ္မာကိုယ်
တစ်ချက်ကလေးဝင် ဆတ်နေ ဖြစ်သွား
ကာ ငြိမ်သက်ကျသွားလေတော့သည်။

ဖိုးကြည်သေရာကြည့်လိုက်တော့
ကြက်ရိုးတစ်ချောင်းက လည်မျိုတွင်းမှ
ဖောက်ထွက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍
ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားရလေသည်။

ဆရာစိုး သေဆုံးသွားချေပြီ။ ထူး
ဆန်းစွာသေဆုံးခြင်းကို ကိုယ်တွေ့ကြုံ
ရ၍သာ ဖိုးကြည် ယုံကြည်လက်ခံမိခြင်း
ဖြစ်၏။

ရွာအတွင်းမှ လူများသည်လည်း
ဆရာစိုး၏နာရေးအား ဝိုင်းဝန်းကျည်
ပေးကြလေသည်။ ဖိုးကြည်၏စိတ်ထဲ
တွင် သက်သာမှုမကင်းဖြစ်နေသော ကိစ္စ
တစ်ခုကြောင့် ဆရာ၏ ရင်ကိုခွဲ၍ စစ်
ဆေးကြည့်ရာ အစာအိမ်ထဲမှ တွေ့လိုက်
ရသော အရာများကြောင့် နားလည်
သဘောပေါက်သွားရလေတော့သည်။

“ဟ... ဘယ်နှယ် ကြက်ရိုးတွေ
ကလည်း အချောင်းလိုက်တွေ၊ မဝါးဘဲ
များ မျိုချခဲ့သလား။ ဟင် - ဒီမှာ ဆံပင်
အတွေးလိုက်ကြီးတွေ”

ဖိုးကြည် သိလိုက်ပြီ။ ဒီမိန်းမ
(စုန်းမ) ဆရာစိုးကို လာပြီး ဆရာနေ
မကောင်း၍ ကံနိမ့်နေချိန်ကို အစွင့်
ကောင်းယူကာ “အပင်း” လာထည့်ခြင်း
ဖြစ်မည်။ ဒါကို သိနေသော ဆရာစိုး
ကလည်း တန်ပြန်နည်းနှင့် စုန်းမကို
အသေသတ်၍ သူနှင့်အတူ သေရွာသို့
ခေါ်သွားနိုင်ခဲ့ပေသည်။ ဖိုးကြည်၏
အတွေးထဲဝယ် -

“အော် - ဒါကြောင့် ငါ့ဆရာက
မသေခင်မှာ ကျေကျနပ်နပ်ကြီး ပြုံး
သွားတာကိုး၊ တော်ပါပေတယ် - ဆရာ
ရယ်”

✻ ✻ ✻

အသက်ရှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီဖြစ်သော
ဆရာကြည် (ကိုစိုးကြည်) သည် ယခု
အခါတွင် ကျွန်းထဲတစ်ဝိုက်ရှိကြသော
ရွာများ၏ ဦးစီးအားထားရာ ဆရာတစ်ဆူ
အဖြစ်ရှိနေပြီး တပည့်တစ်ပန်းများစွာဖြင့်
ဆေးကု၊ ပဿာဂကုခြင်းများ လုပ်ပေး
နေခဲ့ပါသေးသည်။ စာရေးသူနှင့် တွေ့
ဆုံခဲ့သည်မှာ ၁၅ နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်ရာ အခု
တော့ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်၍ ကိုယ်တွေ့
ကြုံရသော ဆရာကြည်၏ ပြောပြချက်
များကို အမည်နာမပြုပြင် (ပြောင်းလဲ) ၍
ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

လောကတွင်ပညာသည်များအမှန်
တကယ်ရှိကြသလို အစွမ်းထက်သော
အထက်ဆရာများလည်း ရှိကြပါသည်။
မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ သူ့စည်းကိုက်စည်းထား

၍ ကိုယ့်နယ်ပယ်နှင့်ကိုယ် ထိန်းသိမ်း
လျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ်
ဘဲ အစွမ်းပြချင်သော လက်တည့်စမ်း
ချင်သော ပညာသင်များနှင့် ဆရာပေါက်
စများ ယှဉ်ပြိုင်ကြပါလျှင် ကြက်နှင့်ကင်း
လိုပင် ဦးရာသူစားပစ်စတမ်း ဖြစ်သွား
နိုင်ပါသည်။ အငြိုးအတေးတွေနှင့် မဆုံး
နိုင်သော ရန်ကြွေးများ ဖြစ်သွားတတ်
ပေသည်။

ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ဒေသကိုပဲ
ရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ အပြောမှာ။ အဆို
မှာ။ အနေအထိုင်အမှားမဖြစ်ကြရန်
သတိပြုသင့်ပါကြောင်း တင်ပြလိုက်ရ
ပါသည်။

သဓဇ္ဇ၊ အနိစ္စ၊ သင်္ခါရ
ဝင်းခိုင် (မကွေး)

ဆုံဆုံနာ

သဘောသီးအစိမ်းကို သုပ်စားပါ။

ဦးပေါက်ကျင်

ကြိတ်မှန်ရွက်ကို လိမ်းပါ။

တင်းတိပ်

ဒန္တသုခအရွက်စိမ်းရည်ကို
သနပ်ခါးနှင့် စပ်၍လိမ်းပါ။

နှုလာသွေးဝမ်းကျ

ဆီးဖြူသီးကို ငါးရှဉ့်နှင့် ချက်စားပါ။

ဆီးပုပ်ရောဂါ

ဆီးဖြူသီးခြောက်အမှန်ကို ထန်းလျက်၊
ပျားရည်နှင့် ရရာနယ်စားပါ။

ချောင်းခြောက်ဆိုးကျင်

- ဖိနပ်ကြမ်းငှက်ပျောသီးပျော်ပျော်ကို
သကြားမွှေ၍ ထမင်းလွတ် အဝစားပါ။
- သံပရာမြစ်၊ နွယ်ချို၊ ဆား၊
အမှုဆေးသွေး၍လျက်ပါ။
- နွယ်ချို၊ မန်ကျည်းမှည့်၊ ငယ်မနွား
အမျှကြိတ်၍စားပါ။

ဝိညာဉ်စေရာ

မရည်မွန် (ကျဲပျော်)

ဝိညာဉ်စေရာ

မရည်မွန် (ကျဲပျော်)

“အမလေး - သမီးကြီးရေ... အမေ တို့ကိုထားခဲ့ပြီလား - ကိုလှငွေ့ရှင့်သမီး ကိုကြည့်ပါဦး။ မောင်နိုင်၊ မောင်နိုင် - မင်းမိန်းမရဲ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပါဦး”

ဒေါ်အုန်းမြင့်၏ ငိုကြွေးချက်မနှင့် ပြောလိုက်သည့်စကားသံကြောင့်အနီး ရှိ ဦးလှငွေ့နှင့် မောင်တင်နိုင်တို့မှ လှုပ် လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။ ဖခင် ဖြစ်သူ ဦးလှငွေ့က မလုပ်မယုတ်ငြိမ် သက်နေသည့် သမီးဖြစ်သူ သူမအား ကြည့်ကာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြစ်၍ သူမ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သူမနား

နားသို့ကပ်ပြီး အသံဝပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် မေး လိုက်သည်။

“သမီး... သမီးအဖေ - ခေါ်နေတာ ကြားလား”

သူမက မျက်စိမှိတ်ကာ မလှုပ် မယုတ်ငြိမ်သက်နေရာမှ ဖခင်ဖြစ်သူ အား ခေါင်းတစ်ချက်ဆက်၍ ပြလေ သည်။ ထို့ကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးလှငွေ့ ဝမ်းသာသွားကာ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်အုန်း မြင့်ဘက်သို့လှည့်၍ -

“အုန်းမြင့်ကလည်း သမီး ဘာဖြစ် လို့လဲ၊ သမီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မိန်းမန တာပါကွ”

ဦးလှငွေစစ်ကားကိုကြားလိုက်ရမှ
ဒေါ်အုန်းမြင့်၏မျက်နှာမှာ အနည်းငယ်
ကြည်လင်သွားသည်။ ထိုအတူ သမီး၏
ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မောင်တင့်နိုင်မှာလည်း
သက်ပြင်းမောကို ဖြည်းလေးရွာချလိုက်
မိသည်။

“သမီး...သမီးဘာမှအားမငယ်နဲ့။
သမီးစိတ်ကိုတင်းထားနော်သမီး။ ရောဂါ
ပျောက်အောင် အဖေတို့ ကုပေးမယ်။
အဖေတို့မိသားစုအတွက်လည်း ဘာမှ
စိတ်မပူနဲ့။ သမီးနေကောင်းအောင် ကြိုး
စားပြီးတော့ ရတနာသုံးပါးကို စိတ်ထဲ
မှာ အာရုံပြုထားသမီး။ ဘုရားတရားကို
အာရုံပြုနိုင်အောင် အဖေတရားခွေဖွင့်
ပေးထားမယ်”

ဖွင့်ထားသည့်ကက်ဆက်မှ တရား
သံသဲ့သဲ့မှလွဲ၍ ညက တိတ်ဆိတ်နေ
သည်။ သူမက ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ရာ
ထက်တွင် မလှုပ်မယှက် မျက်စိမှိတ်၍
မှိန်းနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံလှုပ်ရှားလာ
တတ်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်အုန်းမြင့်မှာ
သူမ၏ဘေးတစ်ဖက်တွင်ခွေခွေကလေး
အိပ်ပျော်နေသည်။

သမီး၏ခင်ပွန်း မောင်တင့်နိုင်မှာ
လည်း မလှမ်းမကမ်းအနီးထောင့်တွင်
လှဲအိပ်နေသည်။ သို့သော် မောင်တင့်

နိုင်မှာ အိပ်မပျော်။ အတွေးများ ရာရာ
လည်လျက် ရှိသည်။ တစ်ချက်တစ်
ချက် အနီးဖြစ်သူ သူမအား စိတ်မချစွာ
ဖြင့် ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်ကြည့်နေ
သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူဦးလှငွေကသမီးဖြစ်သူ
အနီးတွင် ထိုင်ကာ မျက်တောင်မခတ်
သမီးဖြစ်သူ သူမအား ငေးကြည့်နေမိ
သည်။ ထိုစဉ် လွန်ခဲ့သော အချိန်ကာလ
များဆီက သမီးဖြစ်သူ၏လှုပ်ရှားမှုပုံရိပ်
များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာလေ
သည်။

၂၀၆

ဦးလှငွေနှင့် ဒေါ်အုန်းမြင့်တွင် သား
သမီးလေးယောက်ရှိသည်။ သူမ မစန်း
ဌေးက တတိယမြောက်သားသမီးဖြစ်
သည်။ ပထမသားကြီး၊ ဒုတိယသားလတ်
အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက်ပိုင်း ကိုယ်စီ
ကိုယ်ငှ ကိုယ့်အိမ်ထောင်နှင့် ကိုယ့်မိဘ
များကို ထားရစ်ကာ ခွဲထွက်သွားကြ
လေသည်။ ဦးလှငွေမှာ အငြိမ်းစားဝန်
ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်ကာ အငြိမ်းစားပင်စင်
လစာလေးမှာလည်း အနည်းငယ်မျှပင်
ဖြစ်သောကြောင့် ဦးလှငွေတို့မိသားစု၏
စားဝတ်နေရေးမှာ အကြပ်အတည်း
တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

သမီးမစန်းဌေးမှာ လိမ္မာရေးခြားရှိ
သူဖြစ်သည်။ မိဘအပေါ်သိတတ်သည်။
ညီအစ်ကိုမောင်နှမများပေါ်တွင်လည်း
ကြင်နာသနားတတ်သူ ကိုယ်ချင်းစာ
တတ်သူဖြစ်သည်။ အသက်ပင်ငယ်
သော်လည်း ရတနာမြတ်သုံးပါးကို အမြဲ
မပြတ်ဆည်းကပ်ကာရှိသေကိုင်ရှိုင်းသူ
ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆိုပါလျှင် ထိုစဉ်က မစန်း
ဌေး၏အသက်မှာ နှစ်ဆယ်မျှ မပြည့်
သေးပေ။ ဆယ်တန်းကျောင်းသူဘဝမှ
ကျောင်းထွက်ကာ မိသားစုစားဝတ်နေ
ရေးအတွက် စက်ရုံတစ်ခု၌ အလုပ်ပင်
လုပ်ခဲ့ရလေသည်။ ဝတ်ချင်စားချင်လှပ
ချင်သော အရွယ်ဖြစ်သော်လည်း ဝတ်
ချင်စားချင်စိတ်ကို ဘေးဖယ်ကာ မိဘ
နှစ်ပါးနှင့် မောင်ငယ်လေးကိုသာ ဦးစား
ပေးဂရုစိုက်ခဲ့လေသည်။ မောင်ငယ်
လေးအား ခေတ်ပညာတတ်တစ်
ယောက် ဖြစ်စေချင်သည်မှာလည်း
မစန်းဌေး၏စေတနာဆန္ဒဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မစန်းဌေးမနားမနေ
အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ခဲ့သည်။ မစန်း
ဌေးလုပ်ကိုင်ရသည့်အလုပ်မှာလည်း
အထည်ချုပ်စက်ရုံတွင် လုပ်ရသည့်
အလုပ်ဖြစ်၍ တစ်နေ့ကုန်စက်တိုင်ချုပ်

ရသည်။ ထိုအတွက် တစ်နေ့ကုန်
အညောင်းမိသည်။ သို့သော် မစန်းဌေး
မှာ အညောင်းမိသည်ကို ဂရုမစိုက်အား
ငွေပိုရရေးအတွက် အချိန်ပိုကိုပါ ဆက်
၍ဆင်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံညလုံးပေါက်
အချိန်ပိုကိုပါ ဆက်၍ဆင်းသည်။

ဤကဲ့သို့ နေ့မအားညမအား ပင်
ပန်းကြီးစွာ အလုပ်လုပ်နေရသော်ငြား
လည်းတစ်ခါမျှပင်ပန်းသည်ဟု မစန်း
ဌေးမညည်းညူခဲ့။ အိမ်ပြန်ရောက်လာ
သည့်အခါတိုင်း မိဘများကို ပြုံး၍ ပျော်
၍သာ ပြခဲ့သည်။ လစာထုတ်ရက်နေ့
များတွင် လစာငွေထဲမှ မိဘများစားရန်
ချိုချိုချင်ချင်စားစရာလေးများကို ဦးဦး
ဖျားဖျားဝယ်လာကာ လစာနှင့်အတူ
မိဘများကို ထိုင်ကန်တော့လေ့ရှိသည်။
ဤသို့ မစန်းဌေးမိသားစုဝတ္တရားများကို
ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်မှာ မစန်းဌေး၏
မောင်လေးပင်ဆယ်တန်းအောင်မြင်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်တွင် မစန်းဌေး ဆယ်
တန်းကျောင်းသူဘဝက ချစ်ခဲ့ရသော
ချစ်ဦးသူကို တင့်နိုင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့
သည်။ မစန်းဌေး အိမ်ထောင်ပြုသော်
လည်း မိဘများနဲ့ခွဲ၍မသွားခဲ့ပေ။ သူ၏
အိမ်ထောင်ရှင်အပေါ်တွင် မသားဝတ္တ

66

မင်းဌေးတစ်ယောက်
 သေးရဲမှာ သတိလစ်နေတာ
 နှစ်ရက်ရှိလွန်းပြီ
 ရှင်မိုးထက် သေပို့ကများတယ်လို့
 ပြောတယ်၊ ငါ့တူလေးသနားပါတယ်
 လိမ္မာတဲ့တလေးမှ ရှင်သေဇင်က
 စောစောစီးစီးသိတော့မှာလား...
 တင့်...တင့်

99

ရာ၊ ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်သကဲ့
 သို့မိဘများအပေါ်၌လည်းတာဝန်မပျက်
 ခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့် မစန်းဌေး အိမ်
 ထောင်ရှင်ကောင်းတစ်ယောက်ကို ရရှိ
 ခဲ့သည်။ ဤနယ်လိမ္မာရေးခြားရှိသော
 သမီးလေးမစန်းဌေး၏ အိမ်ထောင်
 သက်တမ်းပင် တစ်နှစ်မှ မပြည့်သေးခင်
 အဘယ်ဝင့်ကြွေးက ဇနီးလာလေသည်
 မသိ။

တစ်နေ့ မစန်းဌေး အလုပ်မှ ည
 အချိန်ပိုဆင်း၍ ပြန်လာကာ တစ်ရေး
 တမောအိပ်လိုက်ရာမှ နီးသောအခါ
 လမ်းထလျှောက်၍ မရတော့ပေ။ သူ
 ကိုယ်သူ အံ့ကြွေးစွာ ဖြစ်လျက်ငိုကြွေး
 ရက်မခိုကြွေးတော့သည်။ သူမ၏ငိုသံ
 ကြောင့်တစ်အိမ်သားလုံးလည်း ဖူးယာ
 ခတ်ကာ သူမ၏အနီးသို့ ရောက်သွား
 ကြသည်။ သူမ၏ဖြစ်အင်ကိုကြည့်ကာ
 တစ်အိမ်သားလုံး ဝမ်းနည်းပက်လက်
 ဖြစ်ကြရလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဆရာဝန်ပင့်ကာ
 မစန်းဌေး၏ရောဂါကို ကုသကြသည်။
 မသက်သာ၊ နောက် ဆရာဝန်တစ်ဦး
 ပြောင်းကာ ကုသကြပြန်သည်။ ထူးခြား
 မလား၊ ထိုအခါ တိုင်းရင်းဆေးဆရာပင့်
 ၍ ကုသကြပြန်သည်။ မည်သို့သောဆေး

ဆရာတို့နှင့် ကုသသော်လည်း သူမ၏
 ရောဂါက သက်သာလာသည်မရှိ။ သူမ
 ၏ရောဂါက မည်မည်ရရအမည်မတတ်
 နိုင်သော်လည်း အိပ်ရာထဲလဲသည်
 အဆင့်ထိ ရောက်လာသည်။

သူမအိပ်ရာထဲ လဲနေသည်မှာ
 တစ်လကျော်သွားပြီဖြစ်သည်။ အစား
 မစားနိုင်သည်မှာ တစ်ပတ်ခန့်ရှိပြီ။ သူမ
 တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်ချည်နဲ့နေကာ
 စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တော့။
 အလေးအပေါ့များကို မိခင်ဖြစ်သူဒေါ်
 အုန်းမြင့်နှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူတို့၏ သုတ်
 သင်ရှင်းလင်းပေးနေရသည်။

“ကိုလှဌေး...ကိုလှဌေး သမီးကို
 ကြည့်ပါဦး”

ရှတ်တရက်ကြားလိုက်ရသော
 ဇနီးသည်ဒေါ်အုန်းမြင့် ၏စကားသံ
 ကြောင့် ဦးလှဌေး၏ အတွေးစပြတ်
 တောက်သွားသည်။ ထိုအခါမှ သူမ၏
 အတွေးစကိုရပ်ကာ သမီးအနီးကိုတိုး
 ကပ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ မစန်းဌေး
 နှုတ်ခမ်းကို ဖွင့်သည့်ဆိုရုံမျှဖွင့်ကာ
 လှုပ်လှုပ်ရွရွ ပြောနေသည်။ အသံမှာ
 ထွက်မလား။

“ဟဲ့ မောင်နိုင် - မင်းမိန်းမစကား
 တွေ ပြောနေတယ်၊ ဘာတွေပြောနေ

သလဲ မသိဘူး၊ ဒီကို မြန်မြန်လာနား
 ထောင်စမ်းပါ”

ဒေါ်အုန်းမြင့်၏ခေါ်လိုက်သံကြောင့်
 မစန်းဌေးအနီးသို့ မောင်တင့်နိုင် ရက်
 ရင်းထလကာ သုံးဦးသားခေါင်းရင်း
 ဆိုင်လျက် မစန်းဌေးပြောသမျှကို အာရုံ
 စိုက်၍ နားထောင်နေကြသည်။ ထိုစကား
 မစန်းဌေးတစ်ယောက် ပြန်၍ ငြိမ်သက်
 သွားပြန်သည်။ မောင်တင့်နိုင်က ဦးလှ
 ဌေးနှင့် ဒေါ်အုန်းမြင့်ကို လက်တို့ခေါ်ယူ
 ကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။
 ဦးလှဌေးနှင့် ဒေါ်အုန်းမြင့်မှာလည်း
 မောင်တင့်နိုင် လက်တို့ခေါ်ယူရာ
 နောက်သို့လိုက်ပါသွားသည်။

“အဖေအမေ ကျွန်တော် သူကို
 ကြည့်ရတာ အားမရဘူး၊ ကျွန်တော်
 သူ့ကိုဆေးရုံတင်လိုက်ချင်တယ်”

“ဟဲ့မောင်နိုင် - မင်းမိန်းမကဆေးရုံ
 မတက်ချင်ဘူးလို့ပြောနေတဲ့ဟာကို”

“အို...အုန်းမြင့်ကလည်း သမီးက
 ဘယ်လောက်ပဲဆေးရုံမတက်ချင်ပါဘူး
 လို့ ပြောနေနေ မောင်နိုင်ပြောတာ ငါ
 လက်ခံတယ်”

မောင်တင့်နိုင်၏စကားကို ဦးလှဌေး
 က ဝင်ထောက်ခံလျက် မစန်းဌေး၏

အခြေအနေကိုကြည့်ကာ သုံးဦးသား
နားလည်မှုယူလိုက်ကြသည်။

မကြာမီ ကားစီစဉ်၍ မစန်းဌေးနှင့်
အတူ သုံးဦးသား၊ ဆေးရုံသို့ လိုက်ပါသွား
ကြသည်။ ညသည် မှောင်မှီဝဲခြင်းအတိ
ရှိနေသော်လည်း မစန်းဌေးတို့မိသားစု၏
လှုပ်ရှားမှုမှာ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားလျက်
ရှိနေသည်။

✧ ❀ ✧

မစန်းဌေးဆေးရုံရှိ အထူးကြပ်မတ်
စောင့်အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေ
သည်မှာ နှစ်ရက်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ဆေးရုံ
ရှိ ဆရာဝန်ဆရာမများက မစန်းဌေးအား
ဂရုစိုက်ကာ ကုသပေးနေသော်လည်း
မစန်းဌေးမှာ လုံးဝ သတိမရသေးချေ။
သွေးခန်းနှုန်း၊ နှလုံးခုန်နှုန်းရှိနေသေး၍
သာ မစန်းဌေးအသက်ရှိနေသေးသည်
ဟု သိရမည်။ သို့သော် ဆေးရုံမှတင်
ပေါ်၍ မလွှပ်မယုတ်ဖြစ်သက်လျက်ရှိ
သည်။

မစန်းဌေး၏ ခုတင်ဘေး၌ ခပ်ပွန်း
ဖြစ်သူ မောင်တင်နိုင်က စိုးရိမ်ပူပန်စွာ
ဖြင့်ကြည့်နေသည်။ မိခင်ဖြစ်သူဒေါ်အုန်း
မြင့်ကတော့ သမီးဖြစ်အင်ကိုကြည့်ကာ
တရှုံ့ရှုံ့တာ ဝိုကြွေးလျက် ရှိသည်။
တာဝန်ကျ ဆရာ၊ ဆရာမများစွာ မစန်း

ဌေးထံ မကြာခဏလာရောက်စမ်းသပ်
ကြည့်ရှုနေကြသည်။ မည်သို့ပင် စမ်း
သပ်စစ်ဆေးနေကြသော်လည်း မစန်း
ဌေးကိုယ်စွာမှာ လှုပ်ရှားလာခြင်းမရှိ။

သို့သော် မစန်းဌေး၏စိတ်အစဉ်
မှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းစွာ ဖျံလွင့်လျက်ရှိ
သည်။ ထိုစိတ်အစဉ်သည် မိုင်ပေါင်း
များစွာပြေးထွက်သွားရန် တာဝန်လျက်
ရှိသည်။ မကြာခင်မှာပင် ကိုယ်စွာမှ
ရုတ်ခြည်း စထွက်လိုက်သည်။ ထိုခဏ
သူမရှေ့၌ အမေငိုနေသည်ကို တွေ့မြင်
ရသည်။ အမေဘာကြောင့်ငိုနေသည်ကို
သိချင်စိတ်ဖြင့် သူမ အမေကို မေးလိုက်
မိသည်။

“အမေ...အမေ ဘာဖြစ်လဲဟင်၊
ဘာကြောင့် ငိုနေတာလဲ”

သူမက အမေငိုနေသည်ကို သိချင်
စိတ်ဖြင့် မေးသော်လည်း အမေက
မကြားသကဲ့သို့ သူမကို ဘာမှပြန်မဖြေ၊
အမေ့ရဲ့ ဓမ္မတစ်ဖက်မှာလည်း သူမ၏
ခပ်ပွန်းကိုတင်နိုင် ရပ်နေသည်ကို သူမ
တွေ့ရသည်။ သူမ ဝမ်းသာအားရ လှမ်း
ခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုနိုင်...ကိုနိုင်”

ကိုတင်နိုင်ကလည်း သူမခေါ်နေ
သည်ကို မကြားသကဲ့သို့ ပြန်မထူး။

ကိုတင်နိုင် စိုးရိမ်ကြောင့် ကြမ္မာအပြည့်နဲ့
ဘာကို ကြည့်နေပါလိမ့်။ ကိုတင်နိုင်
ကြည့်နေရာသို့ သူမ လိုက်ကြည့်လိုက်
သည်။ ဟောဟိုမှာ သူမရတင်ပေါ်အိပ်
နေပါလား။ ဘာတွေပါလိမ့်။ သူမ နား
မလည်စွာ ကိုတင်နိုင်ကို တပ်မေးလိုက်
သည်။

“ကိုနိုင် - ဘာတွေဖြစ်နေကြတာ
လဲဟင်”

ကိုတင်နိုင်ကလည်း မေးနေသည်
ကို ကြားပုံမရ၊ မြင်ပုံလည်း မပေါ်။ ထို့
ကြောင့် သူမ မိခင်နှင့် ခပ်ပွန်းကို ထပ်
ခေါ်လိုက်သည်။

“အမေ...အမေ...ကိုနိုင်...ကိုနိုင်”

မိခင်ကြီးနှင့် ခပ်ပွန်းဖြစ်သူက သူမ
ခေါ်နေသည်ကို ကြားပုံမရ၊ မြင်ပုံလည်း
မပေါ်။ သူမ စိတ်ညစ်သွားသည်။ သူမ
ထပ်မံ၍ စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ခေါ်လိုက်
ပြန်သည်။

“အမေ...ကိုနိုင်”

သူမ ဘယ်လောက်ပင် အော်ခေါ်
သော်လည်း မိခင်ကြီးနှင့် ကိုတင်နိုင်က
ကြားလည်း မကြား၊ မြင်လည်း မမြင်၊
သူမ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိသည်။ ဘာတွေ
ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ သူမအဖေကို သတိရ
လိုက်သည်။ အဖေ ဘယ်မှာပါလိမ့်။

သည်နေရာက သူမတို့အိမ်မဟုတ်သည်
ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
သူအိမ်ကိုပြန်မည်အိမ်၌ အဖေရှိနေ
လိမ့်မည်။ သူမအိမ်ကိုပြန်ခဲ့သည်။

သူမထင်ထားသည့်အတိုင်းပင်
အဖေက ထမင်းချိုင့်ကို လှမ်းယူလိုက်
သည်။ သူမ ဝမ်းသာအားရ အဖေတို့ခေါ်
ကာ လက်ထဲမှ ထမင်းချိုင့်ကို လှမ်းယူ
လိုက်သည်။

“အဖေ...အဖေ ထမင်းချိုင့်ကြီးနဲ့
ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်၊ ထမင်းချိုင့်ကို
သမီးပေးလေ၊ သမီးလိုက်မိပေးမယ်”

သူမက အဖေကို မေးမေးပြောပြော
နှင့် ထမင်းချိုင့်က လှုပ်ခါသွားသော
ကြောင့် အဖေက ထမင်းချိုင့်ကို ငဲ့ကြည့်
နေသည်။ သူမမေးသည်ပြောသည်ကို
လည်း မြင်ပုံမရပေ။ သူမ ထိုအဖြစ်ကို
ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသည်။ သူမဒုက္ခလှလှ
ကြီး ဖြစ်နေရသည်။

ထိုဒုက္ခအတွက် သူမစဉ်းစားလိုက်
တော့မှ အမေ့ညီမဒေါ်လေးဒေါ်အုန်းတင်
ကို သတိရလိုက်မိသည်။ သူမ ဒေါ်လေး
ဒေါ်အုန်းတင်ကို သတိရလိုက်သည်နှင့်
တစ်မဟုတ်ချင်း ဒေါ်လေးဒေါ်အုန်းတင်၏
အိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဒေါ်လေးဒေါ်
အုန်းတင်တို့မိသားစု စကားပိုင်းဖွဲ့ပြော

နေကြသည်ကို သူမ ခြင်တွေ့ရသည်။ သူတို့မိသားစု ပြောဆိုနေကြသော စကားသံများကိုလည်း အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

“စန်းဌေးတစ်လောက် ဆေးရုံမှာ သတိလစ်နေတာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ။ ရှင် ဇွဲထက် သေဖို့တရားတယ်လို့ ပြောတယ်။ ငါတို့မလေးသနားပါတယ်။ လိမ္မာတဲ့တလေးမှ ရှင်သေမင်းက စောစော စီးစီးခေါ်တော့မှာလား...ဟင့်...ဟင့်”

ဒေါ်လေးဒေါ်အုန်းတင့်က ပြောရင်း ငိုနေသည်။ ကြားရသည့်စကားအားလုံးမှာ သူမအတွက် အံ့သြစရာကြီးဖြစ်နေသည်။ သူမကို အားလုံးက သေလူဟု သဘောထားနေကြသည်ကို သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သူမ ဘာမှမဖြစ်ပါ။ ထို့ကြောင့် သူမကို ခြင်တွေ့စေရန် ဒေါ်လေးဒေါ်အုန်းတင့်အနီးသို့ အပြေးအလွှားသွားလိုက်သည်။ ထိုစဉ် သူမ ခုံတစ်လုံးနှင့် ဝင်တိုက်မိရက်သားဖြစ်သွားသည်။

“ဝန်း”

“ဟဲ့ - ဘာဖြစ်ပါလိမ့်၊ နံက သူ့အလိုအလျောက် လဲကျသွားတယ်။ မဟုတ်မှ လွဲရောစန်းဌေးများ ရောက်လာသလား၊ မသိဘူး”

ဒေါ်လေးတို့မိသားစုက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ သူမရှိရာဘက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောနေသော်လည်း သူမကို ခြင်တွေ့ပုံမရ၊ လဲကျသွားသည့်ခုံကိုသာ ပြန်ထောင်၍ ထိတ်လန့်သောမျက်လုံးတို့ဖြင့် ဟိုဒီကြည့်ကာနေကြသည်။ သူမမှာ ဝမ်းနည်းအားငယ်ကာ ကြေကွဲမဆုံး ဖြစ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးဒေါ်အုန်းတင့်အိမ်မှ သူမ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

သူ့စိတ်အစဉ်သည် လေမုန်တိုင်းနှင့်ယှဉ်၍ ဖိနေသကဲ့သို့ အလွန်လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားနေမိသည်။ တဟီးဟီးတဟဲဟဲနှင့် လွင်တီးခေါင်ကြီးတိုလည်း ဖြတ်ကျော်ရသည်။ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ရှိနေသော တောင်စဉ်တောင်အုန်းတို့ကိုလည်း ဖြတ်ကျော်နေရသည်။

သူမမောပန်းစပြုလာသည်။ အနားယူချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်သည်။ တစ်ခဏမှာပင် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက် ရုတ်ခြည်း သူမ ရောက်သွားသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်။ မောပန်းလွန်းသဖြင့် အားအင်ကုန်ခန်းကာ မလှုပ်ရှားချင်တော့လောက်အောင် နှစ်နယ်နေသည်။

ထိုစဉ် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဖြင့် အဘတစ်ဦး သူမအနီးသို့ရောက်လာသည်။

ထိုအဘမှ သူမအား အသေအချာငုံကြည့်၍ သူမအား ဆေးလုံးလေးတစ်လုံးလှမ်းပေးကာ -

“သမီး - အရမ်းမောနေလား။ ရောဒီဆေးလုံးလေးကို မျိုချလိုက်”

သူမ ဘာမျှ ပြန်မပြောမိ။ ထိုအဘစေခိုင်းသည့်အတိုင်း ထိုအဘဆီမှ ဆေးလုံးလေးကို လှမ်းယူ၍ ပါးစပ်တွင်းသို့ ပစ်ထည့်ကာ မျိုချလိုက်သည်။ သူမ ဆေးမျိုချပြီးသည်နှင့် ထိုအဘက -

“သမီး အမောပြေသွားပြီလား” ဟု မေးသောကြောင့် အမောပြေသွားပြီဖြစ်ကြောင်းကို သူမ ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးမိသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ထိုအဘပေးသော ဆေးလုံးကိုသောက်ပြီးမှပင် သူမ အမောများပြေကာ လန်းဆန်းတက်ကြွလာသည်။ ထိုအတူ သူမ အဖေ၊ အမေ၊ ခင်ပွန်း၊ ဒေါ်လေးတို့က တစ်ယောက်မျှ မမြင်မတွေ့ကြ။ သူတို့အားလုံးကို သူမ ခေါ်သော်လည်း ကြားခြင်း မရှိကြ။ ထိုအဘကတော့ သူမကိုမြင်တွေ့သည်။ ဆေးလုံးပင်တိုက်သေးသည်။ စကားလုံးပြောသည်။ ဘယ်လိုများပါလိမ့်။ သူမ စဉ်းစားမရဖြစ်နေစဉ် -

“သမီး ဒီ ကို ရောက် မလာခင်

ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ”

ထိုအဘ၏အမေးစကားကို သူမ ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေနိုင်။ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ ခြည်းလေးစွာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အဘရယ် သမီးက အသက်ငယ်သေးတာမို့ ကြီးကျယ်တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ မပြုနိုင်ခဲ့သေးပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ရတနာသုံးပါးတို့ရော ဆည်းကပ်ရဲ့လား။ မိဘနှစ်ပါးကိုရော အလုပ်အကျွေးမပြုနိုင်ခဲ့သေးပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ရတနာသုံးပါးကိုရော ဆည်းကပ်ရဲ့လား။ မိဘနှစ်ပါးကိုရော အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့ရဲ့လား”

“အဘရယ် သမီးရဲ့မိဘတွေက မိအိုအိုဖြစ်နေကြပြီမို့ ဘာကိုမှ မည်မည်ရရ မလုပ်နိုင်ကြတော့ပါဘူး။ သမီးကပဲ အလုပ်အကျွေးပြုနေတာပါ။ ရတနာသုံးပါးတို့တော့ အိပ်ရာဝင် အိပ်ရာထ အမြဲဆည်းကပ်ပါတယ်အဘ”

“ဒါဆိုရင် ရတနာသုံးပါးကိုရော ဆည်းကပ်ရဲ့လား။ မိဘနှစ်ပါးကိုရော အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့ရဲ့လား”

“အဘရယ် သမီးရဲ့ မိဘတွေက မိအိုအိုဖြစ်နေကြပြီမို့ ဘာကိုမှ မည်

မည်ရေမလုပ်နိုင်ကြတော့ပါဘူး။ သမီးကပဲ အလုပ်အကျွေးပြုနေတာပါ။ ရတနာသုံးပါးကိုတော့ အိပ်ရာဝင် အိပ်ရာထအမြဲဆည်းကပ်ပါတယ်အဘ”

“ဒါဆိုရင် ဝုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်ဟောကြားခဲ့တဲ့တရားတော်တွေ၊ သုတ်တော်တွေကို ရော ချွတ်ဆိုပွားများသလား”

“သမီးက နှစ်ဆယ့်လေးပစ္စည်းပဋ္ဌာန်းဒေသနာကို နေ့စဉ် အာရုံစိုက်တုသိုလ်အဖြစ် ချွတ်ဆို ခြစ်ပါတယ်အဘ”

“အေးကွယ် - ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ၊ သမီးက ရတနာမြတ်သုံးပါးကိုလည်း ရှိသေတိုင်းရှိုင်းတယ်၊ မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း အလုပ်အကျွေးပြုနေသူဆိုတော့ ငါ့သမီးဘေးမသိရန်မကျန်းမာခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံအောင်အသကကူညီစောင့်ရှောက်ရပေဦးမှာပေါ့။ ကဲကဲ - ရတနာမြတ်သုံးပါးကို အာရုံပြုပြီး သမီးချွတ်နေကျ နှစ်ဆယ့်လေးပစ္စည်းကိုသာ ချွတ်ဆိုနေပေတော့”

ထိုအာဇာနည်ကြားသည့်အတိုင်း သူမရတနာမြတ်သုံးပါးကို အာရုံပြုကာ နှစ်ဆယ့်လေးပစ္စည်း ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်မြတ်ကို ချွတ်ဆိုပွားများနေမိသည်။

ထိုခဏ သူမ၏ပန်းကို တွန်းလွှတ်လိုက်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်နှင့် သူမ၏စိတ်အစဉ်မှာ ဆေးရုံစုတ်တင်ပေါ်၍ လှဲအိပ်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်အနီးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကာ သူမ၏စိတ်မှာ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်မိရက်သားဖြစ်သွားသည်။

“ဟော... သမီးလေးလုပ်လာတယ်၊ သမီးလေးလုပ်နေတာ၊ ကိုလှဋ္ဌကျွန်မသမီးလေးကို ကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်တယ် - သမီးသတိရလာပြီ၊ ဟောမျက်လုံးလေးပွင့်လာပြီ”

“အဌေး - အဌေး သတိရလာပြီနော်၊ အဓမ္မရော အမေရော ကိုနိုင်ပါသေးမှာရှိတယ်၊ ဘာလဲ အဌေး - ရေသောက်ချင်တယ်ဟုတ်လား၊ ဘိုနိုင်တိုက်မယ်နော် ဝါးစပ်ဟထားပေးနော်”

မစန်းဌေးနားထဲမှာ အသံတွေက ဆူညံစွာ အတိုင်းသားကြားနေရသည်။ ထို့ကြောင့် မစန်းဌေးမျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အစပထမ သူမ၏အမြင်အာရုံမှာ မှန်ဝါးဝါးဖြစ်နေပြီး နောက် တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်လာသည်။ ရုပ်သဏ္ဌာန်များကို ထင်ရှားစွာတွေ့မြင်ရပြီဖြစ်သည်။ အဖေ၊ အမေ၊ ပြီးတော့ ခပ်ပွန်းဖြစ်သူကို သူ့ဘေးမှာ

မတ်တတ်ရပ်၍ သူ့အား ကြည့်နေကြသည်။

ခပ်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုတင်နိုင်က ဧရတစ်ခွက်ကိုလက်တစ်ဖက်မှကိုင်လျက် တစ်ဖက်က လက်ကော်ရည်ဖွန်းတစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာ သူ၏နှုတ်ခမ်းဝှံ့တော့လျက်ရေစက်များလောင်းချပေးနေသည်။ သူ၏ပါးစပ်အတွင်းကျလာသည့် ရေစက်တို့ကို သူ့ရှင်တွင်းသို့ မျိုချလိုက်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အားအင်ပြည့်ပြီးလာသည့်နယ်သူမ ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူလှဲအိပ်နေရာမှ ထထိုင်ရန် အားယူလိုက်သည်။ သူမ၏အပြုအမူကြောင့် အဖေ၊ အမေနှင့် ခပ်ပွန်းဖြစ်သူတို့က အံ့သြကြောက်ရွံ့စွာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား ဖေးမကိုင်တွယ်ရင်းမှ -

“သမီး... သမီး ပြုံးစားကြီးမထနဲ့လေ၊ မူးလဲသွားမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်အဌေး၊ အဌေးနေမကောင်းနေတာ တစ်လကျော်ပြီလေ၊ သတိလစ်သွားတာတောင် နှစ်ရက်ရှိပြီ”

“သမီး ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး၊ နေကောင်းသွားပါပြီ၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့တော့”

“မစန်းဌေး စကားပြောသံက လူမမာလေသံမဟုတ်၊ လူကောင်းပကတိတစ်ယောက်၏ ကြည်လင်သည့်စကားပြောသံမျိုးဖြစ်၍ အားလုံးက မယုံရဲယုံရဲဖြစ်ကာ သူမကို ဝေးကြောင်ကြည့်နေကြသဖြင့် -

“တကယ်ပြောတာပါ သမီး၊ နေကောင်းသွားပါပြီ၊ သမီး ဗိုက်ထဲမှာ ဆာနေတယ်၊ သမီးတစ်ခုစားချင်တယ်”

မစန်းဌေးထပ်ပြောနေသည့်တိုင် အားလုံးက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမရှိ၊ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လျက် ခေါင်းချင်းဆိုင် တီးတိုးပြောနေကြသည်။

“သူပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား ကိုလှဋ္ဌ၊ အမှောင် ပယောဂများ ဝင်နေသလားလို့”

“သူကြည့်ရတာ အမှောင်ပယောဂဝင်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အမေရယ်၊ သူ တကယ်နေကောင်းလာတာပဲဖြစ်မယ်”

“ကဲ - ကဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် - တို့ထက် ဆရာဝန်ကုသီးလည်တယ်၊ အဲဒီတော့ မင်းက ဆရာဝန်ကို သွားခေါ်လိုက်ပါ၊ လူနာသတိရလာပြီလို့”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏စကားကြောင့် မစန်း
ဌေး၏ခင်ပွန်း ကိုတင်နိုင်က နေရာမှ
ချက်ချင်းထွက်သွားသည်။ မကြာမီ
ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့်အတူ ပြန်ရောက်
လာသည်။ ဆရာဝန်က မစန်းဌေးကို
စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်သည်။

“အင်း သူ့အခြေအနေက တော်
တော်လေးကို ကောင်းလာတာပဲ။ သူ
စားရင်တာ ကျွေးလို့ရပါပြီ”

ဆရာဝန်က မစန်းဌေးကို စမ်းသပ်
စစ်ဆေး၍ ညွှန်ကြားပြောဆိုကာ ပြန်
လည်ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါမှ မိဘ
များနှင့်ခင်ပွန်းသည်တို့မှာ ဝမ်းသာအား
ရရွှင်ရွှင်ပြုံးပြုံး ဖြစ်သွားကြသည်။ မစန်း
ဌေးစားချင်သောအစားအစာများကို
ဝယ်ကျွေးကြသည်။

မစန်းဌေးမှာ လူမမာတစ်ယောက်
ကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ လူကောင်းတစ်
ယောက်ပမာ အစားအစာများကို အား
ပါးတရစားသောက်ကာ စကားများကို
ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပြောနိုင်လာသည်။ ထို
အချိန်ထိ မစန်းဌေး၏မိဘနှစ်ပါးက
မစန်းဌေးကို မယုံမရဲရှိနေကြသည်။
မစန်းဌေးက အစားအစာများ စား
သောက်ပြီး ပြီးသောအခါ သူ တွေ့ကြုံ
ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းရင်းတို့ကို ပြန်

လည်ပြောပြလေ့ သူ့ကို စိတ်ချလက်ချ
ယုံကြည်သွားကြသည်။

မစန်းဌေးမှာ ထိုအချိန်မှစ၍ တစ်
လကျော်ခံစားခဲ့ရသော ရောဂါဝေဒနာ
တို့က ယူပစ်လိုက်သကဲ့သို့ သက်သာ
သွားခဲ့လေသည်။ မစန်းဌေး ဆေးရုံ၌
နောက်သုံးရက်တက်နေပြီး ဆေးရုံမှ
ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

ယခင်က ကမ္ဘာဌာန်းရုပ်ပေါက်၍
လမ်းမလျှောက်နိုင်ဖြစ်ခဲ့သော မစန်းဌေး
၏ နာတာရှည်ရောဂါဝေဒနာမှာ ပြော
မယုံနိုင်လောက်အောင်ပင် ဘယ်သို့
လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်မှာ သူမ
ကိုယ်တိုင်ပင် ဝေဝါးနေမိသည်။

သို့သော် သူမမှာ အာရုံစူးစိုက်
ကုသိုလ်အဖြစ် နှစ်ဆယ့်လေးစွဲညှိုး
ပဌာန်းဝေဒနာတော်မြတ်ကို အမြဲ
ရွတ်ဆိုပွားများနေသူဖြစ်သဖြင့် ပိတ်ဖြူ
စင်ကြယ်နှင့် သူတော်စင်အဘကြီးမှ
သူမအား ဆေးတစ်ခွက်တိုက်ကာ မိမိ
နေရာဌာနသို့ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်သည့်
အဖြစ်အပျက်ကို မစန်းဌေးရင်ထဲတွင်
စွဲမြဲစွာ မှတ်မိနေသည်ဖြစ်သောကြောင့်
မိမိ၏ဘဝတစ်သက်တာအတွက် မေ့
ပျောက်၍ရတော့မည်မဟုတ်ပါချေ။

မရည်မှန်(ကျုံ့ချက်)

အောက်လူပိုင်ရှင်

အစွမ်းထက်ပစ္စည်းများလက်စွပ်

အုတ်ဂူပိုင်ရှင်နှင့်

အစွမ်းထက်ပစ္စုပ္ပန်လက်စွပ်

ဂန္ထီရဆရာလှမျိုး(B.Sc)

ကျွန်ုပ် စာရေးသူသည် လောကီ ပညာ အရပ်ရပ်ကို စိတ်ဝင်စားပြီး ဂန္ထီရ ဆန်သောဝတ္ထုအတ်လမ်းများဖတ်မှတ် ရေးသားခြင်းကိုလည်း ဝါသနာပါ၊ ဝါ သည်။ သို့သော် မိမိရေးသားသည့် ဆောင်းပါး၊ အတ်လမ်းသည် ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုသာ အခြေခံပြီး စာရေးခြင်းအတတ် ပညာနှင့်ရေးသားလိုပါသည်။ ဝတ္ထုအတ် လမ်းကို ဖတ်ပြီးသောအခါတွင်လည်း စာဖတ်သူအတွက် တစ်စုံတစ်ခုသော အကျိုးကျေးဇူးကို ရရှိစေစားသွားစေလို ပါသည်။

ယခုရေးသားမည့် အတ်လမ်းမှာ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ရင်းနှီးနှစ်မင်သော အငြိမ်းစား ကျောင်းဆရာကြီးအင်္ဂါ၏ လွန်ခဲ့သော (၃၀) ခန့်က တွေ့ကြုံခဲ့ ရသော ဖြစ်ရပ်မှန်အတ်လမ်း ဖြစ်ပါ သည်။ မိတ်ဆွေဆရာမ ပြောပြသော ဂန္ထီရဆန်သည့် အတ်လမ်းကို စာဖတ် ပရိသတ်များဖတ်၍တောင်းအောင်ပြန် လည်ရေးသားဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

■ ■ ■

မောင်မြတ်စံလှသည် သွက်လတ် ဖျတ်လတ်သော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး

ပညာရေးကိုလည်း ကြိုးစား၊ ဉာဏ်ရည် လည်း ကောင်း၊ ထက်မြက်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် စိတ်ရင်းကောင်း သူတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ရံဖန်ရံခါစိတ် မြန်လက်မြန် လုပ်ဆောင်တတ်ပါသည်။ သူ့အား မိဘနှစ်ပါးထက် အဘွားဖြစ်သူ က ပို၍ ချစ်ခင်အလေးပေးလေ့ ရှိပါ သည်။

“အမေ - အမေမမြေးကို သိပ်အလို မလိုက်နဲ့နော်”

“ဇီမြေးက လိမ္မာပါတယ်အေ”

“ကောင်လေးက တစ်ယူသန် တစ် ဇွတ်ထိုးလုပ်ချင်တယ်။ အိမ်မှာမကပ်ချင် သွား”

“တစ်နှစ်တစ်တန်း စာမေးပွဲအောင် နေတာပဲမဟုတ်လား။ ညည်းတိုက်လည်း ကလေးကို အပြစ်မပြင်ကြပါနဲ့”

ဘွားအေတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မြေး ယောက်ျားလေးကို ဇူးဇူးမှတ်ချစ်ခင်ကြ လေ၏။ သားအချစ် မြေးအနှစ်ဆိုသည့် စကားလည်း ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။

မောင်မြတ်စံလှကတော့ လိမ္မာ သည်လည်းမဟုတ်၊ ခိုက်သည်ဆိုသည် ဟူ၍လည်း မဆိုသား။ သူသည် ကိုယ် ခန္ဓာ ကျစ်လျစ်မာကျောသလိုစိတ်ဓာတ်

ကလည်း ပျော့ညံ့ညံ့ကို မကြိုက်နှစ်သက် သူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

“မြေးလေး မောင်မြတ်စံလှ ဒီနှစ် ဆယ်တန်း (ယခုတက္ကသိုလ်ဝင်တန်း) နှစ်ချင်းပေါက်အောင် ဖြေနော်။ အဘွား ဆုချီးမြှင့်မယ်”

“ဘာဆုပေးမှာလဲ - အဘွား”

“တန်ခိုးရှိတဲ့ ဆုပေးမှာပေါ့ - မြေး ရယ်”

မောင်မြတ်စံလှကတော့ ဘာ ပစ္စည်းမှ မက်မက်မောမော မရှိလှ၍ အဘွားပေးမည့် ဆုလာဘ်ကို မရမက မေးမနေတော့ပေ။ မိမိလုပ်ဆောင်ရမည့် အလုပ်၊ ကျောင်းသားတာဝန်ကိုသာ ကျေပွန်အောင် စာမေးပွဲနှစ်ချင်းပေါက် အောင်မြင်ရမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြင့် စာမှန်မှန်ကျက်၊ ကျောင်းမှန်မှန် တက်ပါသည်။ အားလပ်ချိန်တွင်တော့ ဘောလုံးကန်၊ ခြင်းခတ်၊ ရေကူးသလို ရပ်ကျိုးရွာကျိုး၊ အများအကျိုးလည်း တတ်နိုင်သလောက် ပါဝင်ဆောင်ရွက် ပေးလေ့ ရှိပါသည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီးပြီး၍ နွေ ရာသီ ကျောင်းစိတ်ရက်တွင်လည်း သူ ဝါသနာပါသော သိုင်းပညာသင်တန်း တက်ပါသည်။ နွေရာသီအကုန်၌ အဝ

တွင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်စာရင်း ထွက်ပါသည်။

“အဘွား၊ အမေ - သား စာမေးပွဲ အောင်တယ်”

“ငါ့မြေးအောင်ပြီ - ငါ့သားစာမေးပွဲ အောင်ပြီ၊ နှစ်ချင်းပေါက် (က) အဆင့်နဲ့ အောင်တာတော့”

အဘွားနှင့် မိခင်တို့ ပီတိဖြစ်နေကြ ပါသည်။ ထိုနေ့တွင်ပင် သူ၏ အဘွားဖြစ် သူ့ဒေါ်ချစ်မြတ်မှ မြေးအတွက် လက်စွပ် တစ်ကွင်း ဆုချီးမြှင့်ပါသည်။

“အဘွား - ဒါက ဘာလက်စွပ်လဲ”

“ဒါ - မိုးကုတ်က ထွက်တဲ့ ပတ္တမြား နဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ အဖိုးတန် ပတ္တမြား လက်စွပ်ကွဲ့”

ပတ္တမြားလက်စွပ်မှာ အနီရောင် ဖြစ်သော်လည်း ရွှန်းလဲ့တောက်ပ၍ နေ၏။ အရည်အသွေးကောင်းသော ပတ္တမြားကို အဖိုးတန် ရွှေနှင့် ကွပ်ထား တော့ ငါးပိနှင့်လောက်၊ ရွှေနှင့်ကျောက် ပနာရတင်တယ်၍ နေပါသည်။

“ပတ္တမြားလက်စွပ်က လက်မှာ ဝတ်ထားရင် ဘာတွေ အကျိုးထူးရမှာ လဲ - အဘွား”

“ငါ့မြေး ကြားဖူးမှာပေါ့၊ မနောမယ ပြည်တန်ပတ္တမြားတို့၊ ပတ္တမြားငမောက်

တို့ ဆိုတာတွေလေ။ ပတ္တမြားကို ရှေး ဓေတ်ကတည်းက ဘုရင်မြတ်တွေ နှစ်သက်မြတ်နိုးခဲ့ကြတယ်။ သားစဉ် မြေးဆက်အမွေပေးခဲ့ကြတယ်။ ပတ္တမြား ဆိုတာ ဘုန်းတော်ကစေ၊ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးစေတယ်။ လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝစေ တယ်။ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းဝေးစေ တယ်”

“အဘွား၊ လက်စွပ်က ရှေးဟောင်း လက်စွပ်ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် - အဘွားရဲ့ မိဘတွေ လက်ထက်ကတည်းက ရှိခဲ့တာ။ မင်း အဘိုးအမြို့ဝတ်ခဲ့တဲ့ လက်စွပ်ပေါ့ကွယ်။ ကျောက်မျက်ရတနာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဘွား မှတ်မိတာလေ။ ရွှေတို့ဆိုပြမယ်၊ မှတ်ထားနော်”

ပတ္တမြားဘုန်းတောက်၊ မြေကျောက် အေးချမ်း၊ စိန်စွမ်းဂုဏ်ရောင်၊ ကြောင် ကားသိဒ္ဓိ၊ မင်္ဂလာ၊ မေတ္တာလွန်စိတ်၊ ဂေါပိတိစွန်အား၊ ဥဿဇယား ကျန်းမာ သန္တာကြီးကဲ့၊ ပုလဲကျက်သရေ ဆိပ်ပြေ မဟူရာ၊ မင်္ဂလာ ကျောက်စိမ်း၊ မူးမိုက် တိမ်းက ပယင်းကိုသာ ရှုမြှိုက်ရာ၏တို့၊

“ဒီကျောက်တွေအားလုံး မြန်မာ ပြည်က ထွက်တာလား - အဘွား”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ် - အဘွားတို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကျောက်မျက်ရတနာ မျိုးစုံ ထွက်တယ်။ မြန်မာ့ရတနာများ ကတော့ ကမ္ဘာကျော်ပါပဲ”

“အဘွားရဲ့ လက်စွပ်က တန်ဖိုး မသေးဘူးနော် - သား။ စည်းကမ်းရှိရှိ ဝတ်ဆင်၊ သိမ်းဆည်းထား”

မိခင်က စိုးရိမ်တကြီး ဝင်ရောက် ပြောဆိုပါသည်။

✽ ✽ ✽

နောက်တစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် သူ၏ ဆရာကြီးအား သွားရောက်ကန် တော့သောအခါ...

“မောင်မြတ်စံ - ပတ္တမြားဆိုတာ ဘေးရန်အမျိုးမျိုးကို ကာကွယ်နိုင် တယ်။ အနှောင့်အယှက်ပယောဂကိုနိုင် တယ်။ စီးပွားတိုးတက်တယ်လို့ ဟူးရား ကျမ်းမှာ ပြဆိုထားတယ်။ ကိုယ်နဲ့မတွာ ဆောင်ထားသင့်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ဆရာကြီး”

“ငါ့တပည့် ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ၊ ပညာရေးတိုးတက်အောင်မြင်ပါစေ၊ နောက်ဆရာကြီး မှာချင်တာက တန်ဖိုး ရှိတဲ့ပစ္စည်းဝတ်ဆင်ထားရင်မကောင်းမှ တွေကို အထူးရှောင်ကြဉ်ရမယ်”

မောင်မြတ်စံလှ ဆယ်တန်းအောင် ပြီးသောအခါ တက္ကသိုလ်ဆက်တက် ပါသည်။ သို့သော် - သူ ဝါသနာပါရာ ကျောင်းဆရာအလုပ်ကိုသာ ပြုလုပ်လို ၍ ဆရာအတတ်သင်ကျောင်းကိုသာ တက်လိုက်ပါသည်။ ဆရာအတတ်သင် ကျောင်းတော်ကြီးမှာ သင်တန်းတက် နေစဉ် နေရာသီကျောင်းပိတ်သောအခါ အထက်အညာဒေသသို့ “အ” သုံးလုံး သင်တန်းသွားရန် ညွှန်ကြားစာ ရရှိပါ သည်။ အသက် (၂၀) ကျော် ကျောင်း၊ ဆရာ၊ ဆရာမများ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်း၊ သူ၊ ကျောင်းသားများ စုပေါင်း၍ မိမိတို့ တာဝန်ကျသည့် မြို့ရွာဒေသသို့ ထွက် ရွာလာကြပါသည်။

ဆရာမြတ်စံတို့ ဆရာအတတ်သင် “အ” သုံးလုံး သင်တန်းပြဆရာများအဖွဲ့ သည် ရန်ကုန်မှ မီးရထားနှင့် ထွက်ခွာ ရပြီး ပျော်ဘွယ်မြို့တွင် ဆင်းကြရပြီး အမေထိန်းခန်းမတွင် အနားယူကြ ရသည်။

မြို့နယ်တာဝန်ခံလူကြီးတစ်ဦးမှ အမှာစကားပြောဆိုရာ ...

“ဆရာတို့တာဝန်ကျတဲ့ရွာကတော့ အောင်းကုန်းရွာပါပဲ။ ဒီပျော်ဘွယ်မြို့နဲ့ အဝေးဆုံးတောင်ခြေရွာ ကပ်ရွာပါပဲ”

သင်တန်းဆရာများထဲမှ ဆရာ
တစ်ဦးမှ ထ၍ --

“လူကြီးမင်း - ခင်ဗျား ဘာကြောင့်
အောင်းကုန်းလို့ ခေါ်ရတယ်ဆိုတာ
သိရင်ရှင်းပြပေးပါခင်ဗျာ”

“အော် - ဒါက ဒီလိုပါ။ ရှေးတုန်းက
ရှေးဘုရင် မင်းညီမင်းသားတွေက ဒီ
ပျော်ဘွယ်ဘက် တောင်ခြေတွေအထိ
တောကစားထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ တောင်
ခြေမှာ အနားယူကြတယ်။ အဲဒီမှာ ချက်
မြတ်စားသောက်ပျော်ပါးပါး နေထိုင်
ခဲ့ကြလို့ ပျော်ဘွယ်လို့ ခေါ်ခဲ့ကြတာပါ။
ပျော်ဘွယ်ဆိုတာ မန္တလေးတိုင်း၊ ရမည်း
သင်းခရိုင်မှာ ပါဝင်ပါတယ်။ အောင်း
ကုန်းဆိုတာကတော့ မင်းညီမင်းသား
တွေနန်းတွင်းရေးရာကိစ္စတွေပေါ်ပေါက်
တဲ့အခါမှာ ဒီတောင်ခြေကိုထွက်ခွာလာ
ကြပြီး ခိုအောင်းတည်းခိုခဲ့ကြပါတယ်။
ဒါကြောင့်ဒီတောင်ကုန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို
အောင်းကုန်းလို့ အမည်တွင်စေခဲ့တာ
ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပါ - ခင်ဗျာ၊ သဘော
ပေါက်ပါပြီ”

“ကဲ - ဆရာတို့၊ ဘာတွေ မေးချင်
သိချင်ကြသေးလဲ”

“ဒီရွာဘက်ကလူတွေဘာလုပ်ငန်း
နဲ့ အသက်မွေးမြူကြပါသလဲ”

“သူတို့ကတော့ တောင်ယာလုပ်၊
ထင်းစုတ်၊ အချိုလည်း သားကောင်ဖမ်း
တဲ့ မုဆိုးအလုပ် လုပ်ကြပါတယ်။ ရွာသူ
ရွာသားတွေက အင်မတန်ရိုးသားကြ
ပါတယ်။ စေတနာလည်း ကောင်းကြ
ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပါ - ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း တတ်နိုင်
သလောက် ကြိုးစားသင်ပေးပါမယ်။
မောင်မြတ်စံအနီးတွင် ထိုင်နေသော
အသားဖြူဖြူ၊ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နှင့်
ကိုခပ်ကြိုင်မှမတ်တတ်ထ၍ပြောလိုက်
လေ၏။

“ဆရာတို့ အေးအေးဆေးဆေး
အနားယူကြပါ။ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း
ပြောပါ။ တောင်းဆိုကြပါ”

“အ” သုံးလုံးသင်တန်းဆရာများကို
မြို့နယ်မှ တာဝန်ခံလူကြီးများကလည်း
ညွှတ်ဝတ်ကျောပွန်စွာ ဆက်ဆံကြ၏။

ညနေပိုင်းတွင် မောင်မြတ်စံနှင့်
မောင်ခင်ကြိုင်တို့ နှစ်ယောက် လမ်း
လျှောက်ထွက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့
လာကြပြီး အညာလေ ပူနွေးနွေးကို ရှု
ရှိုက်လိုက်ကြပါသည်။ တကယ်တော့

ပျော်ဘွယ်ဆိုတာ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့မြေလတ်
ပိုင်းအထက်မကျသေးတဲ့မြို့လေးတစ်မြို့
ပဲဟု တွေးမိလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အိပ်ရာမှ
စောစောထကြ၏။ ယူဆောင်လာသည့်
ပစ္စည်းများ စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းကြ
ရ၏။

“ကိုမြတ်စံ - ဘာတွေကူသယ်ပေး
ရမလဲ”

“ရပါတယ် - ဆရာကြီး၊ ပစ္စည်းက
တစ်နိုင်စာပါပဲ”

“ဆရာကလည်း၊ အဲ - ကိုမြတ်စံ
ကျွန်တော့်ကိုရင်းရင်းနှီးနှီးကိုကြိုလို့ပဲ
ခေါ်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ - ကိုကြိုင်”

တကယ်တော့ သူတို့အနေဖြင့်
အသက် (၂၀)နီးပါး (၂၀) ကျော်ကျော်
သာ ရှိကြသေးသော လူငယ်များဖြစ်၍
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပြောဆိုနေထိုင်ဆက်ဆံ
နေကြသည်မှာ မထူးဆန်းပါ။

“ကိုမြတ်စံ ပတ္တမြားလက်စွပ်
ကတော့ အရည်အသွေးကောင်းပဲ။
နေရောင်ခြည်နဲ့ဆိုတဖျပ်ဖျပ်တောက်ပ
နေတာ။ ပတ္တမြားကျောက်အစစ်ဆိုတာ
ထင်ရှားနေတာပဲ”

“ဟာ - ကိုကြိုင်ကလည်း ပတ္တမြား
ဆိုတာ အတုရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့ - ကိုမြတ်စံရယ်”

“ကဲ - ဆရာတို့ကားရောက်လာပြီ။
ကားပေါ်တက်ကြပါ”

ကိုမြတ်စံတို့အဖွဲ့ လေးထောင့်
ဘတ်စ်ကားပေါ်တက်ကြရ၏။ အချို့
သေတ္တာများလည်း ခေါင်းပေါ်သို့ တင်
ကြရပါသည်။ ခေါင်မိုးက ပစ္စည်းတင်ရန်
လေးထောင့် ခြံခတ်ထား၏။ အချို့က
ဝက်ခြံဟု ခေါ်ကြပါသည်။ ဤကားကို
တောကားလို့ ခေါ်ကြသလို ချက်ပက်
လက်ကားဟု ခေါ်လည်း ခေါ်ဆိုကြ
ပါသည်။ (ယခုအခါ ထိုကားများနေရာ
တွင် ခိုင်နာကားများ ပြေးဆွဲနေပါပြီ)

သင်တန်းနည်းပြ “အ” သုံးလုံး
ဆရာများ တစ်ရွာတွင် နှစ်ယောက်စီ
ခွဲရပေးပါသည်။ ကိုမြတ်စံနှင့်ကိုခင်ကြိုင်
ကတော့ “အောင်းကုန်း” ရွာတွင်တာဝန်
ကျပါသည်။

ကားပေါ်တွင် လုံခြုံရေးအတွက်
ရဲတပ်သားနှစ်ဦးလည်း ပါလာပါသည်။
လမ်းတစ်လျှောက် ဇုန်ထသည်မှလွဲ၍
မည်သည့်အန္တရာယ်မှ မတွေ့ရပါ။

ကိုမြတ်စံမှ ...

“ကိုကြိုင် - စောစောက ပြောတဲ့ ပတ္တမြားအတု၊ အစစ်အကြောင်း ဆက် စမ်းပါဦး”

“လမ်းကရန်၊ ဇန်နဝါရီလကတော့ စကား ပြောရမှာတောင် မဟာရဲဘူး ဖြစ်နေ တယ်”

“ကိုမြတ်စံကတော့ ဒီလောက် ကတော့ရှိမှာပေါ့ - ကိုကြိုင်ရယ်၊ လည်း စီးရင်ပိုတောင်ဆိုးလာဦးမယ်၊ ဒါတွေက သဘာဝအလှအပတွေလို့သဘောထား လိုက်ပါ”

ကိုကြိုင်သည် ရုပ်သာမက စိတ် လည်း နှုပ်ရပါသည်။ ကိုမြတ်စံနှင့်တော့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသော်လည်း အပျော့နှင့်အမာ၊ အဖြူနှင့်အမည်း၊ အပူ နှင့် အအေး တွဲထားသည်မှာလည်း လောကသဘာဝနှင့် ကိုက်ညီ၍ နေပါ သည်။

“ပတ္တမြားအတုကမျက်ကျောက်ကို ခေါ်တာပါ။ မျက်ကျောက်ဆိုတာလူတွေ တီထွင်ခန့်တီးထားတဲ့ ကျောက်၊ အတု ဆိုတာ ပေါ့တယ်။ အစစ်က လေးတွဲ တယ်၊ အရွယ်တူနှစ်လုံးယှဉ်ကြည့်လိုက်၊ ပေါ့ရင် အတုပေါ့”

“ကျွန်တော့် ကျောက်ကတော့ လေးတယ်ဗျာ”

“နောက် - နေရောင်မှာ ထောင် ကြည့်၊ ဖလံမန်ကဲ့သို့အခြားတစ်ဖက်ကို ထိုးထွင်းဖောက်မြင်ရရင် အတုဖြစ် တယ်။ အစစ်ဆိုရင် မမြင်ရဘူး၊ ပြီးပြီး ပြက်ပြက်အရောင်တွေ လျှံထွတ်နေ တယ်”

“အတုဖြစ်တဲ့ မျက်ကျောက်က ပူသော ဓာတ်သဘောရှိတယ်။ အစစ် ကတော့ အေးတဲ့ ဓာတ်ရှိတယ်။ အတုနဲ့ အစစ်ကို ပါးပြင်မှာ ခေတ္တမျှ ကပ်ထား ကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်”

“အင်း - ကိုကြိုင် ပြောမှပဲ သဘော ပေါက် နားလည်တော့တယ်”

စကားတပြောပြောနှင့် ကားစီးလာ ကြရာ ကားဂိတ်ဆုံးသွားပါသည်။

“တဲ - ဆရာတို့၊ ဒီမှာဂိတ်ဆုံးသွား ပြီး ဟိုဘက်တိုတော့ ခွားလှည်းနဲ့ ဆက် သွားကြရမယ်”

ကားပေါ်မှ ပစ္စည်းတွေ အောက်ချ၊ အသင့်ရှိနေသော လှည်းပေါ်တင်ကြ ရပါသည်။ ညနေ နေအေးခါနီးမှ ခွား လှည်း ထွက်ပါသည်။ လှည်းနှစ်စီးတွင် တစ်စီးပေါ်မှာ ကိုမြတ်စံတို့ နှစ်ယောက် နှင့်ရဲသားတစ်ဦး၊ ကျန်တစ်စီးမှာ ပစ္စည်း များနှင့်ရဲသားတစ်ဦးစီးလိုက်ပါလာ ကြ၏။ ည (၁၀) နာရီကျော်တွင် ရွာ

တစ်ရွာဝင်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နာ ကြားရပြန်၏။ အားလုံး အနားယူကြပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက်လှည်းဆက်ထွက် ပါသည်။ အရိပ်ကောင်းသောရေတစ်ခု ရောက်လျှင် အနားယူလိုက်ကြ၊ ရေ သောက်ကြပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်းဆက် ထွက်လာကြနှင့် ညဘက်မှ ရွာဝင်လေ ၏။ ပျော်ဘွယ်မြို့မှ အောင်းရွာသို့ ကား တစ်ဆင့် လှည်းတစ်ဆင့်နှင့် နှစ်ညတာ အချိန်ကြာမြင့်ခဲ့ပါသည်။

“ကဲ - ဆရာတို့ ပင်ပန်းသွားကြပြီ လား။ ဒီတစ်ညလည်း ကျောင်းမှာ အေး အေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်ကြဦး”

ရွာသူကြီးဆိုသူမှ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက် ၍ အားပေးစကား ပြောပါသည်။ ရွာသူ ကြီးကိုယ်တိုင်လိုက်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်း မှာ နေရာချပေးပါသည်။

“ဒီတစ်ည ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အနားယူကြ၊ မောင်ကျောင်းသားတွေ လာခဲ့ကြ၊ ဆရာလေးနှစ်ယောက်ကို အိပ်ဖို့ နေရာပြပေး၊ ဖျာခင်းပေးကြ၊ မီး ဂွက် ထွန်းပေးလိုက်ဦး”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်မှလည်း စေတနာပါပါ မိန့်ဆိုနေသံ ကြားရ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ရွာပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြ၊ ရွာထဲဝင်၍ စပ်စုကြရပါ

သည်။ တောင်ကုန်းမြောက်ဘက် တောင်ကုန်း တောတန်းပတ်ဝန်းကျင် တွင် ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်များရှိပါသည်။ ကျေးငှက်များ မြူးထူးပျော်ပါးသော အသံ၊ ဒေါင်းတွန်သံ၊ ငှက်အော်သံများ ကြားရသလို ရေသတ္တဝါများ ပြေးလွှား သွားသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရပါသည်။

သစ်ပင်ကြီးငယ်အသွယ်သွယ်နှင့် စိမ်းလန်းစိုပြည်၍နေသော တောင်ခြေ ရှင်း၊ ကျေးငှက်သတ္တဝါ ဘာသာဘာဝ ပျော်ရွှင်မြူးထူးသည် တောတန်းတို့ ကြောင့် ရှေးအခါက မင်းညီမင်းသားတို့ တောကစားထွက်၊ ပျော်ပွဲဆင်နွှဲခဲ့သည် ဟုပြောဆိုကြသည်မှာ လက်တွေ့အမြင် တွင် မငြင်းနိုင်ပါပေ။ ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း တောတောင်မြင် ကွင်းကို မြင်ရတော့ စိတ်တွင် ဘာကို ဘယ်လိုလွှမ်းမိုးရမန်းမသိ၊ ချစ်သူမရှိ သေးတော့လည်း ကိုမြတ်စံကတော့ အဘွားနှင့် အမေကို သတိရလွမ်းဆွတ် မိလိုက်ပါသည်။

“ဆရာလေးတို့ ထမင်းစား ကြပါ ခင်ဗျာ”

ရွာသားတစ်ယောက် လိုက်ခေါ်၍ သူကြီးအိမ်မှာ နံနက်စာ စားကြပါ သည်။

ညနေရောက်တော့ “အ” သုံးလုံး
သင်တန်းစာရန် ပြင်ဆင်ကြရ၏။

စာသင်ပြီးသောအခါ ဘုန်းကြီး
ကျောင်း ပြန်အိပ်ကြရ၏။ နှစ်ယောက်
အိပ်ဆဲမြင်တောင်ထောင်ကာခေါင်းရင်း
ပြတင်းပေါက်ခွင့်အိပ်တော့တောင်တန်း
ကို ခြတ်ကျော်လာသော လေညှိအေး
ကြောင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှစ်မြို့က်
စွာ အိပ်ပျော်သွားကြပါသည်။

■ ■ ■

နံနက်စောစောထ မျက်နှာသစ်
ကိုယ်ခန္ဓာ သန့်စင်ပြီးသောအခါ ဘုန်း
ကြီးကျောင်းအနီး ရှေးဟောင်းဘုရား
စေတီကိုပူဇော်တန်တော့လိုက်ပါသည်။
ကိုမြတ်စံ စိတ်ဝင်စားသည်မှာ ထိုစေတီ
အနီးရှိ အုတ်ဂူနှစ်ဂူ ဖြစ်ပါသည်။ ဤရွာ
ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် တောင်ပေါ်တွင် ရှေး
ဟောင်းဘုရားအချို့ကို တွေ့မြင်ရပါ
သည်။

“ဆရာလေး - အချို့တောင်ကုန်း
တွေမှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေတောင်
ရှိတယ်လို့ကြားတယ်”

ရွာသားတစ်ဦး၏ ပြောဆိုသံကို
ကြားယောင်နေမိပါသည်။

“အချို့ဆို သစ်ပင်စုတ်ပြီး သစ်မြစ်

တွေ၊ ဘာတွေ တူးဖော်ရင်း ရွှေထည်
ပစ္စည်းအဟောင်းတွေ ရခဲ့ဖူးတယ်။
အချို့လည်း မြေအိုးဟောင်းတွေ ရကြ
တယ်”

ကိုမြတ်စံ စဉ်းစားတွေးတောရင်း
ရွာသားများ ပြောဆိုသံကို ကြားယောင်
နေမိဆဲ။

“ကိုမြတ်စံ - ဘာတွေတွေ့နေတာ
လဲ”

“ဘုရားစေတီ ရုပ်ပွားတော်တွေ
အကြောင်းပါ”

“ဒီမှာ ထူးခြားတာ သတိထားမိ
လား”

“စေတီအပျက်တွေကို ပြောတာ
လား”

“ဘုရားရုပ်ပွားတော်ရဲ့အနီးအနား
ကိုပြောတာ”

ကိုမြတ်စံ ရွှေ့စဉ်းစားနေပြီးမှ...

“အော် - ဘုရားဝင်းမိုက်တွေမှာ
အပေါက်ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စလား”

“ဟုတ်တယ်လေ - ကိုမြတ်စံ ဘယ်
လိုထင်လဲ”

“ဒါ - သိုက်တူးသမား၊ မိစ္ဆာဝါဒီတွေ
ရဲ့လက်ချက် ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

“ဝင်းမိုက်ထဲက ဌာပနာတွေ မိုး
ဖောက်ယူကြတယ်လို့ဆိုတာလား”

“အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အချို့လည်း စိတ်ထင်နဲ့ လုပ်ကြ
တာဖြစ်မယ်။ မသမာလောဘသမားတွေ
ရဲ့အယူမှား အတွေးမှားတွေပေါ့ဗျာ။
လောဘသမားတွေရဲ့အယူမှားအတွေး
မှားတွေပေါ့ဗျာ”

“ဆရာလေးတို့ ဧရဇွေးကြမ်း
သောက်ကြပါဦး”

“တင်ပါ့ဘုရား - အခု လာပါမယ်
ဘုရား”

ဧရဇွေးကြမ်းနှင့် အကြော်စားပြီး
သောအခါ ဆရာတော်မှ...

“ဒကာမြတ်စံကို ပြောရဦးမယ်။
ကျုပ် မှစ်ဦး တိုးချဲ့ဖို့ အဲဒါ ဘေးမှာက
အုတ်ဂူနှစ်လုံး ခံနေတယ်။ ဒီဘက်က
သင်ပုတ်ပုလ္လင် (တိရစ္ဆာန်များ အစာ
ကြွေးသောခုံ) ကိုတော့ ဖျက်ရော မလို
ဘူး။ အုတ်ဂူနှစ်လုံးကိုတော့ ဖျက်ချင်
တယ် ဆရာလေး”

“တပည့်တော်တို့ ဘယ်လိုကူညီ
ပေးရမလဲ ဆရာတော်”

“ဆရာမြတ်စံ ဦးဆောင်ပြီး ဖျက်ရဲ
လား။ ဘုန်းကြီးရွာသားလေးငါးယောက်
ခေါ်ပေးမယ်”

ဆရာမြတ်စံက မူလဉာဏ်အတိုင်း

ဆုံးဖြတ်ချက် မြန်၊ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသူ ဖြစ်
၍ -

“တပည့်တော် ဆောင်ရွက်ပေးပါ
မယ်။ လုပ်ရဲပါတယ် ဆရာတော်”

ကိုခင်ကြိုင်မှ -

“အုတ်ဂူပိုင်ရှင်တွေနဲ့ ပြဿနာ
တက်နေဦးမယ်။ ငါတော့ မပါဘူးနော်။
မလုပ်ရဲဘူး”

ကိုမြတ်စံမှ -

“ဒီအုတ်ဂူမှာ အမည်ကမ္မည်းတွေ
ရေးထိုးထားတာ မတွေ့မိပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဆရာလေးတို့။

ဒီအုတ်ဂူနှစ်လုံးဟာ ပထမ မူလဆရာ
တော်တွေရဲ့လက်ထက်ကတည်းက
ရှိနေတာပါ။ ရွာသူ ရွာသားတွေ ညီ
တတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အခြားရွာက
လား။ ဒါမှမဟုတ် ခရီးသည်တွေလား။
နန်းတွင်းက တောတစားထွက်လာကြ
သူတွေလား။ ဘုန်းကြီးလည်း သေချာ
မသိဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် - တပည့်တော်
ဦးဆောင်လုပ်ပေးမယ်။ မနက်ဖြန်မနက်
ရွာသားတွေကိုသာ ခေါ်ပေးပါ”

နောက်နေ့နံနက်တွင် ရွာသား
လေးဦး ပေါက်တုံး၊ ပေါက်ပြား၊ ဘုရင်
ပြားများနှင့် ရွှောက်ရှိလာသည်။

“ဆရာလေး - ငွေခါး၊ ရွှေခါးပြား
တွေရရင် တစ်ယောက်တစ်ဝက် ပေးရ
မယ်နော်”

ရွာသားတစ်ဦးနောက်ပြောင်သလို
အတည်လိုလိုပြောဆိုလာ၏။

“အေးပါကွာ - ပေးဖို့မယ်၊ မြွေတွေ
ရရင်လည်း တစ်ယောက်တစ်ဝက် ယူရ
မယ်နော် - ဟဲ - ဟဲ - ဟဲ”

ထိုရွာသားအသံတိတ်သွားလေ၏။
ဤသို့နှင့် ရှေးဟောင်းအုတ်ချပ် အထူ
များဖြင့် အခိုင်အမာ မြင့်မြင့်မားမား
ပြုလုပ်ထားသော ဂူနှစ်လုံးကို တစ်
ယောက်တစ်လက် ဝိုင်းဖျက်နေကြရပါ
သည်။

“ဘာများ ထွက်လာမလဲ၊ မြင်ကြ
ရမလဲ”

“ဒုန်း - ဒုန်း - ဒုတ်”

“ထုကွာ - ဟုတ်ပြီ - ကွဲသွားပြီ၊
တွန်းချလိုက်”

“အုန်း - အုန်း - ခြောင်း”

“အုတ်က မာသလား မမေးနဲ့၊ ငါ့
တူရီးတောင် ကျိုးသွားတယ်”

ညနေစောင်း ရောက်လာသော
အခါ အုတ်ဂူတစ်ဝက် ပျက်သွားပြီး
ကင်းမလက်မည်းများ တန်းစီ၍ ထွက်
လာပါသည်။

“ဟာ - ကင်းမလက်မည်းကြီးတွေ
အုပ်လိုက်ပါလား”

“မောင်းထုတ်လိုက်ကွာ”

“အားပါးပါး - ကင်းမလက်မည်း
ကောင်တွေ အုပ်လိုက်ထွက်လိုက်ပါ
လား”

“ကုန်သွားပြီလား - သေချာကြည့်
ကြနော်”

“ရှင်းသွားပြီ - တစ်ကောင်မှ မရှိ
တော့ဘူး”

အုတ်ဂူအောက်ခြေတွင် ကြည့်
လိုက်သောအခါ ကြေးအိုးတစ်လုံးစီ
တွေ့ရလေ၏။

အိုးမှာ အဝကျဉ်းပြီး အောက်ဝိုင်း
ကျယ်သော အိုးဖြစ်ပါသည်။ နံရံစိတ်
အိုးပုံနှင့် တူပါသည်။ အဝမှ အထိကို
ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖြူဖြူစွေးစွေး
အစိုအနွေးများ ...

“ဟာ - အရိုးတွေပဲ ဖြစ်နေပါလား”

“ဆရာလေး သေချာကြည့်ပါဦး”

အိုးကိုလှုပ်ကြည့်လိုက်၏။ သေချာ
ပါသည်။ အရိုးအိုး၊ အိုးပတ်လည်ကို
ကြည့်လိုက်၏။ မည်သည့်စာအမှတ်
အသား သင်္ကေတမှ မတွေ့ရပေ။

“ကဲ - အိုးနှစ်လုံး ဖယ်ပြီး ကျန်တဲ့
အပိုင်းကို ဆက်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ကြတော့”

နေဝင်မိုးချုပ်ခါနီးတွင် အုတ်ဂူနှစ်
လုံး ဖြိုဖျက်ပြီးသွားပါသည်။

“ဒကာ မြတ်စံတို့ သာတွေ တွေ့ရ
လဲ”

“အရိုးအိုးတစ်လုံးစီပဲ တွေ့ရပါတယ်
ဆရာတော်”

“အေး - အေး - သင့်တော်ရာကိုစွန့်
ပစ်လိုက်ကြ”

ကိုမြတ်စံကတော့ စိတ်မြန်သူ၊
အယူအဆ အစွဲအလမ်းမရှိသူပီပီ အရိုး
အိုး တစ်လုံးစီကို ကျောင်းမြဲစည်းရိုး
အပြင်ဘက်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်
သို့လှမ်းပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

အိုးများလည်း ညောင်ပင်ကြီး
အောက်တွင် ကြေမှုပျက်စီးသွားပါ
သည်။ အုတ်ဂူနှစ်လုံးနှင့် အိုးနှစ်လုံး ဖြို
ဖျက်ခြင်းကိုစွဲပြီးသွားသော်လည်း ဇာတ်
လမ်းက မပြီးသေးပေ။

✻ ❀ ✻

ညဘက်တွင် “အ” သုံးလုံး သင်
တန်းကိုရွာသူကြီးနှင့်အတူ ဆရာမြတ်စံ
လိုက်လံစစ်ဆေးရပါသည်။ အောင်း
ကုန်းနှင့် အနီးရွာတွင် “အ” သုံးလုံး သင်
တန်းခွဲ (၁၀) ခုခွင့်ထားပါသည်။ အောင်း
ကုန်းအုပ်စုတွင် စစ်ဆေးနေဆဲမှာပင်

66

ညနေမိုးချုပ်ပြီး မောင်လိမ့်အားခိုရာ
ကျောင်းသားတစ်ယောက်
ညောင်ပင်ကြီးဘက်ကြည့်ပြီး
ရပ်နေတယ်။ အဲဒါ ငါလည်း
ကျောင်းသားထဲကို ပုတ်ပြီး
“မင်း ဘာပြစ်နေတာလဲ” မေးတော့
ညောင်ပင်ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။
ဖြူဖြူစွေးစွေး ရယ်ရယ်ပြီး
အင်္ဂါရပ်မှ လာနေတယ်လို့ ပြောပြီး
ကြောက်လို့ တုန် ပြစ်နေတယ်။

၇၇

ရွာသားနှစ်ဦး အပြေးအလွှားရောက်ရှိ လာပါသည်။

“ဆရာလေး - ဆရာလေး - ဆရာ လေး - သူငယ်ချင်း ကိုခင်ကြိုင် နေ မကောင်းဖြစ်နေတယ်။ ကျောင်းကို အမြန်ပြန်လိုက်ဖို့ပါ”

ကိုခင်ကြိုင် ဒီတစ်ည နားချင်တယ် ဆို၍ကျောင်းမှာနေခဲ့ပါသည်။ သူထွက် လာတုန်းက အတောင်းပါ။ ဘယ်လိုဖြစ် နေပါလိမ့်ဟု ကိုမြတ်စံ စဉ်းစားရင်း ပြန် လိုက်သွားပါသည်။ နာရီကြည့်လိုက် တော့ (၉) နာရီသာသာ ရှိပါသေးသည်။

လာရောက်ခေါ်သော ရွာသားနှစ်ဦး နှင့် ဆရာလေးမြတ်စံ ပြန်လိုက်သွား ရပါသည်။ ခြေလှမ်းများလည်း သွက်၍ အလှမ်းကြဲနေပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဗျ”

“ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ ငိုလိုက်ရယ် လိုက်ဖြစ်နေတယ်။ ကျောင်းရောက်ရင် တွေ့ရပါမယ်”

ကျောင်းပေါ်ရောက်တော့ ကိုခင် ကြိုင်တစ်ယောက်ရယ်နေတာတွေ့ရ၏။ ဂေဟကြာသောအခါ...

“ဟား - ဟား - ဟား”

ရယ်လိုက်ပြန်၏။

“နှုတ်ကလည်း ဟိုမှာ လာနေပြီ။ အကောင်နှစ်ကောင် လာနေတယ်။ လာနေပြီ - လာနေပြီ”

“ခင်ကြိုင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ပြောလေကွာ - ဘာတွေ လာနေ တာလဲ”

“ဟိုမှာ - ဟိုမှာ - အင်း - ဟီး - ဟီး - ဟီး”

“ဘာမှ မလာဘူး၊ ဘာမှလည်း မရှိ ဘူး၊ ငိုမနေနဲ့”

“ရွာသားတစ်ယောက်ကို ဆေး၊ ဆရာခေါ်ခိုင်းထားပါတယ်”

“မင်း ငြိမ်ငြိမ်နေ - ဘာမှ မပြောနဲ့”

ကိုမြတ်စံ အသံကိုမြှင့်၍ ဟောက် လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ဆရာရောက် တော် ကိုးပါး ရွတ်ဆိုတာ ခေါင်းထိုးပုတ် လိုက်၏။

“ရေတစ်ခွက် ခပ်လိုက်ပါ”

ရေခွက်တွင် ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို ထည့်စိမ်ပြီး ရေနင့်တောက်ဖြန်းကာ ထိုရေကို တိုက်လိုက်ပါသည်။

ကိုခင်ကြိုင် ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်သွား ပါသည်။

“မင်း - ဘာတွေ မြင်သေးလဲ”

“ဘာမှ မမြင်တော့ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဆရာလေး - ဆေးဆရာက ခရီး လွန်နေလို့ မတွေ့ခဲ့ဘူး”

“ရတယ် - ရတယ် - ကောင်းသွား ပါပြီ”

“ဆရာလေးက တယ်စွမ်းပါလား။ ဆေးကုတာလည်း တတ်တယ်နော်။ ဒီပညာတွေလည်း တတ်လား”

“ဘာပညာမှ မတတ်ပါဘူး။ ဘုရား ဂုဏ်တော်၊ ဂါထာတော်တွေရဲ့ ကျေးဇူး ကြောင့်ပါ”

ထိုညတွင် ကိုမြတ်စံနှင့် ကိုခင်ကြိုင် တို့နှစ်ယောက် ခြင်ထောင်မထောင်ဘဲ အိပ်လိုက်ကြ၏။

“မင်း - ည - ထကြောင်ရင် ငါ ထထိုးမယ်နော်”

စိတ်ထဲမပါသော်လည်း ငြိမ်ငြိမ်အိပ် ၍ရအောင် ခပ်တည်တည် ပြောဆိုလိုက် ပါသည်။

ထိုညတွင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် မှစိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ကျောင်းအပေါ်ထပ် တက်၍ ကျိန်းပါသည်။ ဆရာလေး ခင်ကြိုင်လည်း ဘာမှ ထပ်မဖြစ်တော့ ပေ။

မနက်ရောက်သောအခါ -

“ခင်ကြိုင် ညက အခြစ်အပျက်တွေ မှတ်မိရင် ပြန်ပြောပါဦး”

“ညနေမှီချပ်ပြီး မှောင်မိပြီးမှ အချိန် မှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ညောင် ပင်ကြီးဘက်ကြည့်ပြီး ရပ်နေတယ်။ အဲဒါ ငါလည်း ကျောင်းသားပရုံးကို ပုတ်ပြီး “မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ” မေးတော့ ညောင်ပင်ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးကြ တယ်။

ဖြူဖြူဓမ္မဓမ္မ ရှည်ရှည်ကြီး အရိပ် နှစ်ခုလာနေတယ်လို့ ပြောပြီး ကြောက်ရွံ့ တဲ့ပုံ ဖြစ်နေတယ်။

ကျောင်းဘက် လာနေတယ်။ လာ နေတယ်ပြောပြီး တဟီးဟီး - တဟဲဟဲ လုပ်နေတယ်”

ကျောင်းသားပရုံးပေါ်မှ ငိုရဲ့လက် ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ချိန်မှာ ကျောင်းသား လေး ဘာမှမဖြစ်တော့ဘဲ ငါ အဲဒီလို ဖြစ်သွားရတာပါပဲ”

“အင်း - ဒါဆို ငါ ပပ်လိုက်တဲ့ အိုး နှစ်လုံးရဲ့ အုတ်ဂူပိုင်ရှင်နှစ်ဦးပဲ ဖြစ် ရမယ်”

“တော် သေးတာပေါ့ ကွာ - ငါ့ သူငယ်ချင်း အချိန်မီရောက်လာလို့”

“အေး - ငါလည်း တစ်ခါမှ ကြုံဖူး တာမဟုတ်ဘူး။ တတ်သလောက် မှတ် သလောက် လုပ်လိုက်ရတာပဲ”

ငါ့လှမြို့ဟေ့

ဂါဇိုဒွန်းကို

“ကိုမြတ်စံ မစွမ်းပေမဲ့ ပတ္တမြား လက်စွပ်က စွမ်းတာ ဖြစ်ရမယ်”

“အေး - ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဘုရားဂုဏ်တော်၊ ဂါထာတွေတလည်း စွမ်းပါတယ်ကွာ”

အသွား ချိုးမြင့်ထားတဲ့ ပတ္တမြား လက်စွပ်၏ အစွမ်းလည်း ပါဝင်နေနိုင်ကြောင်း မှတ်ချက်ချခဲ့ပါသည်။

ပတ္တမြားလက်စွပ် ဝတ်ထားသော လက်ဖြင့် ပုတ်လိုက်တာနဲ့ ငြိမ်သွားတာလည်း အံ့သြစရာ ကောင်းလှပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ ဆရာတော်နှင့်တိုင်ပင်၍ သံဃာတော်များပင့်ဖိတ်၊ ဆွမ်းကပ်ကာ ပရိတ်တရားတော်များ ရွတ်ဆိုပြီး အမျှ အတန်း ပေးဝေလိုက်ကြပါသည်။ အမျှ အတန်း ပေးဝေပြီးချိန်တွင်တော့ မျက်စိထဲတွင် အရောင်တလက်လက် ဖြစ်သွားသလိုပိုးတဝါး ဖေဝေဝါ ဖြစ်သွားမိပါတော့သည်။

ဝိညာဉ်ရှင် မည်သူတွေပင် ဖြစ်နေစေကာမူ လွတ်ရာကျွတ်ရာဘုံဘဝတစ်ခု ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုမိလိုက်ပါတော့သည်။ နောက်ရက်များ

တွင်ဘာမှလည်း မတွေ့ရသလိုမည်သူမျှလည်း ဘာမှ မဖြစ်ကြတော့ပေ။

မိတ်ဆွေကြီး ဆရာမြတ်စံလုက ဦး ဖြစ်ရပ်တွေ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်း (၃၀) လောက်ရှိပေမယ့် မမေ့သေးပါဘူး ဆရာမျိုး။ သူတစ်ပါး ရပ်ရွာဒေသမှာ အရာရာဦးဆောင်ပြီး မလုပ်သင့်ဘူး။ လုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း ပိုင်ရှင်ကို ခွင့်တောင်းသင့်တယ်။ အုတ်ဂူထဲက အိုး နှစ်လုံးကို ပစ်မခွဲဘဲ စည်းကမ်းတကျ ထားပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုလုပ် အမျှ အတန်း ပေးဝေသင့်တယ်လို့ စဉ်းစားမိ၊ သင်ခန်းစာ ယူမိပါတယ်။

“ဆရာကြီးရဲ့အစွမ်းထက် ပတ္တမြား လက်စွပ် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ရေကန်ထဲ ပြုတ်ကျသွားတယ်လေ။ ဘယ်လိုမှ ပြန်ရှာလို့ မရတော့ဘူး”

အုတ်ဂူနှစ်လုံးနဲ့ အစွမ်းထက် ပတ္တမြား လက်စွပ်ကတော့ ထူးဆန်းတဲ့ ဂန္ထိရဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပါပဲ။

ဂန္ထိရဇာတ်လမ်း (B.Sc)

ခြေတုန်လက်တုန်သေ

ကြိတ်မှန်ရွက် ယိုဆေးစားပေးပါ။

စိန်စားမိသော်

ကန်စွန်းရွက်နှင့် ရှားရွက်ကို

ငှက်ဖျားမြစ်သော်

မြင်းရွာရွက်ရည်ကို ငရုပ်ကောင်းနှင့် ရောကြိတ်၍သောက်ပါ။

မြင်းရွာရွက်၊ ပင်စိမ်း၊ ငရုပ်ကောင်းမှန် ဆတူရော၍ သုံးခြောက်လုံးပြီး

ဒါ လာပြီဟေ့

ဂီတစာအုပ်

စုန်ပေါက်ပြေးဝင်လာသည့် ထို အမျိုးသမီးကြီး၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကိုယခု ထက်တိုင် ကိုခင်မောင် မေ့နိုင်သေး။ သံကုန်ဟစ်အော်လျက်ပြေးချလာသူက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဆိုလျှင်ထားဦးတော့၊ ခုများကျဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လည်း မဟုတ်၊ နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်လည်း မဟုတ်၊ သူ့အရွယ်ကြီးနှင့်မှ မလိုက် မဖက် ပြေးလွှားစုန်ပျံလာလိုက်ပုံက ကိုခင်မောင်တို့ကာလသားတစ်သိုက် လုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရ သည်အထိ၊ ဖြစ်မည်ပဲလေ၊ သူတို့ထံ သို့...

“ဒါလာပြီဟေ့”
ဟု အော်ကာ ပြေးချလာသူမှာ အသက် (၈၀)ကျော်အရွယ် အဘွားအို ကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်ပဲကိုး။ သေချာမြန် တွေးကြည့်လေ ထိုနေ့ည၏ဖြစ်ရပ်ဆန်း ကြီးက သွေးပျက်ချောက်ချားချင်စရာ ကောင်းလေ။ ထိုညဆိုတာ ကိုခင်မောင် တို့တစ္ဆေခေါ်ကျပ်၊ ဖြစ်ခဲ့သည်။

✻ ✻ ✻

ကိုခင်မောင်က အောင်လံဇာတ် သားတော့ မဟုတ်၊ မွန်ပြည်နယ် ဇင်း တျိုတ်ရွာ(ယခု ဇင်းကျိုက်မြို့)တွင် နေ ထိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့သူ၊ သို့ပေသိ ဇနီး

သည်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် အလုပ်တာဝန်အရ အောင်လံဆိုသော ဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရသည်။ အောင်လံ... ပျိုပြင်းခြောက်သွေ့ သလောက်အတိတ်နိမိတ်ကောင်းသော အမည်နာမဖြင့် ရပ်တည်နေသောမိ။

ကိုခင်မောင်က ပျားလုပ်ငန်းဌာန မှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦး၊ အစိုးရဝန်ထမ်းပီပီ တာဝန်ဝတ္တရားများကို မနိုင်ဝန်ထမ်းရ သည့်အချိန်အခါမျိုးတွေလည်း ရှိခဲ့၏။ တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။ ကိုခင် မောင်က အပေါင်းအသင်းကောင်း သည်။ တပည့်များနှင့်လည်း ရင်းရင်းနှီး နှီး ခင်ခင်မင်မင်နေတတ်သောကြောင့် ကိုခင်မောင် တပည့် တွေက ဆရာ အတွက်ဆို ဖင်ပေါကြသည်။ အားကိုး ရသည်ဟု ဆိုရမည်။

ကိုစိုး၊ ကိုသန်းအောင်၊ ကိုတင်ကြီး တို့ ၃-ဦးက ကိုခင်မောင်အိမ်ကို သူတို့ စားအိမ်သောက်အိမ်လို သဘောထား ကြသလို ဆရာကတော်ကိုလည်း အိမ်မ လိုပဲစိတ်မှာမှတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အလိုက်မသိစွာလာရောက်စားသောက် နေကြသောသူတို့ ၃-ယောက်ကိုကိုခင် မောင်ဇနီးက စိတ်မထင်၍ ဆူဆီလျှင် တဟ်ဟ် ရယ်မောနေကြစမြဲ။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် ဆရာဖြစ်သူ ကိုခင်မောင်နှင့်တပည့်ကြီး ၃-ဦးတို့က ညီအစ်ကိုများပမာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လှ၍ လည်း ယခုကဲ့သို့ မကြာအပ်မစည်ရာ တစ္ဆေခေါ်မည့်ကိစ္စကို စုပေါင်းလုပ်ကိုင် ဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မလုပ်သင့်မှန်း သိလျက်သားနှင့် အရက်၏ ဈာန်ဆီမှ ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကိုစိုး၏သွေးထိုး ပြောက်ပင့်မှုကြောင့်လည်းကောင်း ကိုခင်မောင်ကလည်း ဆရာပီပီတာမြစ် မည်မရှိဘဲ ကြံရာပါဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ္ဆေ ခေါ်ပွဲကြီးမှာ ကြံရာပါခဲ့ရသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့က ရုံးပိတ်ရက်။ ဇနီးသည်က မုန့်ဖတ်သုပ်လုပ် ကျွေး၍ကိုခင်မောင်ခိုက်အုံသည်အထိ အပြတ်တီးလျက်ရှိစဉ် တပည့်ကြီး ၃- ဦးရောက်လာသည်။ “အိမ်မကျွန်တော် တို့ကိုလည်း ကျွေးဦးလေဗျာ”ဟု အစား ကြီးသူ ကိုတင်ကြီးက အားမနာတမ်း တောင်းဆိုသည်။ ကိုခင်မောင်ဇနီးက လည်း သူမောင်တွေအကြောင်း သိနေ ပြီမို့နှစ်ခါမပြောရဘဲ မုန့်ဖတ်သုပ်ကို ခပ် မြန်မြန်သုပ်ကျွေးလိုက်သည်။

“အမလေး ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ဒါ-ခရမ်းမုန့်ဟင်းခါးလတ်သုပ်မဟုတ် လား”

ကိုသန်းအောင်က အပ်ကျမပ်ကျ ဆိုသည်။ ဟုတ်တာပဲလေ။ ကိုခင်မောင် ဇနီးက ခရမ်းသူ (ခရမ်းညိုနယ်သူ) ဖြစ်ရာ ခရမ်းမုန့်ဟင်းခါးလက်သုပ်ကို ကောင်း ကောင်းသုပ်တတ်သည်။ ခရမ်း - မုန့် ဟင်းခါးလက်သုပ်ကလည်း စာဖူးသော အခြားမုန့်ဖတ်သုပ်များနှင့်မတူ တစ်ဖု ထူးကာ ကောင်းမွန်လွန်းသည်ပဲလေ။

“ဟေးဟေ့ - ငသန်းတို့များ အစား အသောက်ဆိုအူမရေးခါးမကျန်အကုန် သိပဲ။ အလုပ်ဆိုရင်သာ ဘာမှမသိတာ။ သတ္တိကလည်း မရှိ၊ မင်းက ယောက်ျား ဖြစ်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမဖြစ်ရမှာ။”

ကိုစိုးက ထုံးစံအတိုင်း ကိုသန်း အောင်ကိုနောက်သည်။ ကိုသန်းအောင် ကလည်း မုန့်ဖတ်သုပ်စားနေရင်း ရှုရှု ခဲ့ခဲ့ဖြစ်သွားသည်။ ငရုတ်သီးစပ်သွား၍ မဟုတ်။ ကိုစိုး၏စကားကြောင့် ဒေါသ ထွက်သွားခြင်းသာ။

“အောင်မာ ငစိုးနော်၊ ငါ့ဆို မကောင်းပြောဖို့ချည်းပဲ။ ဘာဆိုလို့ ငါက မိန်းမဖြစ်ရမှာလဲ။ ငါက သတ္တိမရှိ ဘူးပြောရအောင် မင်းကရော ဘယ် လောက်များ သတ္တိရှိနေလို့လဲ”

ကိုသန်းအောင်က ထိုသို့မေးလိုက် သည့်အခါ ကိုစိုးလည်း သူလိုချင်သည့်

အကွက်ထဲ ဝင်ပြီဟုတွေးကာ ကြိတ်ပြုံး ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ရှိသမျှကွာ၊ သိပ်ရှိ၊ မယုံရင် ဒီည ငါ သရဲခေါ်ပြမယ်။ မင်းလည်းပါလေ။ မင်းသားယောက်ျားဆိုရင်ပေါ့”

ကိုစိုး၏စကားကြောင့် ကိုသန်း အောင် တွေဝေသွားသည်။ ဘာပြော ရမှန်းမသိ၊ ပါးစပ်ဟစ်ဟစ်ဖြစ်သွား၏။ ထိုစဉ် တစ်ချိန်လုံးနားစွင့်နေသူ ကိုခင် မောင်က -

“ဟိတ်ကောင်တွေ - တော်ကြစမ်း ပါကွာ၊ မင်းတို့ဟာလေ ကျီစားသန် ရန် များချိန်ဆိုတဲ့စကားပုံအတိုင်းပဲ။ တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မကြိုက်တဲ့ စကားမပြောကြနဲ့ပေါ့”

“အာ...ဆရာကလည်း ဒီကောင်က ငကြောက်ဆရာရဲ့ သရဲခေါ်ရင်သူလိုက် ရဲမှာမဟုတ်မှန်းသိလို့ တမင်ပြောလိုက် တာ။ သူလားလိုက်ရဲမှာ။ သရဲဆိုတဲ့အသံ ကြားရုံနဲ့ဆို ရှုရှုထွက် ချင်နေတဲ့ ကောင်”

“ဪ - မောင်စိုးမင်းဟာကပြော လေဆိုးလေပါလား”

“ဆရာရယ် မောင်စိုးပါဆိုနေမှ တော့ ပြောလေဆိုးလေပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

အရေးထဲ ကိုတင်ကြီးကပါ ရယ်

ရွန်းဖတ်ရွန်း ဝင်ရွန်တွန်းသည်။ ကိုစိုး လည်း ဆရာသမားရော ကိုတင်ကြီး ကပါ သူ့ကို ဝိုင်းအပြစ်ပြောနေ၍ နိုင်ရာ ကိုသာ မဲတော့သည်။

“ငသန်း - မင်းကြောင့် ငါအပြောခံ ရတာ၊ မင်းသတ္တိမရှိလို့”

“ဟာ ဘာဆိုလို့တုံး၊ မင်းဘာ သာမင်းရန်လာစလို့ အပြောခံရတာ”

“အာကွာ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းက ငကြောက်ဆိုတာကို ဝန်ခံရမယ်။ မဟုတ် ရင် သရဲခေါ်တာကို လိုက်ခွံ၊ ဒါပဲ”

ကိုစိုးက တစ်ချိန်လုံး ထိုစကား ချည်းပြောနေသဖြင့် ကိုခင်မောင်လည်း တားမြစ်မနေတော့ဘဲ စားစရာရှိတာ စားနေလိုက်သည်။ ငကြောက်တော့ ကို သန်းအောင်က ကိုစိုး၏ထိုးဆွမှုများကို မခံနိုင်တော့၍ထင်...

“ကဲ - မင်းသာ သရဲခေါ်တယ်ဆိုရင် ငါက ဘာလို့မလိုက်ရဲရမှာလဲ။ ကြောက် တတ်ရင် ရန်ကင်းဆိုလို့ ကြောက်ချင် ယောင်ဆောင်နေတာကွ၊ ပြော... ဘယ် နေ့လိုက်ရမလဲ”

ဟု ကမူးရှုထိုးထဲအော်သည်။ ကိုစိုးလည်း သူ့အကွက်ထဲသို့ ကိုသန်း အောင် တည်တည် ကြီးတိုးဝင်လာ သောကြောင့် ကျေနပ်သွားကာ -

“ဒီနေ့ညပဲ သရဲခေါ်မယ်”

ဟု ခပ်ကြားကြား အော်လိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ဆရာဖြစ်သူခွင့်ပြု ပါမလားဟူသောသဘောဖြင့် ကိုခင် မောင်ဘက်သို့ မျက်နှာဝယ်လေးနှင့် လှည့်ကြည့်သည်။

အစပိုင်း၌ ကိုခင်မောင်တားမြစ်ရန် စိတ်ကူးမိသေးသည်။ ကိုယ်နှင့်မဆိုင် သည့်လောကသားများနှင့်ပတ်သက်ရန် မသင့်ဟု တပည့်များအား ပြောရန် ပြင် လိုက်သည်။ သို့သော်... ကိုခင်မောင် ကိုယ်၌ကတစွာခေါ်ပွဲကို ဘယ်လိုပုံစံလဲ သိချင်နေသည်ပဲကိုး။

နောက်ပြီး သူတို့တွေအခြေအတင် ပြောဆိုနေစဉ် ဇနီးသည်ကလည်း နောက်ဖေးဘက်ထွက်သွားသည့်အချိန် ဆိုတော့ ပို၍ အဆင်ပြေသွားသည်။ တစွာခေါ်ပွဲအကြောင်းကို ဇနီးသည်သာ သိလျှင် သေချာပေါက်တားမြစ်မည် သာ။ အလိုလိုနေရင်းကိုခင်မောင်လည်း ကြံရာပါဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

ကိုခင်မောင်က တစွာသရဲပေတ လောကသားများကို ယုံကြည်လှသည် မဟုတ်သော်လည်း စိတ်ဝင်စားမှုတော့ ရှိသည်။ သူတို့ဟာ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ သတ္တန်လဲဆိုတာလည်း သိချင်မိသည်။

သိပ်လည်း မကြောက်တတ်သူမို့ လိုက်
ရဲပါ၏။ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများကို မသိ
ပေမယ့် ဆရာပီပီ နဲဘေးမှတောင့်ကြည့်
ကာ မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်ရအောင် စောင့်
ရှောက်မည်ဟု တွေးထားလိုက်သည်။

သို့ကြောင့် တပည့်များက ဒီနေ့ည
တစ္ဆေခေါ်ချင်တယ်ဆရာဟု ခွင့်တောင်း
လာသည့် အခါ အေးအေးလူလူပင်
ခွင့်ပြုပေးလိုက်တော့သည်။

✽ ✽ ✽

မီးပင်အိုကြီးက လေမတိုက်ပါဘဲ
တရဲရဲ အော်မြည် လုပ်လမ်းနေသ
ယောင်။ စိတ်၏ချောက်လှန့်မှုပေးလား
မဆိုတတ်။ နေရာက ကိုခင်မောင်တို့ဌာန
ဝင်း၏ အပြင်ဘတ်ရှေးဟောင်းသင်္ချိုင်း
ကုန်းတစ်ခု၏ နယ်နိမိတ်အစပ်နားတွင်
ဖြစ်သည်။

အချိန်ကည (၉) နာရီ။

နေရာရော၊ အချိန်ကပါ အသင့်ဖြစ်
နေပြီမို့ ကိုခင်မောင်တို့အားလုံး ခိုဆေး
တင်သည့်အနေဖြင့် အရက်ကို ကိုယ်စီ
မော့လိုက်ကြ၏။

ထိုစဉ်က ကိုခင်မောင်၏အသက်
(၃၀) ဝန်းကျင်သာရှိသေးသည်။ တပည့်
များအနက် ကိုတင်ကြီးတစ်ယောက်သာ

၂၅-နှစ်(အသက်အစိတ်) နေပြီဖြစ်ရာ
ကျန်နှစ်ယောက်ကမူ (၁၈-၁၉) ဝန်း
ကျင်သာရှိကြသေးရာ ငယ်ရွယ်သူများ
ပီပီ မည်သည့်အရာကိုမဆို စူးစမ်းလို
သည့်အရွယ်တွေဟု ဆိုရမည်။ ယခု
လည်း ကိုဝိုးတစ်ယောက် မည်သို့ သိရှိ
လာသလဲ မပြောတတ်။ သရဲခေါ်မည့်
အတတ်ကို စတင်ရန် ဟန်ပြင်လေ
သည်။

ကိုဝိုးက အရက်အချိန်ကြောင့် နီ
မြန်းစပြုနေပြီဖြစ်သော မျက်လုံးကြီးများ
ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဝေပဲကြည့်လိုက်
ပြီး စပ်ထုထွေပြုံးလိုက်၏။

မိုးသက်လေးများကမူ ကိုဝိုး၏
အကြံအစည်ကို ပုံပိုးတူညီနေသည့်
အလား ဆိုးနေဆတ်နေတိုက်တတ်တိုက်
လေရာ ကိုခင်မောင်အပါအဝင် ကျန်လူ
အားလုံး ကြက်သီးတခြန်းခြန်းထသွား
ကြသည်။ ကိုခင်မောင်၏စိတ်ထဲ
ကြောက်ရွံ့မှုကို ပိုက်လာခြင်းမရှိသော်
ငြား လုပ်မှလုပ်သင့်ခဲ့လားဟု သံသယ
တော့ ဖြစ်နေမိသည်။

ဟုတ်တာပဲလေ။ ယုံသည်/မယုံ
သည်အပတ်။ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သည့်
ကိစ္စကို ဇွတ်အတင်းသွားရောက်မတ်
သက်ခြင်းဟာ အန္တရာယ်ကို ဒိတ်ခေါ်

သလိုများ ဖြစ်နေမလား။ သို့သော် တား
မြစ်ရန် အချိန်တ နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။

ဧကအကြော၌ ကိုဝိုး၏ အရက်ခွက်
နေသောကြောင့် လေးလံနေသည့် လျှာ
သံအာသံကြီးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်ဝပ်နေ
သောပတ်ဝန်းကျင်ကို ခွင်းဖောက်တာ
ထွက်ကျလာသည်။

“ဟေ့-တစ္ဆေသရဲတွေ၊ ငါနင်တို့နဲ့
ကစားချင်တယ်။ ဒီစားပွဲဆီကို လာခဲ့
ကြစမ်း”

မကြောက်မရွံ့ ပြောလိုက်တဲ့များ
ကြည့်စမ်းပါဦး။ မသိရင်-သရဲတွေက
သူ့ယောက်ဇ်တွေ ကျနေတာပဲ။

ရိုရိုသေသေ ပင့်ဖိတ်လိမ့်မည်ဟု
မျှော်လင့်ထားမိသူ ကိုသန်းအောင်
သည်လည်း ကိုဝိုး၏ စကားသံကြောင့်
သွေးလန့်သွားခဲ့ရပြီ။ ယခုအချိန်ကျမှ
နောက်ပြန်လှည့်ပြေးလှည့်လည်း ပို၍
သိက္ခာကျမည့်အတူတူ မထူးတော့ဟု
တွေးကာ ဇွတ်ပေကာ ရပ်နေလိုက်ရ
ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ တဒိန်းဒိန်း။
နုလုံးရန်ခင်တုန်သံကသောသောညနေ
ပါပေါ့။

“ဟေ့-သရဲတွေ-လာဆိုလာလေ၊
ဘယ်ရောင်မှာ သွားပုန်းနေကြသလဲ။
ဒီမှာတော့ရင်လို့ငါဆိုနေမှ၊ မြန်မြန်လာ

ကြစမ်း။ ဒီစားပွဲပေါ်ကို မြန်မြန်လာခဲ့
ကြစမ်း”

ကိုဝိုးက တစ်ခါခေါ်ပြီး စောင့်ကြည့်
သည့်တိုင် ဘာတစ်ခုမျှ ထူးခြားမလာ
သဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခေါ်သည်။
စားပွဲကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း စိုက်
ကြည့်နေသည်။

ထိုစားပွဲက တစ္ဆေခေါ်ပွဲအတွက်
အထူးပြင်ဆင်ထားသောစားပွဲဖြစ်၏။
(ယခုခေတ် မြို့သူမြို့သားတို့ မြင်တွေ့ဖူး
ရန် မလွယ်ကူသည့်) ခြေထောက်တို
လေးချောင်းထောက် - သစ်သားစားပွဲ
ဝိုင်းလေးဖြစ်သည်။ ခြေထောက်အရှည်
မှာ တံတောင်သာသာခန့်သာ မြင့်ပြီး
စားပွဲ၏ဗြဲကအကျယ်တမူ နှစ်တောင်ခွဲ
ပတ်လည်ခန့်ရှိမည်။ တောသူတောင်
သားအများစုကတော့ ထိုကဲ့သို့စားပွဲမျိုး
ဖြင့်သာ ထမင်းဝိုင်းခွဲစားလေ့ရှိ၏။

ထိုစားပွဲက ကိုတင်ကြီးပိုင်သည့်
စားပွဲ။ တစ္ဆေခေါ်ပွဲ၌ စားပွဲတစ်လုံး လို
အပ်သည်ဟုဆို၍ ကိုတင်ကြီး သယ်ယူ
လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစားပွဲကို မြေပြင်
တွင်ရထားကာ ခြေထောက် (၃) ချောင်း
၌ ထုတ်ခံတစ်လုံးစီ ရထားပြီး ခြေ(၁)
ချောင်းကိုမှ သည်အတိုင်း လှည့်ထား
သည်။ အကယ်၍ ထိုစားပွဲသို့ ခေါ်ငင်

၆၆

ကဲ-

မင်းသာ သရဲခေါ်တယ်ဆိုရင်
ငါက ဘာလို့လုပ်တတ်ရဲရမှာလဲ။
ကြောက်တတ်ရင် ရန်တင်းဆိုလို့
ကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာကျ

ပြော...

ဘယ်နှ့လိုက်ရလဲ

၉၉

သောတစ္ဆေ ရောက်ရှိလာပါက စားပွဲကို
လှုပ်ပြရမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် စားပွဲကို လှုပ်မည်သူ မရှိ။
၁၅- မိနစ်ခန့်ကြာသည့်တိုင် မည်သည့်
တစ္ဆေမှ ရောက်လာခြင်းမရှိပေ။ စားပွဲရံ
ကလည်း သည်အတိုင်း။ အားလုံးလည်း
ကြောက်စိတ်ကင်းကာ ပြုံးစိမ်းနေ
ကြပြီ။ ကိုစိုးတစ်ယောက်သာ အရှက်
တွဲ၍ စိတ်တိုနေသည်။

“တောက်... ဖေလွှားမသရဲ... လာပါ
ဆိုတာ မလာဘူး”

ကိုစိုးက ခေါ်မရသဖြင့် အယုတ္တ
အနတ္တတို့ ဆဲရေးတိုင်းထွာကာ အော်
ဟစ်လေသည်။

ကိုသန်းအောင်နှင့် တစ်ကြီး
ကတော့ ကိုစိုး ဆဲလေရယ်ရင်လေမင်း၊
ဆဲဆိုခြင်းကို မနှစ်သက်သူ - ကိုခင်
မောင်ကမူ ကိုစိုးကို ဟန်ရန်ပြင်သည်။
မှူးမှူးနှင့် ရမ်းနေသောတပည့်များကို
ထိန်းသိမ်းကာ အိမ်ပြန်ရန် စိတ်ကူးမိ
သည်။ ထိုစဉ် ရုတ်တရက် -

“ငါလာပြီဟေ့... ငါလာပြီဟေ့”

အာခေါင် ခြစ်ဟစ်လိုက်သော
အော်သံနက်ကြီးကြောင့် ကိုခင်မောင်
အပါအဝင် သူတို့အားလုံး မျက်လုံး
မျက်ဆံပြုံး ကျယ်သွားခဲ့ရပြီ။

ဘာသံပါလိမ့်။

အသံက သရဲကြီး၏တစ်ဖက်မှ
ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်း
ကျင်တစ်ဝှမ်းလုံး လရောင်အလင်းမှလွဲ
၍ မှောင်မည်းနေသဖြင့် မည်သူမည်ဝါ
မှန်း မသိရ။ သို့ပေမဲ့ အသံက ချောက်
ချားချင်စရာကြီးမို့တပည့်တွေမဆိုထား
နှင့် ကိုခင်မောင်ပင် ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်
သွားရ၏။

“ဘယ်... ဘယ်သူလဲဗျ”

ကိုခင်မောင်က အသံလာရာဆီ
သို့ လှမ်းအော်မေးသည်။ သို့သော် မေး
မြန်းသံပင် မဆုံးသေး။ ကဆုန်ပေါက်
ပြေးဝင်လာသူတစ်ယောက်ကြောင့် ကို
ခင်မောင်တို့အားလုံး ကြက်သေသေ
သွားရသည်။

ကိုခင်မောင်တို့ရှိရာဆီသို့ ဝရန်း
သုန်းကားရန်ပေါက်ပြေးချလာသူက
အမယ်အိုကြီးတစ်ယောက်။ အသက်
အားဖြင့် (၇၀ - ၈၀) ကျော်အရွယ်
အဘွားအိုတစ်ယောက်က -

“ငါလာပြီဟေ့ - ငါလာပြီဟေ့”

ဟု အသံနက်ကြီးဖြင့်ဟစ်ကာ ကို
ခင်မောင်တို့ဆီသို့ ရန်ပေါက်ပြေးဝင်
လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဘယ်နှ့ယုံဟာကြီးပါလိမ့်။ ဒီအရွယ်

က ဒီလိုရန်ဟယ်ဟယ်မဆိုထားနဲ့၊
အသက်ကိုပင် ယဲ့ယဲ့ရူနေရမယ့်
အနေအထား။ ခုများတော့ အသံနက်
ကြီးဟစ်ကာ ပြေးချလာနေပုံထောက် -
ကိုခင်မောင် ရုတ်ခြည်းသဘော
ပေါက်လိုက်သည်။ ထိုအဘွားအိုဟာ
သာမန်မဟုတ်လောက်ပြီ။ ထိုသို့
သဘောပေါက်လိုက်သည့်အခိုက်မှာပဲ
ထိုအဘွားအိုက ကိုခင်မောင်အနား
ရောက်လာပြီး အပါးမှ စားပွဲရံပေါ်သို့
ဝုန်းခနဲ ရန်တက်လိုက်လေ၏။

□ ၁၆ □

အစကတော့ ကိုခင်မောင် နောက်
ကြောင်းပြန်ပြေးမလိုပါပဲ။ သို့ပေမဲ့ ဟန်
ကိုယ်ဖို့တွေက ကြောက်ကြောက်နှင့်
ဆက်ရပ်နေလိုက်တော့ အမယ်အိုကို
ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသည့် အနေ
အထားသို့ ရောက်ခဲ့၏။

အဘွားအိုက တစ္ဆေလူယောင်
ဆောင်ထားခြင်းပေးလား... ကျတ်စုတ်
ဗြတ္တာမကောင်းဆိုပါ။ များလား။

ရပ်ကွက်ထိပ်အိမ်တွင် နေထိုင်သူ
ဘွားတင်ကြွယ်ဖြစ်နေပါပကော။

“ဟာ... အဘွား... ဘွားတင်ကြွယ်”

“ဘာဘွားတင်ကြယ်လဲ၊ ငါနင်တို့
နဲ့ ဆော့ဖို့လာတာ။ နင်တို့ပဲ ခေါ်ပြီး
တော့”

အဘွားအိုက ဩရှရှအသံကြီးနှင့်
ဆိုသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်ရင်
နေ၏။ ဂုန်ပေါက်ပြေးဝင်လာစဉ်
ကလည်း အသက် (၈၀)ကျော်အရွယ်
ဟု မထင်ရလောက်အောင် လျင်မြန်
လွန်းသည်။

ကိုစင်မောင် နားမလည်နိုင်တော့။
တစ္ဆေသရဲက လူယောင်ဇန်ဆင်းထား
ခြင်းလည်း မဖြစ်နိုင်။ အဘယ့်ကြောင့်
ဆိုသော် သည်အဘွားကို ကိုစင်မောင်
သိသည်။ သည်အဘွားက နာတာရှည်
ရင်ကျပ်ရောဂါသည်ကြီး။

“ဒါ...ဒါ သရဲပူးတာ ဆရာဇေ။
အဘွားကို ဝိုင်းချုပ်ကြ။ ကျွန်တော့်မှာ
သိမ်ဝင်ပုတီးပါတယ်”

ကိုစင်မောင်က ဘွားတင်ကြယ်ကို
တအုံတဩငေးကြည့်နေမိခိုက် နောက်
တော်ပါးမှာ ရပ်နေသူကိုစိုးက ဝိဇ္ဇာ
ဆရာလေသံဖြင့် ထအော်သည်။ သူ
စကားမှန်သလား၊ မမှန်သလား ကိုစင်
မောင် မသိပေမဲ့ ဘာဆက်လုပ်မလဲသိ
ချင်၍ စောင့်ကြည့်နေမိလေတော့ ကို
သန်းအောင်နှင့် ကိုတင်ကြီးတို့က

အဘွားအိုကို ဝင်ချုပ်ကြသည်။

အံ့ဩစရာ။ အသက် (၈၀)ကျော်
အဘွားအိုက တယ်သန်မာနေပါလား။
ယောက်ျားရင့်မာကြီးနှစ်ဦး အတင်းဝင်
ချုပ်တာတောင် ရှန်းကန်နိုင်နေသေး
သည်။

“လွှတ်ကြစမ်း...နင်တို့ပဲ ငါ့ကို
ခေါ်ပြီးတော့၊ ဝါဆော့ဖို့လာတာလေ”

အဘွားအိုက ရှန်းကန်အော်ဟစ်
နေသည်။ ကိုစင်မောင်လည်း ဘာလုပ်၍
ဘာတိုင်ရမှန်းမသိသဖြင့် နံဘေးမှာပဲ
ရပ်ကြည့်နေမိ၏။ ကိုစင်မောင်တစ်သက်
ဤကဲ့သို့ဖြစ်ရပ်မျိုး တစ်ခါမျှ မကြုံခဲ့ဖူး
ချေ။ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ကြက်သေသေ
နေသည်ဟု ဆိုရမည်။

ဒါမျိုးကျ ဒေသခံဖြစ်သော တီစိုး
တို့ကို ကိုတင်ကြီးတို့က နားလည်တတ်
သိကြသည်။ အဘွားအိုတို့ ဝင်ချုပ်ကာ
သိမ်ဝင်ပုတီးဟုဆိုသောပုတီးနှင့် ဦး
ခေါင်းမှ စွပ်ချလိုက်သည်။ တကယ့်ကို
အံ့ဩဘနန်းဖြစ်ရပ်ပါပဲ။ ထိုသို့ သိမ်ဝင်
ပုတီးနှင့် စွပ်ချလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်
နက် စောစောက ရှန်းကန်ဟစ်အော်
နေသောအဘွားအိုလည်း နေရာမှာပဲ
ပုံစနဲစွေလဲကျသွားပါတော့သည်။

■ ၁၆ ■

နောက်တစ်နေ့ အဘွားအို သတိရ
လာပြီဟူသော သတင်းကြားရမှ ကိုစင်
မောင်တို့လည်း သက်ပြင်းရုန်းသည်။
ဘွားတင်ကြယ်၏သား - ဦးတိုးဓမ္မာ
ညနက်ချိန် အိပ်ခါနီး၌ အိပ်ပေါ်မှ ပြေးချ
သွားသော အမေဖြစ်သူ၏လုပ်ရပ်
ကြောင့် လည်းကောင်း၊ နာရီဝက်ခန့်
အကြာ သတိလစ်ပျော့စွေနေသော
အမေဖြစ်သူကို လာရောက်ပို့ဆောင်
ကြသော ကိုစင်မောင်တို့ လူတစ်သိုက်
ကြောင့်လည်းကောင်း အံ့ဩကြီး အံ့ဩ
နေပေသိ။ မအေသတိပြန်လည်လာ
အောင်ကုသနေရသည်ကြောင့် ဘာဖြစ်
ခဲ့သလဲဆိုတာကို မမေးမြန်းလိုက်မိ။
ယုံစထက်တိုင် အကဲမခတ်နိုင်ရှိနေလေ
သည်။

ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ကိုစင်မောင်တို့လူစု
သာလျှင် သိသည်။ ထိုနေ့ညက သင်္ချိုင်း
ကုန်းအနီး၌ တစ္ဆေခေါ်ပွဲကျင်းပမိရာ ထို
အနီးအနားမှ မမြင်အပ်သူတို့သည် ကို
စင်မောင်တို့ ခေါ်ဝင်ရာဆီသို့ သည်
အတိုင်းလာရန် မဖြစ်နိုင်သဖြင့် ဘွား
တင်ကြယ်ကို ဝင်ရောက်ပူးကပ်ခဲ့ဟန်
တူသည်။ သို့မဟုတ် ကိုစင်မောင်တို့
လူစု၏ ရင့်သီးမှုကို ပညာပြလို၍ ထို

အဘွားအိုကို အသုံးချခဲ့လေသလား။
ဒါကတော့ ပူးကပ်သူကိုယ်တိုင်သာလျှင်
သိလိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ လူငယ်များကို
မတားမြစ်ဘဲ စူးစမ်းလိုစိတ်ဖြင့် တစ္ဆေ
ခေါ်ပွဲကို မပိတ်ပင်ခဲ့မိသော ကိုစင်မောင်
လည်း ထိုတစ်ကြိမ်မျှဖြင့် ကြီးစွာအသိ
တရားရလိုက်ပါပြီ။ နောက်နောင်ကိုယ်
နှင့် မဆိုင်သော လောကသားတို့ကို
တမင်တကာ သွားရောက်ပတ်သက်ရန်
စိတ်ကူးမိတော့မည် မဟုတ်ပါချေ။
အကယ်၍ စိတ်ကူးမိခဲ့လျှင်တောင် -

“ငါလာပြီဟေ့”

ဟု အော်ကာ ပြေးဝင်လာသော
အသက် (၈၀)ကျော်အဘွားအို၏ ပုံ
သဏ္ဌာန်ကို မြန်လည်မြင်ယောင်မိကာ
နောက်တစ်ကြိမ် အတတ်စမ်းရန် ဝံ့
တော့မည်မထင်။ ဘီလူးစည်း - လူစည်း
ဆိုသည့်အတိုင်း သူ့ဘဝနှင့်သူ၊ ကိုယ့်
ဘဝနှင့် ကိုယ် နေထိုင်ခြင်းဟာ
အကောင်းဆုံးပင်မဟုတ်ပါလား။

စေတနာရှေ့ထားလျှင်

ကိုစိုးကို

မင်းဘုန်းသိင်္ခသူ

ဇာတ်ကားရှာရန်
အချိန်ယူပါ

မသေဆေးရှာစေ့သူ

ရှမ်းလားခရီးသည်

မင်းဘုန်းသိင်္ခသူ

ကျယ်လောင်စူးစူးသော အသံ
ကြောင့် ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွားခဲ့
သည်။ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အသံစိတ် ပူးကပ်
မိကွယ်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ လက်
တစ်စက်က လကျောနံပါးတွင် ချထား
သော ဓားလွတ်ကို ဖျတ်နေ့ကိုင်တွယ်မိ
လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်အတန်ကြာမျှငြိမ်သက်နေမိ
လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည်
ကြောက်မက်ဖွယ် တိတ်ဆိတ်လျက်
ရှိသည်။ ရုတ်တရက် နှင်းကျားသစ်တစ်
ကောင်၏ ကျယ်လောင်သော ဟိန်း

ဟောက်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။
တချို့ရှိပြည်သော လေရွန်သံလို့ လေ
အော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်ုပ်
အိပ်ပျော်နေစဉ် ရုတ်တရက် စူးစူးစွာ
အော်ဟစ်လိုက်သော အသံသည်သင်၏
အသံပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သည်အခါ မှာ
ကျွန်ုပ်သည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားကာ
ဓားကို အသာယာအပင် ပြန်ချလိုက်မိ
သည်။ ကျွန်ုပ်အသံအာရုံထဲတွင် နီးကြား
ဖျက်လတ်မှုသည် ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့စိမ့်ဝင်
လျက်တစ်ခါတစ်ရံတော့ အထီးကျန်နေ
ရခြင်းသည် စွန်အားသစ်တစ်မျိုးကို
ဖြစ်စေ၏။

ပတ်လက်အနေအထားဖြင့် ပင်
ကျွန်ုပ်ငြိမ်သက်လေ့လျင်းနေစဉ်မှာပင်
ဟိုးဝင်ဝေးဝေးမှ နှင်းပြီသံ၊ သစ်ရွက်များ
ပေါ်သို့ နှင်းခဲများ ခပ်စိပ်စိပ်ကျသံကို
တစ်ရံမလပ် ကြားနေရပြန်သည်။ ဆီး
နှင်းပျော် တောကောင်ကလေးများ
ပြေးလွှားသံ၊ နှင်းခဲထုကို ယက်ထုတ်
နေသံ တစ်ခါတစ်ခါ ကြားနေရသည်။
တိုက်ခတ်နေသော ရေခဲလေထဲတွင်
အေးစက်စက် နှင်းတွေ ချွေလျားနေ
ကြ၏။

“ဟဲ့”

ကျွန်ုပ် ဟူးနေ တစ်ချက်မျှ သက်
ပြင်း မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ဆက်၍ အိပ်
ပျော်ရန် ကြိုးစားလိုက်မိသည်။ တချို့ရှိ
ပြည်နေသော နှင်းလေသည် ရက်ရက်
စက်စက် တိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။
ထိုနှင်းလေသည် ထက်ရှုသော သင်တန်း
ဓားသွားပမာ လူတစ်ယောက်၏ အရေ
ပြားကို တစ်လွှာစီ ဖဲ့ထုတ်နိုင်စွမ်းရှိပေ
သည်။ ရက် စက်သော ဆောင်းကာလ
ပေတကား။ ညှာတာခြင်းမရှိသော
ဆောင်းပေတကား။

လေသည် တဝေါ့ဝေါ့ပြည်ကာ
တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ နှင်းစက်တွေ

တဖြည်းဖြည်း ပြည်သံထွက်ပေါ်လာ
သည်။ ယခုအချိန်မှာတော့ ကျွန်ုပ်သည်
တောအုပ်အစပ်ရှိ ကျောက်ဂူကလေး
တစ်လုံးထဲတွင် လုံခြုံနေထွေးစွာဖြင့်
တစ်ညတာကို အိပ်စက်နိုးနားလျက်ရှိပေ
ပြီ။ ရက်ပေါင်းများစွာ စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်း၊
ခန္ဓာကိုယ်၏ဆင်းရဲခြင်းအတွက် စေတ္တ
ခဏကလေး၊ အနားယူရခြင်းဟု ဆိုပါက
မှားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ကျောက်ဂူ၏အပြင်ဘက်တွင် နှင်း
မုန်တိုင်းငယ်တစ်ခုက မနေ့ကပင် တိုက်
ခတ်သွားခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်သာကံသီပေ၍
ကံအားလျော်စွာ ဤကျောက်ဂူကလေး
ထဲတွင် ဝင်ရောက်နိုးနားခွင့် ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။ ကြည့်လေရာရာ ဝါဂွမ်းစိုင်းများ
သဖွယ် နှင်းထုက ပိတ်ဆို့ကာဆီးနေခဲ့
သည်။ ယခုမှသာ နှင်းမုန်တိုင်းငယ်သက်
သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် တဇရာ
ဇရာ ပြည်သံတော့ တစ်ချက်တစ်ချက်
ကြားနေရသေးသည်။

✻ ✻ ✻

မည်မျှအချိန်ကြာသွားပြီ မသိ၊
ကျောက်ဂူသို့ အလင်းဝါဝါမျှင်ကလေး
တို့ထိသည့်အချိန်ကျမှ ကျွန်ုပ် အိပ်မော

ကျနေရာမှ နီးလာခဲ့သည်။ သို့တစေ ပတ်ဝန်းကျင်ကား တိတ်ဆိတ်လျက်ပင် ရှိလေသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုလျှင်တော့ ထူထဲသိပ်သည်းသော နှင်းထုလွှာ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ နေနေရခြင်းကပင် တစ်ကမ္ဘာလုံး၌ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေရသကဲ့သို့ ခံစားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အေးစက်ပြောင်ချောနေသော ကျောက်တုံးကြီးများအနီး... ကျွန်ုပ်လဲလျောင်းရာမှ အသာထထိုင်လိုက်မိသည်။ နှင်းခဲတွေ တဖြုတ်ဖြုတ် ဝဲလွင့် ကြွေကျကာ ကျောက်ဂူနံရံကို လာရိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန် သည်။ ကျောက်ဂူ ထဲတွင် အလင်းရောင်တိုးဝင်ခါစပဲရှိသေးသည်။ ကျွန်ုပ် အိပ်ရာ၏ လက်တစ်ပြန်တွင် မီးလင်းဖိုရှိသည်။ ယခုချိန်မှာတော့ မီးလင်းဖိုသည် နှင်းငွေ့ဖြင့် အစိုပြန်ကာ မီးငြိမ်းနေပေပြီ။ တစ်ညလုံး ဖိုထားသဖြင့် ပြာမှုန့်တွေသာ ရှိတော့သည်။ ပြာမှုန့်များသည် တရွေ့ရွေ့လှုပ်နေကြ၏။

ကျွန်ုပ် သားမွေးဝတ်ရုံလွှာကို ရင်ဘတ်အထိ ဆွဲစေ့ကာ မီးဖိုရှိရာသို့ လျှောက်သွားရင်း မီးခတ်ကျောက်ကို ဆွဲယူကာ မီးဖိုရန် ကြိုးစားရတော့သည်။

အပြင်ဘက်တွင် ဆောင်းလေသည် တသုန်သုန် လွင့်ပါးနေဆဲပင်... မီးဖိုမှ မီးတောက်လာသည်နှင့်အမျှ အအေးအက်ကသိသာစွာ လျော့ပါးလာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပါလာသော ရိက္ခာခြောက်ဖြစ်သည့် အသားခြောက်ကို မီးဖိုတွင် ကင်ရသည်။ ကျွန်ုပ်အတွက် လွယ်ကူ ရိုးစင်းသော နံနတ်ခင်းစာသာ ဖြစ်သည်။

သည် လို နှင့် နံနက် ခင်းသည် တဖြည်းဖြည်း အိုမင်းရင့်ရော်လာသည်နှင့် ကျွန်ုပ် ဂူပေါက်အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

“အား-ပါး”

ဂူထဲတွင် နွေးထွေးသလောက် ဂူအပြင် ဘက် ပတ်ဝန်းကျင် သည် ကြောက်မက်ဖွယ် အအေးဓာတ်က စောင့်ကြိုလျက် ရှိပေသည်တကား။ ကြည့်လေရာ ပတ်ဝန်းကျင်သည် နှင်းခဲဖြူဖြူများဖြင့် ပိတ်ဆို့ကာ ဆီးထားပေသည်။ နှင်းခဲထူသည် ငါ့ဝမ်းဗိုင်းများကို သို့အဆုပ်လိုက်၊ အခဲလိုက် ကျဆင်းနေပေသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ဖြူဖွေးတောက်ပနေပြီး နှင်းခဲများသည် လေထုထဲတွင် စီးပျောနေကောလွင့်ပျံနေသည်။

ကြည့်နေရာ မျှော်လေရာ နှင်းထုလွှာ ချဉ်းသာတည်း။ မိုးတိမ်တောင်တွေက လည်း နှင်းထုတွေချည်း...။

မြင့်မားသော တောင်ထွတ်များ၊ နှင်း ခုံးနေသော တောင်စွယ်၊ သစ်ပင်တို့ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်အဖို့ ဝေဒနာဟောင်းက တစ်ဖန် ပြန်ပေါ်လာသည်။ ဤခရီးကြမ်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာသော ဇနီး ပုလဲဒေဝီက စ၍ ပြောပြမှ ပြည်စုံပေလိမ့်မည်။

ယခုအချိန်မှာတော့ ချစ်လှစွာသော ပုလဲဒေဝီသည် ဝိညာဉ်မဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ကျောက်ဂူတစ်လုံးထဲတွင် ရှိနေပေသည်။ ကျွန်ုပ် ခရီးဝေးတစ်ခုမှ ပြန်လာခိုက်တွင် ပုလဲဒေဝီ၏ သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်က ကျွန်ုပ်ကို နှလုံးကြေကွဲဖွယ်ရာ ဆီးကြိုနေသော ကြောင့်ပေတည်း။ ပုလဲဒေဝီသည် မြဲထဲတွင် စိုက်ပျိုးထားသော စပျစ်သီးများကို ရူးဆွတ်နေခိုက် စပျစ်နွယ်တွင် ရပ်ပတ်နေသော မြွေဟောက်တစ်ကောင်၏ ကိုက်ခဲခြင်းကို ခံလိုက်ရကာ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားရခြင်း ဖြစ်ပေရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ ကမ္ဘာပျက်ရခြင်းပင်။

ကျွန်ုပ်သည် မြွေဆိပ်ကြောင့် ပြာနင်းနေသော သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မြေမြှုပ်ခြင်းမပြုမီ ကျောက်ခေါင်းတလားထဲတွင် ထည့်ကာ လုံခြုံစိတ်ချရသော ကျောက်ဂူထဲတွင် ထည့်ပြီး၍ ခရီးကို စတင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ် ရွေးသွပ်ခြင်းပေလော။
ကျွန်ုပ် မရွေးသွပ်ပါ။

ကျွန်ုပ် ဤကြမ်းတမ်း၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော ခရီးကို ဖြတ်သန်းသွားလာနေခြင်းမှာ ပုလဲဒေဝီ အသက်ရှင်ရေး ဖြစ်သည်။ ပြန်လည်နီးထ အသက်ပြန်လည်ရှင်သန်ရေး သည် ကျွန်ုပ် ရွေးသွပ်ခြင်းမဟုတ်၊ သေသူကို အသက်ပြန်သွင်းသော အတတ်ပညာတစ်ခုသည် ဤလောကတွင် အမှန်တကယ်ရှိသည်ဟု ပြောလျှင် ယုံကြည်ကြပါမည်လား။

ဆောင်းကာလ လွန်မြောက်၍ နွေဦးရာသီ ရောက်ပြီဆိုလျှင် အိန္ဒိယမှ လည်းကောင်း၊ တိဗက်မှလည်းကောင်း မဆိုးကြီးများ စူးစမ်းရှာဖွေသူများ၊ ဆေးဥဆေးမြစ် ရှာဖွေကြသော သမားတော်ကြီးများသည် မြန်မာပြည်မြောက်များအရပ်များသို့ ဆင်းလာတတ်လေ ရှိ

သည်။ ထိုသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေကာ ဆွေမျိုးတမျှ ဖြစ်နေပေပြီ။ အထူးသဖြင့် တိဗက်ကြီးများသည် ကျွန်ုပ်၏အိမ်တွင် စားအိမ်သောက်အိမ် ခိုနားစရာ ဖြစ်နေပေပြီ။ ထိုအုပ်စုထဲတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ညီအစ်ကိုရင်းတစ်မျှ မင်မင်ကျွမ်းဝင်သူမှာ တိဗက်ဆေးဆရာတစ်ပါး။ မုဆိုးတစ်ပါးဖြစ်သည် မုဆိုးကြီးမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

ညအခါ လသာသာရက်များတွင် မျိုး၏ ဘဝအတွေ့အကြုံ၊ စွန့်စားခန်းများသည် အံ့သြထူးဆန်းစရာများနှင့် ပြည့်နှက်နေတတ်သည်။ ပုံပြင်ဆန်လွန်းလှသည်။

အစားအစာ မစားဘဲ လပေါင်းများစွာ နေနိုင်သည့် တိဗက်ဘုန်းတော်ကြီးများ...။ ဓရပေါ်လမ်းလျှောက်သည့် တိဗက်ဘုန်းတော်ကြီးများ။ နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀ တွင် တစ်ကြိမ်သာ သီးသော အမတပန်းတောက်ဟို့ခေါ်သစ်တော်ပင်ကြီးရှိကြောင်း။ ထိုသစ်တော်ပင်ကြီးကို စောင့်ရှောက်ရသူမှာ မယ်တော်ရှိဝမ်းမူ ဖြစ်ပြီး မယ်တော်ရှိရာ စွန်လွန်တောင်တန်းစီသို့ ထွက်ရပ်ဝေါက် ပုဂ္ဂိုလ်များ စုဝေးလာလျှင် မယ်တော်က နှိပ်ဘုဉ်းဝေး

နိုင်ရန်စီမံဆောင်ရွက်ရပုံသည် စသည်ထူးဆန်းစွယ်ရာများကို ပါကြားသိခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့ လသာရက်တစ်ရက်တွင် ချိုသည် အောက်ပါအတိုင်း ထူးဆန်းသော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ပြောပြလေသည်။

“တောင်လေး ဗျွတ် - နှင့်ကို ငါ ထူးဆန်းအံ့သြစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ပြောပြမယ်”

“ပြောပါ - အာစရီချို”

“ဒီလိုကွယ် - တစ်နေ့ ငါ ခွါလာဂီရီတောင်ပတ်လည်နားမှာ တောကောင်နဲ့ သစ်သီးသစ်ဥရှာစေ့နေတုန်းကပေါ့။ နင်းတွေတလည်း ထူထပ်သိပ်သည်းပြီး ကျနေတယ်။ မြင်လေရာရာမှာ နင်းထူနင်းလွှာတွေလည်းပဲ။ အဲဒီနေ့မှန်းတည့်ချိန်ထိ ငါ့မှာ ဘာသစ်သီးသစ်ဥ၊ ဆေးမြစ်မှ ရှာစေ့လို့ ဓရနိုင်သေးဘူး။ ပတ်ဝတ်လည် ဓရခဲတောင်တွေချည်းပဲ ဗျွတ်ချဲ့။ ဒီအချိန်မှာ ဟိုးဝေးဝေးကနေ ထူးဆန်းတဲ့ အသံတွေတောင်ပြီး ကြားလာရတယ်။ ဒီအချိန်မှာ နေရောင်ကလည်း လုံးဝဆိုမှ လုံးဝကို မတွေ့ရသေးတဲ့ အချိန်ပေါ့ - ဗျွတ်”

ကျွန်ုပ် အံ့သြတကြီးနားထောင်နေမိသည်။ ဘာမှတော့ မမေးမိ။

“ငါ အဲဒီနေရာကို ဆေးမြစ်၊ ဆေးညှုရှာရင်း ဧကဓက ရောက်ခဲ့တာပဲ”

“ဘာသံတွေလဲ - အာစရီ”

ပထမဦးဆုံး ကျွန်ုပ်ထံမှ မေးခွန်း။ ချိုသည် ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချက်မျှ ခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“စည်တီးသံတွေ”

“အော်”

“ဟုတ်တယ် - စည်သီးသံ၊ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ဗုဒ္ဓရဲ့ ကျမ်းစာရွတ်သံတွေ ပါကြားလာရတယ်”

ကျွန်ုပ် အထိတ်တလန့် အံ့သြစွာ ဝေးကြောင်မီ လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီလောက် ဓရခဲတောင်တွေ၊ နင်းခဲတွေ ပြည့်သိပ်နေတဲ့ လူသူမရှိတဲ့ တောင်တွေကြားထဲမှာ ဒီစွေရွတ်သံ၊ စည်သံတွေ က ဘယ်လို ထွက်ပေါ်လာတာလဲ။ အံ့သြစရာပါပဲလား - ချို”

ချို၏ မျက်ဝန်းညိုများသည် ရုတ်တရက် အရောင်လက်သွားသည်။

“ငါလည်း ရုတ်တရက် ဆိုတော့ အထိတ်တလန့်ရယ်။ အံ့သြတာရယ်။

မယုံနိုင်တာရယ် ဖြစ်သားတာပေါ့ ဗျွတ်။ ငါ အရင်တုန်းက အမဲလိုက်ရင် ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆေးမြစ်ရှာရင် ဖြစ်ဖြစ် ဒီနေရာကို အမြဲ ရောက်တတ်တာ။ ဓမ္မကြားရတယ်လေ။ ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထပြီး ဘယ်လို ဖြစ်သွားမှန်း တောင် မသိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ အသံကြားရာကို မှန်းပြီး လိုက်ရှာတော့ ကျောက်နံရံအကွဲကြီး တစ်ခုကို သွားခနဲ တွေ့လိုက်ရတာပဲ ဟေ့”

“အော်”

ကျွန်ုပ် အထိတ်တလန့် မြည်တမ်းလိုက်မိသည်။ ချိုသည် ဆက်မပြောသေးဘဲ အဖန်ရည်တစ်ခွက်ကို ငှဲသောက်နေပြန်သေးလေသည်။ ထို့နောက်...

“အဲဒီမှာ တခြားကမ္ဘာတစ်ခု၊ လောကသစ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတာလေ။ ငါ - အဲဒီ နံရံ၊ ကျောက်ထရံအကွဲကြီးထဲကို ချောင်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ အားပါး - တယ်ဆန်းကြယ်တာပဲကွဲ့။ ငါ့မျက်စိတောင် ငါ မယုံသလို ဖြစ်သွားမိတယ်။ ဘာသွားတွေလဲ ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆိုပြီး သေးသေးကွေးကွေး မဟုတ်ဘူးနော်။ ဧရာမကျောင်းကြီး

အမြင့်ဆုံး တောင်ထွတ်ပေါ်မှာ ရှိနေ
တော့ ကျောင်းကြီးဟာ ဟိုး - တိမ်တွေ
ကြားထဲကို တိုးဝင်နေတယ်။ ပြီးတော့
တစ်မျှတစ်မျှ လယ်ကွင်းပြင်တွေ၊
သစ်သီးခြံတွေ၊ ဝတ်ရုံအဝတ် ဘုန်း
တော်ကြီးတွေ၊ သူတော်စင်တွေ သွား
လာနေတာတွေလိုက်ရတယ်။

“ထူးဆန်းလို့ ကတော - အာစရိ
ရယ်”

“ဒါနဲ့ - ငါမိသားစုကိုပြန် ကျောက်
ထရံအကွဲကြီးကို အမှတ်အသားအနေ
နဲ့ ခံစားရယ်၊ သေနတ်ရယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ
ထားခဲ့တယ်”

“နောက်တော့ကော...”

ချို၏ မျက်နှာသည် တောက်ပနေ
ရာမှ ရုတ်တရက် မှန်ရီအေးစက်ကာ
မျက်ဝန်းညှိများသည် ဖျော့တော့မှေ့မှိန်
သွားသည်။

“ငါ့မိသားစုနဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေကို
ခေါ်ပြီးပြန်လာတော့ ကျောက်နံရံကြီးကို
မတွေ့ရတော့ဘူး”

“အို - ဟုတ်လား - ထူးဆန်းတယ်
နော်”

ကျွန်တော်နှုတ်မှ အာမေဒိုက်တစ်
လုံး ပြတ်ကျသွားသည်။ ချိုက ဆက်၍ -

“ငါထားခဲ့တဲ့စားရယ်၊ သေနတ်တို့ပဲ
နှင်းခဲတွေအောက်မှာ မနည်းရှာယူခဲ့ရ
တယ်။ ကောင်လေး - ကျောက်နံရံကြီး
သာမကဘူး။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
ကော လယ် ကွင်းတွေ၊ သစ်သီးခြံတွေ
ကော မတွေ့ရတော့ဘူး - ဗျူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

“ငါစဉ်းစားမရဘူး၊ အဲဒီနေရာကို ငါ
ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရခြင်းပဲ။
နောက် - ငါဘယ်တော့မှ မတွေ့ရတော့
ဘူး။ အခေါက်ပေါင်းများစွာ ထပ်ရှာ
တယ်။ မတွေ့ရတော့ဘူး”

ချို၏မျက်နှာသည် ကျည်ဆန်ထွက်
သွားသော သေနတ်ပြောင်းဝလို အူဝေ
ညှိမြိုင်းသွားသည်။

“အဲဒီနေရာလား”

“ပျောက်ဆုံးသွားသော မိုးကုပ်
စက်ဝိုင်း”

ကျွန်ုပ်၏ နားစည်ထဲတွင် အနည်း
ငယ် ရှုပ်ထွေးဆန်းကြယ်သွားသည်။
ဘာတဲ့ - ပျောက်ဆုံးသွားသော မိုးကုပ်
စက်ဝိုင်းတဲ့။ ကျွန်ုပ် အသိဉာဏ်မမီစွာ
စဉ်းစားနေဆဲမှာပင်...

ချို၏ နှုတ်ဖျားမှ တစ်လုံးချင်း လျှံ
ထွက်လာသည်။

“အဲဒီနေရာက ရှိမလား”

“ဟင် - ဘာရယ် - ချို - ရှိမလား”

“ဟုတ်တယ် - ပျောက်ဆုံးသွား
သော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းလို့ခေါ်တဲ့ ရှိမလား”

ကျွန်ုပ် ရင်ထဲတွင် ရှိမလားဟု
သောဝိသေသအမည်နာမသည် ပဲ့တင်
ထပ်သွားသည်။

ရှိမလား...ရှိမလား... ရှိမလား

“ဟုတ်တယ် - ကောင်ကလေး။
အဲဒီ ရှိမလားဆိုတာ ငါ့မျက်စိရှေ့တွင်
ပျောက်သွားခဲ့တာ။ ကဲ - ဘယ်လောက်
ထူးဆန်းသလဲ။ ဘယ်လောက်အံ့သြ
စရာကောင်းသလဲ”

ချို၏အသံမှာ တိုးတိမ်စွာ အက်ကွဲ
တုန်ရီနေသည်။

ကျွန်ုပ် ဂူအပြင်သို့ ထွက်လိုက်
သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နှင်းခဲနှင်းပွင့်
ဖြူတွေ ဝဲပျံ့နေသည်။ နှင်းပွင့်ဖြူများ
သည် သစ်ပင်တွေပေါ် ဟိုးဝေးဝေး
တောင်တန်းတောင်တုန်းတွေပေါ်သို့
အဆုပ်လိုက်၊ အခဲလိုက်စူးအုပ်နေရာ

ကြည့်လေရာရာ နှင်းခဲလွင်ပြင်ကြီးသာ
ဖြစ်နေသည်။ သစ်ပင်များသည် နှင်းခဲ
များကြောင့် အဖြူရောင် ခြုံထည်များကို
လွှမ်းမိုးထားသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသည်။
အေးစက်ကာ လေးလံကြွပ်ဆတ်နေ
သောလေက ကျွန်ုပ်ကို ပွတ်သပ်ကျီ
စယ်သွားသေး၏။

လေတစ်ချက်တစ်ချက်သွေးလိုက်
သည်နှင့် နှင်းပွင့်ဖြူများသည် တဖွားဖွား
ဝဲပျံ့ကျဆင်းနေပေသည်။ ဟိုးဝေးဝေး
နှင်းရံတောင်ဘက် ဆီမှ ငှက်တစ်
ကောင် ပျံသန်းလာကာ မြောက်ဘက်
ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်ပျံသန်းသွား
သည်။ လေသည် ကျွန်ုပ်၏ လွတ်နေ
သော အသားများကို အပ်နှင့်ဆွသကဲ့သို့
ရှိသည်။ အအေးဓာတ်ကားမီးဖြင့် ထိုး
ဆွသကဲ့သို့ ခံစားရကာ အသားတွေ
ပဲ့ကြွေကျမတတ်၊ လေတိုက်သံကတစ်
နှိုင်းမြည်နေသည်။

ဤမျှ ဆိုးဝါးပြင်းထန်လှသော
ရာသီဥတုကို ကျွန်ုပ်၏ဘဝတစ်လျှောက်
တွင် မကြုံဘူးခဲ့ချေ။ သို့သော် အေးမြ
လတ်ဆတ်သောလေနှင့် ငါ့ဝမ်းစိုင်း
တွေလိုပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်ုပ်ကို တား
မျှ ငြိမ်းချမ်းမှုကိုသာ ပေးနိုင်သည်။ ရင်

အမွေးရက်စွားနှင့်လှုပ်ကြီးဆီမှလူ
တစ်ယောက်အသံ ထွက်ပေါ်လာခြင်း

ဖြစ်ပေရာ ကျွန်ုပ် ဒေဝဝေါ ဖြစ်သွားမိသည်။

“လူတစ်ယောက်ပါလား”

ကျွန်ုပ်လုံတံကိုမရုတ်သိမ်းသေးဘဲ ရှိစဉ် -

“ဝေး - ငါ - လူဟာ - ရန်သူမဟုတ်”

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ် သေချာစွာ စူးစိုက် ကြည့်မိလိုက်တော့ လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ...။ ထူထဲသော ဝက်ဝံရေကို ခြုံထားသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ဓားတစ်ချောင်းနှင့် ကျောဘက်တွင် လေးပြားတစ်စုံလွယ်မိုးထားသေးသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ပါးသိုင်းမွေး ခြုံထားသော အဝတ်ကလည်း ဝက်ဝံရေဆိုတော့ ပီဘီလူဝံကြီးနှင့် တူသည်။

ထိုသူက ရပ်နေရာမှ ကျွန်ုပ်ဆီသို့ ဆင်းလာသည်။ ကျွန်ုပ် သတိအနေအထားနှင့်နေကာ အကဲခတ်နေမိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လှမ်းအော်၍ ပြောသည်။

“နင် - ဘယ်က”

“ကျုပ် - မြန်မာပြည်ဘက်က ရွာတစ်ရွာကို အုပ်ချုပ်အပိုင်စားရတဲ့ ရွာစား”

“ငါ - ဒီဇာတိပဲ။ တောလိုက်ရင်း

ဒီဘက်ရောက်လာတာ၊ ဒီကျောက်တောင်ရဲ့ဟိုဘက်မှာ ငါတို့ရွာရှိတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် - နင် ရောက်နေတာ တိတိကထဲမှာ”

“သိတယ် - ငါကိစ္စရှိလို့လာတာ”

“အမဲလိုက် ဆေးမြစ်ရှာမဟုတ်”

“မဟုတ်ဘူး - ဒီလို”

ကျွန်ုပ် အစမှအဆုံးတိုင် ရှင်းပြလိုက်သည်။ အမဲလိုက်မုဆိုးသည် ကျွန်ုပ် စကားဆုံးတော့ထင်းတစ်ချောင်းလူက မီးပုံထဲသို့ ထပ်၍ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“လူသေကို အသက်ပြန်ရှင်စေတဲ့ အတတ်ပညာ၊ အသက်ရာထောင်မတရှည်စေတဲ့ အတတ်ပညာတွေဟာ ဒီမှာရှိတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ...”

ကျွန်ုပ် အားတက်သရော ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

“ရှမ်းလေး - အဲဒီမှာ ဒီထက် ဆန်း

ကြယ်တဲ့အရာတွေ ရှိသေးတယ်”

“နင် - ရောက်ဖူးသလား”

မုဆိုးက လေးပင်စွာပင်ခေါင်းကို ဝါယမ်းနေမိသည်။

“ငါတို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ထဲမှာ ရှမ်း

ဝဲလားကို တိုယ်တွေ့ကြုံဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒါ - ငါ့အဘိုးပဲ။ သူတကယ်ရောက်ခဲ့တာ”

ကျွန်ုပ် ရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တန်းတစ်ခုကို စတင်မြင်နေရပေပြီ။

“ငါ - သွားချင်တယ်”

မုဆိုး၏ဦးခေါင်းသည် မြွေဟောက်တစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်ထလိုက်သလို ဆတ်နေ မတ်သွားသည်။ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးများက ကျွန်ုပ်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းမညိတ်ခေါင်းမခါ။

“နင် - ကံကောင်းသည်။ ရှမ်းလေးကို ရောက်မှာပဲ”

“ငါ့ကို လမ်းညွှန်ပါ”

“လာ - ဂူအပြင်ထွက်ဖို့၊ ငါပြမယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ ဂူအပြင် ပြန်ထွက်လိုက်သည်။ အပြင်တွင် ဆောင်းလေသည် မြွေဆိုးတွန်သံပမာ တချို့ချို့မြည်ကာ ဟူးဟူးလောင်လောင်တိုက်ခတ်နေဆဲ။ နင်းပွင့်နင်းဖတ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်၊ မျက်နှာများပေါ်သို့ တဖွဲဖွဲကျရောက်ကပ်ပြီနေပေရာ

ဖယ်ထုတ်၍ပင်မရနိုင်ပေ။ နောက်တော့သည်အတိုင်း ထားလိုက်ရတော့သည်။

မုဆိုးကြီးသည် ဝက်ဝံသားမွေးထည်ကြီးကို ခြုံကာ ကွတကွတနှင့် ထွက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂူပေါက်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။

မုဆိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ရပ်နေရာမှ အနောက်ဘက်ဆီသို့ တစ်ချက်လှမ်းဝေးကာ ခပ်မြင့်မြင့်တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလေသည်။

“အဲဒီကိုကြည့်...”

သူ့လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ ကျွန်ုပ်လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဖြူပြာရောင်နင်းမှုန်တွေကြားမှ မြားဦးသဏ္ဌာန်တောင်ထွတ်တစ်လုံးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ထိပ်ဦးချွန်တောင်စွယ်နှစ်ထပ်သည် မိုးကောင်းကင်တိမ်တွေကြားထဲသို့ နက်ရှိုင်းစွာ တိုးဝင်နေသည်။

“အဲဒီမြင်နေရတဲ့ ထိပ်ချွန်တောင်ဟာ ကေလာသတောင်ပဲ”

“ဟင် - ကေလာသတောင် ဟုတ်

လား - ကေလာသတောင်”

ကျွန်ုပ် အံ့ဩတကြီး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ်သွားရောက်ချင်နေသော တောင်ဒီလား။

“ဟုတ်တယ် - ကေလာသတောင်
ဆိုတာပဲ။ အင်း - မှန်ပျံ့ကလေးပဲ မြင်
နေရပေမယ့် သွားကြည့် - ဒီကနေ
အနည်းဆုံး ဆယ်ရက်ခရီးပဲ။ လမ်းမှာ
ကြောက်မက်ဖွယ် နှင်းကျားသစ်တွေ၊
ရောမမြွေကြီးတွေ၊ ရေခဲလွှာပြင်အောက်
မှာ တစ်ဆောင်လုံး ပုန်းခိုနေတဲ့ အဆိပ်
ပြင်းတားကြီးတွေ၊ ရေခဲမြစ်တွေ၊ လျှို့ဝှက်
ကို ဖြတ်သန်းပြီးမှ အဲဒီကေလာသ
တောင်ကိုရောက်မှာ။ အသက်ရှင်လျက်
နဲ့ ကေလာသတောင်ထွတ်ပေါ်ရောက်
တယ်ဆိုရင် ကံအလွန်ကောင်းပဲ။ သူရဲ
ကောင်းပဲ။ နှစ် - အဲဒီကို သွားမှာ -
ဟုတ်စ”

ကျွန်ုပ် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။
“ငါ့ဇနီး အသက်ပြန်ရှင်ဖို့”
မုဆိုးကြီးသည် လေးပင်စွာ ခေါင်း
တစ်ချက် ညိတ်သည်။
“ငါ့ဇနီးကိုယ်ပြင်ပက ငါ့ရဲ့ဒုတိယ
အသက်အတွက်
“အချစ်ကြီးလှပါသကော - အောင်
မြင်ပါစေတော့”
“ငါ့ဇနီးကို ငါ သိပ်ချစ်ခဲ့တာ”
ပြောရင်းနှင့် ကျွန်ုပ်အသံက တိမ်
ဝင်သွားခဲ့သည်။

ငါ့ဇနီးကိုယ် ပြင်ပ၌ရှိသော ငါ၏
ဒုတိယအသက်အတွက် အရာရာကို စွန့်
လွှတ်ရင်း ရှမ်းခဲလားသို့ ထွက်ခွာခြင်းပင်
တည်း။
ကိုယ့်ခြေဝါးမှာ စက္ကူပျဉ်ဖိနှပ်၊
ကျောနဲ့ ကပ်နေတဲ့သားမွေးရေချွတ်
မှာ ရေတစ်စက်၊ လက်တစ်ဖက်က သစ်
ရွက်မား၊ မီးလျှံတဖွားဖွားနဲ့၊ ချစ်သူ
အတွက် တောလားတစ်ပုဒ်တော့
ကဗျာမဆန်တော့ပါဘူးကွယ်။ တောင်
တွေက မြင့်မား။ ကျောက်နှင်းခါး တော
အုပ်က ထူထပ်လှပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ - ချစ်သူ
အတွက် မိုက်ရှူးရဲ့ တောလားတစ်ပုဒ်
တိုတော့ ကိုယ့်နှလုံးသွေးနဲ့ ခေးခွင့်ရှိ
ရမယ်။

၂၅၆
ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းတိုင်း နှင်းခဲထု
တွင်းသို့ ခြေဒူးဆစ်မြှုပ်မှု တူ၍ ဝင်သွား
တတ်သဖြင့် လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ
လွန်မင်းစွာ ခက်ခဲလှသည်။
“တောင်ကမ်းပါးယံဘက်ကို တိုး
လျှောက်”
နယ်မြေကျွမ်း၊ တောကျွမ်းသော
မုဆိုးကြီး၏ ခြေလှမ်းအတိုင်း တစ်ထပ်

တည်းကျအောင် ကြိုးစား၍ လျှောက်နေ
ရသည်။ ခြေလှမ်းများ၍ ရောက်ထဲ
ကျလျှင်ဖြင့် အရိုးအသားပင် စုကောက်
ဖို့မလွယ်ကူသော အရပ်ပေတကား။
“ဒီအတိုင်းပဲကွ - သစ်ပင်တွေရှိတဲ့
နေရာက သွား။ နောက် ဆယ်ရက်
လောက် ဆို ကေလာသတောင် ကို
ရောက်မှာပေါ့နော်။ ယောက်ျားပဲ -
ရောက်အောင်သွား”
ဘုရားရေ - နောက်ဆယ်ရက်တဲ့၊
ပြုန်းတွေကြားမှ ကေလာသတောင်ကို
တွေ့နေရသော်လည်း မြင်လျက်နှင့် မနီး
သော ခရီးပေတကား။
တစ်နေရာတွင် ဆင်ခြေလျော
တောင်ကုန်းပြေပြေအောက်ဆီမှ နှင်းပွင့်
ဖြူဖြူတွေအောက်ဘက်ဆီတွင် တံစုစု
ရွာကလေးတစ်ရွာကို မြင်တွေ့လိုက်
ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ငုံ့ကြည့်နေစဉ်မှာ
ပင် ...
“အဲဒါ - ငါနေတဲ့ရွာပဲကွ။ နင်အပြန်
ခရီးမှာ ဘေးမခတ် ရန်မခတ် ပြန်ရောက်
လာရင် ဝင်ခွဲနော် - ကောင်လေး။ ငါ
ဆုတောင်းနေမယ်။ အောင်မြင်ပါစေ”
ကျွန်ုပ်ကြေကွဲစွာ ဖြင့်ငြိမ်သက်ရင်း
ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက်

မုဆိုးကြီး၏လက်ကို နှေးထွေးစွာ ကိုင်
ကာ ...
“ကံမကုန်ရင် ပြန်ဆိုကြတာပေါ့။ ငါ
ကျေးဇူးမမေ့တတ်ပါဘူး - သွားပြီ”
“သွား - သွား - ကောင်လေး”
ကျွန်ုပ် လက်ပြရင်း တောင်ခြေ
အောက်သို့ ဆင်းသွားသော မုဆိုးကြီးကို
ငေးကြည့်နေသည်။ ဓဏ်ကြာလျှင် နှင်း
ပွင့်တွေကြားတွင် မှန်မှန်ချောချောမြင်
နေရရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
သည်တော့မှ ကျွန်ုပ်လည်း ကေလာသ
တောင်ဘက်သို့ ခြေဦးကို လှည့်လိုက်
ရပေသည်။
၂၅၇
ကျွန်ုပ်မှာလေးလံသော ဂိက္ခာအိတ်
ကို တစ်ဖက်လုံတံနှင့် ဓားကို တစ်ဖက်
ကိုင်ခွဲကာ နှင်းလွှာတောထဲတွင် တဖြည်း
ဖြည်း ဖြတ်သန်းလာရသည်။ လမ်းတွင်
နှင်းကျားသစ်တစ်ကောင်ကို တွေ့သော်
လည်း ကျွန်ုပ်တို့ရန်မဟုတ်ပင်ကောင်း
သည်။ နှင်းကျားသစ်သည် သူ့ဘာသာ
သူတောင်ကြားထဲသို့ဝင်ရောက်ပျောက်
ကွယ်သွားသည်။ ထို့နောက်မှာတော့
မည်သည့်သတ္တဝါကိုမျှ မတွေ့ရ။ ရံဖန်

ရဲခါသာ ဧရာမလင်းယုန်ငှက်ကြီးတွေ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းထက်တွင် စူးစမ်းရှာ ဖွေဟန်ဖြင့် ဝဲယုံနေခဲ့သေးသည်။

သည်လို နှင့် ကေလာသတောင် ရွန်းကြီးကို ဗဟိုထားပြီး ခရီးကြမ်းကို နှင်လာခဲ့ပေရာ ရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ် သို့တိုင်ခဲ့ပေ၏။

စားနပ်ရိက္ခာလည်း တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးစပြုလာရာ လမ်းတွင် တွေ့ရ သည့် တောနှင့်သီးရိုင်းများ၊ သစ်တော် သီးရိုင်းများကို စူးဆွတ်စားသောက်ရင်း ရှေ့သို့တိုးလာခဲ့ရာ ကေလာသတောင် ခြေနှင့်တဖြည်းဖြည်း နီးလာလေသည်။

❖ ❖ ❖

ခရီးကြမ်း၏ ကိုးရက်မြောက်နေ့... ညဦးယံကာလ - နင်းထုလွှာက သိပ်သည်းနေဆဲ။

ရှုတ်တရက် နင်းမုန်တိုင်း ကျ ရောက်လာသည်။ ကျောက်တောင်နှစ် လုံးကြားထဲ ရောက်နေရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ ကံကောင်းသွားသည်။ နင်းခဲ နင်းလွှာ၊ ရေခဲချပ်များသည် တောင်ပေါ်မှ အလုံး အရင်းဖြင့် တောင်အောက်ဘက်ဆီသို့ တစ်ရပ်လပ် ကျနေသည်။

ညသည် ကြယ်ရောင် မှိန်မှိန်

အောက်ဆီတွင် နက်ပြာလျက် ရှိသည်။

ဟိုးဝေးဝေးဆီမှ နင်းခဲပြိုကျသံ၊ တဝေါဝေါ မြည်နေသော ရေစီးသံတွေ ကြားနေရသည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ အသက် ရှင်ရေးအဓိကဖြစ်သည့် မီးဖိုကို အလျင် အမြန်ဖို့ရပြန်သည်။ မီးအပူဓာတ်ရမှသာ အသက်ရှင်သန်နိုင်မည့် အနေအထား ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်မီးဖိုဘေးတွင် ခန္ဓာကိုယ်ကို တစောင်းလှဲရင်း ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးစဉ် အတွက် အစီအစဉ်ဆွဲနေမိသည်။

ငါ လျှောက်သော လမ်းသည် အချည်းနှီးလော။ ဒါမှမဟုတ် သေမင်း ဆီသို့ဦးတည်နေသော ခရီးပေလော။

ရေခဲအပ်များနှင့် ထိုးထွသကဲ့သို့ လေတွေက ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ထိပ် လက်မမျှမလွတ်စေရန် ထိုးဆွလျက်။

မီးညွန့်ငါငါများသည် တဟုပ်ဟုပ် မြည်ကာ ဝူပေါက်တောင်ကြားတွင်းသို့ စိမ့်ဝင်လာသော လေအောက်တွင် ယိမ်း ထိုးလှုပ်ရှားတောက်လောင်လျက် ရှိပေ သည်။

ရှုတ်တရက် ကျွန်ုပ်၏ အကြားအာရုံ ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ရာ တဖြစ်ဖြစ်မြည်သော အသံတစ်သံ ဝင်ရောက်လာသည်။

တောကောင်၏အသံပေလော။ မီးရောင် မြင်၍ တောင်ကြားဝူပေါက်ထဲ ဝင်လာ လျှင် မခက်ပေလော။

ကျွန်ုပ် ရုတ်တရက် သတိပီရိယ ဖြင့် ထထိုင်ကာ နားစွင့်လိုက်မိသည်။ မီးဖိုမှ သစ်ချောင်း၏တဖျစ်ဖျစ်မြည်သံ နှင့် ကျောက်တောင်ကြားမှ နင်းလေ၏ တဟူးဟူး တိုးတိုက်သံကြားမှ လူတစ် ယောက်၏ စကား ပြောသံ၊ စကားပြော သံသည် လေထုထဲမှ မျောပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။ လူသူဝေးလှသော ဤနင်းခဲ ထုလွှာ ကျောက်တောင်တွေကြားမှာ လူတစ်ယောက်၏အသံသည် ထူးဆန်း လှသည်တကား။

တောခြောက်ခြင်းလော။ သို့မဟုတ် နာနာဘာဝပေလော။

ကျွန်ုပ် နားစွင့်လျက်ရှိစဉ် လူသံ ပျောက်သွားသည်။ နောက်ထပ် မည် သည့် အသံမျှ မကြားရတော့ပေ။ သတိ၊ ပီရိယဖြင့် စောင့်ကြည့်သော်လည်းမည် သည့်အသံမျှ ပေါ်ထွက်မလာတော့ပေ။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ရှေးဟောင်းဝူသံချိုင်း ပျက်လို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားပြန် သည်။

❖ ❖ ❖

နံနက်လင်းပေပြီ။ သို့သော် - နေ ရောင်ခြည်တစ်ပွင့်တစ်စက်မျှ မမြင် ရသေးချေ။

ကျွန်ုပ် လဲလျောင်းအိပ်စက်နေရာ မှအပြင်သို့ထွက်လိုက်သည်။ ကြမ်းတမ်း စက်မာသော နင်းလေထုက ရက်ရက် စက်စက် တိုက်ခတ်နေသည်။ လေထု သည် တောင်နံရံကို ရိုက်ခတ်ကာ ဝဲ ကတော့ထိုးလျက် တဝေါဝေါမြည်နေ ခြင်းဖြစ်သည်။

ကြည့်လေရာရာ နင်းလွင်ပြင်ထု ချည်းသာတည်း။ ကျွန်ုပ် ညက အဖြစ် အပျက်ကို သတိထားရင်း လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုလိုက်သည်နှင့် ထူးခြားသော အရာတစ်ခုကို စတင်၍ သတိပြုမိလိုက် ပေသည်။

ထိုအရာကား မီးခိုးတလူလူ ထွက် နေသော တံတစ်လုံးသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် ရပ်တန့်နေရာမှ ကိုက်၍ ၅၀ ခန့်ပင် မဝေးသော အကွာအဝေးတစ်ခု ဖြစ် သည်။ တဲဟုခေါ်ဆိုလိုက်ရသော်လည်း ဝါးတဲမဟုတ်။ ကျောက်တုံးကျောက်ပြား များဖြင့် ဖိရိကာတည်ဆောက်ထားသော အုတ်အိမ်ကလေးဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သည်။

ကျွန်ုပ်အဖို့ရက်ပေါင်းများစွာ ရှိမိပဲ
လားရှာပုံတော်ခရီးစဉ်တွင်ပထမဦးဆုံး
တွေ့လိုက်ရသည့်လူနေထဲကလေးတစ်
လုံးသာပေတကား။ ကျွန်ုပ်ထိတ်စန့်ဝမ်း
သာသွားမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နားရီ
စရာရနိုင်သည်။ အစားအသောက်တစ်
ခုခုရနိုင်သည်။ ယုတ်စွာဆုံးရှုံးခဲ့လား
လမ်းညွှန်ခရီးတော့ ရနိုင်သေးသည်
မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ် တံဆိပ်သို့ လျှောက်လာမိ
သည်။ နင်းတွေကတော့ ကျနေဆဲပင်။
ပတ်ဝန်းကျင်သည်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
ကာ လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့
ရသေး။ တရွေ့ရွေ့လျှောက်ရင်း သစ်လုံး
တံခါးရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ တံတံခါးချပ်ကာ ဖြည်း
ညင်းစွာ ပွင့်သွားသည်။

✠ ✠ ✠

ကျွန်ုပ် စိတ်အာရုံ ထဲမှာတော့
သည်မျှကြမ်းတမ်းခက်ထန်သောရာသီ
ဥတု ဆိုးဝါးလှသော ခရီးကြမ်းထဲတွင်
ကျန်းမာသန်စွမ်းသောလူတစ်ယောက်
ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့သည်။
သို့သော် အဆိုပါ ထင်မြင်ချက် လွဲချော်
သွားခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ် အံ့သြတကြီးဖြင့် တံခါးဝ
တွင် ပေါ်လာသော သက်ရှိလူသားတစ်
ယောက်ကို ငေးကြည့်လိုက်မိသည်။

မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ...

အသက် ငါးဆယ် နီးပါးရှိ မည်
အသွားကြီးတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်
အား အထူးအဆန်းသဖွယ် ငေးကြည့်
နေပေသည်။ အသွားကြီးသည် နင်းကိုက်
ထားသဖြင့် ဇွာကြဲနေသော ချည်ကြမ်း
စောင်ကြီးကို ခြုံထားသည်။ ဆံပင်များ
က မွဲပြာပြာ၊ မျက်လုံးကတော့ ထူးခြား
သည်။

“နင် - ဘယ်သူတုံး”

“ကျွန်ုပ် မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း
ကပါ။ ခရီးသွားတစ်ယောက်ပါ အဖေ”

ကျွန်ုပ် တည်ငြိမ်အေးအေးစွာဖြင့်
ဖြေလိုက်ပါသည်။ အသွားကြီးသည်
ကျွန်ုပ်အား မယုံသက်ဟန်ဖြင့် ခြေဆုံး
ခေါင်းဆုံး ကြည့်သည်။ ကျွန်ုပ် နင်းမြူ
တွေတသဲသဲကျဆင်းနေသည့်ပတ်ဝန်း
ကျင်တွင် ရပ်နေသော်လည်း အိမ်ထဲ
ဝင်ရန် မခေါ်ပေ။

“နင် - ဘယ်ကို သွားမှာတုံး”

“ကေလာသတောင်ကိုပါ - အဖေ”

အသွားကြီး၏မျက်နှာတွင် အနည်း

ငယ် အံ့သြဟန် ပေါ်လာသည်။ ကျွန်ုပ်
သူ့ကို အသနားခံသောအကြည့်ဖြင့်
ကြည့်လိုက်မိသည်။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံ
ရလျှင် အသားတွေ ပဲ့ကြွေလှမတတ်
နင်းတောထဲတွင် ကြာရှည်စွာ မရပ်လို
ပေ။ အနည်းဆုံး နာရီစရာတစ်ခုခု၊ စား
စရာတစ်မျိုးမျိုးကို ခန္ဓာ၊ ခန္ဓာ၊ ခန္ဓာ၊ ခန္ဓာ
စားသောက်လိုသော ဆန္ဒရှိနေသည်။

အသွားကြီးသည်ထူထဲသောသား
မွေးအင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ထားသည် သာ
မက ဂွမ်းစောင်ထူထူကြီးကိုလည်း ခြုံ
ထားပေရာ ခန္ဓာကိုယ်ရှိရင်းစွဲထက် ပို၍
ထွားကျိုင်းနေဟန် ရှိသည်။ သူမသည်
ငြိမ်သက်နေသော မီးတောက်နှင့် တူ
သည်။

“ဒီလိုပဲ - ကေလာသတောင် -
ကေလာသတောင်ဆိုပြီး ဒီနေရာက
ဖြတ်သွားကြတဲ့ လူပေါင်းများလှပြီ။
အိပ်ပဲ - အင်း -”

အသွားကြီးသည် ညည်းညူဟန်
ဖြင့်တစ်ကိုယ်တည်းရှေ့တွင်သလိုပြော
ဆိုရင်း တံတံခါးတစ်ချပ်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်
ပြီး ...

“ကဲ - ကောင်လေး၊ နင်ကတော့
ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ လက္ခဏာပဲ။ အထဲကို

ဝင်ပါဦး။ အနားယူပြီးမှ တစ်ခုခုစားပြီး
ခရီး ဆက်တာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ - အဖေ”

ကျွန်ုပ် တံအတွင်းသို့ လျင်မြန်စွာ
တိုးဝင်လိုက်သည်။ တံအတွင်းရောက်မှ
နွေးထွေးလုံခြုံသော အသိရှိခံစားလိုက်
ရသည်။ တံသည် အလျားကျဉ်းမြောင်း
ပြီး အနံ့ရှည်လျားသော ဆလင်ဒါ
ပုံသဏ္ဌာန်တံကလေးဖြစ်သည်ကို သတိ
ပြုမိသည်။

ကျွန်ုပ် ရှေ့တူရှိ အရာဝတ္ထုများဆီ
သို့သာ အကြည့်ရောက်လျက်ရှိပြီး ထိုင်
ရန် စဉ်းစားမရသော အနောက်ဘက်
တွင် မီးတောက်နေသော ထင်းမီးဖိုတစ်
လုံးသည် မီးလျှံများဖြင့် တောက်ပ
လောင်မြိုက်နေကာ မီးဖိုပေါ်တွင် မြေ
အိုးတစ်လုံး တည်ထားသည်။

“အဲဒီမှာထိုင် - ကောင်လေး”

အသွားကြီး ညွှန်ပြရာသို့ ကျွန်ုပ်
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သစ်သားရံရှည်
တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် ပေါ့ပါးစွာ
ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။

“ကဲ - တစ်ခုခုမစားမီ နင် - ကေ
လာသတောင်ကို လာရတဲ့အကြောင်း
ရင်းကို ပြောစမ်း - ကောင်လေး”

ကျွန်ုပ် ကေလာသတောင်ကို အသက်စွန့်၍ ဧရာဝတီလှေခြံ အကြောင်းရင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။ စကားဆုံးတော့အသွားကြီးသည်ဖမ်းစွာဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

“ရှမ်းလေးဆိုတာ ကေလာသတောင်မှာရှိတယ်ဆိုတာ နှင်သိသလား ကောင်လေး”

ကျွန်ုပ် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ ငေးမောနေမိသည်။

“ကေလာသတောင်တစ်ဝိုက်မှာ ထူးဆန်းအံ့ဩစရာတွေရတယ်ပဲ။ အဲဒီက ကျေးငှက်တွေ၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေဟာ ထူးဆန်းတယ်။ လူတွေလို စကားပြောတတ်တယ်။ အမြဲတမ်းတော့မဟုတ်ဘူး။ သူတော်စင်တွေကလည်း တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့စကားကို နားလည်တယ်။ သက်ရှိတွေ မကဘူး၊ သစ်ပင်တွေကလည်း စကားပြောတာပဲ။ ရဟန်းတော်တွေဟာ တရားကျင့်ကြံရင်းနဲ့ အချိန်ကုန်လွန်ကြတယ်။ သက်သတ်လွတ် ဘုဉ်းပေးတယ်။ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့တရားအတိုင်း နေထိုင်ကျင့်ကြံတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေဟာ အစားမစား၊ ဧရမသောက်၊ ဧရပေါ်မှာ လမ်း

လျှောက်တယ်။ ဧရပေါ်မှာ အိပ်လျက် ကျင့်တယ်။ အဲဒီထူးဆန်းတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးတော်မူကြတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေဟာ ဝါတော်ဘယ် လောက်၊ သက်တော် ဘယ်လောက်မခန့်မှန်းနိုင်ဘူး - ကောင်လေး။ နားလည်ရဲ့လား”

ကျွန်ုပ် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ ငေးမော၍သာ နေမိသေးသည်။ သည်လိုရာသီဥတု ကြမ်းတမ်းသည့် တော၊ တောင်တန်းတွေအလယ်မှ အနီအသွားကြီးသည် မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ပေးနည်း။ ထူးဆန်းသော ကေလာသတောင်၏ ရှမ်းလေးအကြောင်းကို မည်သို့ပြောပြနိုင်သနည်း။ အနီအသွားကြီးသည်ရှမ်းလေးနှင့် တစ်နည်းနည်း ဆက်စပ်နေပေလိမ့်မည်။ သည်နင်းထုတွေ တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းနေသော တောင်ကြားအလယ်တွင် နေထိုင်သော အသွားကြီးသည် တစ်ယောက်တည်းလော။ ဒါမှမဟုတ် အဖော်တွေနှင့်လော။ ခင်ပွန်းသို့မဟုတ် သားသမီးတစ်ယောက်ယောက် ဒါမှမဟုတ် ...

အသွားကြီးအပေါ် မေးခွန်းတွေ ပိုပြီနေဆဲမှာပင် အသွားကြီး၏မျက်ဝန်း

များသည် ထူးထူးခြားခြား တောက်ပလာကာ ...

“သည်မှာ - ကောင်ကလေး။ နှင့်ရင်ထဲက မေးခွန်းတွေက တော်တော်များနေပြီ။ ဒီမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း နေတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာခင်ပွန်းရှိတယ်။ မျောက်တစ်ကောင်ထက်သာတဲ့ မြေးဆိုးဆိုးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ် - သိရဲ့လား”

အလို - ဘုရားဧရ၊ အသွားကြီးက ကျွန်ုပ်၏စိတ်အကြံ၊ မေးခွန်းတွေကို ကြိုတင်ပြီး သိရှိနေပါပေကာလား။ ဘယ်လို - အသွားကြီးလဲ ...။

ကျွန်ုပ်ရင်ထဲတွင် အသိတရားသည် ဖြန်းခနဲ ပြိုကွဲသွားသည်။ ဒါဆို သူ့ခင်ပွန်းဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ။ ကျွန်ုပ်၏အတွေး မဆုံးမိမှာပင် အသွားကြီး၏နှုတ်ခမ်းထောင့်တစ်နေရာသည် မဆိုစလောက် တွန့်ကွေးသွားသည်။ ခေါင်းတစ်ချက်လေးပင်စွာ ညိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲမှ မေးခွန်းမှန်သမျှ အသွားကြီး ကြိုတင်သိနေပြီ။ မဆန်းတော့။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲမှ မေးခွန်းတစ်ခုမေးလိုက်သည်။ အဘိုးကြီး ဘယ်မှာလဲ။

“ငါ - ခင်ပွန်း ကေလာသဘက်ကို ထွက်သွားတယ်။ ကြာပြီ”

ကေလာသဆိုသော အမည်နာမကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားရာမှ တဖြည်းဖြည်း ပူနွေးလာသည်။ ကြည့်စမ်း - ကေလာသတဲ့။ ငါ - ကေလာသကို လာတာမဟုတ်လား။ လမ်းစတော့ ပေါ့ပြီ။ သေချာပေါ့ပြီ။

“အော် - အမေ - အဘက ဘာကြောင့် ကေလာသဘက်ကို ထွက်သွားရတာလဲ”

အသွားကြီးသည် ကိုယ်ပေါ်မှာ လွှမ်းခြုံထားသော မွေးပွစောင်ကြီးကို ပြင်၍ ခြုံလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥ သွားရှာတာ ငါးရက်ရှိပြီ။ ပြန်လာတော့မှာပါ”

ကျွန်ုပ် ရင်ထဲမှာ သိရှိလိုစိတ်တွေ ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥတွေက ဘာအတွက်လဲ - အမေ”

“ဒီလိုပဲကွယ် - ခန္ဓာရှိတယ်ဆိုရင် ရောဂါဖြစ်လာပြီလေ။ ရောဂါကုဖို့ အတွက်ပဲပေါ့ - လူကလေး”

ကျွန်ုပ်သည် အရှိန်သေခါစ မီးဖိုမှ
မီးတောက်မီးလျှံများကို လှမ်း၍ ကြည့်
လိုက်မိသည်။ စူးရှသော လေတကျောက်
တုံးနှင့် သစ်လုံးတွေကြားရှိ အကြား
အလပ်တွေကို စိမ့်ဝင်တိုးတိုက်ကာ
တိုက်ခတ်နေသဖြင့် မီးညွန့်တွေ လွင့်
လွင့်ခါခါရှိသည်။

ကျွန်ုပ် မေးခွန်းတစ်ခုမေးရန် ပြင်
ဆင်နေဆဲမှာပင်။

“ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥ၊ ကျောက်ဥ၊
ကျောက်သွေးတွေက စိတ္တနာခေါ်တဲ့
အရူးရောဂါ၊ ဓွေးရူးပြန်ရောဂါ၊ ပြီးတော့
မြစ်ဖွားနာတွေအတွက် ပဲပေါ့။ အဲဒီ
ရောဂါတွေအတွက် ဆေးဝါးစစ်စစ်မှန်
မှန်တွေသာရရင် ယူပစ်သလို ဖျောက်
တာတလား - မခတ်ပါဘူး။”

ကျွန်ုပ်မှာ အံ့သြတကြီးဖြင့် စကား
မဆိုနိုင်။ အံ့သြတကြီး နားထောင်နေမိ
သည်။ လူခန္ဓာကို စွဲတစ်နေသော ရောဂါ
ဆိုကြီးတွေကို စပ်ပေါ့ပေါ့ကလေးပြော
နေသော အဘွားကြီးကို နားလည်ရခက်
လာသည်။ ဘယ်လိုအဘွားကြီးပါလိမ့်။

စပ်ဝေးဝေးရှိ မီးဖိုကို လှမ်းကြည့်
လိုက်တော့ ပြာမှန်တွေလွင့်စဉ်နေသည်။
ဖိုပေါ်မှ မြေအိုးသည် အငွေ့တလူလူ အိုး

ထဲမှာတော့ အရည်တစ်မျိုးမျိုး ရှိလိမ့်
မည်ထင်သည်။ အဘွားကြီးသည် ကျွန်ုပ်
နှင့် စကားဖြတ်ကာ မီးဖိုဘတ်သို့ ထွက်
သွားသည်။ ထို့နောက် မြေအိုးကို တစ်
ချက် နှစ်ချက် မွှေတာ ပြန်ရောက်လာ
သည်။

“အိန့် - အမေမြေးဆိုတာကောဟင်၊
မတွေ့ပါလား။”

အဘွားကြီး၏ မျက်နှာတွင် အလို
မကျဟန် အရိပ်အရောင် ခွန်းထင်းသွား
သည်။

“လောင်ဖီ - လောင်ဖီ - တော်တော်
ဆိုတဲ့ကောင်လေးပဲ။ တောတိရစ္ဆာန်
ကလေးတွေကို သတ်ဖြတ်ရင်တို စိတ်
က တော်တော်ကြီးထွားနေတာမျိုး၊ ငါ
မကြိုက် - မုန်း။”

အဘွားကြီးသည် နှုတ်မှ ကျွတ်ခနဲ
တစ်ချက်ညည်းထွားလိုက်ကာ ကျွန်ုပ်
ကျောပေးထိုင်နေရာ အနောက်ဘက်
ဆီသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီလို သတ်ဖြတ်ချင်စိတ်ရှိတဲ့
ကောင်လေးကို ခဏ ဒဏ်ခတ်ထား၊
တယ်။ မှတ်လောက်သားလောက်
အောင် ဒီလို ဆုံးမမှ ရမယ်လေ။ နောင်
ကြည့်အောင်ပေါ့။ ဒီမှာလေ။”

အဘွားကြီးသည် ရောမကျောက်
ဇယောင်းတိုင်ကြီးကို မီးကူးကာ နောက်
ကျောသက်ဆီသို့ မီးရောင်ဖြင့် ပြလိုက်
သည်။ ကျွန်ုပ် လှည့်ကြည့်မိလိုက်လေ
သည်။

“ဟင် - ဘုရား - ဘုရား။”

ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အသက်
ဝိညာဉ်သည် လွင့်စဉ်ထွက်သွားသလို
ခံစားလိုက်ရခြင်းပင်တည်း။ ကျွန်ုပ်သည်
ရှိရှိသမျှ စွမ်းအင်တွေ ညှစ်ထုတ်ပြီး
တစ်စုံတစ်ရာ အော်ဟစ်ရန် ကြိုးစား
လိုက်သော်လည်း အသံလှိုင်းသည်
လည်ချောင်းထဲမှာ တင်းကြပ်ပိတ်ဆို့
ကာမေးရိုးများကလှုပ်ရှားမရဖြစ်နေကာ
တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေသော နှုတ်ခမ်း
နှစ်လွှာက ကော်နှင့်ကပ်ထားသလို စေ့
ကပ်နေလေသည်တကား။ နှုတ်ခမ်းများ
မှ တိုးထွက်နေသော အသံသည် ပြင်ပ
သို့ မထွက်လာနိုင်ဘဲ ရင်ခေါင်းထဲမှာ
လူးလွန်ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

ဘုရား - ဘုရား - ကယ်တော်မူပါ။
အဘွားကြီးက စုန်းမကြီးပဲ။

“အ - အ - အမေ - ဘယ် - ဘယ်လို
လုပ်လိုက်တာလဲ - သေနေပြီ”

အဘွားကြီးဆီမှ ပထမဦးဆုံးရယ်
မောသံထွက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်မြင်လိုက်

ရသည့် ကြောက်မက်ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ
မြင်ကွင်းကြီးကား လူသားတစ်ယောက်
၏ ခန္ဓာကိုယ်အစုအပုံကြီးပင်တည်း။

ဦးခေါင်းပြောင်ပြောင်ခေါင်းတစ်
လုံး။ ခြေပြတ်၊ လက်ပြတ် အပိုင်းအစများ
ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကသပ်သပ်...။
သစ်တုံးကဲ့သို့ ခန္ဓာကိုယ်ငါးတိတိကြီးက
တခြား၊ သီးခြားသပ်သပ်စိစိဖြတ်တောက်
ထားသော လူတစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်
အပိုင်းအစများကို တစ်နေရာတည်းတွင်
စုပုံထားခြင်းပင်တည်း။ ခန္ဓာကိုယ်
အပိုင်းအပြတ်များပေါ်မှာ ဦးခေါင်းပြောင်
ပြောင် ခေါင်းပြတ်ကြီးကို တင်ထားပေ
ရာ မျက်စိပြုံး လျှာထုတ်၍ ပြောင်ပြနေ
သော လူငယ်ကလေး၏ ခေါင်းပြတ်ကြီး
သည် ကျွန်ုပ် ရင်ထဲတွင် အော်ဂလီဆန်
ထိတ်လန့်ရွှံ့ရွှံ့ဖွယ်ဖြစ်နေပေသတည်း။
စုပုံထားသော အသားတစ် အသားတုံး
များကား ဝေးရာမှ အမဲသား၊ ဝက်သား
အစုအပုံများနှင့် တူသည်။

“ပြောမရ ဆိုမရ ဆုံးမ မရလို့ ဒဏ်
ခတ်ထားတာကွယ်”

“ကြောက် - ကြောက်စရာကြီးပဲ”

ကျွန်ုပ်အသံမှာ လွန်မင်းစွာ ထိတ်
လန့်မှုကြောင့် အက်ကွဲတုန်လှင့်နေ
သည်။ အဘွားကြီးဆီမှ ပေါ့ကွဲရယ်မော

သံနှင့် အတူ တိုးညှင်းသောစကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ - လူကလေးရဲ့ ဒါ အတတ်ပညာတစ်ခု”

“ဗျာ - အတတ်ပညာတစ်ခု - ဟုတ် လား - အမေ”

အဘွားကြီးက ညင်သာစွာ ခေါင်း ညိတ်လိုက်ပေသည်။

“ဟုတ်တယ် - ငါ့သား၊ အတတ် ပညာတစ်ခုပဲ ဆိုပါတော့ကွယ်”

ကျွန်ုပ် ရင်ထဲမှာ ငြင်းဆန်လျက်ရှိ သည်။ ဒီဌမျက်မြင်တရားကို လက်မခံ နိုင်သေး။ ဒါ စုန်းအတတ်...။ မမှတ် အတတ်...။

“မယ့်ဘူး - ဒါစုန်းအတတ်၊ ဒီအဘွား ကြီးက စုန်းမကြီးပဲ”

စုန်းမကြီး - ခင်ဗျားကို သတ်မယ်၊ ကျုပ်အသားကိုထိရင်နှပ်နှပ်စဉ်းပစ်မယ် သိလား။

ကျွန်ုပ် အသံသည် ရင်ထဲမှာပင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ် လူသား ခန္ဓာကိုယ်၏အပိုင်းအစအပုံကြီးတို့ရှုရှာ ထိတ်လန့်ဖွယ်ကြည့်ရင်းသွေးပျက်ဖွယ် ရေရွတ်လိုက်ခြင်းသာပင်။

၂၄၆

ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်မက်ထိတ် လန့်ဖွယ်ရာ လူသား လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်၏ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း များ ဖြတ်တောက်စုပုံထားသည့် အော် ဂလီဆန်ဖွယ်အစုအပုံကြီးကိုကြည့်ကာ အသိဉာဏ်ကို နှိုးဆွရင်း သတိ၊ ဝီရိယ နှင့်စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

သို့သော် အဘွားကြီးက အေးအေး လူလူပင် အိမ်မှူကိုစွဲများကို လှုပ်ရှားမှု မပျက်၊ ကျွန်ုပ်ကတော့ အဘွားကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်နေရင်း ဤတံ အိမ်တွင်းသို့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု တစ်ခုတည်းဖြင့် ဝင်ရောက်လာရခြင်း အပေါ် နောင်တရမိနေသည်။ တံအိမ် အတွင်းမှ ထွက်သွားရန်၊ ထိုင်နေရန်၊ ချီတံချီတံဖြစ်နေစဉ် -

“လူကလေး - နင်သိပ်ကြောက်နေ ပြီလား။ ပြီးတော့ - ငါ့ကို မသက်သာ မယုံ ကြည်စိတ်နဲ့ အကဲခတ်နေတယ် မှတ် လား။ ငါ စုန်းမ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ရှင်းပြ မယ်”

အဘွားကြီးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် နှစ်လံ အကွာဝေးလောက်ဆီတွင် မတ်တတ် ရပ်လိုက်သည်။

“ငါမြေး - လောင်ဖီဟာ လူဆိုး၊ ဆို

ဆုံးမ မရ၊ တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို သတ် ဖြတ်ချင်စိတ်များနေတယ်၊ မလိမ္မာဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ သူ့ခြေတွေ၊ လက်တွေ၊ ဦးခေါင်းတွေကိုဖြတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်သက် သက် ဖြစ်နေအောင် လုပ်ထားလိုက် တာပဲ။ လူကလေး မယုံဘူး။ ငါ - လက် တွေပြမယ်၊ ကြည့်ထား - လူကလေး၊ ငါ နောက်လိုက်နဲ့”

အဘွားကြီးက ကျွန်ုပ်အား တစ် နေရာသို့ခေါ်နေပြီး ကျွန်ုပ်သူ့နောက်သို့ လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ သည် လို တုန်တုန်ချီချီ အဘွားကြီးကို ကျွန်ုပ် မှုစရာမလို။

ကျွန်ုပ် အဘွားကြီးခေါ်ရာနောက် သို့ သတိဖြင့် လိုက်သွားသည်။ အဘွား ကြီးသည်ကျွန်ုပ်ကိုတံပြင်ပသို့ခေါ်ထုတ် ခြင်း မဟုတ်။ တံအတွင်းတစ်နေရာသို့ သာခေါ်ယူနေခြင်းပင်။ ကျွန်ုပ်သူ့နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်သွားလေသည်။

အခန်း၏တစ်နေရာ အိမ်တွင်းခန်း ရှိ ဧရာမ ကျောက်သေတ္တာကြီးဆီသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချက်မျှ ဓမ္မ စောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ဂေတတွင် အဘွားကြီး၏ စူးရှထက်မြက်လှသော

အကြည့်ကြောင့်ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင် မိဖြစ်သွားကာ တစ်ကိုယ်လုံး လေဖြတ် သူလို အေးစက်တောင့်တင်းသွားမိ သည်။ အဘွားကြီး၏ မျက်လုံးကား ထူး ခြားလှသည်။ ကျွန်ုပ်ဘာကြောင့်အဘွား ကြီး၏မျက်လုံးအကြည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင် ရတာလဲ။ သူမ၏ မျက်ဝန်းများကား ကြယ်ပြောင် နှစ်စင်းပမာ။ စိန်ပွင့်တွေ ပမာ။

ကျွန်ုပ် အတွေးမဆုံးမိမှာပင် လေး လံလှသောကျောက်သေတ္တာ၏အဖုံးကို ဖွင့်နေပေပြီကော။ ကျောက်သေတ္တာ ကြီး၏အဖုံးသည် အဘွားကြီးလက်ထဲ တွင် စက္ကူထူတစ်ချပ်လို ပေါ့ပါးစွာ မြောက်ပါသွားကာ တကျွန်းမြည်လျက် ပွင့်သွားလေသည်။

“ကွီ - ကွီ - ကွီ”
“ခန်း”

ကျွန်ုပ်၏ အဖုံး ပွင့်လန်သွားသော ကျောက်သေတ္တာကြီး၏အတွင်းပိုင်းသို့ မဝံ့မရဲင့်ကြည့်လိုက်ပေရာ ထူးထူးဆန်း ဆန်းပစ္စည်းများကို မတွေ့ရ။ အလျား နှစ်ပေခန့် အနံငါးလက်မခန့် သစ်သား ပြားပေချပ်များကို တွေ့လိုက်ရပေသော့ သည်။

အဘွားကြီးသည် များပြားလှစွာ
သော ကျောက်သေတ္တာကြီးထဲမှ သစ်
သားချပ်ပေလွှာများကို ကျွမ်းကျင်စွာ
ရှာဖွေပြီး ပေချပ်တစ်ချပ်ကို ဆွဲယူလိုက်
သည်။

“ဒီပေချပ်ပဲ”

ပေချပ်ကိုယူကာ တဲရှေ့သို့ ပြန်
ထွက်လာသည်။ ထို့နောက်အဘွားကြီး
သည်လူသားအပိုင်းအစအစုအဝေးများ
ပေါ်သို့ရေစင်တွေ့ခြင်းကာ သစ်သားပြား
ပေချပ်ကို ကြည့်လျက် ဂါထာမန္တန်များ
ကို ဌာန်၊ ကရိုက်၊ ကျနစွာ ရွတ်ပွားလေ
တော့သည်။

မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်သွား
သည်။ ကျွန်ုပ်သည် အဘွားကြီး၏ လုပ်
ပုံကိုသုံးများကို သတိဖြင့် အကဲခတ်ကာ
လူသားအစုအဝေးပုံကြီးကို ကြည့်ရှုနေ
မိပေသည်။ ဝက်ပျိုတစ်ကောင်လုံးကို
အသားချက်ကာ စုပုံထားသည်နှင့်
သဏ္ဌာန်တူသည်။

အဘွားကြီးသည်ရေစင်ခြန်းလိုက်၊
ဂါထာရွတ်လိုက်ဖြင့်...

နောက်ဆုံးအကြိမ် ဂါထာရွတ်၊
ရေစင်ခြန်းပြီးသည်နှင့် ထူးခြားမှုတစ်စုံ
တစ်ရာကို စတင်ရပေလေတော့သည်။

လူသားအပိုင်းအစများသည်တစ်စွေ
ရွေလွှာကာတဆတ်ဆတ်တုန်လာကာ
အသက်ဝင်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာခြင်းပေ
တည်း။ ခြေလက်ပြတ်တွေ တရွေရွေ
လှုပ်ရှား၊ ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးကလည်း
ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ခါလှုပ်ယမ်းကာ
နေရာတွေ စတင်ရွေ့ပြုလာပေတော့
သည်။ လက်တွေ၊ ခြေတွေ ကိုယ်လုံး
ပြတ်ကြီးကပါ တရွေရွေတုန်လှုပ်လာ
သည်။ ပူးကပ်ပေါင်းစည်းလာသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်
ရာ မြင်ကွင်းကြီးကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး
အဖျားဝင်သလိုတဆတ်ဆတ်တုန်လာ
မိသည်။ အဘွားကြီးသည်ယေဝေရွှန်ရွှန်
ကို ရှေ့သို့ငေါထားပြီး နှုတ်မှ ဂါထာမန္တန်
များကို တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုနေပုံမှာ
အစာမျှော်နေသော ဆိတ်ငှက်မကြီး တစ်
ကောင်နှင့် တဖြည်းဖြည်းတူလာသည်။
အဘွားကြီးအသံမှာ ဂါထာရွတ်ဆိုမှု
ကြာရှည်လာသည်နှင့်အမျှ ရှေ့မှအသား
စုပုံကြီး တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားအသက်
ဝင်လာသည်နှင့်အမျှ ဝလျင်လှုပ်သကဲ့
သို့ တုန်ခါနှုန်းမြင့်လာပြီး တဲအဖိုးပင်
ပြိုကျမတတ် တဆတ်ဆတ် တုန်လာ
သည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အသက်ပင် မရှူနိုင်
လောက်အောင် မေ့လျော့နေပေသည်။

“ခန္ဓာကိုယ် အပိုင်းအစတွေက
တဖြည်းဖြည်းအသက်ဝင်လာပြီ။ ဆက်
စပ်လာကြပြီကောင်လေး”

မှန်ပေသည်။ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်
အပိုင်းများသည် ဂါထာမန္တန်ကြောင့်
တဖြည်းဖြည်း အသက်ဝင်လာသည်။
ဦးခေါင်းသည်ဦးခေါင်း၏နေရာ၊ လက်
နှင့် ခြေတို့သည် သူတို့နေရာဌာန ဆက်
စပ်မိကြလေပြီ။ အင်္ဂါစုံသော လူတစ်
ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။

“ထူးဆန်းလိုက်တာ - အံ့ဩစရာပဲ
ဂါထာရဲ့တန်ခိုး”

အသားစု အစိုင်အခဲသည် ကျွန်ုပ်
ကြည့်ရှုနေဆဲမှာပင် လူကောင်းပကတိ
ဖြစ်သွားကာ အသက်ဝင်လာပြီး ငုတ်
တုတ် ထထိုင်လေသည်။ ဟိုဟိုသည်
သည်လျှောက်ကြည့်သည်။

ဦးခေါင်းပြောင်ပြောင်နှင့် လူငယ်
ကလေးတစ်ယောက်၊ လူငယ်ကလေး
သည် အိပ်မက်မှ ရုတ်တရက် နိုးထလာ
သုပမာအဘွားကြီးကိုတစ်လှည့်၊ ကျွန်ုပ်
ကို တစ်လှည့် ထူးဆန်းစွာ ကြောင်အ
ကာ ကြည့်နေလေသည်။ ကြောင်စိစိ

အိုးတိုးအတ ဖြစ်နေသည်။

လူငယ်ကလေးသည် လူစိမ်းဖြစ်
သောကျွန်ုပ်ကိုတစ်ချက်ငေးကြည့်ကာ
အဘွားကြီးကို အိပ်ချင်မှူးတူးအမှုအရာ
ဖြင့်...

“အဘွား - ကျွန်တော်ဘာဖြစ်သွား
သလဲမသိဘူး။ အိပ်ပျော်သွားတယ်”

“ဟုတ်တယ် - ငါ့မြေး အိပ်ပျော်
သွားတယ်။ ကဲ - ဒီလောက်အိပ်ရေးဝရင်
ထတော့။ ထင်းသွားရွှေ့၊ အဘိုးပြန်လာ
ရင် ထင်းမရှိဘဲ ဖြစ်နေမယ်။ သွား - ဓား
ယူပြီး ထင်းသွားရွှေ့တော့။ မြန်မြန် ပြန်
လာခဲနော် - ငါ့မြေး”

“ဟုတ် - ဟုတ်”

လူငယ်ကလေးသည် နေရာမှ ရုတ်
တရက်ထကာ ဓားတစ်ချောင်း ဆွဲယူ
လျက် တဲအပြင်ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ
ထွက်သွားလေသည်။ အပြင်ဘက်တွင်
မူ နင်းထုလွှာ...။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခါကျမှ အသက်
ဝင်လာသူကဲ့သို့ ရုတ်တရက် နိုးထလာ
ပြီး ရင်ထဲ၌ အံ့ဩခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း၊
ပြောပြမတတ်အောင် ဝမ်းသာခြင်းတို့
သည် ရင်ထဲတွင် ဆိုကြပ်လာကာ မျက်
ရည်များပင် ဝဲဝဲလှာမိပေသည့် ကျွန်ုပ်

၏မျှော်လင့်ချက်များ တချွင်းချွင်း အသံ ဖြည့်လာပြီကော။

ငါလိုချင်တာ အသက်မဲ့သူကိုပြန် ရှင်လာစေတဲ့တန်ခိုးသိဒ္ဓိပဲမဟုတ်လား။ ခု - ငါလိုချင်တာတွေ့ပြီ။ ခပြီ - ကော လာသတောင်ထိ၊ ရှမ်းလား၊ ထိသွားစရာ မလိုတော့ဘူး။ ဒီမှာတင် ငါ့လိုအပ်ဆန္ဒ တွေ၊ ငါ ခြင်ချင်တာတွေ ခပြီ။ ကိစ္စ ပြီး မြောက်လေပြီကော။

ကျွန်ုပ်သည် အဘွားကြီးရှေ့တွင် ရုတ်တရက် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက် သည်။

“အမေ - စောစောပိုင်းက အမေ့ကို စိတ်ထဲတပြင်မှားမိတာတွေ့ရုတ်တရက် မယုံသကားဖြစ်မိတာတွေ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ အမေ။ ရင်ထဲမှာ အပူမီးတွေ တဟုန်း ဟုန်းတောက်လောင်နေပြီး ဒီရှမ်းလား ရှာပုံတော် ခရီးကြမ်းကို ယောင်ယောင် မှားမှား၊ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့ တာ။ ကျွန်တော့်ဇနီးအသက်ရှင်သန်ရေး အတွက် ပြန်လည်ရှင်သန် နှိုးထရေး၊ အတွက်ထွက်လာခဲ့တာပါ။ ဆရာသခင် တွေနဲ့ မတွေ့ရသေးမီ အမေ့ရဲ့တူးဆန်း ဆုံသြဇ္ဇာယကောင်းတဲ့ အတတ်ပညာနဲ့ တင်ကျွန်တော်ရှေ့ဆက်ပြီး ခရီးကြမ်းကို

ဆတ်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ အမေ - အမေ - ကျွန်တော့် ကို ကူညီပါ။ ကျွန်တော့်ဇနီး အသက်ပြန် လည် ရှင်သန်ရေးအတွက် ကူညီပါခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ် ဘယ်နှကြိမ်မျှ ဦးတိုက်မိ မှန်းမသိတော့။ အတန်ကြာလျှင် -

“လူကလေး - နင့်ကို ငါအကူအညီ ပေးမယ်။ စိတ်ချပါ - သည်ဂါထာပါ ပေး၊ ပုရပိုက်သစ်သားပြားကို လုံခြုံစိတ်ချစွာ ယူသွားပါ။ အလုံးစုံသော အတတ်ပညာ၊ လူသေကို ပြန်လည်ရှင်သန်သည် အတတ်ပညာကို သင်ပေးလိုက်မယ်။ စီရင်ပုံ စီရင်နည်းကို ငါ သင်ပြလိုက် မယ်”

ကျွန်ုပ်ငိုချင်လောက်အောင် ရင်ထဲ မှာ အပျက်တွေဖြင့် မွမ်းကြပ်သွားခဲ့ သည်။ ကြည်နူးမှုတွေဖြင့် တောက် လောင်လာသည်။ တစ်အပြင်ဘက် တွင်နှင်းပွင့်နှင်းဆဲတွေအပိုင်းပိုင်းအကန့် ကန့် လေစီးကြောင်းထဲတွင် ပြိုကွဲကာ ဖရိုဖရဲလွင့်ကြနေကြဆဲ -

ကျွန်ုပ်သည် အဘွားကြီး၏ နှုတ် တိုက် သွန်သင်ပေးမှု၊ စီရင်ပုံ စီရင်နည်း တို့ကို မိနစ်တိုင်း အတွင်းမှာပင် အောင် မြင်စွာ နှုတ်တိုက်ရရှိသွားပေပြီ။ သစ်

သား ပုရပိုက်ကိုကြည့်၍ ရွတ်ဆိုရလျှင် တော့အတိုင်းထက် အလွန်ပင်။

“ကဲ - သင့်ကို စီရင်ချက်၊ စီမံပုံ မဖြင်းမချန် သင်ပေးလိုက်ပါပြီ။ သင်၏ ဇနီး၊ မြတ်နိုးရသောဇနီး...”

အဘွားကြီးသည် စကားဆက် မပြောတော့ဘဲ ရုတ်တရက် ရပ်တန့် လိုက်ကာ မျက်စိကို မှိတ်လိုက်သည်။ နှုတ်မှတထွက်တွတ်ရွတ်နေလိုက်လေ သည်။ ပြီးမှ -

“လူကလေးရဲ့ - ဇနီး - အင်း”

“ဆက်ပြောပါ - အမေ - ဘာဖြစ် သလဲ”

အဘွားကြီးသည် မျက်လုံးကို ဖွင့် လိုက်သည်။ ဝှေးရှုတောက်ပြောင်လှသော အဘွားကြီး၏ မျက်ဝန်းများသည် ရုတ် တရက်မှိန်ဖျော့သွားကာ -

“ပုလဲဒေဝီ - ဟုတ်တယ် နော်။ ကျောက်ဂူထဲမှာ လဲလျောင်းနေတယ်”

ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ် လန့်ဖျပ်ကာ “အား” ဟု ရွတ်လိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ် ဇနီး ၏ အမည်ကို မပြောပြထားပါလျက် အဘွားကြီးက သိနှင့်နေကြပြီကော။ ပြီးတော့ - အသက်မဲ့နေသော အခြေ အနေ။

“လူကလေးနာမည်”
ကျွန်ုပ် ငြိမ်သက် နေမိသည်။

အဘွားကြီး နှုတ်ဖျားမှ နာမည်တစ်လုံး ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဗုဒ္ဓ”
“မှန်ပါတယ် - အမေ”

အဘွားကြီးသည် ဖြူဖွေးသော ဆံပင်တွေနှင့် ဦးခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ -

“သွားပေဦးတော့ - ခရီးလမ်းမှာ အန္တရာယ်ကင်းပါစေ။ အလုံးစုံသော အန္တရာယ်တွေ ဖယ်ရှားကြပါစေ။ ဘေး မသီရန်မခပါစေနဲ့ကွယ်”

ကျွန်ုပ် ငြိမ်သက်ခေါင်းညိတ်လိုက် မိသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ သားမွေး အိတ်ကြီးထဲမှ ကွမ်းသီးလုံးပမာဏရှိ ရွှေတုံးတစ်တုံးကို ယူကာ -

“အမေ့ကို ကျွန်တော် ကန်တော့ခဲ့ ပါတယ်။ လက်ခံပါ - အမေ”

အဘွားကြီးသည် ကျွန်ုပ် ပေးလှူ လိုက်သည့် ရွှေတုံးကို တစ်ချက်မျှသာ စိုက်ကြည့်ပြီးတော့ အပြင်ဘက်သို့ အကြည့် ကိုရွှေလိုက်သည်။ ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်း မခါ၊ မျက်စိကိုမှိတ်၍ အာရုံယူကြည့်နေ သည်။

“အမေတို့မှာ ဒါတွေ မလိုပါဘူး ကွယ်၊ဒါတွေလတ်ထဲမှာရှိရင်အန္တရာယ် တွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ - ဟိမဝန္တာဆရာသခင် တွေအတွက်၊ရှမ်းလေးဆရာသခင်တွေ အတွက်လိုအပ်တာတွေဖြစ်ဆည်းပေး ဖို့ ယူထားလိုက်ပါမယ်။ သာဓု ခေါ်ပါ တယ်ကွယ်၊သာဓု-သာဓု-သာဓုက- လူကလေးသွားတော့၊ကျောက်ဂူထဲမှာ ရှိတဲ့ လူကလေး ဇနီးဘေးမှာ တပည့် သားမြေးတွေဝိုင်းရံစေတင့်ရှောက်နေကြ တယ်။ တစ်ယောက်က ခေါင်းရင်းမှာ မီမီးတွေ ထွန်းနေတယ်။ ကဲ - သွားပေ ဦးတော့၊အချိန်မနောင်းခင် မြန်မြန်သွား တော့ - လူကလေး”

“အမေမေကျေးဇူးကို တစ်သက်မှတ် ထားပါမယ် - အမေ”

အပြင်ဘက်တွင် နင်းထုလွှာသည် ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်အပြေးအလွှားခုတ်မောင်း နေသည်။ မုန့်ဝါးထီး နေခြည်နုတစ်ပြိုင် နှစ်ပြိုင်အောက်တွင် မျှော်လင့်ချက်၊ အနာဂတ်ပန်းပွင့်၊ ရှင်သန်ခြင်းမီး တောက်၊

ကျွန်ုပ် ခြေလှမ်းကို လျင်မြန်စွာ ရွှေ လိုက်သည်။

❖ ❖ ❖

ကျွန်ုပ်၏ နောက်သက်ဝယ် ဟိမ ဝန္တာသည်လည်းကောင်း၊ ရှမ်းလေး ဆရာသခင်များရှိရာ တောလားသတောင် သည်လည်းကောင်း၊ လွန်ခဲ့သည့် (၁၀) ရက်ခန့်ကပင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီကော။ မြန်မာပြည်ရှိ မြောက်ဘက်ဒေသကျွန်ုပ် ဇာတိမြေသို့ ခြေချခါနီးတွင် လမ်း၏ တစ်နေရာ၌ သမင်တစ်ကောင်၏ ပုပ်ပွ နေသော အရိုးစုတစ်ခုကို တွေ့ရ၍ သစ် သား ပုရိုက်အတိုင်း ရွတ်ဆိုစီမံကြည့် မိသေးသည်။ ထူးခြားချက်ကား လျင်မြန် လှပေသည်။

ရေဝင်ခြန်းကာ ဂါထာရွတ်လိုက် သည်နှင့် သမင်ငယ်၏ အရိုးစုသည် တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြစ်လာကာ တဖြည်း ဖြည်းဖြင့် ပဲ့ကျော်ပုပ်ရိသွားသော အသား စိုင်တွေ၊ ပျောက်ကာ အသားသစ်တွေ ပြည့်လာသည်။ ထို့နောက် ခြေထောက်၊ ချို၊ ကိုယ်လုံးတစ်ခုလုံး သူ့နေရာ နှင့် သူ အစီအစဉ် ကျနသွားကာ ကျန်းမာ သန်စွမ်းသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် အသွင်သို့ တူးပြောင်းသွားတော့သည်။

ထို့နောက်နေရာမှ ကုန်းရုန်းထကာ ကျွန်ုပ်ကို မြင်သည်နှင့် အထိတ်တလန့်

အော်မြည်ကာ ချောက်ကမ်းပါးအောက် သို့ ပြေးဆင်းသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှဝမ်းသာဝီတိအဟုန် သည်တားဆီးမရတော့။ ကမ္ဘာလောက ကြီးတွင် ကျွန်ုပ်လောက် ပျော်ရွှင်ကြည် နူးသူ ရှိနိုင်ပါတော့မည်လား။

ကျွန်ုပ် ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဖက်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်ပမာ ပေါ့ပါး ပြီး လေအဟုန်၏ လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် ရွေ့ လျားလိုက်မိသည်။

အို - ပုလဲဒေဝီ ...

သင်နှင့် ငါတို့၏ ဘဝခရီးသည် မကြာမီ ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာများဖြင့် ဘဝခရီးကို ဆက်ကြရပေမည်။ တောင် ခိုးဝေဝေ မြူခြေဆိုင်းနေတဲ့ ရွာကလေး မှာ တောင်ယာမီးခိုးညွန့်တွေ ခြေချင်း လိမ်နေတဲ့ရွာကလေးမှာမုယောစပါးခင်း တွေကိုတရွှင်ရွှင်မြည်အောင် ခိုက်သိမ်း ပြီး တေးသီချင်းတွေ သီဆိုကြပါစို့။ ချစ် တေးဖွဲ့သီကြပါစို့။

❖ ❖ ❖

မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း ကျွန်ုပ် နေ ထိုင်ရာရွာကလေးဆီသို့ရောက်ရှိပေပြီ။ အပြန်ခရီးသည် ကျွန်ုပ်အတွက်ရော၊

ကျွန်ုပ်အပိုင်စားရာရွာအတွက်ပါမက်လာ သတင်းကို သယ်ဆောင်လာသဖြင့် ကြည်နူးစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ် ရွာသူရွာသားအားလုံးကို ကျွန်ုပ် အောင်မြင်စွာ သယ်ဆောင်လာ သည် အတတ်ပညာအကြောင်းကို အသေးစိတ်ရှင်းပြလိုက်ပြီး ...

“ခုပဲ - ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးပုလဲဒေဝီရှိရာ သို့ သွားပြီးသကာလ အသက်ရှင် ထမြောက်ရန် အစီအစဉ်ပြုလုပ်ခြင်း၊ မန္တန်ရွတ်ဆိုခြင်းကို ပြုလုပ်ကြပေအံ့။ တစ်ရွာလုံး စုစုပေါင်း”

နံနက်ခင်း၏ ဖူးပွင့်စအရက်ဦး ရောင်ခြည်အောက်တွင် ရွာကလေး သည် ငြိမ်းချမ်းစွာ လဲလျောင်းလျက် ရှိ သည်။ ဝါရွှေသောအလင်းအစနများသာ ပုလဲဒေဝီကို ခေတ္တထည့်ထားသည့် ကျောက်ဂူပေါ်သို့ ဖွဖွညင်ညင်ကလေး တိုထိလျက် ရှိပေသည်။

အသက်မဲ့သူကို ပြန်လည်ရှင်သန် လာစေသည့် အစီအစဉ်ကို ပြုလုပ်မည် ဟု ကြေညာမောင်းခတ်ထားသဖြင့် အားလုံးသည် ရွှင်ပျောက်ကြသောအမှ အရာဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထူးဆန်းဖွယ် ကြံ စရာကောင်းလှသည့် ဖြစ်ရပ်တန်းကြယ်

တို့ လက်တွေ့ကျကျ မြင်လိုကြသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပုလဲဒေဝီရှိရာကျောက်ဂူ ဆီသို့ တစ်စတစ်စ စုဝေးရောက်ရှိလာ ကြတုန်သည်။

ကျွန်ုပ် ရင်သည်လည်း လေထဲသို့ ယုံထွက်တော့မည့် ငှက်ကလေးပမာ တက်ကြွကာ ချဉ်းလျက်ရှိသည်။ ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုလုံး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုများ ပူးဝင်မီကပ်နေကြောင်း ခံစားနေရ သည်။

ကျွန်ုပ် နှင့် ယုံကြည်အားကိုး ရအောင် လူယုံတော်များသည် ကျောက် ဂူရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လာကြပေပြီ။ ဂူအပြင် တွင်လည်းကောင်း၊ ပုလဲဒေဝီရပ် အလောင်းကို ပြင်ဆင်ထားရာ ကျောက် ခုတင်အနီးအနားတွင်လည်းကောင်း လူတွေ ပြည့်ကြပ်နေသည်။ စောင့်ဆိုင်း နေကြသည်။

လူအုပ်စုသည် ကျွန်ုပ် နှင့် တကွ နောက်လိုက်နောက်ပါများကို မြင်လိုက် သည်နှင့် အရှိအသေပေးကြခြင်း၊ နေရာ ဝယ်ပေးကြခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ကြပြီး ဆူ ညံ့နေသော အသံများသည် ရုတ်ခြည်း ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

ကျွန်ုပ်အဖို့ ပုလဲဒေဝီကို စွန့်ခွာပြီး

အသက်ရှင်ရန် ရှစ်လေးခရီးကို သွားခဲ့ သည်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပေပြီ လော။ ကျွန်ုပ် သူမကို ကြေကွဲစွာ ကြည့် လိုက်မိသည်။ တစ်ခဏချင်းမှာပင် ဝမ်း နည်းစိတ်က ပျောက်ကွယ်သွားကာ မကြာမီပြန်လည်ရှင်သန်နိုးထလာတော့ မည်ဟု ကြည့်နူးစိတ်က ဝင်ရောက်လာ ပြန်သည်။

ပုလဲဒေဝီ၏ ခေါင်းရင်းရှိ ကညင် ဆီမီးတိုင်မှ မီးညွန့်ငါးပါးသည် ငြိမ်သက် စွာတောက်လောင်လျက်ရှိသည်။ အပြင် ဘက်တွင် နှင်းမှုန်တွေ တဖွဲဖွဲပျံနေကြ သည်။ အေးမြသော ဆောင်း၏ အအေး၊ အက်ကြောင့် ကျောက်ဂူထဲတို့၌ ရေခဲလှ မတတ်အေးမြနေပြီဖြစ်ရကား ပုလဲဒေဝီ ၏ ရုပ်ကလာပ်သည် အသားအရေ အနည်းငယ် ညှိုးရောင်သမ်းလာသည်မှ အပ ပကတိအိပ်မောကျနေဘိသကဲ့သို့ သူမ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ပန်းမျိုးစုံဖြန့် ကြထားလျက် အမွှေးနံ့သာတိုင်တို့ဖြင့် ထုံသင်းလျက် ...

ရွာသားအချို့သည် မတ်တတ်ရပ် သူ ရပ်၊ ဂူ၏ ကြမ်းပြင်တွင် အေးအေးလူ လူ ထိုင်သူထိုင်နှင့် မကြာမီ ကြုံရဆုံရ တော့မည့် အံ့သြထူးခြားစွယ် မြင်ကွင်း၊

ကြီးကို စောင့်ကြည့်နေကြတုန်သည်၊ အကဲခတ်နေကြတုန်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အားလုံးကို ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြားစွာ မိမိတို့ယုံကို ယုံကြည်စိတ်ချ မှ အပြည့်ရှိစွာဖြင့် ဝေဝနာတိဆတ်ပြုံးပြ လိုက်ပြီး ပုလဲဒေဝီရှိရာသို့ ခြည်းညမ်းစွာ လျှောက်လာသည်။ လက်ထဲတွင် ခေ့စပ် အိုး၊ သစ်သားပုရိတ်တွင် ကိုင်တွယ် ကာ အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ဝင်ရောက် လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဟန်အမူ အရာမှာ မကြာမီတ ဖြစ်ပွားသွားခဲ့သည့် စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲကို လျင်မြန်စွာ ပွဲသိမ်း အနိုင်ရလိုက်သော စစ်သူကြီး၏ ဟန်ပန် ဖြင့် တူညီကောင်း တူညီနေပေလိမ့် မည်။

၁၂၆

ပထမဦးဆုံးအဖြစ် ကျွန်ုပ်သည် ပုလဲဒေဝီ၏ ညီရောင်သင်းစပြုနေသော မျက်နှာကို တစ်ချက်စေ့လိုက်ကာ ...

ငါပြန်လာပြီ - ပုလဲဒေဝီ၊ ရှင်မကို အသက်သွင်းဖို့ ပြန်လည်ရှင်သန်နိုးထ လာဖို့ အစီအရင်တွေ ဟိုး - ဝေးလံခေါင် သီတဲနေရာက ယူဆောင်လာပြီး မကြာမီ ရှင်မနိုးထလာပေတော့မည်။ ငါနှင့် ဘဝ

တစ်လျှောက် ဆက်လက်ပျော်ရွှင်စွာ လက်တွဲနိုင်ဖို့ ...။

ကျွန်ုပ် ရင်ထဲမှ ရေရွတ်ကာ လက် ထဲမှ ရေဝင်ခွက်ဖြင့် ရှင်အလောင်းပေါ်သို့ ခြည်းညမ်းစွာ လောင်းချလိုက်ပေသည်။ ဂူထဲတွင် တိုးတိုးစကားပြောသံများသည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားပုံမှာ နှင်း ပွင့်နှင်းစက်များ၏ ခြေသံကိုပင် ကြားရ လောက်ပေသည်။

အာရုံကို ဂူစည်းလိုက်ပြီး တည်ငြိမ် စွာဖြင့်ပင် သစ်သားပုရိတ်ကို လက်နှစ် ဖက်ဖြင့်ကိုင်ရင်း ဂါထာကို စတင်ရွတ်ပွား လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ အသံသည် ကျောက်ဂူထဲ တွင် ဟိန်းဟိန်းညံ့ကာ ထွက်ပေါ်လာ သည်။ စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ၊ မိနစ်ပေါင်း များစွာ၊ သို့သော် - သို့သော် ...

ပုလဲဒေဝီ၏ ရုပ်အလောင်းသည် မည်သည့် ထူးခြားမှုမှ ပြသမလာပေ၊ တတယ်ဆို၍ မိနစ်ပေါင်းများစွာ ရွတ် ပွားလိုက်ရုံဖြင့် လှုပ်ရှားမှု၊ ထူးခြားမှု တစ်ခုခု ဖြစ်လာရမည်။ ယခုတော့ ပုလဲ ဒေဝီသည် ကျောက်ဂူတင်ပေါ်တွင် ငြိမ် သက်လျက်၊ ပကတိ တိတ်ဆိတ်သံဖြင့် သက်လျက်။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲက သံသယနှင့် အတူ လေးလံမှုတစ်ခုသည် စတင်၍ တငွေငွေလောင်ကျွမ်းစပြုလေပြီကော။ ဘာကြောင့် ပုလဲဒေဝီ၏ ရုပ်အလောင်းသည် ထူးခြားမှုမပြုတာလဲ။ ဂါထာရွတ်ဆိုမှုမှားယွင်းနေပြီလား။ အဲလည်း မဖြစ်နိုင်။ လမ်းခရီးမှာပင် သမင်တစ်ကောင်၏ အရိုးစုကို ကျွန်ုပ် အသက်သွင်းခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ဂါထာရွတ်ဆိုမှု စီရင်ပုံမှားယွင်းမှုကြောင့် မဖြစ်နိုင်။ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အဲဆို...။

အေးမြသော ကျောက်ဂူထဲ ရေခဲမတတ် အေးစိမ့်သော ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာပင် ကျွန်ုပ် တစ်ကိုယ်လုံး ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ တုန်ယင်လာကာ ဈေးဝေးတွေ ပြန်စပြုလာသည်။ ကျွန်ုပ် သံသယစိတ်ဖြင့် အသက်ရှူသံပြင်းထန်လာသည်ကိုတော့ စံစားစိတ်ဖြင့် သိနေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အာရုံက မမြင်ရခြင်းကို မြင်နေသည်။ မြင်နေရခြင်းကို မမြင်ရ။

ကျွန်ုပ် ဂါထာကို ဆက်၍ ရွတ်သည်။ နာရီပေါင်းများစွာ ဆက်၍ ဆက်၍ ကျွန်ုပ် ဓမ္မာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဖောဓဈေးတွေ လက်လက်ထလျက်...

ပုလဲဒေဝီသည် မည်သို့မျှ ထူးခြားမလား။ လှုပ်ရှားမှုမဲ့စွာ၊ မျက်တောင်ကလေးမျှပင် မခတ်။ လိပ်ပြာတောင်ပံခတ်မျှ လေညှင်းကလေးမျှပင် မလှုပ်။ ဂါထာရွတ်ပွားနေရာမှ ကျွန်ုပ် ရပ်လိုက်သည်။ လွဲမှားမှု တစ်ခုခု...

ကမ္ဘာကြီး သေပြီ...။ ရင်ထဲမှာ မိုးထစ် ချွန်းသံတွေ ဆက်တိုက်။ မြေပြိုသံ...။ လျှင်တော်လိသံ...။

ကျွန်ုပ် အံတစ်ချက် ကြိတ်ကာ သစ်သားပုရပိုက်ကို ယောင်ယမ်းကာ လွှတ်ချလိုက်မိသည်။ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ စိမ့်အိုင်ထွန်းကာ စီးကျလာသည်။

ရင်ထဲမှာ နေဆယ်စင်းက ထိုး၍ ဟောင်သည်။

ကျောက်ဂူအမှီးသည် လေထုမဲ့စွာ ရုတ်တရက် ပြိုဆင်းကျလာကာ အမှောင်ထုကြီးက ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်သို့ ညှိစို့အလောင်းကောင်ကြီးကဲ့သို့ ပြိုကျလာသည်။

ကျွန်ုပ် ရင်ထဲမှာ သံသယပေါင်းများစွာဖြင့် ကေလာသတောင်ထွတ်ရှိရာသို့ ဒုတိယမို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ရပေပြီ။ ကျေး

ရွာတွင် နှစ်ရက်ပဲ နားလိုက်ရသည်။ ရွာတွင် ရှိစဉ် ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ တစ်ဘဝစာ ဆုံးရှုံးရခြင်းတို့နှင့်အတူ ဘာဆို ဘာမှ နားမလည်နိုင်တော့။ အားလုံးကို ကျွန်ုပ် တတ်နိုင်သ၍ ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့၍ စာနာနားလည်ခဲ့ကြသည်။ သနားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အဖို့ ပုလဲဒေဝီ အသက်ပြန်လည် မရင်သန်လာခြင်း အပေါ် သံသယစိတ်က ကြီးထွားမြဲပင်။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ကြေကွဲမှုဖြင့် ရှမ်းလားခရီးကို ဒုတိယအကြိမ် စတင်ခဲ့ရလေပြီ။ ဒုတိယအကြိမ် ခရီးသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ စမ်းတဝါးပါး မဖြစ်တော့။

သည်လိုနှင့် ခရီးကြမ်းကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်မှာ ဆယ်ရက်မြောက်လေပြီ။ ကေလာသတောင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိလေပြီကော။

❖ ❖ ❖

ကျွန်ုပ် မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ မခန့်မှန်းနိုင်တော့။ စိတ်၏ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း၊ ရာသီဥတုကြမ်းတမ်းခြင်း၊ အစာရေစာ ရှာဖွေရခက်ခဲပင်ပန်းခြင်းတို့ကြောင့် ကျောက်ဂူတစ်လုံးထဲတွင် အိပ်ပျော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

၆၆

ဒကာတော်-

တရားတော်အတိုင်း ပိုဝါစေ။
သင်၏ ချစ်မိနိုးသည် ဝါထာမန္တန်
မည်မျှ ရွတ်ဖတ်သကဲ့သို့ ပါသော်လည်း
ပြန်လည်ရှင်သန်လာခြင်းသည်
သက်လတ်အသက်ရှင်သန်ရန်
တံတုန်နေ၍ ဖြစ်ပေသည်။
ဒီဘဝမှာ သက်တမ်းသည် မျှသာ
နေရာညွတ်ဖြစ်သည်။

၇၇

အပြင်သက်တွင် နင်းပွင့်ဖြူဖြူတွေ က ဝေဝေဝေဝေလွင့်နေခဲ့သည်။ ဝါဂွမ်းစိုင့် များနယ် နင်းပွင့်များသည် လေအသွေး တွင် ဗွာရရာ တစဉ်ကလျား လွှင့်ကြနေ သည်မှာ နာကျင်ဖွယ် အတိတ်တစ်ခုကို ဖော်ပြနေသလိုပင်။ နင်းတွေက အဆုပ် လိုက်၊ အဆုပ်လိုက် လွင့်ပါးနေကြဆဲ။

ကျွန်ုပ် ရင်ထဲတွင် ဆာလောင်မွတ် သိပ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ရာသီဥတု ၏ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်မှုသည်လည်း ကောင်း၊ သာမညတစ်ခုမျှသာ၊ ကျွန်ုပ် တွေ့ဆုံလိုသည်မှာ ကေလာသမု ဆရာ သခင်တစ်ပါးပါး သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်ကိစ္စ ကို ဖြေရှင်းကူညီဆောင်ရွက်ပေးနိုင် မည့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပဲဖြစ်သည်။ ပထမ တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ရသည့် ခရီးလမ်း ကို ကျွန်ုပ် အလုံးစုံ မှတ်မိနေခြင်းက ကံကောင်းသည်။ ယခုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ခရီးလမ်းကြောင်း သည် တိဗက်နယ်မြေထဲသို့ အတော် များများ ကျွဲဝင်နေပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မကွဲ မကွာ ယူဆောင်လာသည့် သစ်သား ပုရပိုက်ကို ထုတ်ယူကြည့်လိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း၊ နာ

ကျင်ခြင်း၊ ယူကြိုးမရ ဖြစ်ခြင်း၊ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းရခြင်းတို့သည် ရင်ထဲတွင် လူး လာတုံခတ်နေပေသည်။

ပုရပိုက်ကို အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါ တစ်ကောင်သဖွယ် ထင်မှတ်လိုက်ပြီး ယောင်ယမ်းကာ လွှတ်ချလိုက်မိသည်။ ရင်ထဲက အဆုံးအရှုံးတစ်ခုကို ဘာနှင့် အစားထိုးရမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်တွေဝေစွာ ငေးကြည့်နေထဲမှာပင် ဂူဝဆီမှန်နက်ခင်း ရောင်ခြည်နုနုနှင့် အဖြူအရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်မိသည်။ အဝါရောင်အရိပ် တစ်ခု...

ကျွန်ုပ် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဦးပြည်းခေါင်းတုံးနှင့် အဝါရောင်ဝတ်စုံ ကို ဆင်မြန်းထားသည့် တိဗက်ရဟန်း တော်တစ်ပါး။ ကျွန်ုပ် လျင်မြန်စွာဖြင့် ဂူဝဆီသို့လျှောက်သွားကာ ရဟန်းတော် ကို ဦးချ လိုက်မိသည်။

ရဟန်းတော်ကား သက်တော်ကြီး ရင့်လှပြီထင်မှတ်ရ၏။ သက်တော် (၇၀) ကျော်ခန့် ခန့်မှန်းမိသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ငဲ့၍ ကြည့်နေသော ရဟန်းတော်၏ မျက်ဝန်း များတွင် အံ့သြရိပ် စိုးစဉ်မျှ ဖြတ်သန်း သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်မိသည်။

“ဒကာတော် - စိတ်သောကတွေ များလှချည်။ အဘယ်အရပ်က ရောက် လာပါသလဲ”

ဘုရားရေ - ကျွန်ုပ် ရင်ထဲမှာ ဖြန်း ခန့်ပြိုကွဲသွားမိသည်။ ရဟန်းတော်သည် ကျွန်ုပ်၏ရင်တွင်း ပူလောင်သောကတွေ ကို သိရှိနေပါပြီကော။ ကျွန်ုပ် အံ့သြတုန် လှုပ်သွားမိသည်။

“တပည့် တော် - မြန် မာပြည် မြောက်အရပ်က ဤဒေသသို့ စွန့်စား၍ ဒုတိယအကြိမ် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပါ သည်အရှင်ဘုရား။ သောကတွေ ရင်မှာ ပိုက်ပြီး ထွက်လာတာပါ ဘုရား”

ကျွန်ုပ် ဖြစ်စဉ်များကို အကျဉ်းချုံး၍ လျှောက်ထားလိုက်မိသည်။

“တိုယ်တော် - ဒီကျောက်ဂူရှေ့မှ ကေလာသတောင်တော်သို့ ကြွရောက် စဉ် လူတစ်ယောက်၏ သောကအဓဇ အသက်ရသဖြင့် ဤဂူထဲသို့ ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်”

အို - ထူးဆန်းလှ ချေတကား။ ကျွန်ုပ် ရဟန်းတော်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဦးစိုက်မိသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် သိလို သော မေးခွန်းများကို ရဟန်းတော်ကို လျှောက်ထားခွင့် ရှိ မရှိ စဉ်းစားပြီး သစ်

သားပုရပိုက်ကို ကောက်ယူကာ ဆက် ကပ်လိုက်မိပေသည်။

ရဟန်းတော်သည် ပုရပိုက်ကို လှမ်းယူကာ ဖတ်ယူကြည့်ရှုတော်မူပြီး ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ညိတ်လိုက်ပေ သည်။

“သေဆုံးနေသော သက်ရှိသတ္တဝါ ၏ အသက်ကို ပြန်လည်ရှင်သန်ရန် စီမံ ထားသော ဂါထာမှန် ပေသည်။ ဤ ပုရပိုက်သည် တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်းမှု မရှိပါ”

ကျွန်ုပ် ဝတ်ပြုနေရာမှ မော့၍ ဖူး မြော်လိုက်ပါသည်။

“ဤသို့ ဆိုလျှင် တပည့်တော်၏ ဇနီးသည် ဂါထာပါအကြောင်းအရာ စီမံ ပုံ မှန်ကန်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် အသက်ပြန်မရှင်သန်လာရပါသနည်း - အရှင်ဘုရား”

ရဟန်းတော်သည် ညင်သာစွာ ခေါင်းညိတ်တော်မူပြီး...

“အို - ဒကာတော် - လောက၌ လူသားဖြစ်စေ၊ အခြားသော သက်ရှိ သတ္တဝါဖြစ်စေ၊ အသက်တိုခြင်း၊ ရည် ခြင်း၊ အသက်ရှင်ရပ်တည်နေနိုင်ခြင်းမှာ လွန်လေပြီ။ သော အင်္ဂါ ဘဝ၏

ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ အတိတ်ဘဝ၏ ကုသိုလ်ကံ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းအပေါ် မူတည် ကွဲလွဲတတ်ပေသည် ဒကာတော်။ ဤသို့ဖြင့် အငြင်းပွားဖွယ် မရှိသင့်။

အကြောင်းမှာ အတိတ်ဘဝက ကုသိုလ်ကံကောင်းသူမှာ နောင်ဖြစ်လေ ရာ ဘဝတစ်ခု၌ ချမ်းသာသူ ခံစား ရမည်။ အတိတ်ဘဝ ကုသိုလ်ကံ မကောင်းသူမှာ နောင်ဘဝ၌ ခက်ခဲစွာ ဖင်းရဲ မလွဲကွေ့နက် တူသော အကျိုးခံစားရမည် သာတည်း။ အတိတ်ကံကောင်းသူများ အသက်ရှည်ကြပြီး ကံနည်းသူများ အသက်တိုကြပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲတွင်ရှင်းလင်းသော အရက်ဦးအလင်းကို မြင်ရသကဲ့သို့ ဉာဏ်အလင်းတစ်စက်ကို စတင်မြင် လိုက်ရလေပြီ။

“တင်ပါ့ ဘုရား - တပည့်တော် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏တရားတော်ကို ယုံကြည် သက်ဝင်ပါသည် ဘုရား”

“အို - ဒကာတော်၊ ဤသို့သာလျှင် တည်း။ သေသူကို ရှင်အောင်ပြုလုပ်နိုင် စွမ်းရှိသည့် မန္တန်သည် မည်မျှပင် အစွမ်း ထက်ပါစေ၊ သေဆုံးသူမှာ အတိတ်ဘဝ က ပါလာသော ကုသိုလ်ကံတရား ကံ

ကုန်ခမ်းနေပါလျှင် ပြန်လည်ရှင်သန်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ - ဒကာတော်”

ကျွန်ုပ် ရင်ထဲမှာရှိသည့် သံသယ တစ်ခုသည် ယခုတော့ ရှင်းလင်းပြေ ပျောက်ရပေတော့မည်တကား။ အို - ပုလဲဒေဝီ၊ သင်၏ အတိတ်ကံအတိုင်း တရားတော်မြတ်အတိုင်း မလွဲမသွေ ဖြစ်ရတော့မည်တကား။ သင့်မြတ်လှပေ စွာ။

“ဒကာတော် - တရားတော်အတိုင်း ရှိပါစေ။ သင်၏ချစ်ဇနီးသည် ဂါထာမန္တန် မည်မျှ ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ် ပါသော် လည်း ပြန်လည်ရှင်သန်မလာခြင်းသည် ဆက်လက်အသက်ရှင်သန်ရန် ကံကုန် နေ၍ဖြစ်ပေသည်။ ဒီဘဝမှာ သက်တမ်း သည်မျှသာ နေရမည်ကံဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် ရင်ထဲ၌ လိုက်ခန့် နွေးထွေး သွားမိသည်။ မေ့ပါးသလို ခံစားလိုက် ရသည်။

“အို - ဒကာတော်၊ သံသရာသည် ရှည်လျားလှသည်။ သင်နှင့် သင့်ဇနီး သည် နောင်ဘဝပေါင်းမြောက်မြားစွာ တွေ့ဆုံဖို့ အကြောင်းကံများစွာ ရှိသေး သည်။ ဘဝတစ်ကွေ့ကွေ့တွင် ထပ်မံ တွေ့ဆုံရပေဦးမည်။ သင် မတွေ့လိုပြီ ဆိုပါအံ့။ ထပ်မံတွေ့ရပေဦးမည်”

ကျွန်ုပ် ငြိမ်သက်နားထောင်နေမိ သည်။ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲခြင်းတစ်ဝက်၊ ကြည်နူးခြင်းတစ်ဝက်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား - ဤဂါထာသစ် သားပုရပိုက်ကို ပိုင်ရှင်ထံ ပေးပို့လိုပါ သေးသည်။ ပြီးလျှင် ရှမ်းလား အရှင် သခင်များကို ဖူးမြော်လိုပါသေးသည်။ ရှမ်းလားသို့ သွားလိုပါသည်။ လမ်းညွှန် တော်မူပါ”

ရဟန်းတော်သည် ကျွန်ုပ်အား တည်ငြိမ်စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပေသည်။

“ဒကာတော် - ကေလာသတောင် နှင့် ရှမ်းလားတစ်ဝိုက်တွင် ဒကာတော် လက်ဝယ်ရှိ သစ်သားပုရပိုက် ဂါထာ တော်ထက်ပင် ဆန်းကြယ်သော ဂါထာ ပေါင်းမြောက်မြားစွာ အတတ်ပညာ ပေါင်းမြောက်မြားစွာရှိသည်။ သို့သော် ဤအတတ်ပညာများသည် သံသရာ ရှည်လှသည်။ အဆင်မသင့်လျှင် အပါယ် ငရဲသို့ပင် ရောက်နိုင်သေးသည်။ ဖျက် ဆီးပစ်လိုက်ပါ။ သည်အတွက် စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် မဖြစ်ပါနှင့်။ ပြီးတော့ ရှမ်း လားဆို သော အရာသည် လည်း ဝေးဝေးကြီးမှာ မရှိပါ။ ရှမ်းလားသည် ဒကာတော်၏ အသည်း နှလုံးထဲတွင် ရှိပါသည်။ ကြင်နာခြင်း၊ သစ္စာတရား...။

ချစ်ခြင်း၊ စာနာမှု စသည် တို့သည် သင်ပင်ရှာဖွေနေသော ရှမ်းလားပင် မဟုတ်ပါလော”

ကျွန်ုပ် ကြည်နူးစွာ စိတ်လှုပ်ရှား သွားမိပြီ။ ဘဝ၏ ငြိမ်းချမ်းမှု အစစ် အမှန်...

“သင့်မြတ် လှပါသည် - အရှင် ဘုရား”

卐 卐 卐

ကျောက်ဂူထဲရှိ မီးလင်းစိုမှ မီးစွယ် မီးလျှံများက ဖျိုးဖျိုးချစ်ချစ်မြည်ကာ မီးရိုး မီးငွေ့များသည် ကျောက်ဂူနံရံထက် ကောင်းကင်ဆီသို့ တစွေတစေ့ချသည် တွေ့လို တွန့်လိပ်ရုန်းကြွကာ ထိုးတက် နေကြသည်။ သစ်သားပုရပိုက်သည် မီး လျှံ အစွယ် စူးစူးထက်ထက်များကြား တွင် နှစ်မြှုပ်ကာ တဖြည်းဖြည်း လောင် ကျမ်းစ ပြုနေလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပုရပိုက်၏ နောက်ဆုံး ချာပနစရီးကို စိတ်လက်မေ့ပါးစွာ မမှီတ်မသုန် စိုက် ကြည့်ရှင်းစပ်မြန်မြန်ပြာကျအဆုံးသတ် သွားစေရန် ဂူနံရံတွင် တောင်ထားသော မီးဆွ ဝါးလုံးပိုင်းအတိုကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။

မင်းဘိုးသိင်္ခသူ